

Xuyên Việt Chi Gia Hữu Hiền Thê (Nhà Có Vợ Ngoan)

Contents

Xuyên Việt Chi Gia Hữu Hiền Thê (Nhà Có Vợ Ngoan)	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	11
4. Chương 4	15
5. Chương 5	21
6. Chương 6	28
7. Chương 7	32
8. Chương 8	37
9. Chương 9	43
10. Chương 10	49
11. Chương 11	53
12. Chương 12	58
13. Chương 13	62
14. Chương 14	67
15. Chương 15	73
16. Chương 16	78
17. Chương 17	83
18. Chương 18	88
19. Chương 19	94
20. Chương 20	99
21. Chương 21	105
22. Chương 22	111
23. Chương 23	116
24. Chương 24	121
25. Chương 25	125
26. Chương 26	131
27. Chương 27	136
28. Chương 28	142
29. Chương 29	149
30. Chương 30	154
31. Chương 31	160
32. Chương 32	165
33. Chương 33	170
34. Chương 34	176
35. Chương 35	182
36. Chương 36	188
37. Chương 37	194
38. Chương 38	201
39. Chương 39	207
40. Chương 40	212

41. Chương 41	219
42. Chương 42	226
43. Chương 43	231
44. Chương 44	236
45. Chương 45	243
46. Chương 46	250

Xuyên Việt Chi Gia Hữu Hiền Thê (Nhà Có Vợ Ngoan)

Giới thiệu

Thể loại: trùng sinh, nam nam thế giới, nhược công x cường thụ, ôn nhu công, anh tuấn nhân thê th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuyen-viet-chi-gia-huu-hien-the-nha-co-vo-ngoan>

1. Chương 1

Kẹo mạch nha mà Tiểu Bảo nhà chúng ta thích nhất này

Dương Dật năm nay vừa mới tốt nghiệp tốt nghiệp đại học, chuyên ngành điện tử chuyên nghiệp. Khi hắn còn đang học cao trung, cha mẹ qua đời vì tai nạn xe cộ khiến hắn lĩnh đủ nhân tình ấm lạnh của thế gian. Người cô vốn dĩ rất thương yêu hắn, sau khi chuyển vào nhà hắn ở lại coi hắn không vừa mắt. Còn dương vốn rất yêu thích hắn, mỗi lần thấy hắn về nhà lại không thềm nói với hắn lời nào, cứ nhìn chăm chăm khiến hắn cảm thấy sợ hãi.

Sự việc càng trở nên nghiêm trọng hơn khi em gái hắn, con của cô, kết hôn. Từ đó về sau Dương Dật vẫn ở trọ luôn tại trường, đôi khi lại đến nhà bạn học ở mấy ngày.

Cũng may lúc cha a mất, tiền bảo hiểm là Dương Dật giữ chứ không nghe lời bà nội, đưa hết cho cô cầm. Nếu không, đúng là lấy bánh bao thịt chơi chó, có đi mà không có về. Kỳ thực, vốn dĩ hắn cũng định đưa hết số tiền đó cho cô giữ giúp, nhưng tình cờ nghe được hai người kia vụng trộm bàn với nhau, một khi hắn đem hết tiền trong tay giao ra, họ sẽ đuổi hắn đến nhà bà nội ở, căn nhà trong nội thành này là cha mẹ hắn cực khổ kiếm tiền mua lấy, không thể từ bỏ thế được.

Bà nội hắn chỉ là một phụ nữ nông thôn, người vẫn cho rằng để đứa trẻ mười sáu tuổi cầm số tiền lớn rất không an toàn, nên giao cho người lớn cầm vẫn đảm bảo hơn, hắn không trách bà. Lão nhân gia mu bàn tay đều là thịt, yêu thương con gái cũng là rất dễ hiểu, hướng chi hắn vẫn luôn sống trong nội thành, tình

cảm cùng bà cũng chỉ bình thường, không thể bằng con gái của cô vẫn luôn sống cùng bà ở nông thôn được. Trước kia cô sống ở nhà hần cũng chỉ giúp đỡ làm một ít việc vặt trong nhà, chăm sóc hần, bố Dương Dật mỗi tháng đều cấp cho cô mấy ngàn đồng, khi đó, nữ nhân kia thực sự đối với hần rất tốt. Thật không ngờ, tất cả những điều đó chỉ là giả dối dựng lên vì tiền, thực sự, hần cảm thấy vô cùng chán ghét cặp vợ chồng tham lam ấy.

Dương Dật còn có một bí mật đó là hần thích đàn ông. Đã hai mươi hai tuổi, mặc dù chưa từng cùng nam nhân nói chuyện yêu đương nhưng lại thường xuyên để ý đến những nam sinh có thân hình cao lớn. Dương Dật thật rất không cam lòng, cho đến lúc chết hần còn chưa được sờ cái cơ ngực nào, còn chưa có thoát khỏi kiếp xử nam a. Đây cũng là vì dù hần thích đàn ông nhưng không phải loại người tùy tiện, những người đàn ông cao lớn hần lại chẳng dám tìm, ai bảo bản thân là công mà đáng người lại thuộc dạng thư sinh, có chút gầy yếu nữa chứ. Còn những người lớn lên so với phụ nữ còn sinh đẹp yêu mị, đáng người còn tinh tế hơn hần lại càng không dám dính. Hần chính là muốn chọn một người vóc dáng tốt một chút thôi.

Dương Dật thực sự cảm thấy hần chết một cách rất oan uổng, hần chỉ kéo bả vai người đang chắn phía trước cản trở hần xem khiêu vũ một cái, kết quả lại bị người nọ đâm cho một dao vào ngực. Cũng may, dù hần có chết thì cũng chẳng có ai khổ sở, chẳng có ai phải đau lòng, cũng chẳng có ai nhân để thương tiếc hần.

Ở thời điểm tình lại, Dương Dật thấy mình nằm trên một chiếc giường xa lạ, trên giường giăng một tấm màn che thô ráp ám đầy bụi, cũng may chăn mền đắp trên người coi như khá tốt, ít nhất là không có thô ráp như tấm màn che kia.

Dương Dật biết rõ, hần rõ ràng đã chết rồi, nếu mà có may mắn thoát thì cũng là nằm trong bệnh viện mới đúng, không thể nằm ở cái chỗ lạc hậu thế này được.

Bốn phía đều là loại gạch xanh xây nhà cổ xưa, mái nhà lại là loại ngói đen mà trước kia đến địa phương vô cùng lạc hậu đã từng nhìn thấy, toàn bộ phòng trái phải chỉ khoảng hai mươi bình.

Đưa tay sờ lên ngực, chỗ đáng lẽ phải có vết thương lại chỉ thấy da thịt bóng loáng không chút tì vết, nhìn nhìn tay mình, đó lại là một bàn tay trắng nõn, trên ngón tay cả một vết chai cũng không có, quan trọng nhất là, đây vốn không phải tay của Dương Dật. Dương Dật hần tuy là cũng có hơi trắng một chút, nhưng cũng không đến mức tay trắng nõn như vậy. Huống chi, nguyên bản trên tay của hần có một vết sẹo do dao chém vào, đó là vết thương do anh rể hần làm. Ha ha, hần không tin một nam nhân có dính dáng đến xã hội đen như vậy có thể làm cho con gái bảo bối của nữ nhân kia sống được những ngày tốt lành.

Trên đầu Dương Dật là một mảng đau nhức, sờ lên thì thấy băng vải, xem ra, người này là bị thương ở đầu nên mới để hần chiếm tiện nghi như vậy.

Trong đầu lại một trận hỗn loạn, Dương Dật thấy một người đàn ông cao lớn bị chủ nhân của thân thể này cầm gậy trúc đánh vào lưng. Người nam nhân kia chỉ im lặng, hai tay chặt chẽ nắm lại, không rên một tiếng quỳ trước giường tùy ý chủ nhân thân thể này đánh đập. Trên giường còn có một đứa nhỏ đã ngủ, đứa nhỏ kia đại khái là sợ nóng, đem chăn mền đá văng, để lộ ra cặp mông trắng trắng mập mập.

Nam nhân kia thấy vậy, hần cũng không làm động tác gì lớn, chỉ là nhích lại gần, duỗi tay ra kéo lại chăn

mền cho đứa nhỏ. Động tác như vậy đại khái khiến người phía sau lưng hấn phật ý, ngay sau đó liền bị gậy trúc quật một phát vào tay, rất nhanh có thể đánh tới đứa nhỏ trắng trắng mập mập kia. Nam nhân cao lớn lúc này dường như phát giận, quay đầu nhìn người đang đánh hấn, chủ nhân của thân thể này bị ánh mắt ấy làm cho giật mình, lùi về sau một bước.

Biết mình đã hù đến người kia, nam nhân cao lớn lại nắm chặt nắm tay, một lúc sau lại cúi đầu, lưng lẩn nữa khom xuống, đây là chấp nhận cho người nam nhân kia đánh tiếp.

Dương Dật thật sự không hiểu. Chủ nhân của thân thể này nguyên bản là sợ nam nhân cao lớn kia, tại sao người kia lại tùy ý quỳ để bị đánh, bị hành hạ như vậy? Rõ ràng là chỉ cần một ánh mắt đã làm người ta sợ hãi, tại sao phải cam tâm tình nguyện chịu khổ, cặp mắt rõ ràng mang theo tơ máu, nhưng trong ánh mắt lại không có một chút oán hận nào. Thậm chí, hấn còn thấy được trong cặp mắt kia là quan tâm lo lắng cùng ôn nhu. Dương Dật đành tự nhủ rằng mình đang nằm mơ.

“Phu quân, người đã tỉnh” – tại thời điểm bưng thuốc tới, Trần Tĩnh thấy Dương Dật đang ngồi đó tròn mắt nhìn y ngẩn người.

Dương Dật thấy người nam nhân bị đánh trong mộng bưng đến một chén thuốc đen sì, còn có một cái đĩa không biết bên trong là gì, bất quá, cái loại thuốc này hấn không muốn uống. Dương Dật hấn thống hận nhất là thuốc đông y, bởi vì khi còn bé thân thể không tốt, mỗi lần đều phải coi nó như độc dược mà uống hết, hấn thật sự không muốn lại một lần nữa phải ném lại cái mùi vị kia.

Ở thời điểm nam nhân kia tiến lại gần, Dương Dật đã ngửi thấy mùi kiến hấn buồn nôn, thực sự là bị dị ứng với cái thứ này mà.

“Phu quân xin dừng cau mày, người bị thương ở đầu, thuốc này là Lý đại phu kê đơn, uống quá ba ngày vết thương trên đầu mới coi như tốt được.” – Trần Tĩnh dỗ hấn nói. Phu quân của y tựa như đứa trẻ vậy, chuyện gì cũng phải dỗ dành, chỉ là y sợ về sau không có phúc khí còn được chiếu cố phu quân nữa. Trần Tĩnh thật sự hận, hận cái thân phận tiện này của mình khiến phu quân y hôn mê vì xấu hổ, y thật sự rất yêu cái nhà này, y thật sự hy vọng cả đời có thể chiếu cố phu quân của y.

“Người là ai? Ta sao lại bị thương ở đầu?” – Dương Dật hỏi, hấn bắt đầu giả bộ mất trí nhớ, cái này là chiêu mà hầu như kẻ xuyên việt nào cũng thường dùng. Tại thời điểm không có việc gì làm, Dương Dật cũng thường dạo kênh đầm mỹ của Tấn Giang, dư sức để hấn đối phó mấy tình huống thế này.

“Phu quân, người nói cái gì? Người không nhớ rõ ta sao?” – Trần Tĩnh hỏi nhưng trong lòng lại cười khở, nếu phu quân muốn cứ như vậy quên đi, y cũng chấp nhận, vô luận về sau đối với y thế nào, y chịu lấy là được.

“Ta tên gì? Người tên gì? Chúng ta là quan hệ như thế nào?” – Dương Dật hỏi.

Trần Tĩnh nhìn Dương Dật cười cười, trong ánh mắt của y ngoại trừ quan tâm còn mang theo chút bi thương. Dương Dật thấy vậy, thật sự có chút không thể hiểu nổi người nam nhân này.

“Phu quân cứ uống hết thuốc này đã rồi ta sẽ nói cho người biết, đừng sợ đắng, ta đặc biệt có chuẩn bị kẹo mạch nha mà người thích nhất” – Trần Tĩnh chỉ chỉ chiếc đĩa bên cạnh nói.

Thấy người nam nhân này tỏ vẻ rất kiên trì, Dương Dật đành gật đầu. Hắn mà không uống có khi y lại cứ tiếp tục giảng co cho coi, đành thỏa hiệp vậy, không phải chỉ là thuốc đông y thôi sao, cũng không phải là chưa từng uống qua, nam tử hán đại trượng phu, cứ một ngụm uống hết là được.

Bi tráng tiếp nhận chén thuốc đen sì, hít sâu một hơi, Dương Dật nhắm mắt hung hăng đem thuốc uống xuống.

Uống một hơi xuống, há mồm ra cắn miếng kẹo mạch nha nam nhân đưa tới, Dương Dật liền nhìn thấy một cặp mắt đen lúng liếng, chính là đứa nhỏ béo mà hắn thấy trong mơ. Hiện tại, Nhóc Béo kia đang dùng đôi bàn tay nhỏ trắng trắng béo núc ních thò vào trong đĩa trộm lấy mấy miếng kẹo mạch nha.

“Phu quân, làm sao vậy?” – thấy Dương Dật dùng ánh mắt kỳ quái nhìn phía sau, Trần Tĩnh quay đầu liền thấy Tiểu Bảo con hắn cầm một tay đầy kẹo mạch nha. Sắc mặt Trần Tĩnh đại biến, phu quân y trước nay động thủ đều không biết nặng nhẹ đâu.

“Phu quân, thực xin lỗi! Vừa rồi ta đáp ứng cho Tiểu Bảo một khối lại quên mất, là lỗi của ta. Người nếu tức giận thì đánh ta là được rồi, không nên trách hài tử.”

Trần Tĩnh đứng lên đem mấy khối kẹo Tiểu Bảo cầm trong tay để xuống, chỉ để lại một khối trong bàn tay nhỏ nhỏ mập mập của nó. Nhóc Béo cũng không khóc, chỉ nhìn nhìn đĩa kẹo mạch nha, a mỗi một mực đều đem toàn bộ kẹo mà nó yêu thích nhất cho cha ăn, chẳng lẽ cha mới là người mà a mỗi yêu nhất, a mỗi không yêu nó, kẹo nhiều như vậy mà chỉ cho nó có mỗi một khối.

Nhóc Béo một ngụm đem kẹo mạch nha nhét vào trong miệng nhỏ của mình, tránh cho a mỗi lại lấy đi đem cho cha.

“Nhóc Béo, lại đây” – Dương Dật ngoắc nó.

“Cha, người muốn đem tất cả chỗ này cho Tiểu Bảo ăn sao?” – Nhóc Béo nói xong liền đi đến bên giường.

“Phải, đều cho người ăn” – Dương Dật nói xong, đưa tay sờ lên đầu nó.

Kết quả, hắn sờ hệt rồi. Dương Dật có chút khó hiểu nhìn Trần Tĩnh, hắn chỉ muốn sờ sờ đầu Nhóc Béo một chút thôi. Hắn vốn dĩ rất yêu thích mấy đứa nhỏ mập mập mềm mềm giống như đứa nhỏ trước mặt này, đối với loại sinh vật đáng yêu như vậy Dương Dật hoàn toàn không có biện pháp, tay ngứa tâm cũng ngứa, thực sự rất muốn sờ sờ véo véo một cái.

Trần Tĩnh thấy phu quân dùng loại ánh mắt khủng bố mà nhìn hài tử, cái loại ánh mắt cuồng nhiệt hệt như muốn ăn tươi nuốt sống nó vậy, giống hệt như những nạn nhân sắp chết đối nhìn thấy thức ăn mà y

đã từng gặp. Chỉ khác là thay vào đó là con y mà thôi.

“Phu quân, đều là lỗi của ta. Tiểu Bảo còn nhỏ, người đừng nên tức giận hần, hần là con trai ruột của người. Nếu người tức giận thì cứ đánh ta là được rồi, buổi tối được không, đợi Tiểu Bảo ngủ rồi, người muốn đánh ta thế nào cũng được.” – Trần Tĩnh sau khi đem Nhóc Béo ôm ra ngoài liền đóng cửa lại nói.

Dương Dật trợn mắt há hốc mồm nhìn nam nhân phản ứng thái quá kia, hần không có làm gì a, cái người này sao phải sợ hãi như vậy. Lại nói, hần hiện tại thân thể yếu đến mức trói gà còn không chặt sao có thể đánh được nam nhân cao lớn như y. Chỉ là Dương Dật không biết cái người cứ một phu quân hai phu quân mà gọi hần này thực cam tâm tình nguyện để hần đánh.

Ngay tại thời điểm Dương Dật còn đang nghĩ ngợi lung tung, Trần Tĩnh thấy hần trầm mặc, quyết định nhanh một chút để hần nguôi giận, y rất nhanh cởi áo ngoài, lưng hướng về phía Dương Dật mà quỳ, đưa cho Dương Dật một cây gậy trúc dài khoảng sáu bảy tấc, rộng khoảng ba đốt ngón tay. Cởi áo ra mới thấy, trên lưng người nam nhân này đây chỉ chút là vết roi, không biết là đã bị đánh bao nhiêu lần rồi.

2. Chương 2

Dưa leo nha A Tĩnh

“Phu quân nhanh đánh ta, Tiểu Bảo còn đang ở bên ngoài” – Trần Tĩnh vội vàng nói, y hy vọng phu quân nhanh nhanh đánh mình xong, hết giận rồi sẽ không đi đánh hài tử nữa. Tiểu Bảo thật sự quá nhỏ, không chịu nổi đòn roi của người kia.

“Ta thực sự không muốn đánh người, mau đi ôm Nhóc Béo vào đây, nó là con ta, ta chỉ muốn ôm nó một chút, sao lại nỡ đánh chứ.” – Dương Dật ném cây gậy trúc trong tay đi, mắt hừng nói. Được rồi, hần thực sự không hiểu nổi quan hệ của hai người kia. Một người nam nhân tốt như vậy tại sao chủ nhân của thân thể này lại không thích chứ.

“Phu quân?” – Trần Tĩnh có chút nghi hoặc, chẳng lẽ phu quân y thực sự mất trí nhớ?

“Nhanh lên, mau đem nhóc kia ôm vào, tiểu gia hỏa đáng yêu như thế, để ở ngoài không sợ bị bọn buôn người bắt mất sao.” – Dương Dật không nặng không nhẹ nói một câu, vừa vịn để Trần Tĩnh nghe thấy.

Trần Tĩnh không hiểu ý của hần lắm, nhưng vẫn cảm thấy Tiểu Bảo quan trọng hơn, y liền đi mở cửa. Cái thằng nhóc béo kia đang úp mặt vào cửa nghe lén, Trần Tĩnh vừa mở cửa ra, tiểu gia hỏa liền trực tiếp ngã nhào về phía trước, may mắn y động tác nhanh, đỡ được nó.

“Oa oa oa...” – Nhóc Béo mặc dù không bị ngã, nhưng mà cũng bị hù cho hoảng sợ, nếu lúc này a mỗ không đỡ được, chẳng phải nó sẽ bị ngã u đầu sao.

“Tiểu Bảo đừng khóc, để a mỗ ôm ôm người.” – Trần Tĩnh ôm Tiểu Bảo dỗ dành.

“Mau, đem Nhóc Béo ôm qua đây cho ta. Nhóc Béo, người đừng khóc, đến đây cha cho người kẹo ăn.” – Dương Dật duỗi ngón tay, chỉ vào trong cái đĩa còn hai khối kẹo mạch nha nói.

Trần Tĩnh nghe thấy lời Dương Dật nói, liền đem Tiểu Bảo ôm đến bên giường, đặt lên trên ghế đầu.

“Đây là kẹo cha cho người, phải cảm ơn cha biết không.” – Trần Tĩnh đối với Tiểu Bảo nói.

Tiểu Bảo hiện tại sớm đã quên cả khóc, hai bàn tay nhỏ bé cầm chặt lấy kẹo mạch nha, một khối nhét vào cái miệng nhỏ nhắn, miệng nhỏ phình phình lên nhìn giống như con Hamster đang nhồi trái cây vào miệng vậy, đáng yêu đến quá mức chịu đựng rồi.

Dương Dật hiện tại hai mắt phát sáng, một cái móng vuốt đã sớm sờ lên đầu Nhóc Béo, làm tóc của nó xù hết cả lên. Rút cuộc có thể sờ đã nghiệm một chút rồi, Dương Dật cao hứng nghĩ.

Nguyên bản Trần Tĩnh còn lo lắng, nhưng nhìn biểu hiện trên gương mặt Dương Dật lúc này y mới yên lòng lại. Có lẽ, phu quân y thực sự đã quên hết chuyện trước kia, tại lúc Tiểu Bảo mới sinh ra, phu quân cũng là yêu thích nó y hết như vậy.

“Cảm ơn cha, đường đường ăn thật là ngon.” – tiểu gia hỏa một lúc lâu sau mới lên tiếng, nó còn đang cố gắng tiêu diệt hết kẹo mạch nha trong miệng mà.

“Người không cần cảm ơn cha, đường đường vốn chính là chuẩn bị cho người đấy.” – Dương Dật vừa cười vừa nói.

“Cái kia, người còn không có nói cho ta biết người tên gì, chúng ta là quan hệ gì, hài tử tên gì?” – Dương Dật hỏi Trần Tĩnh, tay lại thay đổi mục tiêu đi niết niết lỗ tai Tiểu Bảo.

“Ta gọi là Trần Tĩnh, là ca nhi của người, vào cửa đã bốn năm, Tiểu Bảo cũng đã ba tuổi rồi. Nó gọi là Dương Hạo Thành, người gọi là Dương Dật, là phu quân của ta.” – Trần Tĩnh ngắn gọn nói.

Dương Dật nghe xong lời của Trần Tĩnh, nghĩ đến khó trách hẳn lại phục sinh vào cái người này, nguyên lai là hai người trùng tên. Bất quá, đứa nhỏ thật là do người nam nhân này sinh ra sao!?

“Nhóc Béo này là do người sinh?” – nghĩ nghĩ Dương Dật liền hỏi, hẳn vẫn cảm thấy rất thần kỳ, rõ ràng đồng dạng là nam nhân, làm sao lại có thể sinh con được.

“Phải, là ta sinh.” – Trần Tĩnh đáp.

“...” – Dương Dật im lặng quan sát Trần Tĩnh, quả nhiên cùng hần giống nhau, Nhóc Béo thực là do người này sinh sao!?

“Cái kia... có phải trong bụng của người hiện tại cũng có...” – Vừa rồi, thời điểm y cởi áo, hần thấy nam nhân này dường như dáng người có chút vấn đề. Dù cao lớn, nhưng cái bụng lại nhô lên một cách rất không hài hòa.

Trần Tĩnh gật đầu xem như trả lời, nhìn phu quân y dùng ánh mắt tò mò xem bụng mình, ánh mắt ấy hết như bốn năm trước đồng dạng mang theo hiếu kỳ tìm tòi nghiên cứu. Nếu như phu quân thật sự đã quên cũng là chuyện tốt, y có thể ở lại cái nhà này, chiếu cố phu quân cùng hài tử.

“Nhóc Béo, người đang làm gì đó.” – Dương Dật thiếu chút nữa là hét lên, tiểu gia hỏa kia đang dùng bàn tay cầm đường kẹo dính dính bắt lấy bàn tay đang niết niết mặt nó của Dương Dật.

“A! Trần Tĩnh, người mau đi lấy nước lại đây, ta muốn rửa. À, không, không cần người mang, ta tự đi cũng được, nhân tiện hít thở không khí.” – Dương Dật vịn giường muốn đứng lên.

Trần Tĩnh vội vàng đỡ lấy phu quân y, nếu lúc trước Tiểu Bảo làm chuyện như vậy, phu quân sớm đã không cần giải thích mà đánh tới, hiện tại phu quân lại vội vàng muốn đứng lên đi rửa tay mà không phải là đánh mắng hài tử. Có lẽ, phu quân mất ký ức là ông trời cho y cơ hội.

“Coi chừng, đầu của người vẫn còn đang bị thương.” – Trần Tĩnh đỡ lấy Dương Dật nói. Nhóc Béo không biết rõ tình huống, nó dùng đôi mắt to đen lúng liếng mà nhìn cha, vừa rồi cha rõ ràng muốn mắng hần, sao bây giờ lại muốn rời giường rồi.

Đứng tại cửa phòng ngủ, Dương Dật nhìn thấy một bức tường vôi cao khoảng mét rưỡi, hiện tại đang là giữa trưa, mặt trời rất lớn, cũng may mắn là hần đứng dưới mái hiên. Ở cổng có trồng một ít dưa chuột, bò tới tận gần phòng bên này. Bên phải nhà chính có hai gian nhà tranh, một gian để củi, còn có một cái ***g gà lớn, bên trong nhốt mấy con gà mái.

Đứng dưới mái hiên có thể thấy được nhà chính có ba gian, gian phòng hần vừa đi ra đoán chừng là mới xây, bởi vì hai gian bên cạnh đều được đắp bằng bùn, nóc nhà thì giống nhau, đều là gạch ngói đen.

“Trần Tĩnh, nhà của chúng ta có bao nhiêu đất? Ta muốn đi nhìn xem một chút.” – Dương Dật quay đầu hướng nam nhân đi phía sau mình nói.

Hần là người thành phố, rất ít khi được nhìn thấy ruộng vườn, còn nhớ lúc còn rất nhỏ, hần có đi qua vườn rau nhà bà nội, trong đó có rất nhiều đồ ăn, rất nhiều thứ mới mẻ.

Dương Dật vừa nói vừa đi đến cái chum đựng nước dưới mái hiên, dùng cái gáo gỗ múc nước rửa tay, một tay cầm gáo một tay rửa, quả thực là vô cùng bất tiện. Thấy vậy, Trần Tĩnh cầm lấy gáo từ tay Dương Dật, múc nước giúp hần rửa hết đường dính ở tay.

“Nhóc Béo lại đây, người cũng phải rửa tay, không thể để tay bẩn rồi lại lau vào quần áo được.” – Dương Dật rửa tay xong rồi, nhìn Nhóc Béo đứng sau lưng Trần Tĩnh nói.

Nói xong, đôi tay non nót mềm mềm liền bị Dương Dật bắt lấy, dưới sự trợ giúp của Trần Tĩnh, tay của nhóc con rất nhanh đã được rửa sạch.

“Phu quân, ngày mai ta dẫn người đi xem được không? Hiện tại trời đang nắng gắt, hướng chi cũng đã đến trưa rồi, ăn cơm trước cái đã.” – Trần Tĩnh vừa cười vừa nói, phu quân y vừa rồi nhìn Tiểu Bảo, ánh mắt đã không còn chán ghét như lúc trước nữa, đối với y như vậy là quá đủ rồi.

“Tiểu Bảo, người ở lại chơi với cha, a mỗ đi làm cơm. Phu quân, người trông chừng Tiểu Bảo, đừng để nó chạy xa, bây giờ mùa hè trong bụi cỏ thường xuyên có rắn xuất hiện.” – nói dứt lời, Trần Tĩnh liền đi làm cơm trưa.

Dương Dật thấy y đi vào phòng bếp, hắn liền ôm Nhóc Béo đến ngồi lên cái ghế trúc dưới mái hiên.

“Nhóc Béo, kẹo mạch nha ăn ngon không?” – Dương Dật hỏi.

“Ăn ngon, ăn ngon, cha, ta không phải gọi là Nhóc Béo, a mỗ ta bảo Tiểu Bảo tên là Tiểu Bảo.” – Nhóc Béo nói, còn gật đầu thật mạng một cái để khẳng định.

Nhìn nó như vậy, Dương Dật còn sợ tiểu gia hỏa quá dùng sức làm bị thương cái đầu nhỏ.

“Hảo hảo, người gọi là Tiểu Bảo. Cha hỏi người, a mỗ đối với người và cha có tốt không?” – Dương Dật nhìn Nhóc Béo, lần nữa hỏi.

“A mỗ đối với Tiểu Bảo cùng cha là tốt nhất.” – Nhóc Béo ngây thơ nói, tuy nhiên, nó vẫn cho rằng a mỗ đối với cha so với nó tốt hơn. Bất quá a mỗ đối với nó cũng thực rất tốt, mặc kệ có cái gì ăn ngon a mỗ đều để lại cho nó cùng cha ăn.

“Nhóc Béo, chúng ta đi giúp a mỗ người nấu cơm được đi.” – Dương Dật nói.

“Được. Chúng ta đi giúp a mỗ nấu cơm. Còn có, cha, Tiểu Bảo gọi là Tiểu Bảo, mới không phải là Nhóc Béo đâu.” – Nhóc Béo cố gắng sửa sai, cha sao có thể cứ gọi sai tên nó như vậy, cha càng ngày càng tệ rồi. Bất quá, có đường đường cha cho, nó cũng không thèm cùng cha so đo nữa.

Dương Dật ôm Nhóc Béo đi vào nhà bếp, nam nhân cao lớn kia đang ở trong đó nhóm lửa, trong lò đã bốc khói rồi.

Trần Tĩnh lần đầu chứng kiến Dương Dật ôm Tiểu Bảo đi vào, y thực sự hoảng sợ, phu quân y từ trước đến giờ không bao giờ vào nhà bếp cả.

“Phu quân sao lại vào đây? Thức ăn sắp xong rồi, chờ một chút nữa thôi.” – Trần Tĩnh nói xong đứng lên.

Y cho tay vào chậu nước rửa sạch, lúc này mới đổ vào trong chảo một thứ giống như là dầu ăn, sau đó cho thịt khô vào. “Xèo” một tiếng, y liền lấy xéng đảo vài cái. Bởi vì thịt được cắt rất mỏng, đảo qua vài cái là chín. Tiếp sau đó, Trần Tĩnh liền đánh trứng đổ vào trong chảo, lại dùng cái xéng đảo vài cái rồi xúc ra.

Còn lại một ít dầu trong chảo, y đem một ít măng trúc được cắt dài bằng nửa ngón tay đổ vào, cho ít muối và gia vị, xào chín rồi vớt ra. Một bàn đồ ăn cuối cùng cũng xong.

Lúc sau, Trần Tĩnh cho thêm một ít nước vào trong nồi, cho thêm củi lửa, lấy một rổ đầy cải thảo bỏ vào đảo đảo vài cái, sau đó cho chút muối, nấu lên.

“Phu quân, xong rồi.” – Trần Tĩnh bưng hai đĩa thức ăn lên, đi qua cửa khác của bếp, để lên chiếc bàn trong phòng, Dương Dật lúc này mới để ý ở đây còn có một cánh cửa nữa. Y đem đồ ăn để lên mặt bàn ngoài phòng khách. Gian trong này ngoại trừ đặt cái bàn, còn để mấy cái ghế trúc, bên trong còn có một căn phòng nhỏ. Dương Dật đoán, bên trong kia hẳn cũng là phòng ngủ.

“Ta đi lấy cháo” – Trần Tĩnh bưng đồ ăn, lần nữa đi vào trong bếp. Y múc hai chén cháo trắng, một cái chén lớn, một cái chén nhỏ, còn cầm ra hai đôi đũa.

“Ăn cơm đi.” – Trần Tĩnh đem cháo đặt ở trước mặt Dương Dật cùng hài tử. Lúc Dương Dật cùng Nhóc Béo ăn, y lại đi vào trong bếp lấy ra hai cái bánh bao chay cùng hai cái bánh ngô, còn bưng tới một chén đen sì, nhìn giống giống cháo.

Trần Tĩnh bưng chén cháo gạo thô uống một ngụm, đột nhiên thấy Dương Dật nhìn y.

“Phu quân sao vậy? Trên mặt ta có cái gì sao? Mau ăn nhanh kẻo nguội.” – Trần Tĩnh nói xong, lại lấy tay sờ mặt mình, xác định không có gì lạ.

Trần Tĩnh lấy đũa gấp một khối trứng gà, Dương Dật cho rằng y sẽ ăn, nhưng cuối cùng khối trứng gà ấy lại rơi vào miệng Nhóc Béo, y từ đầu tới cuối chỉ ăn măng trúc.

“Phu quân mau ăn đi, nhìn ta cũng không thể no bụng được a.” – y vừa cười vừa nói.

“Người ăn là thứ gì? Sao lại không giống với chúng ta?” – Dương Dật hỏi.

“Ta ăn là cháo gạo thô, phu quân thân thể không tốt, ăn không được thứ này. Nhanh ăn đi, trứng gà nguội rồi sẽ có mùi tanh.” – Trần Tĩnh nói xong, lại gấp măng trúc ăn.

“Người cũng ăn trứng gà đi.” – Dương Dật gấp một khối thịt khô cùng trứng gà đưa tới miệng Trần Tĩnh.

Trần Tĩnh nhìn Dương Dật, ngây ra một lúc y mới há miệng. Đã từ rất lâu rồi phu quân không có đối với y tốt như vậy.

“Cám ơn người, phu quân.” – Trần Tĩnh cúi đầu nói, khóe mắt có chút hồng hồng. Có lẽ, bọn họ có thể trở lại như lúc trước, đó chính là nguyện vọng xa vời của cả đời y.

Một bữa cơm ăn xong, Dương Dật có chút buồn bực. Vì cái gì, người một nhà mà ăn uống còn không giống nhau. Hơn nữa, với tư cách là một người nam nhân, vậy mà không thể để cho thê tử cùng hài tử của mình sống được những ngày tốt lành, nguyên lai chủ nhân của thân thể này đúng là đồ phế vật, hắc thâm phi nhỏ trong lòng. Nhưng chẳng bao lâu sau, Dương Dật sẽ biết, muốn dùng cái thân thể này để nuôi tốt gia đình thực không phải là điều dễ dàng.

Chạng vạng tối, Dương Dật mang theo Nhóc Béo đến dòng suối nhỏ gần nhà chơi. Nhà bọn hắn ở chân núi, đứng từ đó nhìn ra cách đó không xa là cơ man núi non trùng điệp, khắp nơi đều được bao phủ bởi cây cối xanh tốt. Dương Dật cúi đầu nhìn Nhóc Béo nghịch nước, vô tình phát hiện ra bên trong suối có rất nhiều tôm, hắc thâm nghĩ lúc nào đó nhất định sẽ bắt một ít về ném thử.

“Cha, người xem đây là cái gì?” – Nhóc Béo chỉ vào một con trai lớn nói.

“Đây là con trai. Có thể bắt về nấu canh ăn đấy. Chúng ta cùng bắt nó đem về nhé?” – Dương Dật nói xong, khom lưng xuống bắt. Ngay lúc định đứng lên, có lẽ do động tác quá mạnh, tụt huyết áp hoặc do vết thương trên đầu, trước mắt hắn tối sầm, thẳng hướng dòng suối ngã xuống.

“Cha!!! Cha!!!” – Nhóc Béo bị dọa sợ hét ầm lên.

3. Chương 3

Này thì khoai lang. Ahihi

Đúng lúc này, Dương Dật được một bàn tay to lớn hữu lực giữ chặt lấy.

“A mỗ! Hù chết Tiểu Bảo rồi, cha thiếu chút nữa là ngã xuống nước.” – Tiểu Bảo cao hứng kêu lên.

“Hai người các người thật là... ta mới không chú ý một chút đã muốn xảy ra chuyện. Phu quân, người có sao không?” – Trần Tĩnh giữ cho Dương Dật đứng vững lại nói.

Dương Dật cũng bị hù đến hét lớn một tiếng, vừa rồi, rất có thể là hắn bị tụt huyết áp, trước mắt tối sầm lại, bất cứ phản ứng gì cũng không có, như thể tất cả thanh âm đều ở cách hắn rất xa. Bất quá, đầu sỏ gây tai họa là con trai lại rơi xuống nước mất rồi.

“A mỗ! Cha vừa rồi nhặt con trai, giờ nó lại rơi mất rồi.” – Nhóc Béo nhìn con trai biến mất trong dòng nước kêu to, nó nghe cha nói con trai có thể bắt để nấu ăn được a.

“Để a mỗ bắt nó lại là được, đừng kêu lớn tiếng như vậy.” – Trần Tĩnh sờ sờ đầu Tiểu Bảo nói.

“A mỗ! Cha nói tối nay bắt nó về nấu canh cho Tiểu Bảo ăn.” – Nhóc Béo vui vẻ nói, hiện tại đối với nó mà nói chỉ cần có ăn là sẽ cảm thấy vui vẻ.

Trần Tĩnh thật dễ dàng mang con trai bắt trở lại, thật không ngờ con trai này lại lớn như vậy, to bằng hai bàn tay của y, có lẽ đủ thịt để nấu một nồi canh.

Về đến nhà, Trần Tĩnh đem con trai thả vào trong chậu gỗ, lúc này mới đi ra góc tường hái ít rau dưa để chuẩn bị bữa tối.

Trần Tĩnh hái được một quả mướp, nhổ một cây củ cải, buổi tối thêm canh trai cũng coi như đầy đủ.

Dương Dật sau khi trở về trong sân thì ngồi ở cái ghế đặt dưới mái hiên, nghỉ một lúc cảm thấy tốt hơn rất nhiều. Hắn thấy Trần Tĩnh đem lá rau trên đầu củ cải đưa cho Nhóc Béo, Nhóc Béo đem lá rau lại gần chuồng gà, từng mảnh từng mảnh hướng bên trong ném tới, đùa đến bắt diệt nhac hồ. Ở đây, tiểu hài tử không có đồ chơi gì cả, ít nhất là từ khi Dương Dật hắn tỉnh lại đến giờ chứng kiến Nhóc Béo ko có một món đồ chơi nào.

“Cha, sao người lại tới đây? Người phải cẩn thận một chút, a mỗ đi rửa củ cải rồi, cha không thể lại choáng luôn đâu.” – Nhóc Béo lo lắng nói, như thể sợ cha nó đột nhiên sẽ lại bị như lúc nãy, nếu a mỗ không có ở đây, cha sẽ ngã bị thương mất. Nó phải cố gắng lớn nhanh một chút, như vậy có thể giống như a mỗ chiếu cố cha, Nhóc Béo âm thầm thề. Ai bảo cha hôm nay mang kẹo mạch nha mà nó thích ăn nhất để cho nó ăn hết chứ.

“Nhóc Béo, nhà của chúng ta có mấy con gà?” – Dương Dật muốn khảo thí tiểu gia hỏa này một chút.

“Cha, người thực sự bị ngã bị thương đầu óc rồi, ngay cả nhà chúng ta có bao nhiêu con gà cũng quên mất. Người xem, nhà chúng ta có một, hai, ba, ba con gà mái, còn có một, hai, ba, bốn, bốn con gà con. Đây chính là gà mái nhà chúng ta sinh đấy.” – Nhóc Béo học theo bộ dạng người lớn nói ra.

“Nói bậy nói bạ, cha người như thế nào có thể ngã bị thương đầu óc chứ, hắn chỉ là muốn kiểm tra người mà thôi.” – Trần Tĩnh rửa xong củ cải trở về liền nghe thấy lời Tiểu Bảo nói. Thật may là phu quân đã quên đi rất nhiều chuyện, nếu không Tiểu Bảo đứa nhỏ này mà nói như vậy, hắn là sẽ bị một trận đòn rất đau.

Lúc Trần Tĩnh nấu cơm tối, Dương Dật nói muốn giúp đỡ nhóm lửa, thực ra, vốn dĩ hắn muốn giúp làm thức ăn cơ, nhưng nhìn thấy cái lò nấu bằng đất hắn thực sự không biết phải bắt đầu từ đâu. Cuối cùng, chọn cái đơn giản nhất là nhóm lửa vậy.

Hắn trước kia có một thời gian ở lại nhà bà nội dưới quê, cũng có nấu qua củi lửa. Nhưng Dương Dật không biết khi đó hắn đốt lửa nhóm bếp là vào mùa đông, mùa đông nhóm lửa thực sự là một chuyện rất tốt. Nhưng hiện tại đang là mùa hè, thời điểm này mà đi đốt lửa đúng chuẩn là làm khổ sai luôn. Mồ hôi thì đổ ra như tắm, mà vì đổ mồ hôi nhiều nên cũng đem rất nhiều thứ dính vào trên mặt, đặc biệt là tro bụi bay ra từ lòng bếp, dính vào trên người vô cùng ngứa ngáy, lại khó chịu vô cùng.

“Phu quân, hiện tại nhóm lửa rất nóng, hơn nữa trên người còn có thể ngứa, huống chi vết thương của người còn chưa có khỏi, nếu thực muốn giúp thì chờ đến lúc phu quân thân thể tốt hơn đã được không?” – Trần Tĩnh nói.

Dương Dật tại thời điểm nhóm lửa xong rút cuộc phát hiện lời Trần Tĩnh nói là sự thật, lúc này nhóm lửa thực không phải là chuyện tốt. Hắn mặt xám xịt đi ra khỏi nhà bếp. Hiện tại nhà bếp đang nấu cơm, hơi nước từ nồi cơm bốc ra có chút nóng bức, lại còn có cả khói.

Một bữa cơm nấu xong, trong lòng Dương Dật vẫn tràn ngập cảm giác thất bại.

Bởi vì chủ nhân thân thể này trước kia không thích ăn củ cải, nên buổi tối nay Trần Tĩnh chỉ làm món củ cải luộc với chút muối, mà món Dương Dật thích ăn là mướp lại được xào cùng thịt ba chỉ. Con trai thì được luộc lên, rửa sạch rồi cắt thành sợi mỏng, dùng dầu xào qua rồi đổ nước vào nấu thành canh, bên trong bỏ thêm hành lá cùng một ít rau giống rau thơm, mùi cũng thực rất giống. Hai món này chủ yếu đều là Dương Dật cùng Nhóc Béo ăn, nếu như hắn không bắt buộc Trần Tĩnh ăn, y nhất định sẽ không đụng vào dù chỉ là một chút. Hơn nữa, buổi tối cũng chỉ có hắn và hai tử ăn cơm trắng, còn Trần Tĩnh vẫn là ăn cơm gạo thô.

Thực ra, buổi tối nay Dương Dật cũng muốn ăn cơm gạo thô giống Trần Tĩnh, nhưng khi hắn gấp lấy một miếng cơm từ chén của y bỏ vào miệng, cái cảm giác thô ráp đó khiến hắn không thể nuốt trôi được.

Dương Dật quyết định nhất định phải đối xử thật tốt với y, đối với nguyên chủ nhân trước kia của thân thể, phần nhân tình này có lẽ chẳng đáng vào đâu, nhưng đối với một người đến từ hiện đại như Dương Dật thì lại thực sự rất trân quý. Hắn muốn giữ một trị trí ở trong lòng người nam nhân này, còn muốn cho người này chân chính đi yêu hắn, chính là yêu mến Dương Dật đến từ hiện đại là hắn mà không phải chỉ là thể thân của kẻ kia.

Sáng sớm hôm sau, thời điểm Dương Dật tỉnh lại không thấy Trần Tĩnh cùng Nhóc Béo. Bước ra khỏi cửa phòng thì thấy Nhóc Béo cầm một ít lá cây không biết hái từ đâu đang ngồi xổm trước ***g gà cho gà ăn. a mỗ và mấy con gà con ăn.

Sau đó, cả nhà ba người cùng ăn điểm tâm.

Thời điểm đi vào thôn, Dương Dật cảm thấy cả tâm hồn lẫn thể xác đều giống như được gột rửa bởi thực vật tự nhiên. Không có hóa chất độc hại, không có bất cứ dấu hiệu ô nhiễm nào của nền công nghiệp hóa khiến hắn cảm thấy thể giới này đặc biệt tươi mát.

“Trần ca nhi, hôm nay phu quân người lại cùng ra ruộng phụ giúp sao, thực sự là khó có được a.” – Một

người nam tử tướng mạo rất ôn nhu, trên tay cầm theo một cái rổ lên tiếng hỏi thăm.

“Trầm mù mù, phu quân ta muốn đến ruộng xem năm nay thu hoạch thế nào.” – Trần Tĩnh vừa cười vừa nói.

“Dương Dật a, ta nói người, người là một hán tử, dù thân thể không tốt cũng phải giúp đỡ ca nhi nhà mình trông nom hài tử một chút, Tiểu Bảo coi vậy nhưng là một hài tử rất ngoan. Đừng có suốt này cãi nhau khiến gia đình không được yên ổn nữa. Trần ca nhi nhà người tuy tướng mạo có kém một chút nhưng thực sự là người rất tốt, làm việc chăm chỉ mà bụng cũng không chịu thua kém ai, cũng đã sắp có hài tử thứ hai rồi. Ngẫm lại, Trương Tú Nhi kia, tuy lớn lên bộ dạng không tệ, nốt rồi sinh tử cũng rất tốt, nhưng người xem, hần gả đi nhiều năm như vậy, đến giờ vẫn chưa có tin gì. Ta nói, nhà người mới đúng là có phúc, mắt nhìn người của a mỗ người cũng thực sáng suốt, Trương Tú Nhi vừa hỏi hôn đã đem Trần ca nhi lấy về nhà, nhìn hài tử nhà các người hiện tại không phải tốt lắm sao. Được rồi, được rồi, ta không nói nữa, nói nhiều người cũng không thích nghe, hảo hảo sống cho thật tốt, a mỗ người ở bên kia cũng có thể yên tâm. Nếu như không phải là bằng hữu tốt của a mỗ người thì ta cũng không thèm nói người đâu đấy. Tiểu Bảo đến đây a, Trầm mù mù cho người cái này ăn ngon lắm nha.” – Nói xong, Trầm mù mù đem trái mận của nhà trồng đút cho Tiểu Bảo ăn.

“Tiểu Bảo mau cảm ơn Trầm mù mù” – Trần Tĩnh đối với Tiểu Bảo đang chảy nước miếng nói.

“Cảm ơn Trầm mù mù!” – Tiểu Bảo nài thanh nãi khí nói.

“Trầm mù mù, cảm ơn lời nói của người hôm nay, ta nhất định sẽ nhớ kỹ, cũng sẽ đối xử với ca nhi nhà mình thật tốt.” – Dương Dật nhiệt tình nói lời cảm tạ. Hần có thể nhìn ra Trầm mù mù là thực sự quan tâm đến nhà của hần. Hiện tại, hần mới hiểu được, nguyên lai ca nhi là để chỉ những người có thể sinh con, mà bản thân hần làm trưởng phu thì được gọi là hán tử.

“A mỗ người vừa mới đi, người đã biết hiểu chuyện rồi, chắc chắn a mỗ người dưới tuổi vàng có biết cũng có thể an tâm. Vết thương trên đầu thế nào? Người cũng nên ra ngoài đi qua đi lại, phơi nắng một chút. Trần Tĩnh người cũng đừng quá nuông chiều hần, hán tử thì nên phơi nắng một chút mới ra dáng, làn da lại trắng như ngọc thế kia, sao nhìn ra được là đàn ông chứ.” – Trầm mù mù thấy Dương Dật rút cục chịu tiếp thu lời khuyên của mình, lúc này mới nói thêm vài câu. Nếu như Dương Dật còn giống như trước kia, hần cũng lười không thèm khuyên giải làm gì.

“Được rồi được rồi, các người cũng nhanh đi đi, ta không làm phiền các người nữa.” – Trầm mù mù cảm thấy Dương Dật có chút tiến bộ, rút cuộc cảm thấy tâm tình trở nên rất tốt.

Bị việc nhỏ này xen giữa, bọn hần năm sáu phút sau mới đến được ruộng nhà mình.

Trần Tĩnh đứng tại bờ ruộng, nhìn ba mẫu tinh mễ cười đối Dương Dật nói – “Dương Dật, đây chính là tinh mễ năm nay chúng ta trồng, có cả thấy ba mẫu, cũng là nguồn thu chính của nhà chúng ta. Năm nay mùa màng không tệ, thời điểm lễ mừng năm mới tới có thể còn dư lại một ít.”

Dương Dật nhìn xem đồng lúa xanh mơn mớn, lúa, đây chẳng phải chính là cây lúa ở thế giới của hần sao.

Thì ra ở chỗ này được gọi là tinh mễ. Hiện tại lúa đã trở bông rồi, Dương Dật nhận ra là vì trước kia hắn có một đồng học gia đình giàu lên nhờ trồng lương thực, có lần hắn đến nhà đồng học chơi cũng vào lúc cây lúa đang trở bông như thế này nên khắc sâu ấn tượng. Chỉ đáng tiếc hắn chẳng học được chút tri thức nào về trồng trọt. Dương Dật có chút hối hận, hắn rõ ràng tại nhà đồng học có nhìn qua sách kỹ thuật trồng lúa gạo, kết quả chỉ lật có hai trang lại bỏ qua, nếu sớm biết sẽ không lãng phí như vậy.

“Phu quân đi thôi, chúng ta lại xem gạo thô” – Trần Tĩnh đối với Dương Dật đang lâm vào hối hận gọi.

“A mỗ, Tiểu Bảo mỗ, đi không nổi nữa.” – Tiểu Bảo túm ống quần Trần Tĩnh kêu lên.

“Không có việc gì, để a mỗ ôm ngươi. Tiểu Bảo đã đi một đoạn khá xa, thực sự cũng mệt mỏi rồi.” – Trần Tĩnh nói xong định ôm Tiểu Bảo.

Lúc này Dương Dật cũng đã lấy lại tinh thần, đem Tiểu Bảo ôm lên – “Trong bụng của ngươi đang có hài tử, để ta ôm Tiểu Bảo cho.”

Trần Tĩnh nhìn Dương Dật nở nụ cười, y kéo tay Dương Dật đi về hướng ruộng gạo thô nhà mình ở phía trước.

Sau khi thăm hết mẫu gạo thô nhà mình, Trần Tĩnh đi hái mấy cái bắp ngô non, cùng Dương Dật đào mấy củ khoai lang. Tất cả những thứ đó đều là thứ phu quân y thích ăn, sở dĩ bên này có hai mẫu đất, y đã cố y lưu lại nửa mẫu để trồng những thứ này.

“Mặt trời lên cao rồi, chúng ta về nhà thôi phu quân, qua một tháng nữa tinh mễ mới có thể thu.” – Trần Tĩnh đem tất cả đồ vật trong tay cho vào chiếc giỏ, nhìn trời nói. Y có một ít dự cảm không tốt, năm nay hướng gió có chút không đúng, mây cũng theo cùng một hướng mà ùn ùn kéo tới.

“Tiểu Bảo đừng nghịch giun nữa, để a mỗ ôm ngươi về nhà.” – Trần Tĩnh ôm lấy Tiểu Bảo đang chạy về phía y. Phu quân y rõ ràng là đã mệt mỏi, lúc này y để ý thấy A Dật còn đăm đăm cánh tay.

Trên đường về, Dương Dật lần đầu tiên gặp một sự tình khiến hắn thực mất hứng, đó là gặp mấy hán tử vừa mới làm xong việc từ dưới ruộng đi lên. Bọn họ cười nhạo hắn vì bản thân là đàn ông mà lại để ca nhi nhà mình nuôi. Có điều, tuy mất hứng nhưng cũng tuyệt đối không đối với Trần Tĩnh phát giận, đó là biểu hiện của kẻ vô năng. Nhìn biểu hiện dè dặt của Trần Tĩnh, Dương Dật thực sự không muốn giống như chủ nhân của thân thể này trước kia, là một kẻ không chịu nổi kẻ khác châm ngòi ly gián. Dương Dật tự hỏi chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân mà nguyên bản chủ nhân của thân thể này trước kia đánh Trần Tĩnh!?

4. Chương 4

món dưa muối mà bạn Dương Dật thích ăn đây, và đây là cái món theo cái gia đình này một thời gian hơi bị lâu ấy

Về đến nhà chưa được bao lâu, Dương Dật cảm thấy toàn thân hần bắt đầu không được bình thường, đầu càng lúc càng nặng, thân thể thì ngược lại, càng lúc càng nhẹ.

Ngay cả Nhóc Béo đang nghịch cành hoa dại không biết từ đâu hái về cũng phát giác được cha nó không thoải mái. Tiểu gia hỏa từ ngoài cửa chạy đến bên người Dương Dật, vươn móng vuốt nho nhỏ sờ trán phụ phân, vừa sờ vừa trau lại đôi lông mày nhỏ. Kỳ thật, nhóc con này chỉ là thấy a mỗ thường xuyên đối cha làm như vậy nên học theo chứ cũng chẳng biết rút cục thì cha nó bị cái gì. Nhưng mà, nó biết rõ, những lúc như thế này đi tìm a mỗ là chính xác nhất. Thế là, tiểu gia hỏa lại lạch bạch lạch bạch chạy ngoài tìm a mỗ đang giặt quần áo về.

“A mỗ, a mỗ, cha lại không thoải mái, hần còn không chịu nói chuyện cùng Tiểu Bảo.” – Cách một dòng suối nhỏ, Tiểu Bảo lớn tiếng gọi.

“Cha lại không thoải mái? Chúng ta mau trở về.” – Trần Tĩnh cầm lấy quần áo đã giặt sạch, lúc này thấy phu quân vẫn còn ổn, y mới đi ra ngoài giặt quần áo. Thật không ngờ phu quân vẫn là không chịu được nắng gắt, hần là bị cảm nắng rồi.

Y lập tức mang chậu quần áo cùng Tiểu Bảo về nhà.

“Phu quân, người uống nước trước đi, ta đi nấu trà giải nhiệt cho người.” – Trần Tĩnh vừa về đến nhà, buông chậu quần áo xuống, rót cho Dương Dật một chén nước. Y lúc này mới đi ra ngoài góc vườn hái thanh hợp, một loại cây lá rộng dùng làm trà giải nhiệt. Phu quân nhà y cứ đến mùa hè là không chịu được ánh mặt trời, thường xuyên bị cảm nắng. Vì thế khi Lý đại phu đã chỉ y loại cây này, y đã đem nó từ trên núi về trồng ở nhà, mỗi lần phu quân bị cảm nắng đều có thể nhanh chóng nấu trà giải nhiệt cho hần uống.

Trần Tĩnh hái năm phiến lá, múc một hồ lô nước, rửa sạch, cho vào hồ lô, đưa lên bếp đun.

Dương Dật sau khi uống chút nước cũng cảm thấy thoải mái hơn. Vừa rồi nghe nói Trần Tĩnh nói đi nấu trà giải nhiệt, chẳng lẽ hần vậy mà bị cảm nắng rồi. Đây... đây đúng là thân thể phế vật trong truyền thuyết mà. Chứ nếu không thì làm gì có ai sáng sớm ra ngoài phơi nắng có một chút mà đã cảm nắng, thực sự là có một không hai a. Dương Dật âm thầm thì phải luyện thân thể phế vật này trở nên thật tốt, bằng không làm sao có thể chiếu cố được hai người kia, à không, sắp tới là ba người, vẫn còn có một sinh mạng đang ở trong bụng Trần Tĩnh nữa. Hần dùng thân thể của người ta, tốt xấu gì cũng phải chiếu cố người nhà người ta thật tốt, hơn nữa, ca nhi kia cũng rất hợp khẩu vị của hần.

“Phu quân mau uống trà, hương vị không được tốt lắm nhưng uống vào thân thể rất nhanh có thể khỏe lên.” – Trần Tĩnh nói. Phu quân của y chẳng những thân thể không tốt mà mỗi lần uống thuốc đều phải hống như hống hài tử mới bằng lòng uống.

Dương Dật cầm lấy chén trà Trần Tĩnh đưa đưa lên miệng uống. Hần cảm thấy cái này cũng không tính là gì, so với ở thế giới cũ mỗi khi bị say nắng là phải uống Hoắc hương chính khí thang thì còn tốt hơn rất nhiều, cái hương vị của thuốc kia mới thực là nhất tuyệt. Loại trà này mang một cổ vị cỏ xanh nhàn nhạt, Dương Dật chắc chắn cảm thán, so với cái loại kia thì ít nhất loại này dễ tiếp nhận hơn nhiều, một hơi uống cạn chén trà giải nhiệt.

“Trần Tĩnh, thân thể ta sao lại kém như vậy, một chút ánh nắng mặt trời cũng không chịu được. Lát nữa người giúp ta nấu nhiều nhiều trà giải nhiệt, ta không tin thân là một nam nhi lại bị ánh nắng mặt trời đánh bại.” – Dương Dật nói, hắn vẫn cảm thấy thân thể này yếu đuối như vậy là do được nuông chiều quá mà ra. Chỉ cần hắn vào mỗi buổi sáng và chạng vạng tối rèn luyện phơi nắng một chút, mỗi ngày đều uống trà giải nhiệt, không tin là trị không hết cái tật xấu này.

“Phu quân rất có chí khí, ta lại đi nấu thêm chút nữa.” – Trần Tĩnh nở nụ cười, phu quân y thực sự đã thay đổi rồi, chẳng những không nhớ ra được chuyện trước kia mà tính cách cũng trở nên tốt hơn rất nhiều. Tại thời điểm phu quân đối với y tốt nhất mà bị người khác cười nhạo, về đến nhà cũng không ôn hòa mà đối với y như vậy đâu.

“Ta là một nam nhi, phải nuôi gia đình, cho nên thân thể nhất định phải khá hơn mới được.” – Dương Dật nói.

“Phu quân vừa mới bị cảm nắng, uống trà giải nhiệt rồi nhưng cũng nên vào giường nghỉ một chút. Để ta dìu phu quân vào phòng ngủ.” – Trần Tĩnh nói, y không hy vọng phu quân lại té xỉu nữa. Chỉ cần hắn có chút tâm tư muốn gánh vác gia đình đối với y đã là quá đủ, những thứ khác cứ để y làm là được rồi.

“Được, ta cũng không muốn lại làm người thêm lo lắng.” – Dương Dật vẫn còn chút chóng mặt, vì không muốn để Trần Tĩnh thêm phiền toái, tốt nhất là ngoan ngoãn nằm trên giường, khi nào thân thể thoải mái hơn lại giúp đỡ y vậy.

Bất tri bất giác, Dương Dật ngủ mất, trong mơ hắn thấy mình đang nằm trong bệnh viện, bên cạnh một người chiều cổ cũng không có. Nhưng thời điểm bác sĩ mang vải trắng phủ lên người hắn, chẳng bao lâu sau có một người phụ nữ trung niên tiến vào, nàng ghé vào người Dương Dật khóc, đối với cảnh sát đến điều tra nói muốn kẻ giết chết hắn phải bồi thường, ý thức của Dương Dật đứng ở đằng sau nàng nhìn thấy tất cả. Rất nhanh sau đó, dượng, chị họ cùng anh rể hắn cũng đến, tất cả đều nhất nhất đòi bồi thường tổn thất, hoàn toàn chẳng đề cập chút nào đến việc giết người phải đền mạng. Nhìn cả gia đình cực phẩm ấy hắn chỉ nhạt nhạt cười.

Trước kia, Dương Dật có đem một phần di chúc để ở nhà bạn học, hắn đã sớm nghĩ tới, dù có chết cũng không để cho gia đình kia hưởng chút phúc lợi nào. Hắn nhìn thấy quan tòa thẳng, mặc dù không khiến tên giết người phải đền mạng nhưng cũng được bồi thường chừng một trăm vạn, xem như đủ hài lòng, đáng tiếc hắn lại không có phúc được dùng đến.

Điều khiến Dương Dật thỏa mãn nhất là, tại thời điểm một nhà bốn người kia sắp nhận được tiền, bạn học của hắn mang di chúc ra, cuối cùng số tiền bồi thường được chuyển hết vào quỹ trợ giúp người nghèo. Nhìn xem người nhà cô hắn một bộ dạng như nuốt phải phân chó, Dương Dật tâm tình trở nên cực kỳ tốt.

Khi tỉnh lại, Dương Dật nghĩ, chẳng lẽ hắn đây là linh hồn xuyên việt về sao. Ân, rất có thể ngày nghĩ cái gì thì đêm mộng cái đó, hắn thực không muốn người nhà những kẻ kia chiếm được tiện nghi của mình.

Dương Dật tâm tình thật tốt rời giường, thân thể cảm thấy cũng thật thoải mái. Nhóc Béo ấy vậy mà cũng nằm cạnh hắn ngủ, nhìn mặt trời lên cao như vậy hắn là cũng giữa trưa rồi.

Hắn uống một ngụm trà giải nhiệt được đặt ở trên ghế, trong sân thực im ắng, không biết Trần Tĩnh giờ đang làm gì, trời nắng như vậy chắc không có ra ruộng. Mà hiện tại, có lẽ ngoài ruộng cũng chẳng có việc gì cần làm, buổi sáng hắn thấy ở ruộng nhà mình nửa cọng cỏ cũng không có. Đi đến nhà chính, quả nhiên Trần Tĩnh đang ở đó. Nam nhân cao lớn này đang ngồi đan một cái giỏ trúc, động tác cực kỳ thông thuận. Dương Dật nhìn người nam nhân này, trong lòng cảm thấy y càng ngày càng vừa ý mình.

Đột nhiên cảm thấy ánh sáng từ cửa ra vào bị chặn lại, Trần Tĩnh ngẩng đầu lên thì thấy đang dùng biểu tình rất nghiêm túc để nhìn mình. Y từ trước đến giờ chưa từng bị Dương Dật nhìn chăm chăm như vậy cảm thấy cả người không được tự nhiên, tay chân trở nên luống cuống.

“Phu quân mau vào trong này, bên ngoài bây giờ nóng lắm đấy. Người ngủ một giấc cũng đã qua giờ Ngọ, chắc đói bụng lắm rồi, ngồi đây chờ một chút, ta mang đồ ăn tới.” – Trần Tĩnh nói xong liền đi vào trong bếp lấy ra một chén cháo, một ít dưa chuột muối, sau đó lại lấy thêm khoai lang và bắp non mới luộc.

“Mau mau ăn thôi.” – Trần Tĩnh thúc giục nói, phu quân y hai ngày nay đột nhiên cứ đến bữa ăn lại trở nên kỳ kỳ quái quái.

“A! Người đã ăn rồi à?” – Dương Dật hỏi.

“Đã sớm cùng Tiểu Bảo ăn rồi. Ta thấy phu quân ngủ rất ngon nên không có gọi người dậy, đến giờ này nhất định là rất đói.” – Trần Tĩnh vừa cười vừa nói.

Dương Dật uống cháo, không cần nói cũng biết Trần Tĩnh ăn là cái gì. Hắn đã từng nói qua muốn Trần Tĩnh cũng ăn giống mình nhưng y lại bảo trong nhà tinh mễ chỉ đủ cho hắn và Nhóc Béo, nếu y cũng cùng ăn thì sẽ không đủ tinh mễ để duy trì đến mùa thu hoạch năm nay mất. Huống hồ, y cũng đã ăn quen gạo thô rồi. Dương Dật tuy muốn tưởng tượng gạo thô thành mỹ vị để ăn cùng Trần Tĩnh, nhưng sự thật luôn luôn là tàn khốc, hắn căn bản không thể nuốt trôi cơm nấu bằng thứ gạo đó được.

“Phu quân uống xong cháo ăn thêm bắp ngô hay khoai lang luộc nhé, đây đều là thứ mà trước kia người rất thích ăn.” – Trần Tĩnh lại lần nữa bắt đầu đan giỏ, mấy cái thao tác khiến Dương Dật nhìn hoa cả mắt.

Dương Dật ăn dưa chuột muối cùng với cháo, thực sự loại dưa muối này ăn rất ngon, so với loại mua trong siêu thị ngon hơn nhiều. Cầm bắp ngô cắn một cái, mặc dù không ngọt như ở thế giới trước kia, nhưng lại rất non. Hôm nay hái được ba cái, Nhóc Béo ăn một cái, hiện tại trong chén còn hai cái, Dương Dật biết, người nam nhân này nhất định là không nỡ ăn.

Hắn nhân lúc Trần Tĩnh đang chăm chú đan, lén lút tới gần, lấy một phần bắp non đưa đến trước mặt y.

Trần Tĩnh đang làm thì bị giật mình, nhìn cái bắp ngô trước mặt đoán chừng nhất định là phu quân muốn cho y ăn. Y tại nơi mà Dương Dật mới cắn qua cắn một miếng nhỏ. Hiện tại phu quân thực sự rất tốt rất tốt, nếu cả đời đều có thể như vậy cũng đủ mãn nguyện. Nhưng là, y hôm nay nhân lúc phu quân đang ngủ đi đến chỗ Lý đại phu hỏi qua tình huống, Lý đại phu nói đầu phu quân y đại khái là bị tụt huyết, đợi khi ứ huyết tan hết, tất cả sẽ trở lại như cũ.

“Ăn ngon đúng không?”

Dương Dật dựa vào sau lưng Trần Tĩnh, cái cằm đặt trên vai y nói, tại thời điểm Trần Tĩnh quay đầu lại, còn dí dỏm chớp một bên mắt.

“Àn. Ăn rất ngon.”

Trần Tĩnh nhìn bộ dạng trêu chọc của Dương Dật nở nụ cười, hiện tại phu quân thực sự rất tốt, thích cười, cũng thích náo loạn, không giống như trước kia cứ một mực ở lì trong nhà, không thích đi ra ngoài. Trần Tĩnh biết rõ, phu quân vì cái gì không muốn ra khỏi nhà, bởi vì trước kia phu quân của y từng trở thành trò cười của cả thôn. Bất quá, hiện tại phu quân đều quên hết, lại bắt đầu trở nên hoạt bát, tính cách cũng sắp trở nên trẻ con giống như Tiểu Bảo rồi.

Trần Tĩnh kéo qua một cái ghế, Dương Dật liền ngồi xuống, hắn có rất nhiều điều muốn hỏi Trần Tĩnh.

“Ta có thể hỗ trợ không?” – Dương Dật vừa hỏi vừa nhặt lên một nan trúc đã được vót tốt.

“Phu quân cẩn thận, thứ này có thể làm đứt tay đấy.” – Trần Tĩnh nhanh chóng lấy lại nan trúc trong tay Dương Dật, nhưng đã muộn.

Dương Dật phiên muộn nhìn chỗ vết thương rất nhỏ bị nan trúc đâm chảy máu trên tay. Lúc mới bắt đầu hắn còn không có phát hiện, mãi đến khi Trần Tĩnh lấy đi nan trúc, hắn mới thấy nhiều ra thêm một vết thương.

Trần Tĩnh không nói gì, nhanh chóng giúp Dương Dật lấy dăm trúc trong tay ra, đưa lên miệng liếm vết thương, liếm liếm hai cái mới buông ra.

“Đau không, làm bị thương rồi.” – Trần Tĩnh hỏi.

Dương Dật sững sờ nhìn nam nhân trước mặt, vành mắt hồng hồng, đã bao nhiêu năm rồi mới lại có người quan tâm hắn có đau hay không.

“Người sao vậy, đừng khóc, đừng có khóc đấy.” – Trần Tĩnh ôm Dương Dật vào lòng, dỗ dành.

Dương Dật im lặng rơi lệ, đem toàn bộ nước mắt sát lên y phục của nam nhân. Chết tiệt, hắn vậy mà mềm yếu khóc lên. Càng đáng chết là để Trần Tĩnh cho rằng hắn bị đau mà khóc, rõ ràng hắn là bị cảm động mới như vậy.

“Ổn rồi, ổn rồi, không khóc, không khóc! Hai ngày nữa có phiên chợ, ngày mai ta mang người đi lên núi đi săn được không?” – Trần Tĩnh dụ dỗ nói. Hiện tại phu quân y giống như hài tử, cái gì cũng tò mò, nhất định sẽ rất thích.

Trần Tĩnh vừa dứt lời, khuôn mặt tuần tú của Dương Dật liền tươi tỉnh hẳn lên, quả nhiên đúng như y dự đoán, phu quân thực là đối với cái gì cũng tò mò.

“Người nói thật sao? Chúng ta có thể đi săn? Chính là ở ngọn núi bên cạnh đó hả?” – Dương Dật phần khích hởi. Đây chính là đi săn, đi săn đấy, hẳn tại thể kỷ 21 chưa từng được trải qua đâu.

“Thật. Ta sao lại có thể lừa gạt phu quân. Ngày mai mang người và Tiểu Bảo cùng đi.”

Trần Tĩnh nhìn đôi mắt hồng hồng của phu quân, vừa cười vừa nói. Phu quân y thực sự là càng ngày càng đáng yêu. Bất tri bất giác bị mê hoặc, Trần Tĩnh cúi đầu hôn xuống khóe mắt còn lưu lại nước mắt của Dương Dật.

Tại thời điểm Trần Tĩnh phục hồi tinh thần, phu quân y không những hai con mắt hồng hồng, mà cả khuôn mặt cũng hồng theo.

Dương Dật bất ngờ bị Trần Tĩnh hôn đến ngẩn người, tha thứ hẳn năng lực tiếp nhận quá kém, hẳn là một tiểu xử nam hàng thật giá thật a.

“Cha, a mỗ, hai người đang làm gì đó?”

Tại thời điểm cả hai đều sững sốt, một cái nải âm nải khí vang lên. Nhóc Béo mắt vẫn còn lim dim, lung la lung lay hướng nhà chính đi tới.

“Coi chừng!”

Dương Dật chỉ vừa kịp hô như vậy, Trần Tĩnh đã như một cơn gió lao đến chỗ Nhóc Béo ôm lấy nó, tránh cho nó khỏi vấp phải bậc cửa mà ngã xuống.

“Không có việc gì, không có việc gì.” – Trần Tĩnh ôm lấy Tiểu Bảo dụ hống.

“A mỗ, người vừa rồi cùng cha làm gì vậy? Các người lại chơi thân thân sao? Tiểu Bảo cũng muốn thân thân.” – Tiểu Bảo căn bản là không bị dọa, nhanh chóng tỉnh táo lại nói.

“Nhóc Béo, a mỗ người nói ngày mai sẽ mang chúng ta đi săn.” – Dương Dật nhanh chóng chuyển đi lực chú ý của Tiểu Bảo.

“Thật sao, thật sao??? Ta muốn đi,ta muốn đi, a mỗ không thể lại để Tiểu Bảo ở nhà, Tiểu Bảo cũng muốn đi săn.”

Nhóc Béo phần khích kêu to. Trước kia mỗi lần a mỗ đi săn nó lại bị bỏ ở nhà, cha lại rất hung dữ, không

có ai cùng nó nói chuyện cả. Nếu như a mỗ không nói sẽ mua kẹo mạch nha cho nó ăn, nó còn lâu mới chịu đáp ứng ở nhà cùng với cha hung dữ, kỳ thật tiểu hài tử này trong lòng vẫn còn rất dễ bụng chuyện trước.

Buổi chiều, Trần Tĩnh bắt đầu chuẩn bị những đồ vật cần thiết cho chuyến đi săn ngày mai. Y thực sự không hy vọng ngày mai có thể săn được cái gì, chỉ cần mang phu quân cùng hài tử lên núi chơi một lúc, sau đó vào đến sơn động tránh nắng, chờ đến chạng vạng tối rồi lại về nhà. Ân, nhất định phải mang theo một bình trà giải nhiệt mới được.

Xế chiều, tại thời điểm ánh nắng mặt trời trở nên nhẹ hơn rất nhiều, Dương Dật uống một chén trà giải nhiệt lớn rồi đem theo Nhóc Béo đi ra ngoài nhõm cỏ. Nhiệm vụ hôm nay của bọn hắn là đem đám gà a mỗ cùng gà con cho ăn thật no.

Lần này phơi nắng, Dương Dật không bị say nắng, cũng không bị văng dầu, nhưng mà lúc về đến nhà vẫn uống một chén lớn trà giải nhiệt. Hắn đột nhiên nhớ tới lúc trưa rõ ràng là muốn đi hỏi Trần Tĩnh rất nhiều vấn đề, đến cuối cùng lại bị y làm cho cảm động, rồi lại bị Tiểu Bảo quây một lúc, thành ra hoàn toàn quên mất. Xem chừng đành phải để đến tối lúc đi ngủ hỏi rồi.

Hoắc hương chính khí thang nè, có thanh niên nào uống chưa:v

5. Chương 5

Mộc nhĩ hay còn gọi là nấm mèo (chèn vô nhìn cho có màu mè tí thôi chứ thực ra mấy cái thứ này đối vs tụi mình chắc cũng chẳng hiếm lạ gì)

Đêm hôm ấy, Dương Dật nằm ở trên giường hỏi Trần Tĩnh rất nhiều điều, sau khi biết thân thể này chỉ mới mười chín tuổi thì vô cùng cao hứng. Người ta nói, nam nhân có thể cao đến năm 23 tuổi, vậy là hắn vẫn có khả năng cao lên được, à không, nhất định là phải cao lên. Ở phương diện này, kiếp trước hắn đã phải chịu nhịn, đến kiếp này nhất định phải phấn đấu, với lại, cũng không thể chỉ đứng đến cầm lão bà của mình được. Dương Dật quyết định từ ngày mai bắt đầu phải bổ xung thêm canxi. Hắn dự định sẽ làm một cái lưới đến dòng suối nhỏ bên cạnh bắt tôm, đó là biện pháp tốt nhất để có canxi ăn, dù sao thế giới này cũng không có bán thuốc bổ xung canxi, chính mình động thủ cộm no áo ấm.

Hắn còn biết thêm một điều, Trần Tĩnh vậy mà lại lớn hơn hắn hai tuổi. Khó trách người này lại đem phu quân y như hài tử mà nuông chiều. Chủ nhân của thân thể này thực sự là quá hồ đồ, một ca nhi tốt như vậy cũng không biết hảo hảo quý trọng, không đâu lại còn đi đâm đầu vào mộ phần của a mỗ mà chết đi. Có điều, Dương Dật không biết, thực ra tên kia chỉ là không cẩn thận nên mới bị đập đầu, khiến hắn chiếm được tiện nghi mà thôi.

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, Trần Tĩnh đã rời giường. Dương Dật đại khái là đêm qua hưng phấn quá mức nên ngủ có chút muộn, đến bây giờ vẫn còn ôm Tiểu Bảo ngủ ngọt ngào. Nấu xong cháo, y lại lấy bột mì đã nhào tốt lúc nửa đêm ra làm bánh. Bọn họ khả năng sẽ phải ăn trưa ở trong rừng cho nên tốt nhất là chuẩn bị sẵn bánh mì, cộng thêm dưa chuột muối phu quân và Tiểu Bảo thích ăn, như vậy mang theo là tiện nhất.

Đem bánh mì gói vào trong giấy dầu, nấu sẵn trà giải nhiệt rót vào bình đầy nắp lại, gói thêm ít dưa chuột muối, tất cả bỏ vào trong bao vải, Trần Tĩnh đặt chúng ở phần ngăn phía trên cái giỏ, còn phần dưới để đến khi sẵn được sẽ đặt vào.

Thấy sắc trời đã dần sáng, Trần Tĩnh đi vào phòng ngủ ôm Tiểu Bảo ra, để nó lên đùi mặc quần áo cho nó, tiểu gia hỏa ấy vậy mà vẫn còn chưa tỉnh, ngả ngàng nghiêng nghiêng, ngả trái ngả phải trong lòng y.

“Phu quân, mau tỉnh, mau tỉnh! Chúng ta phải xuất phát sớm một chút.” – Trần Tĩnh gọi Dương Dật dậy rồi mới mang Tiểu Bảo đi rửa mặt.

Dương Dật lúc mới tỉnh lại, nhất thời không phân biệt nổi bản thân đang ở nơi nào, phải qua một lúc lâu, mới nhớ ra hôm nay sẽ cùng Trần Tĩnh lên núi đi săn. Hắn lấy tay chà xát mặt một cái, đứng dậy mặc quần áo, lúc này cảm thấy tất cả tế bào trong cơ thể trở nên sinh động hơn một chút.

Tại thời điểm Dương Dật vào Tiểu Bảo đeo giày xong, Trần Tĩnh cho bọn hắn bôi lên mặt một ít nước của loại cây nào đó rồi mới xuất phát.

“Tiểu Bảo để ta bế cho.” – Dương Dật thấy Trần Tĩnh trên lưng đeo giỏ trúc, trên tay còn phải bế hài tử nhất định sẽ rất mệt, bèn nói.

“Phu quân không thường bế Tiểu Bảo, nhất định sẽ không bế được lâu.” – Trần Tĩnh cười cự tuyệt.

Cuối cùng, Dương Dật đành đeo giỏ trúc để Trần Tĩnh bế nhóc con kia, y còn đem cây cung vốn dĩ đặt ở trong giỏ trúc đeo đến trên lưng.

Mới vừa đi một đoạn đường núi, Dương Dật liền phát hiện ra đồ tốt, đó chính là mộc nhĩ mọc ra ở một số nhánh cây ven đường.

“Trần Tĩnh, chờ một chút! Bình thường chúng ta có ăn những thứ này không?” – Dương Dật chỉ vào mộc nhĩ trên cây hỏi.

“Cái gì có thể ăn a?” – Trần Tĩnh có chút nghi hoặc. Y nhìn ngẩng đầu nhìn lên chỉ thấy toàn nhánh cây với lá cây.

“Chính là cái thứ đen đen kia kia, sau khi mưa chúng sẽ mọc ra, chúng ta mau đem nó hái xuống đi.” – Dương Dật nói, hắn tại thời điểm ở nhà đồng học cũng đã từng hái qua mộc nhĩ giống như vậy.

“Thứ này có thể ăn sao?” – Trần Tĩnh cuối cùng cũng nhìn thấy cái thứ đen sì ấy, nhưng mà, thứ này thực sự có thể ăn được sao?

“Nhất định là ăn được. Ta cảm thấy trước kia đã từng nếm qua rồi, hương vị cũng khá tốt.” – Dương Dật

nói.

Nói xong, hắn đem giỏ trúc đặt xuống, mọc nhĩ mọc ở nhánh cây cách mặt đất khoảng hai mét, hắn muốn leo lên hái.

“Phu quân không cần phải leo lên, dưới gốc cây cũng có.” – Trần Tĩnh nói xong, chỉ tay về phía gốc cây mọc lên mấy thứ đen sì.

“Trần Tĩnh, nơi này của chúng ta có nấm không?” – Dương Dật hỏi. Hắn kiếp trước thích nhất là ăn những món chế biến từ nấm, không biết ở chỗ này có còn được ăn đến không.

“Dĩ nhiên là có. Bất quá, phải sau khi trời mưa mới hái được. Hơn nữa, đa số đều là có độc.” – Trần Tĩnh nói.

Nguyên bản bọn họ muốn đi săn, cuối cùng lại ngồi chồm hổm tìm hái mọc nhĩ. Trần Tĩnh thì không có vấn đề gì, nhưng cái y lo lắng là không biết thứ đen sì này có thể ăn được không. Nhất định là sau khi trở về phải làm một ít đem cho đám gà con ăn trước, nếu gà con ăn được thì người ăn chắc không sao.

Dương Dật đi thêm về phía trước vài bước, lại phát hiện ra cây Ớt. Hắn thấy hiện tại ở trong nhà không có bất kỳ loại gia vị nào có vị cay cả nên thấy cây Ớt liền cao hứng bứng bứng hái tất cả quả bỏ vào giỏ.

“Phu quân, người hái cái này làm gì? Thứ này không thể ăn, rất cay, chạm vào mắt sẽ làm mắt bị thương đấy.”

Trần Tĩnh ngẩng đầu lên liền thấy phu quân y thế mà lại đi hái loại quả mà người trong thôn không ai dám đụng đến. Y nhớ rõ, thứ này là mấy năm gần đây mới mọc ở đây. Lần trước có người trong thôn hái loại quả này, không cẩn thận để dính lên mắt khiến hai con mắt của người nọ sưng phồng lên, phải qua hai ba ngày mới khá lên được.

“Không sao. Hái thứ này xong không dụi lên mắt là được. Thứ này là đồ tốt.” – Dương Dật nói.

“Phu quân làm sao biết cái này là thứ tốt?” – Trần Tĩnh hỏi. Y cảm thấy phu quân mình càng ngày càng trở nên kỳ quái.

“Tối hôm qua có một tiên nhân tiến vào trong mộng của ta, hắn nói cho ta biết đấy. Thứ này làm đồ ăn ăn rất ngon, bất quá đến mùa đông mới là ngon nhất.” – Dương Dật nói.

Với những người chưa bao giờ ăn cay làm sao thoả một cái đã ăn được, Dương Dật quyết định muốn dần dần luyện cho y ăn cay. Vốn tưởng rằng thế giới này không có cây Ớt, thật không ngờ người ở đây còn chưa cả bắt đầu ăn cay.

Trần Tĩnh im lặng nhìn phu quân của y, hôm nay dự định sẽ lên núi đi săn, vậy mà hiện tại bọn họ chỉ mới đi đến lưng chừng núi. Xem ra hôm nay vẫn là cùng phu quân đi chơi một chút, đợi mặt trời lên thì trở về để phu quân cắt những thứ kia rồi nói sau.

Dương Dật đem mấy quả ớt chín hái xuống hết, lúc này mới hướng về phía Trần Tĩnh đi tới.

“A mỗ, chỗ đó có một con thỏ.” – Tiểu Bảo vẫn một mực đứng bên cạnh Trần Tĩnh, tại thời điểm xoay người lại liền thấy một con thỏ chạy xuống núi, liền la lớn.

Dương Dật nhìn qua, thấy Trần Tĩnh quay người lấy ra cây cung, ngay lập tức, một mũi tên đã rời khỏi tay. Suốt một tiếng, con thỏ đã bị mũi tên cố định trên mặt đất, chân sau đập đập hai cái liền bất động.

“Thực sự là một con thỏ.” Dương Dật tại thời điểm Trần Tĩnh còn chưa phản ứng liền chạy qua nhặt lên con thỏ đã bị bắn chết.

Trần Tĩnh nhìn đến phu quân nhanh nhẹn hoạt bát như vậy, hai ngày nay tâm tình y thực sự rất tốt, nếu như có thể để phu quân y lúc nào cũng như vậy thì tốt rồi. Bất quá, con thỏ này nhất định buổi tối phải ăn hết, con mồi bị bắn chết không thể để lâu trong thời tiết nóng bức thế này. Vả lại, chỉ là một con thỏ, mang đi bán cũng chẳng được bao nhiêu tiền.

“Trần Tĩnh, con thỏ này cũng thật là nặng.” – Dương Dật đem con thỏ trở lại, hưng phấn nói. Trước kia ở nhà đồng học, đi dạo chơi trên núi hắc cũng thấy bọn thỏ rừng, nhưng đáng tiếc là không biết sử dụng cung tên nên chỉ có thể nhìn ngắm cho đã mắt mà thôi. Cuối cùng muốn ăn vẫn là phải đi mua thỏ được người ta chăn nuôi sẵn.

“Buổi tối làm cho các người ăn.” – Trần Tĩnh vừa cười vừa nói.

“Ai nha, ta vậy mà quên mất là chúng ta đang đi săn. Nhóc Béo lại đây cha ôm. Trần Tĩnh, người mang giỏ nhé, để chút nữa bắt thêm mấy con thỏ cho thuận tiện.” – Dương Dật tâm tình thật tốt nói.

Hai người một người lưng đeo giỏ trúc, một người bế hài tử, tiếp tục đi về phía trước. Con thỏ thì bị cột ở bên ngoài giỏ vì sợ máu thỏ sẽ làm dơ bình nước bên trong.

“Trần Tĩnh, chúng ta không phải là đi lên núi sao? Sao ta cứ có cảm giác này giờ vẫn đi lòng vòng một chỗ.” – Dương Dật đối người phía trước kêu lên.

“Trên núi cành cây nhiều, rất khó bắn trúng con mồi. Chúng ta đi đến sau núi, chỗ đó có nhiều cỏ và một dòng suối nhỏ, mùa hè thường xuyên có con mồi đến đó uống nước.”

Chưa đi được bao lâu, Dương Dật mãi nhìn người phía trước, không chú ý dưới chân liền dẫm phải cỏ tranh, phịch một tiếng, một con chim nhảy ra, không chuẩn bị tâm lý nên hấn bị hù đến hồn vía lên mây.

Trần Tĩnh nghe tiếng động phía sau, xoay người lại liền thấy một con gà rừng đang chạy trốn. Dương Dật chỉ thấy y kéo cung một cái, không cần ngắm bắn, con gà rừng đã bị bắn chết. Thật đúng là bách phát bách trúng. Y đi đến nhặt con gà, đem thả và gà mới săn được bỏ vào trong giỏ trúc, sau đó nhỏ một ít cây cỏ che ở bên trên rồi mới đặt bình nước vào trong.

“Chúng ta không đi tiếp sao?” – Dương Dật thấy Trần Tĩnh đi ngược trở về liền hỏi.

“Bên kia hẳn là có một ổ gà, ta tới đó xem.” – Trần Tĩnh vừa cười vừa nói. Phu quân y đối với mấy thứ này không hiểu, thời tiết như thế này, những địa phương mà mà rừng mái sống bình thường đều có trứng gà rừng.

Dương Dật sau đi nghe nói, cũng lập tức đi theo tìm trứng.

Rất nhanh, hai người đã tìm thấy trứng gà, chỉ là không giống như bọn họ dự đoán, ổ gà rừng có bảy trái trứng thì trong đó đã có ba quả đã nứt vỏ. Có hai con gà rừng con lảo đảo phá vỏ đi ra, còn con thứ ba vẫn đang dấy dựa trong vỏ chưa ra được. Ngoài ba quả trứng đó ra, những quả còn lại không có động tĩnh gì.

“A mỗ!!! Gà con kìa, gà con kìa!!! Chúng ta bắt chúng về nuôi nha!!! Cha!!! Có được không, có được không???” – Nhóc Béo hưng phấn kêu to khiến cho ba con gà con cũng bị hoảng sợ.

“Hay là chúng ta về đi phu quân, trời hôm nay có vẻ sẽ nắng gắt.” – Trần Tĩnh mượn ý Tiểu Bảo mà nói ra, y thấy thời tiết hôm nay khả năng sẽ rất nóng, mới đi được một lúc mà mặt trời đã lên rất cao rồi.

Dương Dật do dự, vẫn là nghe theo lời của Trần Tĩnh. Bởi vì, hắn phát hiện, cứ hễ có hắn và Tiểu Bảo ở đây, Trần Tĩnh căn bản không thể yên tâm mà đi săn được. Ngay cả con mồi mà Tiểu Bảo phát hiện Trần Tĩnh cũng không phát giác, đó là vì tất cả lực chú ý của y đều đã đặt ở trên người của hắn và Tiểu Bảo. Vì để không gây thêm phiền toái cho Trần Tĩnh, Dương Dật quyết định cùng Tiểu Bảo trở về, đương nhiên là không quên đem theo mấy con gà rừng con về rồi.

Thời điểm đi xuống sườn dốc, Dương Dật nhìn thấy một cây tỏi lớn đã sắp muốn héo, cả hai mắt của hắn đều phát sáng. Tỏi thực sự là gia vị tốt a, có nó rồi có thể chế biến rất nhiều đồ ăn ngon.

“Phu quân sao lại dừng lại?” – Trần Tĩnh hỏi. Phu quân y sao lại đi nhìn chăm chăm vào trứng đất, cái thứ mà bình thường chẳng ai thèm đụng đến. Thứ cây này chỉ có lá là có thể dùng để xào một ít thức ăn, còn củ bên dưới đất có vẻ chẳng dùng để làm gì được cả.

Dương Dật buông bình nước và túi đựng thức ăn đang ôm trước ngực xuống, vốn dĩ bình nước và túi thức ăn để trong giỏ trúc đeo trên lưng Trần Tĩnh, nhưng giờ chỗ đó đã đặt ổ gà rừng nên hắn phải ôm lấy.

“Trần Tĩnh, ngươi biết thứ này sao? Ta muốn lấy cái này.” – Dương Dật không giải thích gì cả, hắn biết rõ chỉ cần hắn mở miệng người nam nhân này nhất định đều đáp ứng, hơn nữa còn làm rất tốt.

“Đây là trứng đất, nếu phu quân muốn ta đi tìm là được. Nhưng mà bây giờ trứng đất đang lớn rất ít, hay là chúng ta về nhà trước, sau này lại đi tìm.” – Trần Tĩnh ôm Tiểu Bảo nói.

Bọn họ đi không xa nên thời gian trở về rất nhanh, đợi lúc về đến nhà, bên ngoài mặt trời đã lên rất cao, không khí cũng trở nên nóng rát. Trần Tĩnh về đến liền đem Tiểu Bảo đặt xuống đất, đem ổ gà rừng từ trong giỏ lấy ra, đặt dưới mái hiên, gà rừng và thỏ rừng săn được cũng được đặt ở đó. Sau đó y lấy trà giải nhiệt ở trong bình đem đổ vào khay nước cho gà uống.

“Phu quân, Tiểu Bảo, các người đừng nên nghịch chúng, chúng giờ còn quá nhỏ, nếu bị đùa quá sẽ chết đấy.” – Trần Tĩnh vừa quay lại liền thấy Dương Dật và Tiểu Bảo đang trêu chọc ba con gà rừng con, lập tức đầu đầy hắc tuyến, lên tiếng nhắc nhở.

“Trần Tĩnh, sao người lại đem trà giải nhiệt rót cho gà con uống thế?” – Dương Dật thu tay lại hỏi.

“Trong phòng còn có một chén lớn đấy, phu quân mau đi vào uống một chút rồi ở nhà trông hài tử nhé. Ta đi ra ngoài một chút xem có thể tìm thấy chút trứng đất nào không.” – Trần Tĩnh nói.

“Trần Tĩnh, ta cùng Nhóc Béo đi theo làm người không thể đi săn đúng không?” – Dương Dật hỏi, hẳn muốn nghe chính Trần Tĩnh thừa nhận điều này.

Trần Tĩnh thâm thúy nhìn Dương Dật một lúc nói:

“Ân, có các người ở đó, lực chú ý của ta đều tập trung ở trên người các người mà không phải động vật, chỉ sợ các người sẽ đụng phải thứ gì đó nguy hiểm.” – Y hào phóng thừa nhận.

“Ta cũng đoán là như vậy, người đi đi, ta nhất định sẽ coi chừng Nhóc Béo thật tốt.” – Dương Dật tâm tình thật tốt nói. Nghe được lời nói như vậy, biết y quan tâm mình như vậy, trong lòng hẳn cảm thấy thực ấm áp.

Trần Tĩnh nhìn nhìn hai người trong sân cảm thấy phu quân y giờ không còn chán ghét Tiểu Bảo giống như trước nữa. Từ nửa tháng trước, khi lão a mỗ qua đời, y dù thế nào cũng không dám để Tiểu Bảo một mình trong nhà. Bây giờ nhìn thấy ánh mắt phu quân nhìn Tiểu Bảo không còn chán ghét, thậm chí còn có yêu thương, lúc nào cũng Nhóc Béo Nhóc Béo mà kêu. Chỉ cần nghe tiếng phu quân gọi, Trần Tĩnh có thể nghe ra hẳn đối Tiểu Bảo là yêu thích. Có lẽ, y không cần phải lo lắng phu quân đối với Tiểu Bảo động chân động tay nữa.

Thời điểm Trần Tĩnh rời đi, Dương Dật múc một chậu nước đầy cho Tiểu Bảo cùng chính mình rửa tay rồi nói:

“Tiểu Bảo, vừa rồi phụ phân đã đem tay của người rửa sạch rồi, hiện tại người không được phép đi sờ gà rừng con nữa đấy.”

“Đã biết, cha. Hay là chúng ta đi kiếm gì đó cho gà rừng con ăn được không? Chúng cho đến bây giờ cũng chưa có cái gì ăn đâu.” – Tiểu Bảo nói.

“Được, chờ một chút, cha đi uống trà giải nhiệt trước, người cũng đến uống, rồi chúng ta sẽ ra ngoài hái ít cây cỏ.”

Nói xong, Dương Dật đi vào trong nhà chính, mở cái ***g bàn bằng trúc ra, bên trong đúng là có một chén trà giải nhiệt lớn.

Uống trà giải nhiệt xong, hắn đem theo một cái giỏ trúc cùng một cái liềm, mang theo Tiểu Bảo đi ra dòng suối nhỏ hái cỏ.

“Cha, cha! Bên này cỏ tốt lắm!” – Nhóc Béo hét lớn, nó đối với dòng suối nhỏ này rất quen thuộc, bởi vì trước kia a ma thường xuyên dẫn nó đi cắt cỏ cho gà ăn. A ma chính là dùng để chỉ nãi nãi. (nãi nãi = bà)

“Đến rồi, đến rồi, người đừng chạy nhanh quá.” – Dương Dật vừa nói vừa đem đám cỏ mà Nhóc Béo chỉ cắt xuống. Hắn phải công nhận, đám cỏ mà nó chỉ đúng là đám cỏ non nhất.

Ngay tại thời điểm Dương Dật chuẩn bị đem cỏ bỏ vào giỏ trúc, hắn liền nghe thấy bên trong dòng suối phát ra tiếng vang “rầm rầm ào ào”.

Nhóc Béo đứng ở bên cạnh hắn cũng chú ý, nó tròn to mắt nhìn vào trong nước.

“Hừ, cha, đừng làm ồn, mau mau tới xem, bên dưới bùn có một con cá lớn kìa. Chúng ta bắt nó đem về được không?” Nhóc Béo chỉ vào con cá đang đem đầu rúc xuống dưới đất nói.

Con cá kia lớn bằng hai bàn tay của Dương Dật, nhìn có vẻ giống cá trích.

Dương Dật quyết định nghe theo lời Tiểu Bảo. Hắn quan sát một chút rồi quyết định dùng giỏ trúc chặn hướng đầu con cá đang rúc xuống, bây giờ chỉ cần đem phía đằng sau nó ngăn chặn là được. Hắn nhớ rõ trong nhà còn có mấy cái giỏ trúc, đủ để đem con cá này cả hai đầu đều bị chặn lại. Dương Dật cảm thấy mình thực thông minh, như vậy chính là đơn giản như bắt rùa trong hũ.

“Nhóc Béo, người ở đây trông nó, đợi cha đi lấy hai cái giỏ trúc đem con cá này vây lại đã.” – Dương Dật nói nhỏ vào tai Tiểu Bảo.

Nhóc Béo gật gật đầu, tuy nó không hiểu ý của cha lắm, nhưng mà nó nghe ra được cha muốn đi lấy hai cái giỏ trúc, muốn nó ở lại coi chừng con cá. Nó nhất định sẽ làm tốt.

6. Chương 6

Cái chum (vạc) đựng nước hình dạng thế này này, tùy vào kích thước mà có to có nhỏ, nhưng theo như miêu tả thì có lẽ cái chum (vạc) cũng khá lớn đó. Nếu mà 1 đứa nhỏ cỡ Tiểu Bào mà rót vô đó thì khả năng chết đuối rất là cao

Dương Dật rất nhanh tìm thấy giỏ trúc ở trong nhà. Thời điểm hắn đi ra ngoài, liền nhìn thấy cái trứng gà rừng còn lại đã nở ra gà rừng con, hiện tại, nó còn đang nhảy vào phá đĩa nước mà vừa nãy Nhóc Béo đặt bên cạnh ổ.

“Nhóc Béo, thế nào rồi? Cá vẫn còn chứ?” – Dương Dật nhỏ giọng hỏi.

Nhóc Béo gật gù đầu, cái con cá kia vẫn còn đang đâm đầu thật sâu vào trong bùn.

Dương Dật cẩn thận từng li từng tí đem khoảng cách của hai cái giỏ trúc thu hẹp lại chỉ còn khoảng một mét. Sau khi hai đầu đã chặn tốt, hắn mới đem một cái rổ khá nhỏ hướng con cá về phía cái giỏ mà lừa. Con cá lúc này đã nhận ra nguy hiểm, nó dùng sức hướng về phía trước mà bơi, thời điểm nó chui tọt vào giỏ, Dương Dật liền đem giỏ nhắc lên, lấy tay chặn ở miệng giỏ, ngăn không cho con cá nhảy ra ngoài.

“Nhóc Béo, chúng ta bắt được một con cá lớn đấy, nhanh nhanh mang nó về thả vào chậu nước.” – Dương Dật cao hứng nói với Nhóc Béo cũng đang hưng phấn bên cạnh.

“Được, được, cha nhanh đem nó về thả vào chậu nước, đừng để cho nó chết mất,” – Nhóc Béo vỗ tay reo lên vui vẻ, đồng thời hưng phấn cùng với Dương Dật đi về nhà.

Cá rất nhanh được thả vào trong chậu gỗ. Để Nhóc Béo ở lại nhà trông cá, Dương Dật quay lại bờ sông để đem giỏ trúc và rổ về. Trong lúc thu giỏ trúc, hắn phát hiện có mấy con tôm bị vướng vào trong. Hắn thực cao hứng, cứ đơn giản vậy mà phát hiện ra thứ có thể dùng để bắt tôm. Đem giỏ trúc cùng rổ rửa sạch sẽ, hắn rửa tay rồi đem cỏ cắt được vẫn bị ném ở một bên bờ vào trong giỏ, lúc này mới đem theo giỏ và rổ trở về.

“Cha, đám gà rừng con chạy rồi.” – Nhóc Béo chỉ vào chuồng gà trống tuếch nói.

“Không sao đâu. Chúng nó đói bụng, muốn đi kiếm ăn. Người đem đám cỏ mới cắt cho gà mẹ, để cha đi lấy ít cháo gạo thô cho gà con ăn.” – Dương Dật nhìn đám gà rừng con đang chạy trong sân nói.

Tiểu Bào cầm giỏ cỏ đi về phía chuồng gà, hôm nay vì mang về thêm đám gà rừng con, lại mãi bắt cá, nên cho ăn muộn, mặt trời đã lên cao lắm rồi. Nó nắm từng nắm cỏ xanh ném vào trong chuồng gà, chỉ một lúc, tất cả cỏ đã bị ném vào.

“Cha, gà rừng con biết ăn cháo rồi sao?” – lúc đi ra khỏi chuồng gà, nhìn thấy đám gà rừng con đang mổ cháo gạo thô trong mâm, Tiểu Bào liền hỏi.

Hai người cứ thế, hết xem gà rừng con lại xem cá, rất nhanh đã đến giữa trưa. Dương Dật đem một ít mộc nhĩ bỏ vào trong chén, sau đó đổ nước vào. Mùa hè, mộc nhĩ ngâm rất nhanh sẽ nở ra. Tiếp đó, hắt lại đem mộc nhĩ còn lại cũng với ớt, để lên một tấm màn trúc đem đi phơi, tấm màn đó hắt cũng chẳng biết gọi là gì, chỉ thấy người trong thôn vẫn thường dùng để phơi đậu nành các loại.

“Cha, a mỗ sao vẫn còn chưa về, Tiểu Bảo đói bụng rồi.” – Tiểu Bảo túm lấy ống quần Dương Dật nói.

“Vậy chúng ta đi ăn cơm thôi.”

Dương Dật mang theo Tiểu Bảo đi vào nhà chính. Hắt cầm ra bánh và một ít dưa chuột muối. Vốn dĩ, Dương Dật muốn nấu chút gì đó ăn, nhưng nhìn lòng bếp đen sì sì, chẳng biết phải nhóm lửa thế nào, đành từ bỏ. Thôi thì chấp nhận ăn tạm mấy thứ này, chờ Trần Tĩnh về nhất định phải nhờ y dạy làm cơm.

Lúc Trần Tĩnh trở về, trong phòng thực im ắng, mấy con gà rừng con chạy loạn trong sân, dưới mái hiên chồng chất mấy cái rổ và giỏ, một cái rổ còn đang úp ngược lên trên chậu gỗ.

Trần Tĩnh buông giỏ trúc xuống. Y hôm nay vận khí không tồi, săn được cả một con hoẵng. Con hoẵng hôm nay săn được hẳn có thể bán được năm quan tiền. Bởi vì mùa hè ít người đi săn lại khó bắt được thú nên giá cả mới cao như vậy, thời điểm mùa đông, không thể bán được với giá thế này đâu. Bên cạnh đó, y còn tìm được một túi trứng đất cho phu quân, hẳn nhìn thấy nhất định sẽ rất vui.

Đem giỏ tất cả đặt xuống dưới mái hiên, Trần Tĩnh thu lại giỏ trúc. Đúng lúc đó bên trong chậu gỗ được cái rổ úp lại truyền đến tiếng nước, y đến nhìn xem thì thấy bên trong đó có một con cá đầu to bằng một bàn tay nhỏ, đoán chừng khoảng hơn nửa cân, không biết ở đâu ra. Chẳng lẽ là phu quân cùng Tiểu Bảo bắt được? Trần Tĩnh vì ý nghĩ của mình mà cảm thấy buồn cười. Phu quân của y mười ngón tay không dính xuân thủy, làm sao có thể bắt được cá.

Sau khi rửa sạch hết vết máu dính trên tay, Trần Tĩnh mở cửa phòng ngủ thì thấy Dương Dật cùng Nhóc Béo đang ngủ ngon lành. Y cười cười rồi đóng lại cửa.

Trên mặt bàn, chén trà giải nhiệt đã gần thấy đáy, bánh mì cũng đã ăn gần hết, dưa chuột muối thì một chút cũng không còn dư lại. Xem ra y về trễ, Tiểu Bảo cùng phu quân cũng không bị đói, bằng không, Tiểu Bảo cũng không có ở trong lòng phu quân mà ngủ ngon lành như vậy.

Tranh thủ ăn hết số bánh mì còn lại, uống hết ít trà giải nhiệt trong chén, y phải nhanh chóng đem con hoẵng cùng với thỏ rừng săn được mang lên thị trấn, bằng không ngày mai sẽ bị hư mất. Riêng gà rừng thì để lại để tối nay làm canh.

Từ nhà đến thị trấn cũng chỉ hết hơn nửa canh giờ, đi đi về về cũng chưa đến lúc trời tối. Nếu đi nhanh, hẳn là thời điểm y trở về, phu quân cùng Tiểu Bảo chưa chắc đã tỉnh dậy.

Trần Tĩnh đem thỏ rừng đặt vào trong giỏ trúc, lại lần nữa đeo giỏ hướng thị trấn mà đi.

Dương Dật mơ mơ màng màng cảm giác có người vào nhà, nhưng do quá mệt mỏi, rất nhanh hấn lại ngủ mất.

Vừa vặn sau nửa canh giờ, Trần Tĩnh đến được Văn Nguyệt lâu. Vì y thường xuyên đến đây nên tiểu nhị trong quán vô cùng quen thuộc.

“Trần ca nhi hôm nay lại sẵn được thứ gì tốt sao? Để ta đi gọi Tần quản sự tới. Ngài trước uống miếng nước đã.” – Điếm tiểu nhị tên Cầu Đản nhiệt tình đưa đến một chén trà xanh, lúc này mới chạy đi tìm Tần quản sự.

“Trần lão đệ, lúc này là lúc nào rồi mà ngươi còn đi sẵn. Nhanh nhanh uống ít trà mát đi. Ngươi là người mang thai, cũng đừng gắng sức quá. Nếu như thiếu tiền thì cứ cùng với Tần đại ca nói một tiếng. Hiện tại thân thể ngươi mới là quan trọng nhất, ngươi lại còn là trụ cột của cả nhà.” – Tần quản sự vừa đi tới vừa nói, ngữ điệu còn mang chút trách cứ.

“Tần đại ca, thân thể của ta ta hiểu rõ mà, thực sự là rất tốt, không có việc gì đâu, ngươi không cần phải lo lắng. Nếu thực sự có điểm không ổn ta cũng không đi sẵn đâu.” – Trần Tĩnh vừa cười vừa nói.

“Nghe nói phu quân ngươi hai ngày trước bị đụng đầu, hấn không bị làm sao chứ?” – Tần quản sự hỏi. Kỳ thật, hấn là muốn nói sao không đem cái tên không ra gì đó đụng cho chết luôn cho rồi đi. Không có năng lực nuôi gia đình thì thôi, Trần lão đệ của hấn cũng coi như có năng lực, có thể chịu được cực khổ. Nhưng mà cũng không thể bởi vì thân thể không tốt mà phát tiết hết bực bội lên người ca nhi nhà mình. Hơn nữa, tên kia ngay cả con mình cũng không chịu hạo hạo mà nuôi, suốt ngày không đánh cũng là mắng nó. Hấn nhìn thấy mà đau lòng. Nếu như không phải Trần lão đệ không cho hấn quản, hấn nhất định phải tìm cho y một người đàn ông khác tốt hơn gấp mấy ngàn lần.

“Ngươi cũng phải nghe đại ca khuyên một chút, đừng có cứng chiều hấn quá. Một người đàn ông lại để cho ca nhi nhà mình nuôi, lại còn động một chút là đánh người. Nếu không phải do ngươi nhường thì làm sao cái tên tay chân nhỏ xú đó đánh được.” – Tần quản sự nói. Hấn thực sự coi Trần Tĩnh như thân đệ đệ của mình, cảm thấy bất bình thay cho y, cái tên đàn ông như vậy sao xứng với đệ đệ tốt của hấn chứ.

“Tần đại ca, phu quân ta đã biết sửa sai rồi, hấn hiện tại đối với ta cùng hài tử rất tốt.” – Trần Tĩnh vừa cười vừa nói.

Vì có một khoảng thời gian Trần Tĩnh không đến, nên Tần quản sự mới nhiều lời muốn khuyên y một chút. Bất quá, bây giờ thấy trong cặp mắt Trần Tĩnh phát ra đều là vui vẻ, không còn nhìn thấy một chút gì ảm đạm pha lẫn ảm nhàn của ngày xưa nữa, lúc này hấn mới cảm thấy yên tâm hơn một ít.

“Hôm nay sẵn được cái gì?” – Tần quản sự hỏi. Hấn không muốn trì hoãn thêm thời gian của Trần Tĩnh nữa. Hấn còn nhớ, có lần Trần Tĩnh quay trở về nhà trễ, cái đứa nhỏ Tiểu Bảo kia lại bị bỏ đói đứng một mình trong sân, tốt hơn hết là để y xong việc rồi về sớm một chút mới yên tâm.

“Ngươi sẵn được hoảng vào lúc này đúng là quá tốt mà.” – Tần quản sự đem lớp lá cây che ở phía trên để ánh nắng mặt trời khỏi chiếu vào làm hồng con mồi ra, vui vẻ nói.

“Cầm lấy. Đêm này trong trấn có đại gia đình mở tiệc, vẫn còn đang thiếu một món chính đây.” – Tần quân sự đem một lượng bạc nhét vào trong tay Trần Tĩnh.

Trần Tĩnh nhìn bạc trong tay, y lẳng lẳng lấy giỏ trúc đeo vào, rồi đem số bạc vừa nhận được thả lại trên bàn, quay người muốn đi.

“Trần lão đệ, ngươi đừng như vậy, ta thu hồi là được rồi. Đây chỉ là muốn giúp ngươi chút ít mà thôi.” – Tần quân sự vội túm lấy giỏ trúc trong tay Trần Tĩnh, lấy từ trong người ra năm quan tiền bỏ vào trong tay y.

“Tần đại ca, ngươi về sau đừng làm như vậy nữa. Ta không cần người khác thương hại. Cái gì cần rõ ràng phải rõ ràng, nếu không lần sau ta cũng không dám mang đồ đến nữa. Nếu quả thật có khó khăn, ta nhất định sẽ nhờ đại ca giúp đỡ.” – Trần Tĩnh vừa cười vừa nói.

“Cũng chịu với cái tính bướng bỉnh của ngươi. Muốn giúp ngươi một chút cũng không được. Được rồi, được rồi, đại ca về sau không làm như vậy nữa là được chứ gì. Lúc nào mang Tiểu Bảo đến đây chơi, ta cũng rất nhớ cái thằng Nhóc Béo đó rồi. Cái này mang về cho Tiểu Bảo đi, đều là đồ buổi trưa còn lại đây.” – Tần quân sự đem một cái bọc bằng giấy dầu to bằng bàn tay dúi vào trong ngực Trần Tĩnh, nhưng lần này y không có cự tuyệt.

“Ngày mai có phiên chợ, đến lúc đó gặp lại.” – Trần Tĩnh vừa cười vừa nói.

Ở nơi này, cứ mỗi nửa tháng lại tổ chức một phiên chợ, địa điểm ngay bên ngoài thôn, đi đến đó chỉ bằng thời gian một chén trà.

“Được, đến lúc đó gặp. Mau về nhà đi, đừng để cho Nhóc Béo ở nhà bị cha nó bắt nạt.” – Tần quân sự vừa cười vừa nói.

Vừa về đến nhà, Trần Tĩnh đã nghe thấy tiếng Tiểu Bảo khóc lớn. Trong lòng y không khỏi khẩn trương, chẳng lẽ phu quân lại quay trở về như trước ưa mắng chửi hải tử. Nghĩ đến đó, vẻ mặt Trần Tĩnh liền trầm xuống.

“Ngươi tên tiểu tử thú vị này, ngươi nói, lần sau có còn dám như vậy nữa hay không?”

Dương Dật thật sự là bị hù sợ. Hắn vừa mới tỉnh ngủ, sờ sang bên cạnh không thấy Nhóc Béo đâu. Hắn vội vàng đứng dậy, vừa mở cửa đã bị hù đến mức tim sắp nhảy ra khỏi ***g ngực, chỉ thấy Nhóc Béo hơn phân nửa thân thể đều muốn ngã hẳn vào trong chum nước. Nếu không phải hắn tỉnh dậy kịp lúc, đứa nhỏ này không phải là sẽ vô thanh vô tức mà mất đi sao. Nghĩ đến đó thôi trong lòng Dương Dật liền không rét mà run.

“Phu quân, ngươi có tức giận cái gì thì cứ đánh ta mắng ta là được. Tiểu Bảo còn nhỏ, ngươi tha cho nó đi mà.” – Trần Tĩnh đè nén tâm tình thất vọng, nói ra.

“Người nói vậy là có ý gì? Người cho rằng ta tự nhiên đi khi dễ nó? Người cái gì cũng không biết, như thế nào không đi hỏi nó thử xem.” – Dương Dật đẩy Nhóc Béo vào trong lòng Trần Tĩnh, phi thường tức giận nói. Hắn biết Trần Tĩnh nói như vậy là bởi vì y không tín nhiệm hắn.

Dương Dật nhìn một vòng quanh sân, vừa nhìn thấy cái cuộc cạnh đồng cỏ tranh, liền nhanh tay nhặt lấy hướng chum đựng nước muốn đập xuống.

“Phu quân, người làm gì vậy? Sao tự nhiên lại muốn đập vạc nước?” – Trần Tĩnh giữ chặt lấy Dương Dật đang nổi giận đùng đùng. Vạc nước thực sự rất đắt, một cái cũng phải tiêu hết năm sáu quan tiền, tuyệt đối không thể đập.

“Người hỏi ta vì sao đi đập vạc nước??? Lúc này, Nhóc Béo suýt nữa thì bị rơi vào trong này. Hừ chết ta. Tiểu tử thói này vậy mà nhân lúc ta ngủ bắc ghế trúc leo lên lấy nước, thiếu chút nữa thì ngã vào trong đó. Nếu không phải ta tỉnh dậy tìm nó, nói không chừng...” – Dương Dật nói không thành lời câu nói kia. Hắn sớm đã đem hai người này trở thành thân nhân của mình, nếu Nhóc Béo thực sự xảy ra chuyện gì, hắn thực sự không dám tưởng tượng.

“Tiểu Bảo, nghe lời, không khóc nữa. Phu quân, thực xin lỗi, là ta trách nhầm người. Tiểu Bảo, không được khóc, người hôm nay làm như vậy là sai, về sau nhớ rõ nếu muốn rửa tay phải rửa trong chậu nước. Tuyệt đối không được lấy ghế leo lên vạc nước biết không. Cái vạc nước rất sâu, nếu người ngã vào đó sẽ xảy ra chuyện mất, đến lúc đó a mỗ biết đi nơi nào tìm được người nữa.” – Trần Tĩnh xoa xoa cái đầu ẩm ướt của Tiểu Bảo. Y cũng bị lời nói của Dương Dật dọa cho hoảng sợ. Nếu không còn Tiểu Bảo, y không biết phải làm thế nào. Đứa nhỏ này chính là mệnh căn của y, nếu không có nó, y làm sao có thể tiếp tục mà sống tiếp.

“A mỗ! Tiểu Bảo... ô... Tiểu Bảo biết sai rồi. Tiểu Bảo về sau sẽ không... sẽ không... không leo lên đó nữa. Ô ô... Tiểu Bảo sẽ ngoan. Tiểu Bảo sợ, Tiểu Bảo suýt chút nữa là ngã xuống rồi. Là... là cha kéo quần áo của Tiểu Bảo lại, mới... mới không bị rơi vào, ô oa ô oa...” – Tiểu Bảo hiển nhiên là cũng bị hoảng sợ. Nó vừa khóc vừa nức nói, bộ dáng thực sự rất là đáng thương.

“Ân. Không có việc gì, không có việc gì. A mỗ tin Tiểu Bảo lần sau nhất định không bò lên nữa. Nghe lời, không khóc nữa, ngoan.” – Trần Tĩnh vỗ vỗ lưng nó nói. Trong lòng y hiện tại ngũ vị tạp trần. Y trách oan phu quân rồi. Ôn trời không có việc gì. Phu quân, cảm ơn người. Trần Tĩnh trong lòng âm thầm nói lời cảm tạ.

“Được rồi, được rồi, Nhóc Béo đừng khóc. Trần Tĩnh, mau mau lau khô tóc cho Tiểu Bảo, đừng để bị lạnh.” – Dương Dật lấy cái bố khăn đưa cho Trần Tĩnh nói.

7. Chương 7

Cái quả này chắc không ai xa lạ đâu ha Thêm cái hình liên quan cho đẹp. Truyện này sắp nh nơi giới thiệu nông sản rồi Ahiihi

“Được rồi, Tiểu Bảo, đừng khóc nữa. Hôm nay Tầm đại thúc của người cho người một bao bánh ngọt này.”
– Trần Tĩnh vỗ vỗ cái đầu nhỏ của Tiểu Bảo nói.

Vừa nghe đến có bánh ngọt, Tiểu Bảo rất nhanh liền ngừng khóc, chỉ còn lại một chút tiếng nấc nhỏ nhỏ do khóc lâu quá mà ra. Trần Tĩnh đem Tiểu Bảo đặt lên trên ghế, nhận lấy bố khăn Dương Dật đưa cho, nhẹ nhàng lau khô tóc cho nó.

“Mau nín, lại đây mang bánh ngọt ra ăn cùng với cha người.” – thấy Tiểu Bảo rút cuộc cũng ngừng khóc, Trần Tĩnh lấy bao bánh ngọt trong ngực ra đưa cho nó.

“Phu quân, người coi chừng Tiểu Bảo nhé, để ta đi làm cơm tối. Các người chắc cũng đói bụng rồi.” – Trần Tĩnh nói xong, liền đi vào trong bếp.

“Cha ngồi xuống đây này, chúng ta cùng nhau ăn bánh ngọt đi.” – Nhóc Béo rõ ràng là đã đem toàn bộ lực chú ý tập trung hết lên trên túi bánh ngọt.

Dương Dật nhìn nó, quả nhiên đúng là trẻ con, chỉ cần cho một chút đồ ăn, tất cả sợ hãi hay gì đó đều ném hết qua một bên mà. Hắn ôm lấy Tiểu Bảo ngồi lên trên ghế, mở túi bánh ngọt ra, bên trong là hơn mười khối bánh được xếp ngăn nắp như mặt chược, nhìn có vẻ giống bánh đậu xanh và đậu đỏ.

Nhóc Béo thực sự chính là một đứa nhỏ vô cùng hiểu chuyện, nó cầm lấy một khối bánh đậu xanh đưa đến bên miệng Dương Dật, Dương Dật vui vẻ cắn một miếng nhỏ, cảm thấy phi thường ngon miệng. Thấy cha cắn một miếng, lúc này Tiểu Bảo mới đem toàn bộ khối bánh còn lại nhét vào miệng của mình. Cái miệng nhỏ phình ra, nhai nhai mấy cái liền nuốt hết vào bụng.

“Cha, cho người ăn.” – Nhóc Béo đem tất cả số bánh còn lại trong túi giấy đưa cho cha nó. Nó còn nhớ rõ, trước kia những thứ này toàn bộ đều là để cho cha ăn. Nó được ăn một khối đã là tốt lắm rồi. Mặc dù mấy thứ này ăn rất ngon, nhưng cha nó thân thể không tốt, phải ăn nhiều mới được.

“Tiểu gia hỏa, người ăn đi, cha hiện tại ăn một khối bánh đậu đỏ rồi. Người cũng mau cầm một khối cho a mổ đi.” – Dương Dật hướng trong túi giấy cầm lấy một khối bánh đậu đỏ, về sau hắn mới biết, thứ này không phải là bánh đậu đỏ mà là bánh mít táo. Hương vị cũng đậm hơn một chút.

“Thật tốt quá” – Nhóc Béo nhanh chóng lấy một khối bánh đậu xanh, lạch bạch chạy vào trong bếp.

Trần Tĩnh đang nấu nước để thịt con gà rừng ban sáng thì thấy Tiểu Bảo chạy vào.

“A mổ, mau há miệng. Aaa. Nhanh lên, nhanh lên.” – Nhóc Béo vừa nó vừa làm động tác “a” cho Trần Tĩnh xem.

Y nhìn thấy Tiểu Bảo đang cực kỳ vui vẻ cũng nở nụ cười, há miệng “a” một tiếng. Tại thời điểm Tiểu Bảo đem một khối bánh đậu xanh nhét vào miệng y, y ngáy ra một lúc, khóe miệng cũng bất giác nhếch lên.

“Là cha nói ta đem cho a mỗ ăn.” – Tiểu Bảo hoàn thành nhiệm vụ, cao hứng nói.

“Cảm ơn Tiểu Bảo, bánh ngọt rất thơm. Được rồi, được rồi, nhiệm vụ của người hoàn thành, mau mau đi ra ngoài, ở trong này rất nóng.” – Trần Tĩnh vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Tiểu Bảo nói.

Nhóc Béo được khích lệ, cao hứng hấp tấp chạy ra ngoài.

Chờ nước sôi, Trần Tĩnh đem gà bỏ vào chậu gỗ, đem nước đổ từng chút một lên người con gà. Đến khi con gà bị ngập trong nước, y liền cầm chân nó lật qua lật lại mấy lần. Đến khi cảm thấy đã ổn, Trần Tĩnh liền bê chậu gỗ ra dòng suối nhỏ cạnh nhà bắt đầu vặt lông. Y không muốn làm ở trong nhà, vì khi làm gà xong sẽ để lại mùi rất khó chịu, mà dọn dẹp cũng rất phiền phức.

Nhóc Béo ngồi ở trên đùi Dương Dật, trứ miếng đầu tiên nhét hết vào miệng ăn ra, về sau Dương Dật đều dứt nó ăn. Tiểu gia hỏa lúc này mới dùng miệng nhỏ ăn từng miếng từng miếng một. Cho ăn hết ba khối bánh đậu xanh cùng bánh mực tảo, Dương Dật sợ nó ăn quá nhiều buổi tối không chịu ăn cơm mới đem bánh cất đi. Bánh này để đến ngày mai cho ăn tiếp chắc cũng không có vấn đề gì, liền cất xuống ngăn bàn.

Vừa từ nhà chính đi ra, Nhóc Béo liền thấy Trần Tĩnh ôm chậu gỗ ra ngoài. Thế là một đứa nhỏ cùng với một đại nhân cứ thế đi theo phía sau y.

“A mỗ, ta đến hỗ trợ.” – Tiểu Bảo ngồi chồm hổ xuống trước mặt Trần Tĩnh.

“Nhóc Béo, a mỗ chưa đồng ý, người sao lại có thể đem tay thò vào. Nước trong chậu đang bốc hơi, nhất định rất nóng, sẽ bị bỏng đấy. Nhớ kỹ lần sau không được như vậy nữa.” – ngay lúc Nhóc Béo định thò tay vào chậu, liền bị Dương Dật bắt được.

“Tiểu Bảo, cha người nói rất đúng. Nước này rất nóng, người cho tay vào sẽ bị phỏng. A mỗ làm rất nhanh, một lúc là xong thôi. Các người không có việc gì làm thì đi hái ít măng, để đến tối xào ăn.” – Trần Tĩnh vừa cười vừa nói. Y cũng không muốn hai cái người này càng giúp càng thêm bừa bộn.

Buổi tối nay, đồ ăn vô cùng phong phú, canh gà rừng bên trong bỏ thêm một ít mộc nhĩ, cá nướng, măng xào có thêm một ít trứng đất được phu quân băm nhỏ bỏ vào. Trần Tĩnh lúc rửa mộc nhĩ sợ thứ này có độc đã cẩn thận đem băm một ít rồi ném cho mấy con gà con ăn, thấy chúng nó ăn xong không bị làm sao mới đem bỏ vào nồi canh gà.

Dương Dật ném một ngụm canh gà, hương vị vô cùng ngon. Hắn trước tiên đem một cái đùi gà gấp cho Nhóc Béo, lại đem cái đùi gà còn lại gấp cho Trần Tĩnh. Kỳ thực, Dương Dật thích nhất là ăn canh sau đó gặm xương gà, còn về phần thịt đùi, hắn thực sự không quan tâm mấy.

Trần Tĩnh lần này không có chối từ. Y nhìn Dương Dật thật sâu, phu quân cho tới bây giờ cũng chưa từng đem món ngon mà gấp cho y.

Mà bên kia Nhóc Béo lại vô cùng cao hứng. Là đùi gà đó, đùi gà mà nó thích ăn nhất. Trước kia a mỗ đều đem cả hai cái đùi gà gấp cho cha, nó có muốn ăn cũng chỉ có thể ngồi nhìn thôi.

Buổi tối, trước khi đi ngủ, Dương Dật nhìn thấy Trần Tĩnh lấy từ trong túi áo một ít trái cây. Hắn nhìn kỹ một chút thì nhận ra đó vậy mà lại là quả ô liu. Khó trách hắn cảm thấy dầu hạt cải mùi vị có chút quen thuộc, có lẽ là ép ra từ quả ô liu này.

“Trần Tĩnh, người hái quả này ở đâu vậy?” – Dương Dật cầm lấy quả ô liu hỏi.

“Phía sau núi. Hiện tại vẫn chưa có nhiều quả chín. Đây là mấy quả chín trước rơi xuống, ta nhặt được lại để quên ở trong túi áo. Đợi nhiều một chút có thể đem đi phơi nắng rồi om lên ăn.” – Trần Tĩnh vừa cười vừa nói, thức này om lên ăn với cơm thực sự rất là ngon.

“Lúc nào chín, chúng ta đi nhặt nhiều một chút, chúng có thể ép ra dầu đấy.” – Dương Dật kích động nói. Dầu ô liu chính là vô cùng có giá, vô cùng tốt cho sức khỏe.

“Nó cũng có thể ép ra dầu sao? Chúng ta chỉ biết lúc ép hạt trà sẽ thả một ít bầu dục này vào, dầu ép ra sẽ có một mùi hương thơm ngát.” – Trần Tĩnh nói, y đây là lần đầu tiên nghe nói quả bầu dục này còn có thể ép được ra dầu.

“Chúng ta ở đây có dầu hạt trà sao?” – Dương Dật ngạc nhiên hỏi, thực là đồ tốt nha.

“Lúc nào rảnh mình cùng lên núi nhặt bầu dục đi.” – Dương Dật hướng Trần Tĩnh nói. Có nhiều dầu một chút có thể là thật nhiều đồ ăn ngon. Dương Dật coi vậy chứ cũng thực ham ăn, rõ ràng muốn nuôi sống gia đình vậy mà giờ chỉ biết nghĩ cách làm ra đồ ăn ngon.

“Đợi khi nào quả chín, chúng ta cùng đi. Giờ thì đi ngủ thôi phụ quân.” – Trần Tĩnh đợi Dương Dật đã nằm trên giường rồi mới thổi tắt nến.

Sáng sớm hôm sau, kỳ thực là mặt trời đã lên khá cao, ánh nắng chiếu thẳng vào phòng, Dương Dật mới tỉnh lại. Vừa tỉnh dậy đã thấy Nhóc Béo cả nửa thân trên đều đè trên ngực hắn, ngủ ngon lành. Khó trách vừa rồi Dương Dật có cảm giác như bị quỷ áp giường, nguyên lai là do cái tên tiểu quỷ này.

Cẩn thận đặt nhóc tiểu quỷ nằm lại trên giường, Dương Dật đi ra ngoài. Nhìn nhìn trong sân không thấy Trần Tĩnh, hắn đoán có thể là y đã ra ruộng rồi.

Mở ***g bàn ra, bên trong đã để sẵn hai chén cháo trắng, cùng với dưa chuột muối. Hôm nay đặc biệt còn có thêm một đĩa đậu que xào. Dương Dật nếm thử, cảm thấy rất không tồi.

Ăn bữa sáng xong, Dương Dật quay trở lại phòng, Nhóc Béo vẫn còn ngủ, có lẽ do hôm qua thức dậy quá sớm, tối lại đi ngủ muộn nên vậy.

Dương Dật ngồi trước gương đồng, sờ sờ cái trán, hắn quyết định đem băng vải đang quấn trên đầu gỡ xuống. Cái thứ này bấn đến mức chính hắn cũng ngửi thấy mùi hôi rồi. Vừa cởi băng vải xuống, Dương Dật thậm chí một tiếng, trán của hắn căn bản là không có bị thương nặng gì, chỉ bị sưng lên một chút, sờ vào thấy hơi đau. Rõ ràng là chẳng bị làm sao, lại bắt hắn băng vào hại hắn còn tưởng rằng bị thương thực sự nghiêm trọng. Lại còn hại hắn phải uống thuốc đắng hai ngày, đúng là đáng hận mà.

Trần Tĩnh sáng sớm đã đi lên núi, y đi đến địa phương hằng năm vẫn trồng dưa chuột định đem hạt giống gieo xuống. phu quân nhà y rất thích ăn thứ này, phải trồng nhiều một chút. Kết quả, thời điểm hắn đi đến nơi, không ngờ trên mặt đất mấy cây dưa chuột đã mọc ra, lại còn có không ít quả.

Y ở trong bụi cây tìm hái hết quả lớn quả bé. Có đôi khi mấy tiểu hài tử cũng đến đây hái dưa chuột ăn, bất quá bây giờ thời tiết càng trở nên nắng gắt, người lớn trong nhà cũng không cho phép bọn chúng chạy lên núi. Chính vì vậy, lần này Trần Tĩnh hái được cả nửa giỏ dưa, không kể lớn nhỏ. Còn những quả đã già, cứ để đó, đến khi nó già sẽ rụng xuống rồi hạt trong đó lại mọc thành cây.

Trần Tĩnh sau đó còn đi hái một ít quả chua, bọn chúng ở đây mọc tương đối nhiều, có quả xanh có quả đỏ, thời điểm chín hẵn thì chuyển sang màu tím. Nhưng thứ quả này thực sự rất chua, nếu đã chín đến mức chuyển thành màu tím đen thì chua muốn chết. Nếu không phải ca nhi đang có thai, căn bản là không ai thèm hái thứ quả này cả, chỉ có chim chóc là thường xuyên đến ăn thôi.

Lúc trở về, Trần Tĩnh lại tìm được một ít trứng đất. Bởi vì tối qua lúc xào măng đập nát trứng đất cho vào xào cùng, hương vị rất là ngon, hôm nay thấy được làm y muốn hái một ít. Trần Tĩnh biết rõ, thứ này không có độc, bởi vì trước kia bọn hắn cũng thường hái lá cây này để khử đi mùi tanh của cá.

Sau khi tháo xuống băng vải trên đầu, Dương Dật lập tức đi lấy một chậu nước để giặt. Hắn hái một ít lá cây mà lần trước Trần Tĩnh hái để tắm cho Nhóc Bé. Loại là cây này thực thần kỳ, đem một ít lá cây bỏ vào chậu gỗ chà xát, rất nhanh trong nước nổi lên một ít bong bóng, Dương Dật cảm thấy nó rất giống bồ kết, dùng để giặt quần áo chắc không có vấn đề gì.

Trần Tĩnh mãi vẫn không thấy trở về, hắn đối với thế giới này lại không quen thuộc. Tất cả những gì Dương Dật có thể làm đó là cho Nhóc Bé ăn no, sau đó lại mang nó đi cắt cỏ cho gà, đổ cháo gạo thô cho gà rừng con. Xong xuôi rồi cũng chẳng biết phải làm gì, Dương Dật cùng Nhóc Bé ngồi dưới mái hiên, mắt to chừng mắt nhỏ. Cuối cùng, Dương Dật cảm thấy ngồi không chờ đợi Trần Tĩnh cũng chẳng được ích gì, tốt hơn hết là đi bắt một ít tôm nhỏ để bổ xung can-xi. Không chỉ riêng mình hắn muốn bổ xung can-xi, mà trong nhà cả ba người cũng đều cần cả.

Cho nên, khi Trần Tĩnh trở về, liền nhìn thấy hai người một lớn một nhỏ đang ở trong dòng suối nhỏ làm cái gì đó. Tiểu Bảo cùng với phu quân dùng giỏ trúc ở trong dòng suối vớt qua một cái, sau đó lại vớt ngược lại một cái. Hiện tại trong suối không có cá, phu quân không biết lại ở trong nước bắt cái gì để chơi. Trần Tĩnh lắc đầu, phu quân y từ khi tỉnh lại giống hệt như là biến thành một đại hài tử ấy.

“Phu quân, mặt trời đã lên cao lắm rồi, người sao lại còn cùng hài tử ở ngoài phơi nắng.” – Trần Tĩnh đến bên cạnh Dương Dật nói.

Dương Dật bị tiếng động phía sau dọa sợ kêu lớn, hắn căn bản là không nghe được tiếng bước chân, đúng

là người dọa người, hù chết người mà.

“A mỗ đã về. Ta cùng với cha ở đây bắt cái này. Cha nói, đây gọi là tôm có thể ăn được, nướng lên còn rất thơm nữa.” – Nhóc Béo giống như hiền vật quý nói, nó bắt được rất nhiều tôm đó.

“Thật sao? Vậy khi về sẽ nướng cho các người ăn, được không? Nhưng mà hiện tại phải về nhà trước. Cũng đã trưa rồi ở ngoài này phơi sẽ bị cảm nắng.” – Trần Tĩnh vừa cười vừa nói. Trong thùng gỗ đã có không ít tôm rồi. Thứ này tuy hương vị không tồi, nhưng căn bản không thể no bụng được. Hơn nữa, ăn nhiều còn có thể bị tiêu chảy. Cứ đem về nhà trước, sau đó để cho phu quân và Tiểu Bảo đem mấy con nhỏ cho gà mái ăn.

Vì vậy, nguyên bản Dương Dật muốn bắt thêm một ít tôm nữa lại phải cùng Nhóc Béo trở về. Vừa nhìn thấy Trần Tĩnh buông giỏ trúc trên lưng xuống, ánh mắt hắn liền sáng ngời. Đó là quả nho a, tuyệt đối không thể sai được. Thấy vậy, hắn liền chảy nước miếng. Hai ngày nay, ngoài trừ cơm canh cùng hai khối bánh ngọt ra, hắn chưa từng được nếm qua chút hoa quả nào. Đối với người kiếp trước mỗi ngày đều ăn hoa quả như Dương Dật mà nói, đây đúng là nắng hạn gặp mưa mà.

Dương Dật lấy một quả nho màu tím bỏ vào trong miệng ăn, lập tức nhận ra đây không phải là hương vị thơm ngọt của nho, hơn nữa lại còn chua đến mức khiến hàm răng hắn ê ẩm. Lập tức phi một tiếng, phun hết ra ngoài, thật sự là quá chua rồi, sao lại có loại nho nào chua như vậy chứ.

Trần Tĩnh muốn ngăn cũng không kịp, liền trở mắt nhìn phu quân y đem quả chua ăn vào. Thấy hắn bị chua đến nhăn mặt nhíu mày, Trần Tĩnh cảm thấy, phu quân y càng ngày càng đáng yêu.

“Cha, người sao lại ăn quả chua vậy? Ta còn không dám ăn a.” – Nhóc Béo hiếu kỳ hỏi, trước kia, nó chưa bao giờ thấy cha ăn cái này nha.

“Trần Tĩnh, người từ đâu hái được loại quả chua này vậy?” – Dương Dật hỏi. Hắn biết ở thế giới này rượu rất quý, bởi vì phải dùng rất nhiều gạo thô mới nhuộm ra rượu, thời điểm nấu món nào tanh mới lấy một chút rượu cho vào. Mà hiện tại ở đây có sẵn nho, không phải đó là thứ rất tốt để nhuộm rượu đó sao. Bỏ nho vào bình gốm, cho đường rồi phong kín lại, chỉ cần một hai tháng là đã lên men tốt rồi. Lúc đó tha hồ mà dùng để nấu ăn. Không những thế, còn có thể đem đi bán. Dương Dật phi thường hưng phấn, hắn cảm thấy, cơ hội làm giàu đã đến rồi.

Bất quá, hiện thực luôn luôn tàn khốc hơn rất nhiều so với tưởng tượng, thời điểm Dương Dật phát hiện ra thứ hắn nhuộm được không phải là rượu mà là dấm, hắn mới biết được, rượu không phải là thứ cứ tùy tiện nhuộm là ra.

8. Chương 8

“Phi, phi, phi, cha, tất cả đều là tại người, hại ta giờ cũng tự mình gọi mình là Nhóc Béo rồi.” – Tiểu Bảo bắt mồm nói.

Hắn đem giỏ trúc đựng nho đổ ra liền nhìn thấy dưới đáy toàn bộ đều là dưa chuột. Khó trách, quả nhiên cái món kia đúng là dưa chuột muối. Loại này chính là thứ ăn với cơm mà hắn thích nhất.

“Người vốn chính là Nhóc Béo mà, lại còn sợ cha gọi như vậy sao.” – Dương Dật đây là sau khi nghe Tiểu Bảo nói liền cười đáp.

Trần Tĩnh nhìn Dương Dật đột nhiên phát hiện băng bó trên đầu của hắn đã bị gỡ xuống, liền lo lắng hỏi: “Phu quân, người sao lại đem băng trên đầu tháo xuống, miệng vết thương gặp gió sẽ bị đau đầu mất.”

“Đầu ta tốt lắm, không cần phải đeo nữa, ta cảm thấy thứ đó có mùi nên đã đem giặt rồi.” – Dương Dật nói. Cái thân thể này vô dụng đến mức nào vậy trời, không thể ra nắng thì thôi, giờ lại còn không thể ra gió. (=.)

Trần Tĩnh mặc dù lo lắng, nhưng lại thấy hai ngày nay thân thể phu quân y xác thực đã khá hơn một chút, đến giữa trưa ra ngoài nắng cũng không bị say nắng nữa nên y cũng thấy hơi yên lòng.

“Trần Tĩnh, nhà chúng ta có cái bình gốm nào không? Phải là bình gốm thật sạch ấy.” – Dương Dật hỏi. Hắn nhìn thấy nho liền muốn nhường một ít rượu nho.

“Có, nhưng mà bình gốm sạch thì đều khá nhỏ.” – Trần Tĩnh nghi hoặc nói.

Rất nhanh, y đã đem hai cái bình gốm ra. Hai cái bình đúng là rất nhỏ, cao chỉ khoảng hai mươi cm, miệng bình có thể miễn cưỡng nhét vào một bàn tay, ở giữa phình ra, đến đáy thì nhỏ dần lại.

“Trần Tĩnh, người có còn quả chua không?” – Dương Dật hỏi, chỗ nho ở đây đại khái chỉ đủ để làm một bình gốm nhỏ thôi.

Trần Tĩnh dù không biết phu quân y muốn gì, nhưng mà mặc kệ là hắn làm chuyện gì đi nữa y cũng đều sẽ ủng hộ: “Dưới chân núi phía sau mọc nhiều lắm, nếu phu quân muốn, ta sẽ đi hái về nhiều một ít.” – Trần Tĩnh vừa cười vừa nói.

Dương Dật nghe Trần Tĩnh nói còn có rất nhiều liền an tâm, như vậy không phải là hắn có thể nhường ra rất nhiều rượu sao.

Trần Tĩnh thấy Dương Dật đem tất cả quả chua bỏ vào chậu gỗ, có vẻ là muốn rửa chỗ quả chua này, y liền đem hết dưa chuột trong giỏ trúc cũng đổ ra ngoài. Đem chúng bỏ vào một cái thùng gỗ khác, múc nước từ trong chum ra đổ vào, trước cứ ngâm dưa trong này một lúc cho tươi, hiện tại y còn phải đi nấu cơm, hai người kia chắc cũng đã đói bụng rồi.

“Nhóc Béo mau mau tới đây cùng rửa cái này với cha.” – Dương Dật nhìn thấy Nhóc Béo đang đuổi theo mấy con gà rừng con dưới trời nắng liền gọi.

Nhóc Béo nhìn mấy con gà rừng con chạy toán loạn trong sân, cảm thấy bất chúng thật sự quá khó khăn, vẫn là đi giúp cha rửa quả chua tốt hơn.

Rất nhanh nho đã được rửa sạch để vào trong rổ trúc, chờ đến khi tất cả đều khô có thể đem đi ủ rượu.

“Ai nha, Trần Tĩnh hôm nay đem phu quân đi dạo phiên trợ đấy ư.” – Trầm a mỗ vừa ra khỏi cửa đã thấy một nhà ba người bọn họ cùng nhau hướng đến phiên chợ mà đi.

“Chào Trầm a mỗ.” – tiểu gia hỏa không cần nhắc nhở, thấy người đã bắt đầu chào hỏi.

“Lại đây cho ta nhìn một cái, Tiểu Bảo người lại béo ra đó nha.” – Trầm gia a mỗ cực kỳ yêu thích đứa nhỏ này. Hắn rất thích trẻ con, là một ca nhi vậy mà lặn lội đường xa đến tận nội thành để thăm cháu ngoại, cho nên đặc biệt yêu thích Nhóc Béo.

“Àn, phu quân ta muốn đến phiên chợ xem thử.” – Trần Tĩnh vừa cười vừa nói.

“Cũng nên ra ngoài nhiều một chút. Dương Dật à, người xem người hai ngày nay ra ngoài đi qua đi lại, sắc mặt so với trước kia tốt hơn nhiều lắm.” – Trầm gia a mỗ vừa cười vừa nói.

“Trầm a mỗ người lại chê cười ta rồi, nhưng mà ta đích thực đã khá hơn rất nhiều, tất cả đều là công lao của Trần Tĩnh.” – Dương Dật vừa cười vừa nói.

“Người đứa nhỏ này xác thực là đã thay đổi. Được rồi, được rồi, các người mau đi đi, ta đây không quấy rầy vợ chồng son các người nữa.” – Trầm a mỗ cười cười đi mất.

Hai người đi chưa được bao lâu thì gặp cả nhà thôn trưởng. Trần Tĩnh vốn không phải người trong thôn, mà nhà Dương Dật cũng là hơn mười năm trước mới đến đây, nguyên bản Dương gia là một gia đình rất khá. Nhưng vì sau khi cha của Dương Dật qua đời, thân thể hắn lại không tốt, a mỗ của hắn lại không biết kinh doanh, đành mang tất cả của cải trong nhà bán đi. Chính vì vậy Trương Tú Nhi vốn có hôn ước với Dương Dật mới đổi ý gả cho người khác.

Về sau, a mỗ của Dương Dật cứu được Trần Tĩnh, sau khi Trương Tú Nhi xuất giá vài ngày, thấy y sức khỏe tốt, lại chịu được cực khổ, liền dứt khoát cưới hắn cho Dương Dật.

Dù sao nhi tử nhà mình thân thể không tốt, căn bản là không thể nuôi được gia đình, cho dù cưới ca nhi về cũng là để người ta đến chiếu cố. Nếu như không thừa cơ đem Trần Tĩnh trở thành người một nhà, a mỗ của Dương Dật thật sự không biết có ca nhi nào thấy tình trạng gia đình hắn lại nguyện ý gả cho Dương Dật, cái người tay không thể làm, vai không thể vác.

“Là Tĩnh ca nhi à. Dương Dật người cuối cùng cũng chịu ra khỏi nhà rồi. Cũng nên đối xử tốt với ca nhi nhà mình, đừng luôn khi dễ hắn.” – Trầm a mỗ nhà trưởng thôn vừa cười vừa nói. Nếu không phải nhờ ca nhi lợi hại này, Dương Dật hai năm trước đã sớm bỏ mạng vì độc xà. Cũng bởi chuyện này mà trong thôn

không ai dám trắng trợn khi dễ một nhà ba người Dương Dật. Mà đương nhiên, Trần Tĩnh cũng không phải dễ bắt nạt. Nếu người khác khiến y thiệt thòi một chút, y cũng cười cười cho qua, nhưng nếu có ai bắt nạt phu quân y, xì xào to nhỏ nói xấu phu quân y cái gì, Trần Tĩnh sẽ tìm mấy người đó, kể cả là cùng hán tử đánh nhau y cũng dám. Chính vì vậy người trong thôn sau này cũng chỉ dám ở sau lưng Dương Dật mà nói lung tung, cũng không dám đến trước mặt hán tử nói nữa.

“Ta yêu hán tử còn không kịp, sao lại đến khi dễ hán tử?” – Dương Dật vừa cười vừa nói.

“Trần a mỗ ngươi cũng đi phiên chợ à?” – Trần Tĩnh cười hỏi.

“Ừ, đi đến đó mua chút muối.” – Trần a mỗ vừa cười vừa nói, lại nghĩ, Dương Dật này chẳng lẽ đổi tính rồi sao? Một thời gian trước, hán tử qua nhà Dương Dật vẫn còn thấy tiểu tử này cầm gậy đánh Trần Tĩnh, thậm chí còn mắng cả đứa nhỏ ngoan ngoãn Tiểu Bảo.

Hai người vừa tới chợ, liền thấy người đến người đi, rất náo nhiệt.

“Trần Tĩnh, thật náo nhiệt nha.” – Dương Dật cảm thán nói. Rõ ràng bình thường trong thôn cũng chẳng nhìn thấy được bao nhiêu người, mà hiện tại cái phiên chợ ở đầu thôn này lại náo nhiệt như vậy. Nơi đây là một khoảng đất trống tầm ba bốn trăm mét vuông, từ thôn đi ra hết tầm năm phút đi bộ, một bên là rừng cây, một bên là dòng suối rộng tầm 2 đến 3 mét.

“Đến đây đa số là người trong thôn chúng ta, cũng có một số người trên núi và thôn bên cạnh đến mua đồ dùng.” – Trần Tĩnh giải thích.

“Trần Tĩnh, bên này có bình gốm này. Lão bá, cái bình gốm này bán thế nào?” – Dương Dật chỉ vào một cái bình gốm cao tầm ba mươi bốn mươi cm hỏi.

“Vị ca nhi này thật thanh tú nha, cái bình gốm này của ta rất tiện, đựng cái gì cũng được, chỉ cần 5 văn tiền.” – Vị lão bá niên kỷ không nhỏ vừa cười vừa nói.

“Lão bá, đây là hán tử nhà ta.” – Trần Tĩnh thấy lão bá kia nhận nhầm liền nói.

Thấy vậy, lão bá bán bình gốm liền sững sờ, cẩn thận nhìn lại Dương Dật, lại nhìn Trần Tĩnh, liền không thể không thừa nhận mình có vấn đề, giữa ban ngày ban mặt lại đi nhận nhầm ca nhi với hán tử.

“Ta thật là già đến mờ cả mắt rồi.” – Lão bá bán bình gốm nói.

“Lão bá, cái vạc nhỏ này bao nhiêu tiền?” – Trần Tĩnh chỉ vào một cái vạc nhỏ dùng để đựng nước tầm năm mươi cm nói.

“Cái này là 50 văn tiền, nếu các người mua, lão đầu tử ta sẽ đem cái bình gốm nhỏ kia tặng cho các người.”

– lão bá vừa cười vừa nói.

“Lão bá, cái bình nhỏ kia có thể bán rẻ một chút không? Chúng ta cần mua khá nhiều bình nhỏ, có thể bán 3 văn tiền được không? Cái vạc nhỏ này ta cũng lấy. Mười cái bình gốm nhỏ và vạc tổng cộng là 80 văn được chứ?” – Trần Tĩnh nói.

Sau khi trả tiền chỗ bình gốm và vạc gửi lại ở đây, chờ đến lúc bọn hắn quay lại mới mang về.

“Cha, có mút quả kia, ta muốn mút quả, ta muốn mút quả!!!” – Nhóc Béo nhìn thấy một chỗ bán đầy mút quả, lập tức kêu lên. Nếu là ngày trước, nó nhất định sẽ không dám nói như vậy với Dương Dật, nhưng là mấy ngày nay hắn đối với nó rất sủng ái, liền khiến tiểu gia hỏa làm nũng với mình.

Nhóc Béo được Dương Dật ôm lấy, một tay cầm mút quả ăn, một tay túm lấy quần áo trên vai hắn, thời điểm trở về liền vô ý bôi bôi tay bẩn lên áo cha mình.

Trần Tĩnh đi mua một ít muối và đường, sau đó lại đến sạp thịt heo mua một ít thịt ba chỉ.

“Mấy cái xương heo này bán thế nào? Còn cả chỗ lòng heo này nữa.” – Dương Dật chỉ vào mấy thứ bị chủ quán ném trong cái sọt hủ, trong đó có một ít xương ống và xương sống lưng đã bị lóc gần hết thịt, còn có một ít lòng heo khá sạch sẽ.

“Những thứ này đều không thể ăn, vị tiểu ca này nếu muốn thì cứ lấy về cũng được.” – chủ quán cười nói với Dương Dật. Vị ca nhi này trông thật thanh tú, nhưng mà hắn đã bán thịt heo ở đây được hai năm rồi, sao lại không biết đó là ca nhi nhà nào nhỉ.

“Mau đem nước miếng của ngươi lau đi, hắn là phu quân ta.” – Trần Tĩnh trừng chủ quán thịt một cái. Y thường xuyên đến đây mua thịt, cùng chủ quán chỗ này khá thân thiết.

“Hắn là hán tử nhà ngươi sao? Các ngươi thực là xứng đôi. Hắn tuần tú như vậy khó trách ngươi muốn giấu không cho ra ngoài, sợ người người khác câu dẫn mất a.” – Chủ quán vừa cắt thịt heo vừa cười nói.

Trần Tĩnh thấy Dương Dật muốn lấy mấy thứ kia, tiến lại cái sọt lấy lòng heo bỏ vào giỏ trúc trước, sau đó lại chọn lấy một cái xương sống còn tươi và hai khúc xương đùi.

Hai người ở phiên chợ dạo qua một vòng, Trần Tĩnh thế nhưng lại không nhìn thấy Tần đại ca, có lẽ hôm nay bận việc gì đó nên không tới. Mua cho Nhóc Béo một cái trống lắc. Thời điểm hai người trở lại chỗ bán bình gốm lấy đồ thì gặp con trai lão bá tới đón ông về, lão bá cảm thấy có chút áy náy vì nhìn lầm hán tử nhà người ta thành ca nhi liền để con của mình giúp bọn họ đem mấy cái bình gốm Trần Tĩnh đã mua về.

“Rốt cục cũng về đến nhà, đi lâu như vậy, ta cảm thấy mệt muốn chết rồi.” – Dương Dật ngồi lên ghế nói.

Nhóc Béo đến bây giờ vẫn còn liếm mút quả, tiểu tử kia định liếm hết đường bọc bên ngoài mới cam lòng ăn thịt quả bên trong.

“Nhóc Béo ăn nhanh lên một chút, mút quả sắp chảy hết cả ra rồi.” – Dương Dật hướng Nhóc Béo nói.

Nhóc Béo hiện tại đã không còn sợ Dương Dật, nó nhìn xâu mút quả le cái lưỡi đỏ au nho nhỏ liếm lấy một cái, thấy đường kẹo không có chảy xuống, lại tiếp tục sự nghiệp liếm mút quả của mình. Tay còn lại cũng không rảnh rỗi, bàn tay nhỏ xíu cầm lấy cái trống lắc Dương Dật cho nó chơi.

“Haizz... tiểu tử này, người càng ngày càng khó bảo.” – Dương Dật thấy Nhóc Béo không đem lời mình nói để vào đầu liền nói. Kỳ thật, tất cả lực chú ý của nó hiện tại đang đặt vào tiếng vang từ cái trống lắc phát ra.

Đúng lúc này Trần Tĩnh đem một chén trà giải nhiệt đến cho Dương Dật. Hắn ra ngoài cả buổi thực sự là đã rất khát liền cầm lấy uống mấy ngụm lớn. Uống nước xong, Dương Dật thoải mái nằm lên ghế trúc.

“Người nếu mệt thì đi vào giường nằm một lúc, nằm ở ngoài này sẽ bị cảm lạnh đấy.” – Trần Tĩnh nhìn Dương Dật như không có xương nằm phịch ở ghế trúc nói.

“Ta không mệt, chỉ là muốn nghỉ một lát thôi.” – Dương Dật nói.

“À, Trần Tĩnh, người đem mấy cái xương đùi chặt làm đôi, còn cái xương sống kia thì chặt thành khúc bằng nửa ngón tay, lát nữa chúng ta sẽ làm canh xương hầm.” – Dương Dật nói. Hắn biết với tình trạng của mình hiện tại này của mình, đem mấy cái xương đó đi chặt là không thể. Lúc từ chợ về, hắn chỉ ôm mỗi Nhóc Béo mà thân thể đã mỏi nhừ, mũi cũng cay cay, cái thân thể này đúng là không thể dùng được, nhất định phải đem đi luyện tập cho thật tốt, ngày mai còn phải đi hái nho nữa. Số nho hôm qua toàn bộ đã bị hắn cho bào bình nhỏ nhưỡng rượu rồi.

Nghे thấy tiếng chặt xương cốt từ phòng trong, Dương Dật đi vào lập tức nhìn thấy số xương đã được chặt chỉnh tề liền cảm khái, người này đúng là quá mức nghe lời hắn a. Cái xương sống kia chặt mỗi khối đều đều tám tấc, xếp lại với nhau hết sức chỉnh tề.

“Phu quân, chúng ta định ăn thức này thật sao? Ở đây mọi người chẳng ai ăn cái này cả.” – Trần Tĩnh hỏi. Y thì không sao cả, nhưng ở đây không ai ăn mấy thứ này nên từ lâu cũng nhập gia tùy tục.

“Ừ. Thứ này trước tiên đem hầm lên là có thể ăn. Dùng để nấu mì hay trực tiếp dùng làm canh ăn cũng đều rất là bổ dưỡng.” – Dương Dật nói xong liền nhờ Trần Tĩnh đi đặt một nồi nước, hắn đem tất cả chỗ xương đã được chặt tốt bỏ vào.

Chuẩn bị xong hết thảy, Dương Dật lại để cho Trần Tĩnh nhóm bếp đun với lửa to. Sau đó lại để Trần Tĩnh múc đầy một nồi nước, hắn cầm theo số lòng heo và năm thìa muối đi ra con rạch bên cạnh xử lý. Nhóc Béo vẫn như cũ toàn bộ lực chú ý đều đặt vào cái trống lắc.

Hắn ngồi lên hòn đá, nơi mà Trần Tĩnh thường ngồi giặt quần áo, chỗ này bây giờ có khá nhiều nước. Dương Dật nghe Trần Tĩnh nói, thời điểm mùa khô bắt đầu phải đi ra dòng suối lớn mới có nước giặt quần áo, vì thế y đã đào một con rạch dẫn nước vào. Nguyên bản ban đầu con rạch này chỉ là dòng suối nhỏ rộng khoảng 50 đến 60cm được y đào sâu xuống 1m cũng đào rộng ra tầm 1m, ở bên dưới kê một tảng đá ngăn dòng nước lại, cho nên nước đọng lại cũng không ít, bình thường dùng để giặt quần áo hoặc rửa các thứ linh tinh rất thuận tiện.

Dương Dật hôm nay rút cục cũng được vào thôn thăm một lần. Trong thôn người cũng không ít, trên dưới tầm ba trăm hộ, sống tập trung gần chân núi. Bình thường cũng không có nhiều người đi qua nhà bọn hắn. Hỏi Trần Tĩnh thì y nói hiện tại là mùa hè, phần ruộng phía nhà hắn trồng đa số là gạo thô, mà gạo thô là loại gạo kém nhất chỉ khi bắt đắc dĩ mới có người ăn, bình thường chỉ cần làm cỏ là được, không cần phải chăm sóc tỉ mỉ như tinh mễ, cho nên người hướng ruộng bên này đi cũng rất ít chỉ cần cách ba ngày lại đi xem một lần cũng coi như là cần cù rồi.

“Cha, mau nhìn, có rắn, coi chừng bị rắn cắn!!!” – Dương Dật đang thất thần, bị gọi một tiếng mới hoàn hồn, nhìn lại thì thấy lúc hắn đem lòng heo cho vào trong nước rửa liền bị một đại đồng tây có cái đầu đen sì cắn. Tại thời điểm thứ kia muốn nhả ra, hắn liền hướng về phía trên bờ ném mạnh, nếu Dương Dật đoán không lầm thì thứ kia nhất định có thể dùng nấu thành món mà hắn rất thích ăn. Nhưng mà... Dương Dật cũng nghĩ ngàn vạn lần không nên là rắn a.

Cái bình gốm nhà Dương Dật đại khái nhìn như thế này, mà kích thước nhỏ hơn chút

Cái này là mút quả, hay còn gọi là kẹo hồ lô

Thịt ba chỉ nè

Mặc dù mấy cái thứ này cũng chả cần chú thích, cơ mà tự nhiên có hứng nên tìm hình vậy thôi.

9. Chương 9

Cho một cái hình trước cơn bão vô minh họa

“Cha, con rắn này sao lại ngắn như vậy?” – Nhóc Béo chỉ vào cái thứ đang uốn qua uốn lại, nhìn có vẻ như không thể bò được trên mặt đất hỏi.

Dương Dật nhìn con lươn đang uốn qua uốn lại trên mặt đất, con lươn này phi thường lớn, dài tối thiểu 60 đến 70cm. Nói thật là hắn chưa bao giờ sờ vào con lươn còn sống nào, trước kia đi chợ mua về đều là đã được xử lý tốt. Dương Dật thấy con lươn kia không ngừng vặn vẹo liên tục chạy qua bắt thừ, ai ngờ vừa chạm vào đã bị trượt mất vì quá trơn, hơn nữa con lươn này lại hung dữ vô cùng, mấy lần hắn suýt nữa thì bị nó cắn.

“Hai người các người đang làm gì đó? Còn không mau đi vào nhà, trời nắng gắt như vậy phơi lâu sẽ bị cảm nắng đấy. Lòng heo cứ để đó lát nữa ta rửa là được rồi.” – Trần Tĩnh sau khi châm bếp thì không thấy hai người kia đâu, vừa mới ra ngoài tìm thì thấy một lớn một nhỏ ngồi chồm hổm giữa trời nắng chang chang, chẳng biết đang làm cái gì.

“Trần Tĩnh người mau tới đây, đem nó bắt lại.” – Dương Dật vừa thấy Trần Tĩnh ra tới thì lập tức kêu lên.

“Con lợn lớn như vậy hai người các người làm sao tìm được? Lại còn bắt nó lên đây, đúng là lợi hại.” – Trần Tĩnh vừa đi tới đã nhìn thấy con lợn lớn dính đầy bùn nằm trên mặt đất.

“Phu quân người rửa tay rồi mang Tiểu Bảo về nhà đi, chỗ này cứ để ta làm là được.” – Trần Tĩnh rất tự nhiên lấy tay sờ đầu Dương Dật vẫn còn đang ngồi chồm hổm.

Dương Dật bị Trần Tĩnh sờ đầu cảm thấy không được thoải mái lắm, nhưng mà hần hiểu được hiện tại trời rất nắng, sợ ngồi lâu thật sự sẽ bị cảm liền dẫn Nhóc Béo trở về.

“Trần Tĩnh người bắt nó lại làm thịt, đến trưa đem xào với trứng đất nhé.” – Dương Dật dẫn Nhóc Béo trở về cũng không quên quay đầu lại dặn.

“Được được, mau về nhà đi, nhân tiện trông bếp giúp ta một chút.” – Trần Tĩnh cười đáp.

“Cha, mặt người thật là đỏ, giống y hệt như quả táo vậy.” – Nhóc Béo vừa về đến nhà đã leo lên ghế bưng một chén trà giải nhiệt ừng ực uống.

Trần Tĩnh lấy một hòn đá đập chết con lợn vẫn còn đang uốn qua uốn lại. Y quay về bếp mang ra một cái chậu gỗ, cái kéo cùng với một cái chén. Chỗ lòng heo này phải rạch ra thì mới rửa sạch được.

Y rất nhanh cắt đứt đầu lợn, mổ bụng, dùng đầu kéo nhọn móc hết nội tạng ra rồi lấy nước trong chậu rửa sạch toàn bộ máu sau đó cắt ra thành từng đoạn dài bằng nửa ngón tay. Đặt cái chén đựng lợn đã được làm sạch sang một bên, Trần Tĩnh bắt đầu xử lý chỗ lòng heo. Y cắt bỏ toàn bộ đoạn lòng phía cuối, lấy muối đổ vào trong chậu bóp lòng heo một lúc, đem tất cả những thứ bẩn thỉu bóp ra hết rồi mới đổ nước rửa. Cứ làm như thế ba lần, lòng heo đã không còn ngửi thấy mùi gì bất thường nữa. Lúc này Trần Tĩnh mới đem giỏ trúc đựng xương và lòng heo rửa sạch treo ngược dưới tàng cây. Xong xuôi tất cả, y để chén đựng lợn vào lòng heo bỏ vào trong chậu gỗ cầm theo cái kéo trở về nấu cơm. Không biết phu quân có cho thêm củ vào bếp không, nếu không chỉ sợ bây giờ bếp lửa cũng đã tắt mất.

Thời điểm Trần Tĩnh vào trong bếp liền nghe thấy một cỗ mùi thơm từ xương hầm phát ra. Dương Dật cũng đang từ trong nồi múc canh.

“Canh nấu xong rồi, rất thơm, nhất định là ăn rất ngon.” – Dương Dật đối với Trần Tĩnh vừa mới về nói.

“Cha, thơm quá, ta cũng muốn uống.” – Nhóc Béo dùng đôi mắt thèm thuồng nhìn chén canh.

“Tiểu tử thôi, ngươi quên lời cha dặn rồi sao?” – Dương Dật vỗ cái móng vuốt đang định vươn đến chén canh nói.

“Cha khi dễ ta.” – Tiểu gia hỏa lập tức dùng ánh mắt đáng thương hướng về phía a mã nó cáo trạng.

“Đừng có giả bộ đáng thương trước mặt ta, a mã ngươi cũng không bệnh đâu. Cha đã nói rồi, canh vẫn còn rất nóng, không thể đụng vào, nếu không tay ngươi sẽ bị bỏng.” – Dương Dật một lần nữa nói với Nhóc Béo. Hắn kiếp trước thấy trên TV mấy đứa nhỏ bị nước nóng xối vào làm bỏng, bộ dáng kia Dương Dật nhất định không quên được. Huống chi ở cái địa phương này bệnh viện không có, nhất định càng phải cẩn thận.

Nhìn Tiểu Bảo tỏ vẻ đáng thương, hắn liền cầm chén canh lên thôi thôi, nếm thử một ngụm thấy không còn quá nóng, hương vị khá là ngon mặc dù không có thêm gia vị gì đặc biệt nhưng mà canh này là nguyên chất ninh ra từ xương so với canh trước kia hắn từng ăn ngon hơn rất nhiều.

“Được rồi, đã không còn nóng nữa, có thể uống rồi.” – Dương Dật cầm chén canh đặt lên mặt ghế để cho Nhóc Béo tự mình uống.

Buổi trưa hôm nay, lần đầu tiên Dương Dật được ăn thử mì của thế giới này. Trần Tĩnh làm một đĩa lươn xào tỏi, một đĩa dưa chuột muối cùng với một tô mì xương hầm, tuy mì so với kiếp trước không được tinh mịn bằng nhưng hương vị thô sơ như thế này cũng có một loại phong vị khác.

“Đem tất cả chỗ quả chua này hái xuống tốt lắm. Nhóc Béo, ngươi không được chạy loạn đâu đấy.” – Dương Dật nhìn một mảng lớn nho dại kêu lên. Hắn thật không ngờ ở dưới chân núi này mọc thành một mảng lớn toàn là nho dại, chỗ nho này mà đem những thành rượu hết thì được rất nhiều a.

Hắn nhớ Trần Tĩnh đã nói một bình rượu nhỏ trong nhà dùng để nấu ăn vậy mà đã một quan tiền, mà loại rượu kia vẫn thuộc loại nhẹ, rất có thể đã bị pha nước vào. Nếu như hắn mà những được rượu nho, nhất định so với thứ rượu đó tốt hơn nhiều lắm.

“Vâng a.” – Nhóc Béo đáp, lại tiếp tục hướng về phía chân núi chạy loạn, rất nhanh đã tìm được một ổ gà rừng ngay bên dưới mấy gốc nho, bên trong ổ gà còn có cả 2 quả trứng.

Dương Dật cẩn thận đem từng chùm từng chùm nho màu tím đen hái xuống bỏ vào trong giỏ trúc. Buổi sáng, lúc lên núi hắn cũng đeo theo một cái giỏ trúc, Trần Tĩnh sợ vai hắn bị đau lấy hai mảnh vải bó lót lên vai hắn. Dương Dật thấy giỏ trúc cũng không quá nặng, mặc dù hắn thể lực không bằng Trần Tĩnh, nhưng đeo một giỏ nho nhất định không có vấn đề gì. Dù sao hắn cũng là một người đàn ông không phải sao.

Trần Tĩnh hái rất nhanh, Dương Dật đến bây giờ mới hái được tầm mười chùm, mà y đã hái được non nửa giỏ rồi.

“Cha! A mã! Ta tìm được trứng gà, mau mau tới xem nha!” – Nhóc Béo kêu to.

Hai người bị thấy Nhóc Béo gọi lớn cũng bị làm cho tò mò chạy qua, thì ra thằng nhóc này thực sự đã tìm được một cái ổ gà rừng, bên trong ổ còn có hai trái trứng gà rừng nằm trên mặt cỏ.

Dương Dật đang định đem trứng gà nhét lên thì bị Trần Tĩnh ngăn lại.

“Phu quân đừng nhét, trong ổ này chỉ có hai quả trứng, qua vài ngày gà a mỗ kia có thể sẽ sinh thêm mấy quả nữa, bọn chúng bình thường có thể sinh đến sáu quả. Đợi qua vài ngày nữa, chúng ta hãy đến nhét.” – Nói xong Trần Tĩnh lại đem chỗ cỏ khô lót ổ bị Tiểu Bảo làm rối loạn sửa sang lại.

Sau khi hái đầy giỏ nho, một nhà ba người lại quay trở về.

Thời điểm về đến nhà, hai chân Dương Dật cảm giác như bất động đến nơi. Mà bên kia Trần Tĩnh lại ngược lại, chẳng những lưng đeo cái giỏ lớn hơn của hắn, lại còn ôm Nhóc Béo thì lại chẳng thấy y thở gấp một chút nào, vẫn là một bộ dáng tâm bình khí hòa. Dương Dật nhìn xem mà đỏ cả mắt, đến khi nào thân thể hắn mới có thể tốt được như vậy đây.

Trần Tĩnh đem Nhóc Béo thả xuống đầu tiên là đến giúp Dương Dật đem giỏ trúc tháo xuống xong rồi mới buông giỏ trúc trên lưng mình.

“Aa... Đau... đau... người nhẹ một chút.” – Dương Dật kêu, thiếu chút nữa là nhảy dựng lên.

“Làm đau người rồi. Bị trầy da, người ngồi đó đợi ta một chút, ta đi lấy thuốc.” – Trần Tĩnh kéo hai tấm vải bố trên vai Dương Dật xuống nói. Y đã đề phòng đến như vậy mà thật không ngờ làn da phu quân quá non nớt, kết quả vẫn bị quai đeo của giỏ trúc làm cho rách da.

“Bôi thuốc vào sẽ không đau nữa, rất nhanh sẽ khỏi thôi.” – Trần Tĩnh dùng một cái lá trúc quẹt một ít thuốc trong bình gốm bôi lên chỗ vết thương bị rách da của hắn.

Dương Dật nhìn người đang chăm chú bôi thuốc cho mình, trong mắt y ngoài đau lòng ra còn có tự trách, nhất định là người này lại đang tự trách bản thân vì đã dẫn hắn theo khiến hắn bị thương rồi. Đây không phải là lỗi của y a, rõ ràng là do hắn tự mình muốn đi mà.

“Ta không sao, thật đấy. Này, Tiểu Bảo, người đang làm gì đó? Không phải đã đem nước múc vào chậu gỗ nhỏ cho người rửa tay rồi đó sao? Người chẳng lẽ lại muốn cả người ngã vào chum nước đấy à.” – Dương Dật kêu. Từ trưa ngày hôm qua trở đi, trong nhà bọn hắn liền có thêm một cái vạc nước nhỏ. Nước dùng trong nhà đều là Trần Tĩnh nhân lúc hắn và Nhóc Béo còn đang ngủ đi đến giếng nước trong thôn gánh về.

Sau khi Dương Dật ngủ trưa dậy thấy Nhóc Béo và Trần Tĩnh đã đem toàn bộ chỗ nho hôm nay bọn họ hái được rửa sạch, đang ngắt từng trái từng trái một rời ra.

Mấy cái bình gốm nhỏ hôm qua mua được cũng đã rửa sạch sẽ rồi phơi khô, Dương Dật đem bình gốm đặt ở trong phòng, Nhóc Béo thấy hắn đem từng quả từng quả nho đổ vào trong bình thì ngay lập tức bỏ việc

đang làm bắt đầu học theo hần đổ nho vào bình.

“Tiểu mập mập đừng có đổ đầy bình đấy, chỉ cần đổ hơn phân nửa là được rồi, đổ nhiều hơn sẽ bị tràn ra đó” – Dương Dật nói. Hần trước kia cũng đã từng nhường qua rượu nho rồi. Bởi vì lúc đó nhà đồng học đưa đến vài thùng nho, mà loại nho kia nhìn thì đẹp mắt nhưng ăn lại có chút chua, để lâu sợ bị hư mất, thế là hần lên mạng sưu tập công thức, bắt đầu nhường thử rượu.

Vì có rất nhiều nho mà hần lại không hoàn toàn nắm được cách làm cho nên cho vào bình quá nhiều. Nho lên men tiết ra nước và bọt khí liền bị trào ra ngoài mất đi rất nhiều nước.

“Vâng, cha.” – Nhóc Béo lấy mấy quả nho bỏ vào bình, lại ghé ghé mắt lên miệng bình nhìn một chút, mãi cho đến khi được hơn phân nửa bình gồm mới dừng lại.

Rất nhanh mười cái bình gốm nhỏ đã được đổ nho vào, Dương Dật lấy cái chày cán bột mới mà hôm qua Trần Tĩnh làm cho hần đem nho chứa trong đó nghiền nát. Nhóc Béo nhìn thấy thú vị, cứ hướng Dương Dật nhìn chăm chăm. Thấy bộ dạng đó của nó, hần liền mềm lòng, mà hai tay cũng đã dính đầy nước nho vì thế dứt khoát đem cái chày cán bột đưa cho nó. Riêng bản thân mình thì đem tay cho vào bình gốm bóp. Rất nhanh nho bên trong mười cái bình gốm toàn bộ đã bị nghiền nát.

Số nho dư lại vẫn còn rất nhiều, Trần Tĩnh thấy vậy lại đi lấy một cái bình gốm lớn, chính là cái bình chuyên dùng để đựng tinh mẽ. Vì hiện tại tinh mẽ đã dùng hết nên cái bình vẫn được để ở trong phòng, nhân đây thì lấy ra dùng luôn đến khi nào thu hoạch thì lại đi mua một cái bình khác.

Đã có cái bình gốm lớn này, rút cuộc số nho còn lại đã được xử lý hết. Sau khi cho vào mỗi bình gốm một muôi đường Trần Tĩnh liền theo lời Dương Dật dùng giấy dầu bọc kín lại tất cả miệng bình, lại dùng dây thừng buộc chặt. Dương Dật nghĩ tầm một tháng nữa là có rượu nho uống rồi.

Cái bình gốm lớn thì được đặt ở bên trong nhà chính, còn mấy cái bình gốm nhỏ thì đem vào phòng ngủ trước kia của a mã Dương Dật. Bởi vì căn phòng đó tương đối mát mẻ nên từ trước tới giờ thường được dùng để chứa tinh mẽ, trước kia mỗi lần Trần Tĩnh cần nấu cháo tinh mẽ thì đều là do a mã Dương Dật lấy ra.

Ngay lúc Dương Dật đem bình gốm nhỏ cuối cùng ôm vào thì nghe Trần Tĩnh gọi.

“Phu quân, cái bình lần trước nhường có mùi vị rồi.” – Trần Tĩnh ngửi thấy mùi vị thoát ra từ hai cái bình gốm liền kêu lên.

“Ngươi lại gần kiểm tra xem nó có mùi thối hay không, nếu không phải thì chứng tỏ nó đã bắt đầu lên men rồi.” – Dương Dật nói.

Trần Tĩnh ghé sát lại gần miệng bình ngửi ngửi, xác thực là có mùi vị, nhưng mà không phải là mùi thối. Có lẽ, phu quân y đích thực có thể nhường ra rượu. Chỉ cần phu quân chịu ra khỏi nhà, chỉ cần hần mỗi ngày không nhốt mình trong phòng nữa thì mặc kệ phu quân muốn làm cái gì y đều nguyện ý ủng hộ. Cỗ

lẽ quên hết truyện của mấy năm qua đi phu quân y lại có thể một lần nữa bắt đầu lại từ đầu. Trần Tĩnh thấy mấy ngày nay Dương Dật đều rất vui vẻ trong lòng y thực sự rất là cao hứng.

“Sao rồi, không phải là mùi thối đúng không?” – Dương Dật hỏi.

“Cha, không phải là mùi thối đâu.” – Nhóc Béo học theo bộ dạng của a mỗ nó, ngồi chồm hổm trên mặt đất ngửi ngửi mùi hương thoát ra từ trong bình gốm.

Bọn hắn đang ở trong phòng thì đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng sấm sét, Nhóc Béo bị dọa sợ đến nhảy dựng lên, ôm chặt lấy chân Dương Dật.

“Không việc gì, đừng sợ, a mỗ cùng với cha đều ở đây.” – Trần Tĩnh vuốt vuốt Tiểu Bảo đang ôm chặt lấy chân của phu quân nói.

Chỉ vài phút sau, bên ngoài trời đã tối đen như mực, gió cũng vù vù nổi lên, mưa bắt đầu ào ào rơi xuống.

“Phu quân ôm Tiểu Bảo nhé, ta ra ngoài xem một lát.” – Trần Tĩnh vừa nói xong đã chạy như bay ra ngoài. Y đội mưa đem cổng đóng lại, bắt đám gà rừng con đang đứng co ro dưới gốc cây mướp đem vào trong mái hiên, lại đi ra đem quần áo phơi bên trên gậy trúc rút vào, đồng thời cũng đem cây gậy trúc cất vào trong kho củi.

“Trần Tĩnh mặc kệ những thứ đó đi, quần áo người đều ướt hết cả rồi.” – Dương Dật đứng ở cửa nhà kêu.

“Người mau đem con vào nhà, ta đi hái chút thức ăn tối nay đã rồi lập tức sẽ vào.” – Trần Tĩnh vừa nói vừa nhanh tay hái lấy quả mướp trên cây cùng bề một ít măng trúc, lúc này mới chạy vào nhà.

“Mau mau đi lau khô tóc, đem quần áo thay ra, đừng để bị cảm mạo.” – Thời điểm Trần Tĩnh vừa mới vào nhà Dương Dật lập tức nói, Nhóc Béo thì vẫn một mực ôm chặt lấy cổ hắn.

Nhìn bầu trời đen kịt bên ngoài, Dương Dật đoán đây chính là bão, cơn bão này tới thực sự rất hung mãnh.

Trần Tĩnh sau khi thay quần áo đi ra ngoài mới từ từ lau khô tóc. Xem ra dự cảm của y là không sai. Có lẽ mùa vụ năm nay thu hoạch sẽ kém đi rất nhiều, chỉ mong là cơn mưa này đừng có kéo dài quá lâu, bằng không cho dù có thu hoạch được hết tinh mễ cũng vì bị nẩy mầm mà không thể bán được giá tốt.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Hồi ta còn nhỏ, không nhớ rõ là mấy tuổi, có một ngày nhà ta thịt một con gà, thời điểm đem lòng gà ra đồng tuổi nhỏ rửa thì có một chuyện xảy ra. Đó là một con lươn bơi đến cắn lòng gà, mẹ ta đem lòng gà cùng lươn đều ném lên mặt đất. Lúc đó mẹ ta còn hỏi ta đó có phải là lươn không. Kết quả, đúng là lươn thật. Ngày hôm đó, giữa trưa lại có thêm một món cà rốt xào lươn (:v)

Cái vụ nhượng rượu nho kia là cũng dựa vào kinh nghiệm trước kia của ta mà viết ra đấy. Chỉ khác mỗi một

cái là ta dùng bình thủy tinh thôi. Có điều kỳ quái nhất chính là người khác nhường ra thì là rượu màu đỏ, còn ta thì lại là màu trắng. Ta chỉ có thể đoán đó là do giống nho khác nhau cho nên mới như vậy. Cơ mà hương vị cũng không tệ lắm. Bình thường ngủ không được hoặc là mất bị sưng lên thì có thể uống một chút. Tiện lợi nhất chính là nếu trong nhà không có rượu gia vị thì có thể đem nó thành rượu gia vị để nấu thức ăn luôn.

10. Chương 10

Trần Tĩnh đem nền trong phòng thấp lên, mang một thùng nước vào đặt dưới mái hiên bắt đầu rửa măng trúc. Buổi trưa ngày hôm qua thấy phu quân và Tiểu Bảo có vẻ rất thích ăn mì nên tối nay y quyết định sẽ làm mì cho cả hai ăn.

Đem lòng heo đã ngâm nước muối từ tối hôm qua ra rửa lại cho hết mặn, cắt ra để đó, một lát nữa xào tỏi, chẳng hiểu sao phu quân y cứ luôn gọi trứng đất là tỏi.

Bên ngoài trời bây giờ cuồng phong gào thét, gió thổi vào phòng rít lên từng hồi từng hồi kéo kẹt, Dương Dật trong lòng không ngớt lo lắng, chẳng biết căn phòng có bị gió thổi bay đi mất không nữa. Rõ ràng buổi trưa mặt trời vẫn còn rực rỡ, vậy mà bây giờ đã chuyển biến thành cái dạng này. Cổ đại đúng là không tốt, bão lớn như thế này mà chẳng có chút tin tức báo trước nào.

“Trần Tĩnh này, bão lớn như thế liệu nhà chúng ta có bị thổi bay đi mất không?” – Dương Dật lo lắng hỏi.

“Phu quân đừng lo, nhà chúng ta phòng ốc dựng rất chắc chắn. Hai năm trước cũng gặp một trận bão nhưng chẳng bị làm sao cả, không cần lo lắng.” – Trần Tĩnh ngồi ở trong bếp nhóm lửa, ánh lửa chiếu lên khuôn mặt anh khí bình bình kia, Dương Dật nhìn đến ngây người. Trần Tĩnh con mẹ nó thực quá mức là đẹp trai a. Người đàn ông này vậy mà thực sự thuộc về mình.

“Cha, ta sợ.” – Nhóc Béo ngoan ngoãn ngồi ở trên đùi Dương Dật, nếu là bình thường, thằng nhóc này sớm đã chạy tốt đi chơi rồi.

“Gà con, cha, gà con chạy vào nhà rồi.” – Nhóc Béo chỉ vào một lỗ hổng trên cánh cửa, ở đó có một con gà rừng con đang cố sức chui vào. Tám con gà con vậy mà vẫn còn sống, hôm nay bên ngoài mưa to gió lớn như vậy, bọn chúng nhất định là muốn chui vào trong này tìm chỗ an toàn trú ẩn.

Tám con gà rừng con sau khi chui vào trong nhà thì đem hai cái cánh nhỏ đập đập rũ sạch nước trên người. Trần Tĩnh thấy vậy thì đuổi bọn chúng vào trong bếp đến chỗ đồng rơm dùng để nhóm lửa, bọn chúng chui loạn vào trong đó một lúc rồi ở yên trong đó luôn.

Tuy rằng đã được Trần Tĩnh đảm bảo, nhưng mà kiếp trước Dương Dật đã được chứng kiến qua cảnh tượng hoang tàn sau cơn bão cho nên hẳn vẫn còn rất khẩn trương, lo lắng.

Món lòng heo xào tỏi hương vị rất ngon, cả nhà ba người ăn hết một đĩa lớn, Nhóc Béo cũng ăn nhiều hơn

so với bình thường một ít.

“Trần Tĩnh, bên ngoài mưa gió lớn như vậy, chúng ta về phòng chắc là phải đợi mưa qua rồi.” – Dương Dật nói. Hiện tại, mưa lớn như vậy, nước mưa không kịp chảy xuống hết liền hướng những lỗ nhỏ trên mái hiên mà chảy xuống.

“Vậy chúng ta đến phòng của a mỗ ngủ cũng được, chỉ cần trải nệm chắn vào là ổn.” – Trần Tĩnh nói.

Cái này không được nha. Dương Dật nhớ là a mỗ của chủ nhân thân thể này vừa mới mất không đến một tháng, nếu như hắn biết là mình chiếm mất thân thể của con hắn, liệu nửa đêm có thể đến bóp chết mình không. Dương Dật nghĩ, càng nghĩ lại càng cảm thấy khủng bố. Trước kia hắn vốn không tin vào mấy chuyện ma quỷ thế này, nhưng từ khi xuyên đến đây, tất cả đã đều vượt qua tầm hiểu biết và suy nghĩ của hắn. Dương Dật hiện tại vẫn còn đang soán suyt vì không biết rút cuộc là mấy thứ không sạch sẽ gì đó có thực sự tồn tại hay không.

“Nếu mưa nhỏ một chút chúng ta sẽ về phòng mình.” – Trần Tĩnh nhìn thấy sự do dự trong mắt của Dương Dật liền nói, chẳng lẽ phu quân không dám vào đó ngủ sao.

Rút cuộc cơn mưa cũng ngớt đi một chút, một nhà ba người nhanh chóng đi xuyên qua hành lang đã bị dột ướt. Trở lại trong phòng, Dương Dật nằm ở trên giường căn bản là không ngủ được, hắn tưởng tượng chỉ cần vừa mất lại một cái căn phòng sẽ bị sập xuống. Nhóc Béo mặc dù đã ngủ nhưng vẫn còn sợ hãi, cánh tay nhỏ mập mập vẫn một mực nắm lấy vật áo cha nó, Dương Dật cũng đem cả thân mình nó ôm vào trong ngực.

Trần Tĩnh đang ngủ thì bị một hồi tiếng gió thổi vào đánh thức, y phát giác được Dương Dật vậy mà vẫn còn chưa ngủ.

“Phu quân sao còn chưa ngủ?” – Trần Tĩnh nhẹ giọng hỏi.

“Ngủ không được.” – Dương Dật nói. Mặc dù rất muốn ngủ, nhưng chỉ cần nghe một chút tiếng gió, hắn sẽ lại tỉnh táo lại, trong đầu không ngừng hiện ra những hình ảnh cơn bão cuốn qua đánh sập nhà cửa. Nhà ở của kiếp trước dùng gạch đá, xi-măng xây lên vô cùng kiên cố mà còn có thể sập xuống, huống chi nơi này phòng ốc lại dựng thô sơ như vậy. Kỳ thực, hắn vốn muốn mang tất cả những điều đó bỏ qua sau đầu, đánh một giấc thật ngon lành, đến sáng mai tỉnh dậy coi như chẳng có chuyện gì xảy ra. Nhưng mà, chứ càng muốn quên thì hết lần này đến lần khác những thứ đó cứ hiện ra trong đầu mỗi lúc một rõ ràng hơn.

“Đừng sợ, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu.” – Trần Tĩnh thò tay qua, phát hiện Dương Dật vậy mà vẫn còn ôm Tiểu Bảo. Mặc dù mấy ngày nay phu quân vẫn ôm Tiểu Bảo ngủ, nhưng đến lúc ngủ say nó sẽ tự động buông ra rồi nằm sang một bên, hôm nay thằng nhóc này lại cứ túm chặt lấy áo Dương Dật không chịu buông ra. Y nhẹ nhàng đem bàn tay đang túm áo Dương Dật của nhóc con gỡ ra, Tiểu Bảo lúc này mới xoay người một cái, nằm thẳng. Trần Tĩnh biết, Tiểu Bảo vậy là đã thực sự say giấc rồi.

Trần Tĩnh lại nhẹ nhàng đưa tay qua vỗ vỗ lưng Dương Dật, một lúc sau, hắn cũng ngủ mất. Thời điểm y rút tay về, Tiểu Bảo xoay người một cái lăn vào trong lòng y. Trần Tĩnh cười khê, nhẹ nhàng xoa xoa đầu

nhi tử, tiểu gia hỏa ở trong lòng hấn cọ cọ, miệng còn lẩm bẩm gọi cha tìm một vị trí nó ưa thích một lần nữa yên lặng ngủ.

Buổi tối này Dương Dật ngủ rất không yên ổn. Có lẽ ngày nghỉ thế nào đêm mơ thế đó, trong mơ, hấn thấy mình đang chạy thực mạng, phía sau là phòng ốc cứ một mực sụp xuống hai bên.

Ngày hôm sau Trần Tĩnh dậy rất sớm, y muốn đi ra ruộng nhìn xem một chút xem tình thế ngoài ruộng thế nào rồi. Ở trong bếp nấu một ít cháo, chờ cháo chín uống lấy lưng bát liền gọi Dương Dật.

“Phu quân, phu quân mau tỉnh, ta muốn đi ra ruộng xem một chút. Hôm nay người đừng mang Tiểu Bảo ra ngoài, bên ngoài trời vẫn còn mưa, mặt đất rất ướt không cẩn thận sẽ bị trượt ngã.” – Trần Tĩnh xác định Dương Dật nghe được lời mình nói, lúc này mới đội áo tơi, cầm lấy một cái cuốc, nhân lúc mưa đã ngớt một chút đi ra ruộng. Ngày hôm qua gió thổi rất mạnh, tình thế và gạo thô sợ là đều bị ảnh hưởng. Gạo thô thì yên tâm hơn một chút vì nó khá là khỏe, còn tình thế thì ngược lại, tình huống xấu nhất sẽ bị đổ sập xuống.

Dương Dật mơ mơ màng màng nghe lời Trần Tĩnh dặn, bởi vì ngày hôm qua ngủ không được ngon giấc nên rất nhanh lại ngủ mất.

Thời điểm Trần Tĩnh đi đến ruộng trông tình thế chợt nghe thấy một hồi tiếng khóc. Y nhận ra đó là tiếng của Trương Lý gia ca nhi, tên gọi là Trương Lạc.

Năm ngoái, hấn tử nhà hấn vừa mới mất để lại hấn cùng với nhi tử. Hai người đều trông vào một mẫu đất này để sinh sống. Mùa gieo trồng tình thế trước là do Trần Tĩnh làm xong công việc sớm nên đã đến giúp ca nhi chưa từng phải làm qua việc đồng áng này.

Trần Tĩnh nhìn số tình thế nhà mình trông thâm nhủ may mắn là vẫn còn một phần nhỏ khá tốt. Tuy nhiên, xem tình hình thì có ít nhất có hai mẫu ruộng bị đổ mất một nửa. Hôm qua trời mưa quá lớn, nước mưa vẫn còn đọng lại trong ruộng, những phần bị đổ tất cả đều bị ngập nước.

“Trương Lạc, người ở đây khóc cũng vô ích, tốt nhất là nhanh chóng đem số tình thế bị ngập nước cứu lại, nếu làm tốt không chừng có thể gỡ lại được chút ít.” – Trần Tĩnh đối với Trương Lạc toàn thân ướt đầm đang ngồi dưới đất khuyên. Giúp một lúc, không giúp được cả đời, y tối đa chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm nhắc nhở hấn một chút.

“Thật sự còn có thể cứu lại sao? Ta ngay lập tức liền đi làm.” – Trương Lạc chạy ra đây chẳng mang cái gì ngoài cây dù, cả cái cuốc cũng không đem theo.

“Người vẫn là về nhà chuẩn bị một chút rồi hãy bắt đầu, phải đổi một thân quần áo ướt trên mình trước, nếu người bị bệnh thì con của người phải làm sao bây giờ. Nhớ là phải mặc áo tơi mới được đi ra, đem cái cuốc tới chỗ bờ ruộng cuốc một cái rãnh cho nước từ trong ruộng chảy hết ra ngoài.” – Trần Tĩnh nói. Trương Lạc bởi vì lớn lên xinh đẹp nên được phu quân hấn rất mực cưng chiều, công việc đồng áng chẳng bao giờ phải làm đến. Bây giờ mất đi hấn tử, hấn phải trở thành trụ cột trong nhà vì thế cuộc sống liền trở nên khốn cùng. Nếu không phải huynh đệ nhà hấn đến giúp thì còn lâu mới có thể trông tốt mẫu tình

mễ này, không chừng ngay cả nhà ở cũng bị huynh đệ của hán tử nhà hán cướp đi.

Trương Lạc từ trên mặt đất đứng dậy, lão đảo trở về nhà. Hần biết Trần Tĩnh ở trong thôn vốn không phải là người nói nhiều, lại có vẻ rất hung dữ, nhưng mà y thực sự là một người rất tốt. Lúc phu quân hần qua đời, trong thôn có rất nhiều ca nhi đem hần ra làm trò cười, chẳng có một ai thèm giúp hần. Thật không ngờ, thời điểm hần trông tinh mễ, cái người lúc nào cũng trầm mặc ít nói Trần Tĩnh kia lại nguyện ý giúp. Hần cũng thường xuyên hướng Trần Tĩnh học tập cách trông tinh mễ, nhưng mà thật không ngờ, đã tới gần ngày có thể thu bán ông trời lại khiến hơn phân nửa mẫu tinh mễ nhà hần đều đổ, chỉ còn lại một ít còn đứng thẳng.

Mặc dù mấy cái kênh rạch nhỏ thoát nước hiện tại đều bị ngập, có một ít còn tràn vào ruộng, nhưng mà nước ở đó sẽ rút xuống rất nhanh, nếu như không khơi rãnh ở ruộng cho nước chảy ra thì số tinh mễ bị đổ ngâm trong nước sẽ nảy mầm, thậm chí là thối mất. Về phần còn có thể thu hoạch hay không thì còn phải xem ý trời thế nào. Nếu trời tạnh mưa thì chỗ bị đổ kia có thể thu lại một ít, còn nếu như trời tiếp tục mưa, vậy thì ngay cả một hạt tinh mễ cũng không thu lại được. Trần Tĩnh lắc đầu, dựa vào ông trời kiểm miêng ăn bây giờ cũng không còn đáng tin cậy nữa.

Trần Tĩnh lại đi xem gạo thô, trái ngược với tinh mễ, hai mẫu ruộng kia rất may mắn ngoại trừ mấy cây ngô cao quá bị gãy ra, những thứ khác đều không có vấn đề gì. Y dùng cuốc cuốc rễ hai mươi mấy cây ngô bị gãy lên sau đó lấy cỏ bện lại thành bó rồi cho lên lưng vác về.

Về đến nhà, Trần Tĩnh buông hết mấy cây ngô gãy xuống, cởi áo tơi ra, đem tất cả bắp ngô bất kể là già hay non đều bẻ ra cho vào trong giỏ trúc sau đó rửa sạch tay rồi mới đi vào phòng.

Tiểu Bảo đã tỉnh ngủ, hai con mắt đen lúng liếng mở thật to nằm ở trên giường nhưng vẫn không chịu dậy, còn phu quân thì đến bây giờ vẫn còn đang ngủ ngon lành.

“Tiểu Bảo ăn no rồi thì đi vào trong phòng với cha. Bây giờ a mỗ phải ra ngoài, nếu cha người tỉnh dậy thì nói hần biết. Hôm nay ở bên ngoài đường rất trơn dễ bị trượt ngã, người đừng có đi ra ngoài.” – Trần Tĩnh uống một bát cháo, ăn hai cái bánh ngô nói. Số tinh mễ ở ruộng hôm nay nhất định phải thu hoạch tốt, sẽ có rất nhiều việc phải làm.

“A mỗ yên tâm, Tiểu Bảo đã biết, sẽ ngoan ngoãn ở trong nhà.” – Nhóc Béo ngoan ngoãn kêu lên, nó không có bị gió lớn thổi bay đi mất, cha cùng với a mỗ không bị gió lớn thổi bay đi mất, nhà ở cũng vậy, nó cảm thấy thực sự rất rất là vui.

Trần Tĩnh đem một lượng lớn gậy trúc vác lên lưng hướng ruộng tinh mễ mà đi, y muốn đem số tinh mễ bị đổ kia dùng gậy trúc dựng lên. Nếu để tinh mễ cứ bị chìm trong nước rất nhanh sẽ bị hỏng mất. Hiện tại hy vọng là có thể thu lại một ít trở về, ít nhất là thu về được hai tấn tinh mễ mới có thể để cho phu quân cùng Tiểu Bảo có cơm cùng cháo tinh mễ ăn. Dù hai người đó hiện tại cũng ăn cả bánh ngô, nhưng mà không thể để bọn họ mỗi ngày đều ăn thứ đó được.

“Bang, bang, bang.” – Ngay sau khi Dương Dật vừa mới ăn xong điểm tâm thì ngoài sân vang lên tiếng đập cửa, kể từ khi Dương Dật đến nơi này đây là lần đầu tiên có người đến gõ cửa.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Cây lúa bị đổ là có thật đấy, mà bị đổ khiến giảm sản lượng cũng là sự thật luôn. Bởi vì ta đã từng nghe qua từ rất lâu rồi nên cũng không nhớ rõ lắm, nhưng người lớn trong nhà đã từng nói như vậy, cây lúa bị bão làm đổ đại khái sẽ bị giảm sản lượng. Ta chỉ nhớ rõ cảnh tượng từng mảng từng mảng lúa bị đổ bên trong ruộng thôi.

Lời editor: Cái vụ lúa đổ đúng là sự thật, vì nhà ta cũng có làm ruộng nên cũng đã từng chứng kiến nhiều rồi. Mà... sự thật là cái việc lúa đổ là rất bình thường, vì căn bản là năm nào cứ đến mùa thu hoạch là cũng phải có một vài trận mưa lớn, mưa lớn => lúa đổ. Thường thì bây giờ ruộng nương chỗ ta khá là cao nên cũng không bị ngập nước, nhưng ở một số vùng thì nó ngập hết, muốn thu hoạch phải dùng đến cả thuyền nữa ấy. Nhìn chung là lúa mà đổ thì dù là ruộng ướt hay ruộng khô thu hoạch cũng đều khổ cả vì như thế thì không thể dùng máy gặt để thu hoạch được, mà cắt lúa bằng liềm cũng rất là khó khăn.

P/s: Lời tác giả chương này ta edit đại khái theo ý như vậy chứ câu chữ không chính xác hoàn toàn nha.

Áo tôi nhìn nó như vậy nè

10024759898238840

Vì mấy cái hình người mặc áo tôi nó hơi bị... xấu, thôi thì lấy hình trong game minh họa nha, hơi hư cấu tý như mà... đẹp

851821031

Bánh ngô nè. Cái loại này chưa đc ăn bao giờ. Cơ mà sẽ tìm công thức làm thử xem thế nào, nhìn ngô ha.

01300000164481121238436210257

Thanh niên Dương Dật chắc là tưởng tượng đến cái cảnh này nên mới mất ngủ cả đêm đây.

nhung-bai-hoc-canh-tinh-tu-sieu-bao-the-ky-haiyan

Lúa đổ mà còn bị ngập nước thì chính xác nó là như thế này.

11. Chương 11

Dương Dật ra mở cửa thì thấy bên ngoài có một nam nhân cao lớn và một con ngựa đang ở bên bờ suối gặm cỏ.

“Người là ai?” – Dương Dật hỏi. Cái này cũng không thể trách hần, hần mới đến đây có vài ngày, ngoại trừ một vài người trong thôn ra, toàn bộ hần đều không biết. Cơ mà ca nhi và hần tử thì có thể phân biệt được, vì ở giữa trán của ca nhi có nốt ruồi mang thai, nếu nốt ruồi càng rõ càng đỏ thì chứng tỏ khả năng sinh con của người đó càng mạnh. Trần Tĩnh cũng có một cái nho nhỏ, màu sắc thiên về hồng nhạt nếu không nhìn kỹ thì không thể phát hiện.

“Xem ra người thực sự là bị đụng đến mụ mị đầu óc, đến cả ta cũng không thể nhận ra.” – Tần quản sự vừa cười vừa nói. Dương Dật bình thường rất không thích hần đến đây, mỗi lần hần đến thì tiểu tử này luôn bày ra vẻ mặt âm trầm, lần này thì ngược lại, trong đôi mắt kia nhìn hần chỉ có lạ lẫm.

“Tần thúc thúc, Tần thúc thúc.” – Nhóc Béo thò cái đầu nhỏ từ sau lưng Dương Dật nhòm ra, nó đặc biệt yêu thích Tần quản sự, bởi vì mỗi lần hần đến thì đều mang đồ ăn ngon mà nó thích cho nó.

“Vào đi, Trần Tĩnh ra ruộng rồi, người ở trong này đợi một chút, ta ra đó tìm y về.” – Dương Dật nói.

“Nhóc Béo tới đây, cha mang người đi tìm a mỗ nào.” – Dương Dật quay sang nói với Nhóc Béo đang bắt đầu chảy nước miếng.

“Tiểu gia hỏa, lại đây, thúc thúc mang tới cho người rất nhiều đồ ăn ngon đấy.” – Tần Huy cười, từ trong tay áo lấy ra một hộp điểm tâm nhỏ đưa tới trước mặt Nhóc Béo.

“Người đúng là cái đồ tham ăn mà.” – Dương Dật tức giận đến thở phì phì nói với Nhóc Béo, có ăn liền quên mất cha. Hần hậm hực hướng ra bên ngoài đi, họ Tần này hần biết rõ, Trần Tĩnh nói tất cả con mồi mà y săn được đa số là bán cho người này. Dương Dật có cảm giác, nếu như hần mà không cẩn thận để phòng một chút, cái tên này có thể sẽ đem Trần Tĩnh đoạt đi mất. Tóm lại là, hần nhìn tên họ Tần này rất không vừa mắt.

Vừa ra cửa, Dương Dật nhìn thấy cảnh tượng tú lệ nguyên bản của nông thôn bây giờ đã bị thay bằng quang cảnh hoang tàn. Ruộng gạo thô vốn đứng thẳng tắp chính tề giờ đã ngã trái đổ phải, gốc đại thụ cách nhà không xa giờ cũng không thấy bóng dáng. Một đường đi tới, cái chỗ kia vốn trồng mấy loại rau củ làm thức ăn giờ chỉ thấy héo rũ, hiện tại chỉ còn thừa thớt vài quả, những thứ khác không biết đã bị thổi đi nơi nào rồi.

“Dương Dật, người sao lại đi ra ngoài này, cẩn thận một chút, coi chừng ngã.” – Trần Nghĩa đang đứng tát nước ở trong ruộng tinh mễ nhà hần ra ngoài, vừa ngẩng đầu thì thấy Dương Dật. Trước kia bọn hần cũng coi như là bạn tốt của nhau, đáng tiếc sau chuyện của Trương Tú Nhi, Dương Dật rất ít khi ra khỏi nhà, hần cũng đã lâu không nhìn thấy người bằng hữu này rồi.

“Người là...” – Dương Dật ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên hần nhìn thấy người này.

“Ta tên là Trần Nghĩa, chúng ta khi còn bé chính là bạn tốt của nhau. Nghe nói người bị thương ở đầu, xem ra đúng thật là cái gì cũng đều không nhớ. Như vậy cũng tốt, khi nào rảnh ta tới tìm người nói chuyện.” – Trần Nghĩa nói với Dương Dật, hai năm không gặp Dương Dật đúng là không thay đổi gì nhiều. Còn hần thì ngày hôm qua mới vừa trở về, ngược lại ra ngoài lưu lạc hai năm cũng mở rộng được không ít kiến thức.

Dương Dật gật gật đầu, hần bây giờ muốn đi gặp Trần Tĩnh, không thể gặp ai cũng nói chuyện được.

Từ xa Dương Dật đã nhìn thấy Trần Tĩnh đang khom lưng đứng trong ruộng, y lấy một cây gỗ ngắn cắm vào trong đất, sau đó dùng một gậy trúc dài khoảng 2m nâng số tinh mễ bị đổ lên rồi cột vuông góc với với cây gỗ đã cắm xuống, cứ như vậy làm thành một cái dàn nâng chúng lên. Lúc Dương Dật tới nơi thì mọi thứ cũng sắp xong rồi.

“Phu quân sao lại đến đây? Tiểu Bảo đâu?” – Thời điểm Trần Tĩnh dùng cột xong một cây gậy trúc ngang đầu lên thì nhìn thấy Dương Dật đang đứng trên bờ ruộng.

“Ta đến đây làm một chút. Tần Huy vừa mới tới, Nhóc Béo thấy hần cầm theo bánh ngọt thì đem người cha này ném sang một bên rồi.” – Dương Dật vừa cười vừa tháo giày đi vào trong ruộng.

“Người nói là Tần đại ca đến chơi sao? Tiểu Bảo đúng là rất thích hần. Đợi ta làm xong chỗ này sẽ trở về. Tiểu Bảo thì cứ để cho Tần đại ca trông giúp một lúc là được.” – Trần Tĩnh nghe thấy Nhóc Béo đang ở cùng Tần Huy thì rất yên tâm. Lúc trước đi lên thị trấn có việc y đều đem Tiểu Bảo đến chỗ Tần đại ca nhờ hần trông giúp.

“Được. Hai chúng ta cùng làm sẽ nhanh hơn rất nhiều.” – Trần Tĩnh lần này không có từ chối sự giúp đỡ của phu quân y, y đi đến bên cạnh bờ, đem giày rơm của mình cởi ra đeo vào chân Dương Dật.

“Xuống dưới này nhớ cẩn thận một chút. Cứ theo bước chân của ta mà đi, trước tiên đem tinh mễ nâng lên rồi lấy cọc gỗ đóng xuống sau đó dùng gậy trúc chắn ngang, cuối cùng là cột nó vào cọc gỗ là được.” – Trần Tĩnh vừa làm mẫu vừa giải thích.

Bên kia, Trương Lạc cũng đã mang đồ đạc tới, hần cũng học theo Trần Tĩnh đem gậy làm thành dàn nâng tinh mễ lên. Chỉ có học làm ruộng thật giỏi, hần và hài tử mới có thể sống sót. Năm nay thu hoạch kém một chút thì hần sẽ thêm thêm một số thứ phụ vào, miễn cưỡng có thể qua đến sang năm. Hy vọng năm sau sẽ có một vụ mùa tốt.

Sau một hồi bận rộn, Dương Dật trở lên bờ ruộng, rút cuộc tất cả đều đã làm xong.

“Phu quân làm rất tốt.” – Trần Tĩnh cũng lên bờ, vừa cười vừa tán dương.

“Là do người dạy tốt thì đúng hơn.” – Dương Dật cười toét miệng, một cái kỹ năng sống đơn giản như vậy, hần mà còn không học được thì tốt nhất là đâm đầu vào đậu hũ chết quách đi cho rồi.

Đột nhiên, Dương Dật cảm thấy dưới chân có chút ngứa, đang muốn cúi xuống gãi thì bị Trần Tĩnh ngăn lại. Nhìn xem thì thấy một thứ đen sì dài dài đang cắn bấp chân hần. Cái con này không phải là con đĩa đó sao, hần thể quái nào mà vận khí lại tốt như vậy, lần đầu lội ruộng đã bị đĩa bu. Dương Dật cảm thấy chân mình có chút mềm nhũn ra rồi.

“Đừng gãi, chúng ta về nhà lấy nước muối ngâm, nó sẽ tự đông rơi xuống. Nếu cứng rắn bắt nó nhả ra thì miệng vết thương có thể sẽ chảy máu liên tục, rất phiền toái.” – Trần Tĩnh nói.

“Trần Tĩnh, người kéo ta lên một cái, ta có chút chóng mặt” – Dương Dật nói.

“Không sao, chỉ cần xuống ruộng làm việc thì sẽ gặp mấy con này, về nhà dùng nước muối rửa sạch là được rồi.” – Trần Tĩnh vịn Dương Dật cùng nhau trở về.

Trương Lạc nhìn thấy hai người kia cùng nhau rời đi, nước mắt của hắn chậm chậm chảy xuống. Nếu lúc trước hắn có khả năng giúp đỡ phu quân làm ruộng thì cũng sẽ không giống như hiện tại, cái gì cũng không biết. Bây giờ ngay cả cái người tính cách kỳ quái như Dương Dật cũng biết thương ca nhi nhà mình mà học làm ruộng rồi. Hiện tại hối hận cũng không ích gì cả, vẫn là học trồng tinh mễ thật nhanh, nuôi sống bản thân cùng hài tử.

“Các người cuối cùng cũng trở về rồi. Nhóc Béo từ nãy đến giờ rất sốt ruột đấy, cứ liên tục lẩm bẩm cha nó như thế nào vẫn chưa chở về.” – Tần Huy cười đối với hai người vừa mới vào nhà nói ra.

“Tần đại ca, người hôm nay sao lại rảnh rỗi tới chơi thế? Cứ ngồi chơi trước đã để ta vào lấy nước.” – Trần Tĩnh vừa cười vừa nói.

Y để Dương Dật ngồi xuống ghế, đi châm trà đồng thời pha một chén nước muối.

“Tiểu Bảo có muốn uống nước không?” – Trần Tĩnh từ trong bếp gọi với ra, nhìn cái miệng nhỏ của thằng nhóc con kia là biết nó đã ăn không ít bánh ngọt.

“Muốn ạ.” – Tiểu gia hỏa gật đầu nói to, nó bởi vì chờ cha và a mãi mãi mà không thấy về, có chút không yên lòng nên cũng quên luôn cả đi uống nước.

Trần Tĩnh bê hai chén trà lạnh ra trước, đặt lên cái bàn nhỏ Tần Huy để bánh ngọt, sau đó mới lấy nước muối bưng ra.

“Tần đại ca chờ ta đem con đĩa trên chân phu quân lấy xuống đã.” – Trần Tĩnh nói với Tần Huy.

“Không sao, ta cũng không gấp, chỉ là đến thăm người cùng Nhóc Béo một chút thôi.” – Tần Huy nói.

Trần Tĩnh đem ống quần Dương Dật cuộn lên, trước tiên bê một chậu nước đến đem chân hắn rửa sạch lúc này mới đem nước muối dội lên. Con đĩa vẫn một mực bu lấy chân Dương Dật rất nhanh cảm thấy không ổn, một lúc sau nó đã buông ra, theo chân hắn trượt xuống.

Ở miệng vết thương, Trần Tĩnh đè xuống một cái đem máu trong đó bóp ra, một lần nữa lại dùng nước muối để rửa. Cứ như vậy lặp lại ba lần, lúc này y mới lấy một miếng vải sạch đem miệng vết thương băng

lại.

“Không sao nữa rồi, rất nhanh sẽ khỏi.” – Trần Tĩnh nói xong lại vỗ vỗ vai Dương Dật.

“Đau, đúng là dùng nước muối để rửa đau thật đấy.” – Dương Dật mặt trắng bệch nói.

“Dương Dật, ngươi nói thử xem, ngươi là một hán tử, không phải chỉ bị đĩa cắn một cái thôi sao? Nhìn bộ dạng của ngươi cứ y như là ca nhi vậy.” – Tần Huy nói. Hắn tuy biết Dương Dật không nhớ được những chuyện trước kia nhưng vẫn nhin không được muốn Dương Dật vài câu cho hả giận.

“Ta đây là lần đầu tiên gặp phải thứ này, có chút không thích ứng cũng là bình thường thôi, lần sau có kinh nghiệm rồi tất nhiên là sẽ không sợ nữa.” – Dương Dật mạnh miệng nói. Có trời chứng giám, hắn cực kỳ ghét cái thể loại động vật nhuỷn thể không xương cốt này, mặc dù là nam nhân nhưng mà có ai quy định là nam nhân không thể sợ mấy thứ này à.

“Phu quân rất gan dạ, không có bị dọa đến nhảy dựng lên. Lần đầu tiên đều là như vậy, ngươi đừng chê cười phu quân kéo lần sau hắn lại không dám xuống ruộng nữa.” – Trần Tĩnh vừa cười vừa nói, đối với việc Dương Dật chịu ra ruộng hỗ trợ y cảm thấy thực sự rất vui.

“Dương Dật ngươi vậy mà cũng chịu xuống ruộng rồi sao? Thật là quá tốt, cuối cùng cũng biết giúp đỡ Trần lão đệ làm việc, xem ra đã thực sự trưởng thành rồi. Cố gắng phấn đấu mà trở thành trụ cột gia đình, đừng có cái gì cũng muốn để một ca nhi như Trần Tĩnh phải làm.” – Tần Huy lấp bắp kinh hãi nói, không ngờ một người đã quên hết chuyện trước kia hành động chẳng những thay đổi mà ngay cả tính cách cũng trở nên tốt hơn rất nhiều. Bị đụng đầu như vậy thật là tốt, về sau cuộc sống của Trần lão đệ có thể thoải mái hơn rất nhiều.

“Ta chỉ là làm một chút sinh hoạt mà thôi.” – Hắn đây là được một người vừa mới quen khen đó sao, cảm thấy thật xấu hổ.

Trần Tĩnh nhìn thấy Dương Dật ngượng ngùng gãi gãi đầu, cảm thấy phu quân của y càng lúc càng đáng yêu.

“Dương Dật ngươi đang thẹn thùng đó sao? Ha ha ha. Ngươi như vậy mà sinh ra lại là một hán tử.” – Tần Huy hôm nay cảm thấy đặc biệt vui vẻ. Thật không ngờ hiện tại phu quân của Trần lão đệ lại trở nên thú vị như vậy.

“Đúng rồi, Tần đại ca, hôm nay ngươi đến là có chuyện gì?” – Trần Tĩnh hỏi.

“Cũng không có việc gì. Bởi vì hôm qua bão lớn quá, ta cảm thấy rất không yên tâm các ngươi cho nên mới đến nhìn xem. Bây giờ nhìn thấy các ngươi một nhà vui vẻ hòa thuận cuối cùng cũng yên tâm rồi. À, nhân tiện muốn xem ở bên này có còn ít rau dưa gì không, bên kia đa số vườn rau đều đã bị ngập nước hết rồi. Nhưng xem ra cũng ở đây cũng không khác biệt gì mấy.” – Tần quân sự nói, trong trấn không mua được thức ăn, hắn là quân sự bên phải đi vào thôn tìm nếu không thì quán rượu không thể mở cửa được nữa.

Đây là đặc biệt dành cho những thanh niên sống ở thành phố chưa bao giờ phải lội ruộng cũng như nhìn thấy con đỉ. Á mà tại vì bây giờ ng ta sử dụng nhiều thuốc trừ sâu quá cho nên bọn này cũng ko còn mấy nữa rồi.

12. Chương 12

“Đa số ruộng vườn đã bị hủy rồi, những thứ còn lại cũng chỉ có một ít là có thể ăn được thôi. Nhưng mà mấy loại củ bên dưới mặt đất thì vẫn dùng được tốt.” – Trần Tĩnh tiếp lời Tần quân sự.

“Người nói rất đúng. Hôm nay số rau đưa tới trong quán rượu của ta đa số là cà rốt, củ cải trắng và một ít củ dền, những loại khác hầu như là không có. Nếu cứ tiếp tục như thế này, thì quán rượu chắc phải đóng cửa mất. Bằng không ta lại phải đem quán tu sửa quét sơn lại làm cái cớ, nhưng mà mới một năm trước vừa mới sửa lại rồi, giờ không thể lại tiếp tục sửa nữa.” – Tần Huy buồn rầu nói, chỉ có thịt mà không có thức ăn khác thì cũng không thể thành một bàn cơm được. (Mình cũng méo hiểu chỗ này bà tác giả muốn nói gì, tự nhiên đang nói về cái vụ đồ ăn lại chuyển 1 phát sang quét sơn cho quán:v mà sau 1 hồi suy đoán thì mình nghĩ anh Huy là làm thuê cho cái quán rượu, anh không tìm được đồ ăn để mở quán nên phải giả bộ tu sửa để ông chủ khỏi bắt chẹt:v chả biết đúng không.)

“Trần Tĩnh, người đem số mộc nhĩ mà lần trước chúng ta hái được đem ra nấu cho Tần đại ca ăn thử xem. Nếu được thì trên núi thứ này khả năng sẽ có. Bọn chúng mọc trong rừng nên chắc là cũng không bị bão làm ảnh hưởng nhiều.” – Dương Dật suy nghĩ một lúc rồi nói.

Tiểu Bảo nghe thấy có mộc nhĩ ăn thì vô cùng vui vẻ. Đạo trước có ăn qua hai lần nhưng mà về sau a mỗ lại không nấu nữa. Nó cực kỳ thích cái loại mộc nhĩ lúc đầu thì giòn giòn đến khi nấu lên lại mềm ra, ăn rất ngon này.

“Tốt quá! Cha, a mỗ, Tiểu Bảo rất thích ăn mộc nhĩ.” – tiểu gia hỏa vỗ tay kêu lên.

“Vẫn còn nghĩ đến ăn sao? Thì ra bánh ngọt mà thúc thúc cho vẫn chưa lấp đầy cái bụng nhỏ của ngươi.” – Tần Huy cười xoa xoa bụng Nhóc Béo.

“Đợi đến lúc a mỗ làm xong thì ta cũng đã đói rồi.” – Nhóc Béo ra vẻ người lớn nói.

“Đúng rồi, hôm nay ta tới còn mang theo một chút thịt ba chỉ.” – Tần Huy đứng lên đi lấy thịt vẫn cột trên lưng ngựa mang vào.

Trần Tĩnh nhìn trời cảm thấy từ giờ đến trưa vẫn còn sớm, y liền lấy một cái giỏ trúc đặt vào dòng suối nhỏ cạnh nhà, chỉ cần có cá theo dòng nước siết chảy xuống thì con cá xui xẻo kia chỉ có thể lọt vào bẫy của y. Trước kia bởi vì trong nhà có hai người rất thích ăn cá nên khi tới mùa nước lớn Trần Tĩnh cũng thường xuyên làm như vậy.

“Phu quân, người cùng Tiểu Bảo đến đây canh chừng giỏ trúc, nếu có con nào lọt vào thì bắt ra nếu không

mấy con cá lớn vẫn có thể nhảy ra ngoài. Ta bây giờ dẫn Tần đại ca đi tìm mộc nhĩ.” – Trần Tĩnh nói. Trong nhà chỉ còn một vài cái mộc nhĩ, không đủ để làm đồ ăn, bây giờ còn phải đi hái thêm về một ít.

“Để ta đưa người đi.” – Dương Dật cũng không muốn ở nhà liền đề nghị.

“Không cần đâu. Chân người còn đang bị thương, bây giờ ở trên núi vừa ướt vừa trơn, lại còn có đĩa, vả lại Tiểu Bảo cũng không thể ở nhà một mình được. Có lẽ hôm nay có thể bắt được một ít tôm mà người và Tiểu Bảo thích nữa đây.” – Trần Tĩnh vừa cười vừa nói.

Thời điểm Trần Tĩnh đi đến chân núi thì thấy tất cả mộc nhĩ đều phồng lên rất lớn, y và Tần Huy tốc độ rất nhanh lại thêm mộc nhĩ phồng to rất dễ tìm cho nên chẳng mấy chốc bọn họ đã tìm được hơn nửa giỏ trúc.

Bất tri bất giác hai người đã đi đến nơi mà Trần Tĩnh trồng dưa chuột, mấy cây dưa chuột này mọc bên trong bụi rậm, được cây cối bên ngoài che chở nên bão lớn cũng không làm ảnh hưởng mấy đến chúng. Bởi vì đã từng ăn thử qua dưa chuột trộn với tỏi thấy mùi vị rất tốt nên Trần Tĩnh đã bảo Tần Huy đem hết số dưa chuột ở đây đều hái hết, tất cả gom lại được hơn nửa giỏ trúc.

“Trần Tĩnh, thứ đồ vật đen sì sì này có thể lấy làm đồ ăn sao? Còn cả dưa chuột này nữa, loại này thường vẫn chỉ dùng để muối thôi, sao có thể để lên bàn ăn trong quán được?” – Tần Huy hỏi. Không phải hấn không tin Trần Tĩnh nhưng mà hấn từ trước tới giờ chưa từng thấy có ai ăn thử cái thứ đen sì này. Hơn nữa, dưa chuột thường vẫn chỉ dùng để muối nếu không thì trực tiếp ăn sống luôn chứ chưa từng có ai chế biến thành món ăn cả.

“Ăn được, hương vị cũng rất tốt, buổi trưa hôm nay người cứ ăn thử trước xem.” – Trần Tĩnh hướng về nhà vừa đi vừa nói.

Dương Dật hôm nay ngoại trừ bị đĩa cản khiến cho trong lòng không được thoải mái, lại còn lại còn chứng kiến cảnh ruộng đồng bị tàn phá nghiêm trọng nên tâm trạng lại càng tồi tệ. Nhóc Béo ngồi cách Dương Dật không xa đang lấy nhánh cây nghịch đất, còn hấn thì cứ nhìn chăm chăm con ngựa mà Tần Huy cười đến. Con ngựa kia được thả cho tự do ngoan ngoãn đứng trước cổng nhà hấn ăn cỏ, chẳng có một chút ý định bỏ chạy nào. Dương Dật nghĩ, hay là hấn đem con ngựa này cột lại, lỡ đâu nó nổi điên chạy mất thì họ Tần kia phải cuốc bộ về, lúc đó lại khiến lão bà hấn phải đi tiễn một đoạn. Dương Dật đây là đối với việc Tần Huy cùng với Trần Tĩnh đi ra ngoài cùng nhau bỏ hấn ở nhà làm cho trong lòng cảm thấy vô cùng bất mãn khó chịu.

“Cha, nhanh lại đây, có một con cá lớn trong giỏ trúc sắp nhảy ra ngoài rồi.” – Nhóc Béo kêu lên.

Dương Dật quay đầu lại thì chứng kiến một con cá lớn bị mắc bẫy đang vùng vẫy hòng nhảy từ trong giỏ trúc ra. Thấy vậy, Dương Dật và Tiểu Bảo đều cao hứng, cả hai người một lớn một nhỏ nhanh chóng chạy đến bên cạnh giỏ trúc đem giỏ trúc nhấc lên mang cá vào trong nhà. Càng đáng mừng hơn đó là trong giỏ trúc có rất nhiều tôm, Dương Dật cũng đem bọn chúng thả vào trong chậu gỗ. Nguyên bản toàn bộ bực dọc cũng vì chuyện này câu đi mất, không còn thời gian rảnh rỗi mà nghĩ đến chuyện của Tần Huy nữa.

Đợi đến khi Trần Tĩnh trở lại đã thấy bên cạnh dòng suối nhỏ để sẵn một cái chậu gỗ và một thùng nước, đó là bởi vì Dương Dật thấy cá bị mắc bẫy không ít, mỗi lần đem ra đem vào rất phiền nên dứt khoát mang chậu gỗ và thùng nước tất cả đều bê ra ngoài.

“Phu quân, Tiểu Bảo, sao các người lại đem cả cái thùng gỗ này chuyển ra đây?” – y nhớ rõ cái thùng gỗ lớn này mình cất ở trong kho, phu quân tìm được đúng là đáng ngạc nhiên. Nếu là trước đây, phu quân y ngay cả tỉnh mẽ để ở đâu cũng không tìm được chứ đừng nói là cái thứ này. Nhưng mà Trần Tĩnh không biết, thực ra đây là do Nhóc Béo dẫn cha nó vào kho lấy ra.

“Cá Bớt được rất nhiều cá lớn luôn đó a mỗ.” – Nhóc Béo cao hứng kêu lên. Hôm nay ngoài cá ra nó và cha còn bắt được rất nhiều tôm nhỏ, lần trước ăn tôm rang rất ngon, cái hương vị đó đến giờ nó vẫn chưa quên, nghĩ lại đã chảy nước miếng.

Trần Tĩnh cùng Tần Huy đến gần xem thì thấy đúng là trong thùng gỗ có không ít cá, cả lớn cả bé có hơn mười con, ba bốn con rất lớn gồm một con cá trắm cỏ, một con cá chuối và hai con cá trích nhỏ hơn một chút, còn lại đều là cá trích to bằng bàn tay người lớn.

“Thật không ngờ con suối nhỏ này lại có nhiều cá như vậy.” – Tần Huy vừa cười vừa nói.

Giữa trưa hôm nay, thức ăn vô cùng phong phú, món ăn bao gồm mộc nhĩ hầm với tỏi băm, dưa chuột xào trứng, dưa chuột muối trộn với ớt băm, Dương Dật lại chỉ đạo làm món thịt luộc trộn tỏi phi, một nồi canh cá trích và một nồi cá trắm cỏ kho. Toàn bộ tôm bắt được tất cả đều đem đi rang với tỏi, Nhóc Béo đặc biệt rất thích ăn. Đây là lần đầu tiên Tần Huy thấy mấy món này, nếm thử một chút liền cảm thấy hương vị rất không tồi, có thể đem làm món ăn phục vụ trong quán rượu. Nhưng mà hắn vẫn hoài nghi hương vị của trứng đất kia, cho nên lại nếm thử thêm mấy miếng.

“Tần đại ca thấy thế nào? Phu quân ta vẫn hay gọi trứng đất là tỏi, dùng cái này nấu ăn thức ăn sẽ có hương vị độc nhất, nhưng mà mùi vị sẽ nặng hơn một ít.” – Trần Tĩnh hỏi.

“Gọi là thịt luộc trộn trứng đất có chút khó nghe, cứ để là tỏi có vẻ êm tai hơn. Món thịt luộc trộn tỏi phi ăn rất được, ăn miếng thịt vào miệng cảm giác rất non mềm lại có thêm tỏi át đi độ ngấy của mỡ, ăn rất ngon, hương vị cũng rất đặc biệt. Mộc nhĩ hầm lên cũng không tệ, quan trọng nhất là thứ này dễ dàng bảo quản. Còn món dưa chuột muối này có thêm một ít vị cay ăn rất sảng miệng, dễ dàng át đi vị ngấy của thịt, dưa chuột xào trứng ăn cũng rất ngon. Những thứ này đại đa số là lấy tỏi làm gia vị chủ yếu. Ta trở về sẽ để cho đầu bếp nghĩ thêm những cách chế biến khác từ tỏi, đây thực sự là một thứ tốt.” – Tần Huy nói.

Hắn nhớ rằng đã từng đi qua một nơi, chỗ đó cũng thường sử dụng trứng đất làm thức ăn, chỉ là bọn họ khi nướng thịt mới cho vào, khi thịt chín thì lại gấp bỏ ra, chứ không có ai nấu lên để ăn như thế này cả. Đó cũng là lý do vì sao mà Tần Huy không hỏi Trần Tĩnh xem nó có độc hay không. Còn mộc nhĩ thì Trần Tĩnh đã nói rõ là đã kiểm tra rồi, Nhóc Béo lại còn thích ăn như vậy, chắc chắn là không có vấn đề gì.

Phát hiện ra tỏi khiến Tần Huy nghĩ ra rất nhiều ý tưởng, hắn quyết định khi trở về sẽ làm ra thêm một ít thức ăn mới. Hiện tại những quán rượu khác cũng lâm vào tình cảnh giống như quán của hắn, đợi những quán kia nghĩ ra những món mới thì bên này thức ăn được chế biến từ tỏi của hắn cũng đã được mọi người

tiếp nhận rồi.

Thời điểm Tần Huy trở về, Trần Tĩnh liền đem con cá chuối nặng hai cân kia cho hấn, thứ này đem nấu canh ăn rất bổ, chỉ là hơi khó bắt một chút. Tần Huy muốn đưa tiền cho Trần Tĩnh, lại bị Trần Tĩnh cùng Dương Dật từ chối.

Trận bão này qua đi, thời tiết trở nên càng ngày càng nóng, cây xà phòng – tên do Dương Dật tự đặt – ở trước cửa nhà hấn có một bầy ve sầu trú ngụ kêu râm ran suốt cả ngày, đặc biệt là buổi trưa, thời điểm cả nhà hấn muốn ngủ thì cái lũ kia lại không biết điều cứ kêu ầm lên khiến hấn phải đem gậy trúc đuổi chúng đi mới có thể ngủ ngon một giấc.

“Cha ơi nóng quá!” – Nhóc Béo ngồi ở trên ghế ngái ngủ nói.

Dương Dật nhìn Nhóc Béo, cha người cũng đang nóng muốn chết đây này, tốt xấu gì người cũng còn có ta ngồi quạt cho. Vào những lúc như thế này nếu có cái điều hòa thì tốt quá, nếu không thì có một ít nước đá cũng rất tốt, mùa hè ở cổ đại như thế này thực là con mẹ nó quá bị thúc rồi.

“Tâm tịnh thì tự nhiên sẽ mát thôi. Hai người các người cứ luôn miệng than thở nên mới nóng như vậy đây.” – Trần Tĩnh ngồi ở bên cạnh vừa đan giỏ trúc vừa cười nói.

“Ta muốn uống một ít trà lạnh, nóng đến trong lòng cũng muốn phát hỏa luôn rồi.” – Dương Dật đứng dậy bưng chén trà lạnh uống ừng ực.

“Cha! Ta cũng muốn uống, người không được uống hết đâu đấy, nhớ chừa cho Tiểu Bảo nữa.” – Nhóc Béo lớn tiếng kêu lên, chỉ sợ cha nó uống sạch trà lạnh trong chén.

Trần Tĩnh nhìn hai người náo loạn cảm thấy rút cục cái nhà này cũng đã có chút nhân khí. Trước kia thân thể phu quân rất kém, không thể bị kinh động cũng dễ bị dọa sợ, Tiểu Bảo lại rất sợ phu quân, hấn thì lúc nào cũng núp phía sau lưng mình, rất ít khi lên tiếng nói chuyện. Khi a mỗ còn sống, phu quân lúc nào cũng ở lì trong phòng, không chịu đi ra ngoài. Hiện tại thì ngược lại, tính cách hấn càng ngày càng trở nên sáng sủa, Tiểu Bảo cũng rất thích theo hấn cùng một chỗ chơi đùa. Đợi đến khi đứa nhỏ trong bụng này sinh ra, thì gia đình sẽ càng thêm náo nhiệt. Trần Tĩnh tuy ngoài miệng không nói, cũng không tỏ thái độ gì, nhưng số lần y mỉm cười mỗi lúc lại càng nhiều hơn.

“Khi nào chúng ta mới có thể gặt tinh mễ vậy? Hiện tại thời tiết càng ngày càng nóng bức, nếu bây giờ không cày, đợi một thời gian nữa nhiệt độ sẽ ngày càng tăng đấy.” – Dương Dật nói với Trần Tĩnh.

“Qua hai ngày nữa là có thể gặt, ta thấy hạt tinh mễ cũng căng nảy lắm rồi, để chúng phơi nắng hai ngày nữa chúng ta sẽ cày.” – Trần Tĩnh vừa cười vừa nói, y chỉ sợ sắp tới trời sẽ mưa, tinh mễ bây giờ không sợ bị phơi nắng mà chỉ sợ mưa thôi. Năm nay hướng gió có vẻ khác thường, chỉ sợ là hai tháng này trời sẽ mưa nhiều. Những điều này chính là lúc trước có một lão quân nô dạy cho y biết, mà cũng nhờ có vậy y mới có thể tránh được mấy lần mưa, giảm số lượng tổn thất của tinh mễ tới mức ít nhất.

“Người và Tiểu Bảo cứ ở nhà, để mình ta đi gặt là được.” – Trần Tĩnh nói.

“Như vậy không được, thân thể ta bây giờ rất tốt, mỗi ngày còn cố ý dậy sớm để rèn luyện, sao có thể không đi giúp được. Trần Tĩnh, người nhìn xem đạo này ta đen hơn chút rồi, hiện tại chỉ cần uống một ít trà giải nhiệt thì sẽ không bị cảm nắng nữa. Nhóc Béo, người nói thử xem, cha có phải đã đen hơn rồi không?”

Nhóc Béo nghe cha hỏi liền mở to cặp mắt đen lúng liếng nhìn Dương Dật chăm chú, ngay cả nháy mắt cũng không cần.

“Cha kỳ thực so với Tiểu Bảo vẫn còn trắng hơn.” – Nhóc Béo một bộ buồn rầu nói ra, vì cái gì mà cha so với nó còn trắng hơn a.

“...” – Dương Dật lập tức nhụt chí. Tại sao??? Tại sao hần khổ công phơi nắng mấy ngày nay mà vẫn chẳng đen đi chút nào??? Rõ ràng mỗi ngày buổi sáng và chiều chiều hần đều ra ngoài phơi nắng mà. Chỉ khi nào thân thể tốt hơn một chút mới có thể làm việc, mới có thể trở thành trụ cột gia đình.

Cơn bão qua đi, trong nhà càng thêm bề bộn nhiều việc. Trần Tĩnh đi lên núi tìm tảo, hái mộc nhĩ sau đó đưa đến quán rượu. Mấy ngày nay buôn bán lời được không ít tiền. Dương Dật còn nghe nói quán rượu của Tần Huy đã nghĩ ra một số món ăn mới, Trần Tĩnh còn mang về thịt khô ướp tỏi, lúc ăn hương vị cũng khá là ngon. Mười cái bình gốm ủ rượu nho đạo trước còn tràn ra ngoài một ít chất lỏng bây giờ không còn tràn ra nữa mà đã phát ra một ít vị cồn. Trần Tĩnh lấy lá gói bánh trưng phủ lên, lại dùng dây thừng buộc chặt sau đó trát bùn lên thật kín để khí bên trong không thoát ra ngoài.

13. Chương 13

Ngày hôm ấy Dương Dật cùng Nhóc Béo dậy thật sớm, cả nhà ba người đi ra ruộng tinh mễ đạo qua một vòng, chỗ tinh mễ được gậy trúc chống lên xếp thành từng dãy từng dãy một nhìn rất khỏe mạnh.

“Ngày mai chúng ta sẽ thu hoạch sao?” – Dương Dật quay đầu hỏi.

“Ừ, cắt về nhà rồi sẽ yên tâm hơn một chút.” – Trần Tĩnh nói.

Sau khi về đến nhà y bắt tay vào chuẩn bị toàn bộ dụng cụ để thu hoạch tinh mễ. Dương Dật ngồi nhìn Trần Tĩnh mài cái liềm chuối ngắn ngắn thì ngay lập tức nhớ ra ngày trước khi xem TV đã từng thấy bọn họ dùng cái này để thu hoạch lúa. Nhưng mà, loại họ dùng có chuối rất dài, như vậy thì lúc cắt tinh mễ sẽ không phải cúi người, Trần Tĩnh đang mang thai, nếu cứ phải cúi lưng liên tục sẽ mệt chết. Dương Dật nghĩ, nếu như thân thể mình tốt một chút, hần sẽ một mình đem số tinh mễ này thu hoạch hết, nhưng mà chỉ tiếc có lòng mà không có sức. Chính vì thế, động lực để rèn luyện thân thể cho thật khỏe mạnh của Dương Dật lại càng nhiều thêm.

“Trần Tĩnh, người mài xong chưa?” – Dương Dật hỏi.

“Khá tốt rồi, phu quân có gì muốn nói sao?” – Trần Tĩnh nói xong đem lưỡi liềm rửa qua nước, lưỡi liềm được rửa sạch thì hiện lên sáng loáng.

“Cái chuôi liềm này quá ngắn, người làm cho nó dài ra, đến lúc thu hoạch sẽ không cần phải cúi người xuống. Còn có, người cũng mài cho ta một cái, ngày mai ta sẽ xuống cắt phụ người.” – Dương Dật nói.

Trần Tĩnh biết Dương Dật để ý thấy thân thể y hành động bất tiện, nếu như chuôi liềm dài một chút thì xác thực là y không cần phải cúi người xuống thấp để cắt tinh mễ. Cảm thấy lời phu quân nói rất đúng, Trần Tĩnh liền nhanh chóng đi tìm thứ thích hợp để làm chuôi.

Bỏ ra một buổi sáng, Trần Tĩnh nạo được hai khúc gỗ dài tầm một mét sau đó đem lưỡi liềm đã mài tốt gắn vào. Y cầm lên thử một cái, cảm giác đúng là so với chuôi ngắn tốt hơn rất nhiều. Bởi vì Dương Dật nói cũng muốn đi cắt tinh mễ nên Trần Tĩnh liền mài thêm một cái liềm nữa.

Sáng sớm hôm sau, Trần Tĩnh đeo một cái giỏ bên trong đựng một ít bánh mì cùng với trà giải nhiệt, Dương Dật ôm Nhóc Béo đi ra ruộng. Hắn vẫn còn nhớ một thời gian trước chỉ cần ôm Nhóc Béo một lúc cánh tay sẽ rất mỏi, có khi sẽ đau nhức cả buổi tối. Sau khi rèn luyện một tháng, hiện tại đã trở nên tốt hơn nhiều, ôm Nhóc Béo đã không vấn đề gì. Cái này chứng tỏ thể lực và khí lực của Dương Dật đã lớn hơn. Hơn nữa, một tháng này thân thể cũng không có sinh bệnh, ngay cả Trần Tĩnh cũng nói thân thể hắn đã khá hơn nhiều. Dương Dật lúc này có chút dương dương tự đắc, cái thân thể phế vật này rơi vào trong tay của hắn đã chuyển biến tốt đẹp, tất cả là nhờ công lao rèn luyện của hắn.

“Tiểu Bảo, a mỗ và cha người đi thu hoạch tinh mễ, người phải ngồi ngoan ở cái ghế này, không được chạy lung tung có biết không.” – Trần Tĩnh đem giỏ trúc đặt ở dưới một gốc cây cạnh ruộng, lấy từ trong đó ra một cái ghế cho Nhóc Béo ngồi, lúc này mới xuống ruộng thu hoạch.

Mặc dù Trần Tĩnh đang mang thai nhưng Dương Dật vẫn không phải là đối thủ của y, bị bỏ xa cả một mảng lớn. Dương Dật vẫy vẫy cánh tay đã mỏi nhừ của mình thăm nhủ, thôi được rồi, hắn cứ chậm rãi cắt phần của hắn, chứ nếu muốn so với Trần Tĩnh chắc còn phải luyện thêm vài năm nữa.

Bất tri bất giác mặt trời đã lên cao, nắng mỗi lúc một gắt hơn, Nhóc Béo ban đầu còn chạy lòng vòng quanh ruộng bắt côn trùng bây giờ cũng vì nắng lên nóng bức mà an phận ngồi xuống dưới gốc cây, bên dưới ghế của nó còn có một con cóc nhỏ bị đùa đến nửa sống nửa chết. Cái thằng nhóc này vậy mà còn muốn đi hái cây cỏ về đem con cóc nhỏ đi chôn.

Trần Tĩnh sau khi cắt hết một loạt tinh mễ thì nhìn về phía Dương Dật thấy hắn đã cắt được một nữa. Phu quân mấy năm nay chưa từng làm qua mấy việc thể này. Y đi đến trước mặt Dương Dật, khuôn mặt vốn dĩ trắng nõn lại vì phơi nắng mà đỏ bừng lên, mồ hôi từ trên trán theo khuôn mặt tuấn tú chảy xuống. Trần Tĩnh kéo tay áo, nhẹ nhàng lau giọt mồ hôi lăn qua hàng lông mày thật dài sắp chảy vào mắt Dương Dật.

“Trần Tĩnh, người sao lại chạy tới đây?” – Dương Dật rút cuộc cũng nhận ra Trần Tĩnh đang đứng bên cạnh hắn.

“Mệt lắm rồi sao? Cứ nghỉ ngơi một chút trước, uống miếng nước giải khát rồi tiếp tục làm.” – Trần Tĩnh vừa cười vừa nói.

“Đúng là co chút khát rồi.” – Dương Dật buông liềm đi theo Trần Tĩnh trở lại dưới bóng cây uống nước. Nhóc Béo vừa mới nhìn thấy bọn hắn đi qua thì lập tức hưng phấn kêu lên. A mỗ cùng cha đã rất lâu không có để ý đến nó rồi, nhưng mà nó biết a mỗ và cha phải làm việc, không thể quấy rầy bằng không nó sẽ không có cháo tinh mề ăn.

“Cha! Cha! A mỗ!” – Tiểu gia hỏa hưng phấn chạy tới.

“Cẩn thận một chút, coi chừng ngã.” – Dương Dật vội vàng kêu lên.

Trần Tĩnh cắt một ít tinh mề đặt lên mặt đất để y và Dương Dật ngồi lên. Hiện tại, mấy cái mương nhỏ chứa nước bờ ruộng sớm đã cạn khô rồi. Y từ trong giỏ lấy ra một cái ống trúc đựng nước và một ống trúc khác đựng trà giải nhiệt.

“Rửa tay trước rồi hãy ăn. Tiểu Bảo lại đây đưa tay ra cho cha người rửa giúp, lúc này a mỗ thấy người nghệt cóc rồi đây.” – Trần Tĩnh ánh mắt sắc bén hướng về phía Tiểu Bảo nói.

Nhóc Béo thấy vậy thì ngoan ngoãn chìa bàn tay nho nhỏ ra cho Dương Dật rửa. Dương Dật nhận lấy ống trúc đựng nước từ trong tay Trần Tĩnh, rất nhanh đã rửa sạch tay cho nó.

“Ở đây có bánh mì và dưa chuột muối, qua ăn đi.” – Trần Tĩnh đem cái chén đựng dưa chuột muối lấy ra, bánh mì cũng được cắt nhỏ đặt trong một cái chén khác, có thể dễ dàng lấy đũa gấp được.

“Tiểu Bảo ăn chậm một chút, mau uống miếng nước.” – Trần Tĩnh đem chén trà giải nhiệt đưa tới bên miệng Nhóc Béo cho nó uống. Cái thằng nhóc con này bởi vì ăn quá nhanh, vừa cho vào miệng chưa kịp nhai đã nuốt xuống, kết quả là bị nghẹn, sau khi được uống nước, cuối cùng mới có thể nuốt xuống.

“Khụ Khụ. Khụ.” – Tiểu Bảo uống nước đại khái là quá vội liên bị sặc, ho một hồi khinh thiên động địa.

“Nhóc Béo ăn từ từ thôi, không có ai tranh với ngươi đâu.” – Dương Dật vuốt vuốt ngực nhóc con nói.

Tiểu Bảo bởi vì ho nhiều quá mà chảy cả nước mắt, miệng muốn nói cái gì đó nhưng không được vì thế cũng bằng thêm để ý đến người lớn nữa.

“Phu quân, mặt trời lên rất cao rồi, ngươi mang Tiểu Bảo về đi. Nó ăn không quen bánh mì cứng như thế này, ngươi dẫn nó về nhà cho nó ăn chút cháo.” – Nhìn Tiểu Bảo hiện tại cố gắng nhai, bộ dáng vô cùng đáng thương Trần Tĩnh nói.

Dương Dật vốn còn muốn xuống làm thêm một chút, nhưng mà vừa rồi cắt tinh mề cánh tay bây giờ càng

lúc càng nhức, cảm giác không thể nâng lên được nữa. Hấn gạt đầu quyết định mang Nhóc Béo trở về, đợi Nhóc Béo ngủ trưa dậy, trời bớt nắng một chút rồi lại ra làm. Thực ra bản thân Dương Dật cũng cảm thấy cơ thể mình không được ổn lắm, có chút chóng mặt tốt nhất là nên về nghỉ ngơi, hiện tại việc nhà nông hấn chưa quen thuộc, không thể giúp được nhiều cho Trần Tĩnh thì cũng không thể sinh bệnh gây thêm phiền phức cho y.

“Trần Tĩnh, ngươi cũng trở về nghỉ ngơi đi, đợi đến chiều trời bớt nắng thì lại ra làm.” – Dương Dật nói.

“Không sao đâu. Ngươi cứ đem Tiểu Bảo về đi, chăm sóc tốt cho nó là được, ta đã quen, trước kia mang thai Tiểu Bảo cũng đã từng làm qua rồi, mau mau về đi.” – Trần Tĩnh nói, một chút nắng như thế này đối với y mà nói chẳng là gì cả, huống chi lần này y còn mang theo cả trà giải nhiệt.

Buổi chiều, trời bớt nắng một chút Dương Dật liền cùng Tiểu Bảo đi ra ruộng. Sau khi ngủ một giấc dậy, nhóc con này lại bắt đầu nhảy nhót lung tung. Nó chạy xuống phần ruộng đã được cắt hết tinh mễ bắt đầu đuổi theo mấy con côn trùng nhỏ.

Dương Dật về nhà liên tục xoa bóp hai bả vai. Hấn mới cắt có một chút tinh mễ vậy mà cánh tay đã cảm giác như không còn là của chính mình nữa, chẳng những phải cố sức mới nâng lên được, mà lại còn đau nhức vô cùng.

Chạng vạng tối, Trần Tĩnh về nhà lấy xe đẩy ra đem tất cả số tinh mễ đã cắt được, tất cả đẩy về nhà. Mặc dù trong thôn có rất ít kẻ trộm, nhưng mà mấy năm trước tinh mễ đã thu hoạch tốt để ở ruộng buổi tối bị lấy trộm mấy, từ đó trở đi, chỉ cần thu hoạch được bao nhiêu là mọi người sẽ mang hết về nhà.

“Mệt lắm rồi sao?” – Trần Tĩnh nhìn phu quân mình cứ thỉnh thoảng lại đăm đăm bả vai liền hỏi.

“Cũng không có gì, chỉ là hơi đau nhức thôi.” – Dương Dật coi như không có chuyện gì nói.

“A mỗ, cha cả buổi chiều đều xoa bả vai đấy.” – Nhóc Béo lập tức bán rả cha nó.

“Ra đây ngồi ta giúp ngươi xoa bóp.” – Trần Tĩnh vừa nói vừa rót một ít rượu ra chén, lấy rượu xoa bên bả vai Dương Dật rồi mới bắt đầu xoa.

Dương Dật ở trong lòng thầm phỉ nhổ thân thể của mình quá mức vô dụng. Trần Tĩnh cả ngày làm việc mệt mỏi cũng không than một tiếng, bây giờ lại còn phải giúp hấn xoa bóp. Nghĩ vậy vành mắt hấn nóng nóng, muốn đem thân thể này triệt để cải tạo để sau này ở trong nhà có làm cái gì thì còn có thể giúp đỡ được.

“Lần đầu tiên làm việc này đều sẽ như vậy thôi. Nhớ lại thì ngày trước lần đầu tiên ta làm việc này cũng giống như ngươi, buổi tối về đến nhà cánh tay không thể nhấc lên nổi nữa. Khi đó nhà chúng ta chỉ mới có hai mẫu tinh mễ, ngươi và a mỗ thân thể lại không tốt, căn bản là làm không được.

Lúc đó mấy người làm thuê kia thấy trong nhà chúng ta không có người làm, bèn nâng giá lên đòi một ngày một đấu tinh mễ mới đồng ý thu hoạch cho chúng ta, nếu không thì để tinh mễ ta chúng ta tất cả đều rụng xuống ruộng. Chỉ có hai mẫu đất mà hai người đó làm đến bốn ngày mới xong, bọn họ còn đòi mỗi người một ngày lấy một đấu tinh mễ. Mà khi đó tám đấu tinh mễ bằng tám quan tiền. Khi biết nhà người khác thuê người chỉ mất có hai đấu gạo thô, ta giận quá đi tìm bọn họ đánh cho một trận, đem mấy người đó đuổi đi hết. Sau đó tất cả đều tự mình học làm, không có người dạy thì ta đến ruộng nhà người khác làm không công, giúp người trong thôn nhiều thì liền học được cách trồng tốt tinh mễ.” – Trần Tĩnh kể, khi đó tình huống trong nhà thực sự rất kém, mà y thì không thể bỏ mặc được a mỗ vẫn luôn quan tâm mình và Dương Dật tính tình trẻ con kia.

Dương Dật cũng nghĩ Trần Tĩnh đã phải chịu nhiều khổ cực, nhưng một người vốn dĩ sống ở thành phố như hần căn bản không thể hiểu được hết sự khổ cực của y. Thật không thể ngờ được nhà người khác chỉ cần hai đấu gạo thô mà nhà mình lại phải trả một đấu tinh mễ, Dương Dật dù mới đến cũng biết được, một 100 cân tinh mễ bằng một lượng bạc, mà một lượng bạc có thể mua được 500 cân gạo thô, cứ một đấu là 10 cân, những người kia thực sự quá xấu xa, đem gia sản nhà hần như heo béo mà bắt làm thịt.

Ngày thứ hai nhà Trần Tĩnh thu hoạch tinh mễ, Trương Lạc nhìn thấy cũng không hỏi gì chỉ về nhà chuẩn bị, đến chiều cũng mang theo nhi tử mười mấy tuổi đi ra ruộng gặt.

Ba ngày sau toàn bộ tinh mễ nhà hần đã được thu hoạch về, hiện tại để ở dưới mái hiên trong sân, ban ngày thì đem ra ngoài phơi nắng. Trần Tĩnh nói xế chiều ngày mai sẽ đến nhà trưởng thôn mượn cái cối đập thóc. Thứ này nhà bọn họ không có cho nên phải đi mượn.

Sáng sớm ngày hôm sau, tất cả tinh mễ đều được Trần Tĩnh đem ra sân phơi nắng, sau đó y mới đi đến nhà trưởng thôn mượn cối đập thóc. Đó là một cái máng lớn dài 1m5, rộng 1m, bốn phía dùng vải bao lại, bên trong đặt một tấm ván nghiêng tạo thành mặt dốc 75 độ bên trên tấm ván là những cái móc sắt được gắn chỉnh tề đâm sâu xuống bề mặt tấm ván tạo thành một góc 45 độ.

Buổi chiều, số tinh mễ phơi hai ngày được mang ra đập trước, Trần Tĩnh để cho Dương Dật giúp y tiếp tinh mễ, còn y thì dùng sức đem tinh mễ đập xuống. Hạt tinh mễ đã được đập tốt thì rơi vào trong máng, Dương Dật cứ mỗi khi thấy Trần Tĩnh mớm chỗ tinh mễ đã đập hết trong tay đi thì lại đưa cho y một bó tinh mễ khác.

“Tiểu Bảo đừng có chạy xung quanh cối đập thóc, chỗ này toàn là côn trùng với bụi đấy.” – Trần Tĩnh nói với Tiểu Bảo đang cực kỳ hưng phấn chạy quanh.

“Tiểu Bảo ra chỗ cửa ra vào nhà chính ngồi đi, đừng có chạy lung tung ở đây, côn trùng bay vào người bây giờ.” – Dương Dật đuổi theo đem tiểu gia hỏa ôm vào đặt lên ghế cho nó ngồi ở đó. Thằng nhóc này vừa mới bắt được một con châu chấu, hái một cây cỏ, bắt đầu cùng mấy thứ đó chơi đùa.

Cái liềm

Thường thì ở VN mình thấy người ta vẫn dùng cái liềm ngắn như thế này cắt lúa

Sickle33

Nhưng mà khi search google thì cái chữ (liềm đao) nó lại cho ra hình ảnh chủ yếu là thế này. Ko biết có phải bên đó họ dùng cái thứ này để gặt lúa ko nữa.

b081db4e-029c-49a5-b9d2-bc5e5bcd42763

Bánh mì. Cái loại bánh này là bánh làm bằng bột mì, khác với cái bánh mì mà mình vẫn kẹp thịt các kiểu vô ăn nha. Mà... về cơ bản thì vẫn gọi nó là bánh mì:v

262885ce23e7

Tiếp theo là cái cối đập thóc. Cái này là cái xoắn nào nhất. Trong raw viết nó là (đả mẽ cơ), search google thì nó cho ra hình cái cối giã gạo, nhưng theo miêu tả thì ko phải là cái đó, mà mình cảm thấy nó giống cái này hơn.

Cái thứ đó nó hơi bị thô sơ, mà đập thóc thì mỗi nơi có một cách khác nhau, có chỗ chỉ cần lấy 1 phiến đá rồi đập thẳng thóc lên đó là xong cho nên là... theo mô tả thì cái này giống nhất. Kiểm cũng ko thấy cận cảnh cho nên xài tạm. Bạn nào rảnh rồi mà search dc cái giống hơn + chi tiết hơn thì cho mình xin làm hình minh họa nhé.

14. Chương 14

Bất tri bất giác trời tối từ bao giờ, thấy số tinh mẽ được đập ra cũng không ít Trần Tĩnh liền ngừng tay, cũng đã đến lúc phải đi nấu cơm rồi.

“Phu quân để ngày mai hãy làm tiếp, người đem Tiểu Bảo đi tắm đi, thằng nhóc kia bắn đến mức cả mặt cũng biến thành màu đen rồi.” – Trần Tĩnh nói xong thì đi múc một chậu nước, làm việc cả ngày trên người y dính đầy toàn là mồ hôi, đem nước tạt lên mặt cảm thấy mát lạnh, vô cùng sáng khoái. Tay của y hôm nay có chút nhức mỏi, mỗi lần đến thời điểm phải đập thóc thì đều như vậy vậy mà công việc vẫn chưa làm được một phần ba, ngày mai lại phải tiếp tục đập nữa.

Dương Dật nghe xong lời Trần Tĩnh nói, một bên đáp lại, một bên thì cầm một bó tinh mẽ học theo thao tác của y đập thử. Cái này kỹ thuật yêu cầu không cao, ngày mai hẳn sẽ cùng với Trần Tĩnh luân phiên nhau làm.

Vừa rửa mặt xong thì Trần Tĩnh nghe thấy âm thanh đập tinh mẽ, y biết chắc đó là do phu quân làm. Hẳn bây giờ cùng với Tiểu Bảo đứng là giống nhau, cái gì cũng muốn thử một chút, lại không biết rằng đập thóc nào có dễ dàng như vậy.

Lau hết nước trên mặt, Trần Tĩnh ngẩng đầu nói với Dương Dật – “Phu quân cẩn thận một chút, coi chừng đập vào tay.”

Cơ mà đợi đến lúc y nhắc nhở thì Dương Dật sớm đã ôm tay phải nhảy cõn lên vì đau.

“A!!! người tại sao không nói sớm, đau chết mất.” – Dương Dật nắm chặt lấy tay phải của mình kêu lên, người ta vẫn nói ngón trở liền tâm, vừa rồi hắn dùng sức quá mạnh đem ngón trở đập vào móc sắt lập tức cảm thấy đau đớn giống như có một mũi tên bắn vào tim vậy. Kiếp trước lúc hắn bị đâm chết cũng không có đau như thế.

Trần Tĩnh nghe thấy tiếng Dương Dật kêu, ba bước liền biến thành hai chạy nhanh đến trước mặt cầm tay hắn lên. Y gỡ bàn tay đang nắm thật chặt tay phải của hắn ra cúi đầu đem ngón tay bị thương của hắn ngậm vào trong khoang miệng ẩm áp.

“A...” – Nguyên bản Dương Dật đang muốn kêu đau, lúc này ngay cả tên mình là gì cũng quên mất, cái miệng chỉ biết cười ngây ngô.

Đầu lưỡi ẩm áp không ngừng đảo qua đảo lại chỗ ngón tay bị sưng đỏ, đau đớn rất nhanh giảm xuống thay thế vào đó là một cảm giác lạ lẫm xen lẫn với quen thuộc từ trong đáy lòng hắn tràn ra.

Dương Dật ngay lập tức rút tay lại, đùa sao chứ, nếu mà cứ tiếp tục thế này, hắn nhất định sẽ đem Trần Tĩnh đè xuống giường rồi đè bẹp.

“Ày da, không đau, hết đau rồi, ta không đau nữa.” – Dương Dật gãi gãi đầu, ngưng ngưng lấp bắp nói.

“Không đau thì tốt rồi, đừng nghịch thứ này nữa, mới học làm cái này nhất định sẽ bị đập vào tay đấy.” – Trần Tĩnh vừa cười vừa nói, đem bàn tay to của mình vuốt vuốt đầu Dương Dật. Phu quân của y thực sự rất đáng yêu, vừa rồi bởi vì đau đớn mà sắc mặt trắng bệch, bây giờ thì ngược lại, mặt đã đỏ bừng cả lên khiến y muốn lao tới cắn cho một cái. Nhưng mà để miễn cho phu quân thẹn quá hóa giận y vẫn nên nhịn thì tốt hơn.

Dương Dật túm lấy cái tay đang ở trên đầu hắn tác quái bỏ xuống, trên người nam nhân chỗ nào cũng có thể sờ được, chỉ duy nhất cái đầu là không. Với lại, hắn hiện tại không có cao bằng Trần Tĩnh, bị sờ đầu nhiều quá lỗ thấp đi thì sao. Lúc này Trần Tĩnh có nói mới làm ai cũng từng bị đập tay, thì ra không phải chỉ có một mình hắn ngốc.

“Vậy là người cũng từng bị sao?” – Dương Dật hỏi. Nếu Trần Tĩnh cũng đã từng bị thì chứng tỏ hắn không phải là không thể làm, chẳng qua là chưa có kinh nghiệm, nếu quen tay rồi sẽ không như thế nữa, ngày mai sẽ lại tiếp tục. Dương Dật đối với việc này rất có lòng tin.

“Cha, a mỗ, hai người đang làm gì đó? Ngón tay của Tiểu Bảo cũng đau quá.” – Nhóc Béo không biết hai người lớn đang làm gì. Nó rất thắc mắc, không biết vì sao a mỗ lại ngậm ngón tay của cha, nhưng mà nhìn qua thì thấy có vẻ rất thoải mái. Nó cũng muốn thử.

“Người cũng bị đập vào tay sao?” – Trần Tĩnh hỏi.

Tiểu Bảo lắc đầu, nó không có bị đập vào.

“Xem hai bàn tay đen sì của người kia, bắn muốn chết, mau lại đây để cha người tắm cho.” – Trần Tĩnh đối với Tiểu Bảo đang lắc đầu nói.

“Rõ ràng tay của cha cũng rất bẩn.” – Tiểu Bảo bất mãn nói với a mỗ nó, a mỗ lúc nào cũng thương cha hơn, không thương nó. Tiểu Bảo cúi đầu, nó cảm thấy rất thương tâm.

“Thằng nhóc nhà người lúc này không có bị thương, nếu Tiểu Bảo bị thương thì a mỗ cũng nhất định giúp Tiểu Bảo mà.” – thấy nhi tử cảm xúc sa sút, Trần Tĩnh xoa xoa đầu nó nói.

Trần Tĩnh nấu một nồi nước nóng đổ vào trong chậu gỗ, bây giờ y phải đi nấu cơm tối, Tiểu Bảo cứ giao cho Dương Dật là được rồi.

“Phu quân tắm cho Tiểu Bảo nhanh một chút, đừng để nó nghịch nước lâu quá, sẽ bị cảm lạnh đấy.” – Trần Tĩnh nói xong thì rời khỏi nhà chính đi xuống bếp.

“Nhóc Béo, người đừng nhúc nhích, nước này vẫn còn đang nóng, để cha đem một ít nước lạnh đổ vào đã.” – Dương Dật nói xong thì cầm lấy một cái chậu gỗ nhỏ đi lấy nước.

Dương Dật đổ nước lạnh vào chậu, thử thử độ ấm sau đó mới đem Nhóc Béo lột sạch, cả thân thể béo múp múp liền lộ ra. Bị cởi hết quần áo, tiểu gia hỏa nhón chân bước vào trong chậu gỗ.

“Nóng, nóng, nóng...” – Bị nóng Nhóc Béo nhanh chóng đem bàn chân nhỏ trắng nõn rụt trở về.

Dương Dật cảm thấy rõ ràng là không nóng, thấy vậy hấn lại cho tay vào thử một chút, không có quá nóng nha, có thể là do Tiểu Bảo còn nhỏ làn da quá non thôi.

Sau đó, hấn lại lấy chậu gỗ múc thêm một ít nước lạnh đổ vào, lúc này Nhóc Béo mới đặt mông ngồi xuống, nước từ trong đó lập tức bắn tung tóe ra ngoài. Thấy vậy nó đặc biệt hưng phấn lấy tay đập xuống nước một cái khiến nước bắn ra càng nhiều hơn.

“Nhóc Béo, người đang làm gì thế? Không có nước xem người tắm bằng cách nào.” – Dương Dật buông chậu gỗ xuống vội vàng kêu lên, nếu còn làm vài lần như vậy nữa nước trong chậu gỗ sẽ bắn ra ngoài hết.

Dương Dật cầm lấy khăn trái lau phải lau đến mức khiến cho Nhóc Béo bị nhột cười khanh khách. Sau khi đem thân thể nhỏ bé của Nhóc Béo tắm sạch, Dương Dật lúc này mới cầm bàn chân nhỏ của nó xoa xoa. Thời điểm chạm vào lòng bàn chân, Nhóc Béo suýt chút nữa là nhảy dựng lên cười ha hả, bàn chân nhỏ nhanh chóng rụt vào trong nước.

“Cha, nhột, nhột.” – Nhóc Béo thở hổn hển kêu lên.

Rửa sạch tay cho tiểu gia hỏa xong, Dương Dật cảm thấy Tiểu Bảo đã sạch sẽ rồi, dù sao thì ngày nào cũng tắm cho nó nên ngoại trừ mồ hôi ra thì cũng không bẩn lắm. Đại công cáo thành, Dương Dật đứng lên, vừa rồi bận bịu công việc nên không để ý, bây giờ xong xuôi hết rồi mới cảm thấy cái lưng đã cứng ngắc thế là tiện tay đầm đầm lưng vài cái.

“Xong rồi. Nhóc Béo, nước đã nguội không được ngâm nữa nếu không sẽ cảm lạnh.” – Dương Dật nói xong lập tức đem Nhóc Béo từ trong chậu gỗ nhắc ra, đặt lên trên cái ghế.

“Vẫn còn nước mà cha, Tiểu Bảo muốn tắm nữa.” – Nhóc Béo nhất quyết không nghe.

“Nghe lời cha, hôm nay đã tắm sạch sẽ rồi, ngày mai lại tắm tiếp.” – Dương Dật cam đoan với nó.

Rất nhanh một cái bánh bao thịt sạch sẽ đã được mặc xong quần áo, Dương Dật sau khi đeo giày cho nó thì đem đổ nước ở chậu gỗ nhỏ sang thùng gỗ, rửa sạch chậu rồi mới bưng cái thùng ra vườn rau, dùng nước tắm đã nguội đó tưới cho mấy cây mướp. Hiện tại nước ở dòng suối nhỏ đã cạn cho nên toàn bộ nước dùng trong nhà bây giờ là do Trần Tĩnh đi vào trong thôn gánh về, ngay cả quần áo cũng phải đi ra con suối lớn ở đầu thôn giặt, vì vậy phải dùng nước thật tiết kiệm.

Ngày hôm sau, Dương Dật thấy Trần Tĩnh từ trong kho lấy ra một cái nia rất to làm bằng trúc, chiều rộng 3m, chiều dài 5m, Trần Tĩnh đặt nó ở trước cửa phòng, lấy chổi quét qua hai lần. Đợi mặt trời lên lại đem nó ra bãi cỏ đập đập vài cái, phơi nắng ở đó một lúc, nói là làm như vậy để sâu bọ côn trùng bám trên đó bị đuổi đi hết. Xong xuôi rồi mới đem hạt tinh mễ đã được đập và phơi khô hai ngày qua dùng ki hốt rác hốt đổ hết vào trong mấy cái sọt.

(Đừng hỏi vì sao lại có cái nia to như thế, trong raw viết chính xác nó là mét “ mĩ” đấy, ko phải là thước đâu, vì 1 thước thì chỉ bằng 0,23m thôi. Mà mình nghĩ cái nia đó là dùng để phơi thóc, cho nên nó bự vậy cũng ko có gì ngạc nhiên lắm:v Mặc dù mình cũng chưa từng thấy cái thứ như vậy bao giờ:v)

“Phu quân đến phụ ta một chút.” – Trước kia y có thể một mình mang số sọt đựng tinh mễ này ra sân, nhưng mà dù sao bây giờ trong bụng cũng đang có hài tử, cho nên Trần Tĩnh vẫn rất cẩn thận sợ làm ảnh hưởng đến tiểu gia hỏa kia.

Cả hai khiêng mấy cái sọt đựng tinh mễ đổ lên trên cái nia để phơi. Trần Tĩnh lấy một cây gậy trúc dài dùng để san số tinh mễ này ra, cây gậy trúc này ở đầu gần một miếng gỗ được làm răng cưa giống như cái lược vậy, rất nhanh tinh mễ đã được trải đều lên trên mặt nia.

Làm suốt nửa ngày, số tinh mễ ở trong nhà cuối cùng cũng được đập hết. Ban đầu Trần Tĩnh tưởng rằng có thể thu được chín tấn tinh mễ, nhưng mà bây giờ chỉ còn có bảy tấn, chắc chắn là do cơn bão lần trước khiến không ít hạt bị rụng xuống ruộng. Đổng tinh mễ này Trần Tĩnh và Dương Dật cùng nhau khiêng vào cất trong phòng chứa củi, chỗ đó hiện tại cũng không có nhiều củi lắm. Trần Tĩnh nói chờ đến mùa thu lên núi mới có nhiều củi khô, đến lúc đó sẽ chặt rất nhiều về để dự trữ cho mùa đông.

Lúc mượn thì cối đập thóc là do hai nhĩ tử của thôn trưởng đưa tới, lần này Trần Tĩnh và Dương Dật phải đem nó đi trả. Thực sự thì nó cũng không phải rất nặng, chỉ khoảng bảy tám chục cân thôi (1 cân = 0,5 kg. Trong raw viết rõ là jin chứ không phải gongjin, tức là cái thứ đó chỉ nặng tầm 3540kg gì đó). Trần Tĩnh cũng định làm cho nhà mình một cái giống như vậy, nhưng mà mấy cái móc sắt gắn bên trên cối làm rất khó, cho nên đã chuẩn bị ba năm trời rồi, năm nay nếu chuẩn bị tốt mới đủ để làm một cái.

Hai người sắp xếp nhân lúc Nhóc Béo ngủ mới mang đi. Ngày hôm qua nhà trưởng thôn cũng đã bắt đầu thu hoạch tinh mễ rồi. Hiện tại tinh mễ ở ngoài ruộng đều đã chín vàng hết, nhưng mà đúng ra là phải đợi thêm hơn sáu bảy ngày nữa. Tuy nhiên, thôn trưởng biết Trần Tĩnh đã đem tinh mễ thu hết nên hẳn cũng không thêm đợi nữa, chỉ sợ giống với tình trạng của hai năm về trước. Hai năm trước, Trần Tĩnh nói muốn thu tinh mễ về trước cho yên tâm vì rất có thể trời sẽ mưa, người trong thôn không ai nghe lời y, kết quả là một số lượng lớn tinh mễ đã bị ngập nước, thối hết. Bây giờ thà rằng tin vẫn còn hơn không, phòng bệnh hơn chữa bệnh.

“Tinh mễ nhà các người đã đập xong hết rồi sao Tĩnh ca nhi, làm việc thật là nhanh. Dương Dật người nha, cũng nên thường xuyên ra khỏi phòng, cả nhà người vẫn cần một hán tử để làm trụ cột, ca nhi của người thì người phải tự biết yêu thương đấy.” – Thôn trưởng cười tùm tùm cầm cái tẩu thuốc nói. Hắn cũng đã lớn tuổi rồi, cũng có nhiều nhĩ tử cho nên công việc trong nhà đa số là do hắn quyết định để cho mấy đứa con đi làm.

“Thôn trưởng nói rất đúng, ta nhất định sẽ yêu quý ca nhi nhà mình. Người xem, bây giờ ta cũng đã học cách làm việc rồi, chờ đến lúc ta có thể làm tốt nhất định sẽ không để ca nhi nhà mình phải làm nữa.” – Dương Dật vừa cười vừa nói.

Buổi tối ngày hôm sau, Dương Dật nấu một nồi nước hầm, Trần Tĩnh đưa đến nhà trưởng thôn một nửa. Từ sau khi Trần Tĩnh cứu được ca nhi nhà thôn trưởng, những năm nay nhà bên đó vẫn luôn giúp đỡ gia đình y. Những chuyện nhỏ nhặt thì thôn trưởng vẫn mặc kệ, nhưng mà nếu chuyện gì quá mức hẳn sẽ đứng ra can thiệp.

“Tiểu Bảo nhớ ngồi canh chừng tinh mễ đó, nếu có con chim nào bay tới ăn thì nhớ phải lấy gậy trúc đuổi chúng nó đi đấy nhé.” – Trần Tĩnh căn dặn Tiểu Bảo đang ngồi ở sân.

“Vâng, a mỗ, hôm qua Tiểu Bảo cũng đã canh qua rồi.” – Tiểu Bảo ngồi ở cánh cửa, cầm trong tay một cây gậy trúc dài trên đầu có cột một mảnh vải nói.

Mấy thức bễ bộn trong sân đều đã thu dọn xong hết, Dương Dật nằm ở cái ghế bên trong nhà chính, thân thể của hắn cuối cùng cũng đã được nghỉ ngơi rồi, mấy hôm nay đúng là quá mệt. Mặc dù mỗi buổi tối Trần Tĩnh đều xoa bóp cho hắn, nhưng mà toàn thân vẫn cảm thấy đau nhức, hắn nghĩ, ít nhất phải hơn mười ngày nữa mới có thể tốt lên được. Cái tình trạng này giống y như hồi trước chạy mấy ngàn mét ấy, toàn thân không có lực tới mức cảm giác đi đường hai chân cứ run hết cả lên.

“Phu quân, Tiểu Bảo nó ngồi ở cửa ra vào đấy, người trông chừng nó để ta đi giặt quần áo.” – Trần Tĩnh ôm chậu quần áo bassin hôm qua chuẩn bị mang đi giặt, thấy Dương Dật cúi đầu uest oải nằm trên ghế liền bước tới sờ sờ trán hắn, không có phát sốt, xem ra phu quân là bị mệt đến rồi. Đây là lần đầu tiên hắn làm nhiều việc như vậy, xem ra chính mình đã quá chủ quan, ngày mai phải đi tìm Lý đại phu đến xem, hốt một ít thuốc cho phu quân bồi bổ.

Lúc Dương Dật nằm ở nhà chính đang mơ mơ màng màng muốn ngủ thì nghe thấy tiếng Nhóc Béo kêu, hần ngay lập tức giật mình tỉnh dậy. Vỗ vỗ cái đầu một chút cho đỡ chóng mặt, nhìn ta ngoài thì thấy mặt trời vốn dĩ chói chang đang bị mây đen ùn ùn kéo tới che đi mất.

“Cha ơi! Cha ơi! Trời tối rồi, mau đem mẽ mẽ thu vào.” – Nhóc Béo nhìn thấy mây đen liền kêu to.

“Cái này không phải là trời tối, mà là trời muốn mưa. Nhóc Béo tránh qua một bên, để cha đem chỗ mẽ mẽ này thu vào nhà, nếu không toàn bộ sẽ bị ướt hết, năm nay làm cực khổ như vậy đều thành không công.” – Dương Dật nhảy dựng kêu lên, chạy vội ra ngoài sân, nhanh chóng cầm lấy bốn góc của cái nia dùng sức hất tinh mẽ vào bên trong gom thành một đồng. Dương Dật nhớ rõ Trần Tĩnh hất đồng tinh mẽ gom vào một đồng xong thì trực tiếp kéo cả cái nia vào nhà, sau đó chỉ cần đổ vào thùng chứa là được.

Nhà hần hôm nay phơi hai cái nia, đem tất cả tinh mẽ trong nhà có mang ra ngoài sân phơi nắng. Lúc sáng, Dương Dật còn nghe Trần Tĩnh nói phơi ngày hôm nay với ngày mai nữa là có thể đem bán, nếu bây giờ bị mưa ướt, số tinh mẽ này sẽ không còn giá trị gì mấy, giá cả sẽ chênh lệch rất lớn.

Dương Dật cầm lấy cái hốt rác, nhanh chóng hốt toàn bộ tinh mẽ cho vào trong sọt, rất nhanh cái sọt đã được lấp đầy. Cứ xúc được hai sọt thì hần lại khiêng vào trong nhà chính, đổ vào trong thùng. Đi đi lại lại tầm bốn năm chuyến, số tinh mẽ ở trên nia cũng đã vơi đi. Tiểu Bảo bên cạnh cũng cầm lấy một cái sọt nhỏ phụ giúp, Dương Dật bận rộn nên cũng mặc kệ, hần bây giờ quan trọng nhất vẫn là phải đem toàn bộ số tinh mẽ này vào nhà. Trong lòng hần âm thầm cầu nguyện ngàn vạn lần mưa đừng có rơi xuống, đợi thêm một chút nữa, hần sắp thu vào trong nhà hết rồi.

Không biết ông trời liệu có thể nghe được tiếng Dương Dật cầu nguyện không.

Trần Tĩnh khi nhìn thấy trời tối, thì nhanh chóng đem theo quần áo trở về nhà. Nhưng khi đi ngang qua ruộng tinh mẽ nhà thôn trưởng, y bị gọi lại nhờ hỗ trợ. Nhà bọn họ số tinh mẽ chưa gặt chỉ còn một chút, nếu nhanh nhanh thu lại thì có thể xong trước khi trời mưa đem được tất cả về nhà, nếu không khi mưa xuống, chỗ này toàn bộ sẽ bị nẩy mầm hết. Trần Tĩnh nhìn về hướng nhà mình, cuối cùng buông chấu quần áo trong tay xuống, cầm lấy liềm nhảy xuống ruộng cắt tinh mẽ để mấy người con trai nhà thôn trưởng khuôn lên bờ chất lên xe bò.

Lảm nhảm: Dây mạng ở nhà bị đứt, mất mạng từ hôm qua đến giờ vẫn chưa có, phải dùng 3G để up truyện. Mà 3G hình như cũng sắp hết rồi hay sao ấy, mà nó cứ lúc có mạng lúc ko, load lâu kinh khủng.

Mèo nhà mình đg đẻ, hiện tại đã lòi ra 4 đứa rồi. Đứa nào cũng xinh, nhìn dạng yêu lắm.

Ồm... Mn đọc chương này xong có thấy thực ra Trần Tĩnh rất là háo sắc ko? Ha ha ha. Cả Dương Dật nữa chứ. Nhìn chung cái đôi này đến vs nhau chính là tuyệt phối rồi đấy. Riêng bản thân mình thì mình cực kỳ cực kỳ thích kiểu thụ như Trần Tĩnh luôn, rất mạnh mẽ, lại ko kém ôn nhu, đã thế lại còn lưu manh ngầm nữa chứ.

Chương này thì mình chém cái khúc đập thóc phơi thóc hơi bị nhiều:v Mà hôm nay cũng ko thềm chèn hình minh họa luôn (tại vì 3G sủa quá, ko có load nổi hình 0.0 khúc 1 dòng sông)

15. Chương 15

Dương Dật tiếp tục làm tương tự với cái nia thứ hai, rất nhanh tinh mễ đều đã được hất vào giữa thành một đồng lớn. Hắn cầm ki nhanh chóng hốt tinh mễ đổ vào trong sọt, lần lượt đem mấy cái sọt đã được lấp đầy mang vào nhà đổ vào trong thùng.

Trời càng lúc càng tối, tia sét sáng rực cả bầu trời, mưa cũng sắp rơi xuống mà Trần Tĩnh mãi vẫn chưa thấy về.

“Ầm” một tiếng, một tiếng sấm vang lên ở phía chân trời. Nhóc Béo vốn đang cầm cái ki nhỏ hốt phụ tinh mễ liền ngồi bệt xuống cái nia òa khóc, nó chính là bị tiếng sấm dọa cho sợ hãi.

“Nhóc Béo đừng khóc, đừng khóc. Tiểu Bảo chính là đứa trẻ dũng cảm nhất. Người nhìn xem, trời sắp mưa rồi, nếu chúng ta không đem tinh mễ thu vào nhà thì ngày mai sẽ không có cháo tinh mễ thơm thật thơm để ăn. Cho nên Tiểu Bảo không được sợ hãi, cùng với cha đem tất cả chỗ tinh mễ này vào nhà thì ngày mai sẽ có cháo ăn.” – Dương Dật vừa rồi cũng bị dọa sợ đến mức kêu to một tiếng, thời điểm thấy Nhóc Béo òa khóc, hắn liền buông cái ki xuống, chạy đến an ủi nó. Trời đất bao la, trẻ con là lớn nhất, tinh mễ bị hỏng có thể đi mua cái khác về, nhưng mà nhất định không thể để đứa nhỏ phải sợ hãi.

“Cha! Tiểu Bảo không sợ, Tiểu Bảo muốn ăn cháo tinh mễ.” – Tiểu gia hỏa sau khi nói xong thì lập tức chạy đi lấy cái ki nhỏ bị rơi trên mặt đất, tiếp tục giúp cha nó hốt tinh mễ vào.

“Trong nhà chúng ta Nhóc Béo là giỏi nhất, dũng cảm nhất. Được rồi, cha cùng với người thu tinh mễ vào, ngày mai sẽ cùng nhau ăn cháo tinh mễ.” – Nhìn Nhóc Béo tích cực hốt tinh mễ, hắn rút cuộc cũng yên tâm tiếp tục công việc. Thấy bên trên cái nia chỉ còn lại một ít, lúc này Dương Dật mới đem mấy cái sọt đã được đổ đầy đến tám phần vào trong nhà.

“Cha, trời mưa rồi, trời mưa rồi.” – Nhóc Béo sau khi bị một giọt mưa rơi lên tay thì hét lớn.

Dương Dật cầm lấy cây chổi từ trong nhà chính đi ra, nghe được tiếng kêu của Nhóc Béo thì chạy vội ra ngoài dùng chổi quét hết số tinh mễ còn lại bên trong cái nia rồi lấy ki hốt hết vào.

“Nhóc Béo mau vào nhà, cha làm một chút là xong thôi.” – Dương Dật thấy Nhóc Béo đứng ngoài trời mưa liền hướng nó nói.

“Vâng, Tiểu Bảo đi vào trước.” – Nhóc Béo đáp lại sau đó nhanh chân chạy vào mái hiên, mưa to mùa hè rơi vào người cũng cảm thấy đau đau.

Dương Dật đặt cái sọt bên trên cái nia ra sức quét sạch số tinh mễ còn sót nhanh chóng lấy ki đem chúng hốt vào. Mưa rất lớn từng hạt từng hạt nặng trĩu rơi xuống, chỉ một lúc sau quần áo của hắn đã ướt đầm, nước mưa tạt lên mặt chảy xuống cằm, lại từ cằm rơi xuống ngực.

Hắn gạt đi nước mưa trên mặt đem hạt tinh mễ cuối cùng hốt vào, hiện tại trên người không có chỗ nào còn khô cả. Bên trong sọt, tinh mễ cũng đã bị nước mưa rơi vào ướt hết. Đem sọt tinh mễ cuối cùng vào trong, nhìn một lượt hơn mười thùng tinh mễ, trong lòng Dương Dật liền nảy sinh cảm giác thành tựu. Không ngờ bản thân hắn lại có thể một mình đem nhiều tinh mễ như vậy vào nhà.

“Nhóc Béo mau lau khô tóc đi.” – Dương Dật cầm một cái khăn đưa cho Nhóc Béo, hắn bây giờ còn phải thu cái nia vào nữa.

Dương Dật đem chổi vào nhà xong mới bắt đầu cuốn tấm nia. Nhưng mà thử mấy lần đều không được, hắn cũng có chút nhụt chí, mỗi lần cuốn, nếu không phải cuốn quá to, thì lại bị lệch bên to bên nhỏ. Rõ ràng thời điểm nhìn Trần Tĩnh làm, thấy y chỉ cần vỗ vỗ bên này một cái, lại vỗ vỗ bên kia một cái là đã cuốn thành hình trụ hoàn chỉnh sau đó chỉ cần đem dây thừng cột lại thế là xong. Vậy mà hiện tại vào tay hắn thì lại chẳng ra đâu vào đâu cả.

Ngay khi Dương Dật định từ bỏ, vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Trần Tĩnh đứng ở trước mặt mình, Trần Tĩnh trong tay cầm một cái dù, tay còn lại ôm cái chậu.

“Cầm cái này, để ta làm cho.” – Trần Tĩnh đem cái dù đưa cho Dương Dật, ngồi xuống một lúc đã quán xong hai cái nia trúc sau đó đem dây thừng cột lại gọn gàng.

“Mau đi vào lau khô tóc đi, để ta mang vào là được rồi.” – Trần Tĩnh nói.

Dương Dật vừa vào sân đã nhìn thấy Nhóc Béo ngồi ở cái ghế dưới mái hiên, cặp mắt trông mong nhìn ra bên ngoài.

“Nhóc Béo lại đây với cha, cha giúp ngươi thay quần áo.” – Dương Dật để cái dù sang một bên, kéo tiểu gia hỏa vào trong phòng.

“Cha thật là trắng.” – Thoáng một cái đã thay xong quần áo cho thằng nhóc này, nó tuy bị dầm mưa, nhưng cũng không phải toàn bộ quần áo đều ướt.

“Tay của ngươi đang sờ đi đâu đó, có tin là cha đánh ngươi không?” – Dương Dật nói với Nhóc Béo đang vươn cái móng vuốt nhỏ sờ lên đùi hắn.

“Không sờ thì không sờ.” – Nhóc Béo thu hồi bàn tay nhỏ bé mập mạp của mình. Mẹ sờ thì không sao, vậy mà nó sờ có một chút cha lại tức giận, đúng là quá nhỏ nhen rồi.

Sau khi Dương Dật thay quần áo xong cũng mang cả quần áo của Trần Tĩnh lấy ra.

“Trần Tĩnh mau vào thay quần áo này.” – Dương Dật thấy Trần Tĩnh đã đem cái nia vào sân ném xuống mái hiên thì gọi y vào.

Trần Tĩnh nhận lấy quần áo từ tay Dương Dật, thay bộ đồ đã ướt trên người ra. Thời điểm tinh mẽ trong ruộng nhà thôn trưởng đã cắt gần xong, thôn trưởng nhìn thấy cả người y ướt đầm thì lôi đầu con hăn ra mắng cho một trận. Trần a mỗ thấy vậy liền lật đật lấy dù ra đưa cho y, cũng thúc giục y mau về trước. Trần Tĩnh cảm thấy số tinh mẽ này đã thu gần hết rồi cũng không khách sáo ngay lập tức trở về nhà, ở nhà còn có phu quân và Tiểu Bảo, y thực sự vẫn rất lo lắng. Chỉ là, Trần Tĩnh thật không ngờ rằng, khi về đến nhà thì phu quân đã đem tất cả tinh mẽ đều gom vào bên trong rồi.

“Lại đây ngồi xuống. Tiểu Bảo cũng bị mưa ướt sao?” – Trần Tĩnh kéo Dương Dật ngồi xuống ghế, lại sờ sờ đầu Tiểu Bảo thấy tóc của nó đã khô.

“Ta bị ướt một ít, nhưng mà bây giờ đã khô rồi.” – Tiểu Bảo cầm cái trống lắc vừa chơi vừa nói.

Dương Dật được Trần Tĩnh giúp lau khô tóc, xong xuôi, hăn lại lôi kéo y ngồi xuống ghế giúp ngược lại. Lúc này hăn mới giật mình nhớ ra là hiện tại ở trong bụng Trần Tĩnh vẫn còn có đứa nhỏ.

“Trần Tĩnh, nhà chúng ta có cái gì uống vào để trừ lạnh không?” – Dương Dật hỏi.

“Có. Tóc đã khô rồi, để ta đi nấu một ít trà gừng.” – Trần Tĩnh nói xong thì đứng lên lấy ra một ít gừng mấy tháng trước mua được ở tiệm thuốc. Thứ này chính là do Lý đại phu giới thiệu cho y, mà y cũng biết, gừng này nấu lên uống có thể trừ lạnh.

Nhìn Trần Tĩnh cầm hai miếng gừng bằng ngón tay, Dương Dật đoán nơi này đích thực là có gừng, nhưng mà lại chỉ được xem như là thuốc để trừ lạnh thôi, chứ không có ai mang đi làm gia vị để át mùi tanh khi nấu ăn cả.

“Trần Tĩnh, thứ này có quý không?” – Dương Dật hỏi.

“Cái này sao? Không quý, nó chỉ có tác dụng trừ lạnh thôi, ở một số sườn dốc cũng có thể tìm được.” – Trần Tĩnh vừa cười vừa nói.

Một nhà ba người cùng đi vào tron bếp, Dương Dật cảm thấy hăn hiện tại có chút choáng váng.

Trà gừng trong nồi đã bắt đầu sôi, Trần Tĩnh nhìn mười thùng tinh mẽ đặt trong nhà, không biết một mình phu quân bằng cách nào có thể đem được hết chúng vào. Y rất mừng, cũng rất đau lòng, vốn dĩ thân thể của Dương Dật không tốt, không thể nào nâng cả thùng tinh mẽ lớn như vậy vào nhà được.

“Phu quân làm rất tốt, toàn bộ tinh mẽ đã phơi đều không bị mưa ướt.” – Trần Tĩnh nhìn Dương Dật nói.

“Không phải đâu, vẫn có một chút bị ướt đấy.” – Dương Dật vừa nói vừa nhớ đến nửa sọt tinh mẽ cuối cùng kia.

Dương Dật đem cái ki hốt rác bên trên một cái sọt bỏ xuống, bên trong liền lộ ra nửa sọt tinh mễ ướt đầm.

Trần Tĩnh nhìn nửa sọt tinh mễ bị ướt kia cười cười, lúc đầu y nghĩ rằng khi về đến nhà khẳng định toàn bộ số tinh mễ đều sẽ bị mưa làm ướt hết nên cũng đã chuẩn bị sẵn tinh thần rồi. Kết quả được như hiện giờ đối với y đã là quá mức kinh hỉ, không ngờ chỉ có mỗi nửa sọt bị ướt.

“Không sao cả, số bị ướt này lát nữa chúng ta đem đặt ở gần bếp lò, rất nhanh có thể hong khô.” – Trần Tĩnh vừa cười vừa nói, đem trà gừng đã nấu xong mức lên.

“A mỗ, thứ này thật là khó uống.” – Nhóc Béo vừa uống một hớp nhỏ đã cau mày.

“Khó uống cũng phải uống, người lúc này bị mưa ướt, không uống sẽ bị cảm lạnh.” – Dương Dật mặc dù cảm thấy thứ này đích thực là chẳng dễ uống chút nào, trong miệng bây giờ toàn là vị cay nhưng vẫn cứng miệng nói.

“Cha người nói rất đúng. Người xem, cha người sợ đắng như vậy mà vẫn uống cho nên Tiểu Bảo cũng phải học theo cha uống hết trà gừng này.” – Trần Tĩnh mặc dù rất cưng chiều Tiểu Bảo, nhưng thời điểm cần nghiêm khắc y cũng sẽ không mềm lòng.

Dương Dật sau khi uống xong một chén trà gừng, đầu óc vốn có chút choáng váng cũng thoải mái hơn nhiều, thân thể cũng nóng lên. Thời điểm vừa thay quần áo, thân thể hẳn còn lạnh như băng ấy.

Qua một lúc lâu sau, mưa to cũng biến thành mưa nhỏ tí tách rơi xuống nhưng hoàn toàn không có dấu hiệu sẽ dừng lại. Buổi tối cả nhà nấu không ít thức ăn. Trần Tĩnh đem số tinh mễ bị ướt đổ vào một cái sàng, sau đó đem cái sàng đặt lên trên nồi sắt, đốt lửa lên. Chỉ một lúc sau, toàn bộ tinh mễ bị ướt cuối cùng cũng được hong khô.

“Cha, cá khô ăn ngon thật, cả xương cũng không có.” – Nhóc Béo gấp lấy một con cá khô đưa lên miệng nhai.

“Ăn ngon thì ăn nhiều một chút. Mì mà a mỗ người làm ăn mới đích thực là ngon nhất.” – Dương Dật gấp một sợi mì, sục một tiếng hút vào trong miệng. Mặc dù nó hơi cứng một chút, nhưng hẳn rất thích ăn loại mì này.

Sau khi cơm nước xong, Tiểu Bảo rất nhanh ngủ mất. Trần Tĩnh vốn đã buồn ngủ nhưng vẫn gọi Dương Dật lại.

“Sao vậy? Có chuyện gì thế?” – Dương Dật định leo lên giường thì bị tiếng gọi của Trần Tĩnh làm cho dừng lại.

“Nền nhà bị ngập nước rồi, chúng ta phải đem tinh mễ vào kho thóc thôi.” – Trần Tĩnh nói.

“Nhà chúng ta có kho chứa thóc sao? Sao ta lại chưa từng thấy?” – Dương Dật ngạc nhiên hỏi. Hẳn thật sự chưa từng nhìn thấy căn phòng nào để thóc ngoài trừ mấy cái vạc lớn cả.

Trở lại nhà chính, Trần Tĩnh dẫn Dương Dật tiến vào trong phòng của a mỗ hấn, sau đó, y đem chăn nệm trên giường để sang một bên. Dương Dật cuối cùng cũng nhận ra cái giường này ẩn chứa càn khôn. Trần Tĩnh kéo một sợi dây nhỏ bên trên ván giường đem tấm ván gỗ kéo lên, ngay lập tức bên trong hiện ra một cái kho chứa thóc rất lớn.

“Ta thấy trận mưa này ít nhất cũng phải kéo dài hơn mười ngày, nền nhà bị ngập nước như vậy, nếu như cứ để tinh mễ ở bên ngoài thì công sức phơi nắng mấy ngày qua của chúng ta coi như mất trắng.” – Trần Tĩnh nói.

Hai người cùng nhau khiêng mấy thùng tinh mễ đổ vào trong kho, đổ đến thùng thứ tám thì kho đầy. Hai thùng còn lại, tất cả đổ vào một cái vạc thật lớn.

“Trần Tĩnh, để như vậy liệu có làm sao không? Lỡ nước thấm vào thì phải làm sao?” – Dương Dật hỏi.

“Nếu vậy thì ta cũng không còn cách nào khác.” – Trần Tĩnh nói. Nếu số tinh mễ này thực sự bị nước ngập mà ươn hết, thì bán cũng chẳng được bao nhiêu tiền, mà cho dù có để lại ăn thì hương vị cũng sẽ rất kém.

Dương Dật nghĩ nghĩ một hồi liền nhớ đến kiếp trước đã từng nghe nói qua than trắng có thể chống ẩm, có lẽ nên thử xem sao.

“Trần Tĩnh, nhà chúng ta có than trắng không? Nếu có thì chúng ta đem một ít đặt lên trên số tinh mễ này, nghe nói thứ đó có thể chống ẩm đấy.” – Dương Dật cho ý kiến.

“Có thật không? Để ta đi tìm xem. Than trắng có phải là đem than đen đốt thành trắng không?” – Trần Tĩnh hỏi.

“Có lẽ chính là loại đó.” – Dương Dật không chắc lắm nói ra.

Hai người nói làm liền làm, Trần Tĩnh lấy một cái bình gốm đựng than đổ than ở bên trong ra, lựa chọn những hòn than lớn nhất rồi bỏ vào trong lò đốt lên.

Dương Dật ngáp một cái, qua khoảng một tiếng đồng hồ, những hòn than trong lò đã chuyển dần sang màu trắng.

Trần Tĩnh thấy Dương Dật ngáp thì nói hấn cứ đi ngủ trước, y sẽ chờ cho đến khi mấy hòn than này nguội hết thì mới đem chúng bọc vào một cái bọc rồi để trong kho thóc. Nếu như không có tác dụng thì cũng coi như không may mắn.

Mưa liên tục rơi xuống, không lớn cũng không nhỏ, tối qua Dương Dật ngủ say như chết, cảm giác cho dù có ai đó nhân lúc hắn ngủ mà ném hắn xuống sông thì hắn cũng không thể tỉnh dậy được. Sáng sớm hôm sau, vừa mới ngủ dậy thì toàn thân đều đau, cảm giác như mình tàn phế đến nơi rồi, bởi vì hắn ngay cả bò cũng không thể bò dậy khỏi giường.

“Cha đã tỉnh tại sao không chịu dậy? Ngủ nướng là không đúng đâu. A mỗ đã đem tinh mễ thơm thơm đi nấu cháo rồi.” – Nhóc Béo ghé vào bên mép giường hai mắt mở to khó hiểu nhìn cha đang nhăn nhó nhăn răng. Chẳng lẽ cha bị đau răng giống như a ma sao? A ma chính là bà nội của Tiểu Bảo.

Về cái kho thóc ở dưới giường:v Chính xác cái thứ đó nó đc viết là (gũcăng) cốc thương. Đưa lên anh gõ search thì ảnh cho ra cái hình nguyên cái nhà kho. Nhưng mà mình nghĩ là nó giống một cái hầm đựng thóc hơn vì nó đc đào ngay bên dưới giường mà:v

Than trắng đây

16. Chương 16

“Cha người sao có thể bị đau răng chứ. Ta bây giờ toàn thân đều đau nhức, không có chỗ nào là không đau.” – Dương Dật chuyển mình một cái nằm sấp xuống, quả nhiên cảm thấy thoải mái hơn không ít.

“Để ta đi gọi a mỗ, ta lập tức đi gọi a mỗ, cha không được chết đâu, không được chết đâu đấy ô...” – Nhóc Béo ngay lập tức khóc lên, cũng chẳng đợi cho Dương Dật nói hết câu đã chạy nhanh ra ngoài.

Nói cái gì mà “không được chết”. Ta chỉ là toàn thân đau nhức một chút thôi, cùng với chết có tí quan hệ quái nào với nhau đâu. Dương Dật bị Nhóc Béo làm cho đỡ khóc đỡ người, toàn thân đau nhức làm sao mà chết được.

Trần Tĩnh nhìn ra bên ngoài, trời vẫn còn mưa. Buổi sáng y dần mở các vạt lớn ra xem qua, bên trong cũng không bị ẩm ướt, thật là quá tốt. Nếu không may bị ướt thì năm nay y lại phải đi mua tinh mễ cho phu quân và Tiểu Bảo ăn, như vậy rất khó khăn, bởi vì nhất định năm nay giá tinh mễ sẽ rất cao.

“A mỗ, a mỗ, cha sắp chết rồi.” – Nhóc Béo vừa chạy đến nhà chính liền ôm lấy chân a mỗ nó khóc nức nở, bộ dáng rất đáng thương. Nếu cha mà giống như lúc trước thì nó sẽ mặc kệ, nhưng mà bây giờ cha rất tốt, luôn luôn chơi đùa với nó, lại còn cho nó ăn ngon, lần trước mua cả mức quả cho nó nữa. Nếu cha mà chết đi rồi, nó ngay cả mức quả cũng không có. A mỗ có rất nhiều việc phải làm, không có cha sẽ không có người chơi cùng với nó.

“Tiểu Bảo, người nói bây bạ cái gì đó, cha người rất tốt làm sao mà chết được.” – Trần Tĩnh đây là lần đầu tiên mắng Tiểu Bảo.

“Cha toàn thân đều bất động, a mỗ mau đi cứu cha.” – Nhóc Béo nước mắt lưng tròng nhìn a mỗ của nó.

Trần Tĩnh nghĩ nghĩ liền cảm thấy Tiểu Bảo là bị cái chết của a ma nó dọa sợ. Phu quân thời gian này thân thể rất tốt, nhất định là do hôm qua lúc gần tối thu tinh mẽ vào nhà, lần đầu dùng quá nhiều sức cho nên bây giờ toàn thân mới bị đau như vậy. Nghĩ đến đó, Trần Tĩnh liền đi rót một chén rượu rồi mới đi vào phòng. Tiểu Bảo giống y như cái đuôi, đi theo một bước cũng không rời.

“Tiểu Bảo đừng lo lắng, cha ngươi sẽ không có việc gì, a mỗ giúp cha ngươi xoa bóp một chút rất nhanh sẽ khỏe lại.” – Tiểu Bảo vừa đi vào cửa thì nghe Trần Tĩnh nói với nó.

“Cha nhất định sẽ không sao, cha còn phải chơi cùng Tiểu Bảo nữa.” – Tiểu Bảo lẩm bẩm nói.

Dương Dật nằm ở trên giường nghe thấy lời nhóc béo có cảm giác muốn ngất đi cho rồi, tình cảm cha con của hắn với nó chỉ có nhiều đó thôi đấy. Chỉ vì muốn có người chơi cùng nên mới mong mình không xảy ra chuyện, đúng là uống công yêu thương thằng nhóc này mà.

Trần Tĩnh thấy phu quân nằm ở trên giường vẻ mặt phiền muộn liền hướng hắn nở nụ cười, đúng như y dự đoán, phu quân đây là do hôm qua làm việc quá sức mà ra.

“Trên người rất khó chịu sao?” – Trần Tĩnh ấn ấn lên lưng Dương Dật một cái.

“Đau, đau, ngươi ấn nhẹ nhẹ một chút.” – Dương Dật bị ấn đau đến kêu to lên, eo của hắn tưởng như muốn gãy luôn rồi.

“Để ta xoa bóp cho ngươi, khả năng sẽ bị đau thêm mấy ngày nữa, nhưng mà không sao, cũng không chết được, yên tâm đi.” – Trần Tĩnh cười, kéo cao áo Dương Dật lên.

Ở trên tấm lưng trắng nõn của Dương Dật Trần Tĩnh đổ lên một ít rượu, bàn tay nhẹ nhàng ấn lên, cảm giác lành lạnh khiến cho Dương Dật cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

“Lên trên một chút, bên trái, đúng rồi, chính là chỗ đó, đúng là thoải mái.” – Dương Dật được Trần Tĩnh không nặng không nhẹ xoa bóp cho, thoải mái đến rên hừ hừ.

“Cha có phải rất thoải mái hay không? A mỗ, a mỗ cũng giúp Tiểu Bảo xoa xoa được không?” – Nhóc Béo vốn đang ghé vào bên mép giường đột nhiên nói ra, nhìn bộ dạng của cha có vẻ thực sự rất thoải mái đấy.

“Cái thằng nhóc con nhà ngươi cũng đòi xoa bóp cái gì? Chỉ vì cha trên người đau nhức mới phải xoa bóp, ngươi có đau đâu mà cũng đòi.” – Dương Dật thò tay ra hướng đầu Nhóc Béo mà chà đạp.

Hôm nay cũng giống như dự đoán của Trần Tĩnh, trời cứ mưa liên tiếp không ngừng, không những ban đêm mưa, mà ban ngày cũng mưa. Trận mưa này không lớn, nhưng cứ rơi liên tục không ngừng đến cả sàn nhà cũng đã ngập hết rồi, nếu như bọn hắn mà thu hoạch tinh mẽ muộn một chút thì nhất định sẽ bị thối hết.

“Cha, đã vài ngày rồi mà sao mặt trời gia gia vẫn chưa chịu chui ra vậy?” – Nhóc Béo chu chu miệng nói. Nó muốn đi ra ngoài chơi, nhưng mà không có mặt trời, đường thì lại rất trơn, ngày hôm qua nó ở trong sân còn bị ngã một cái, tất cả quần áo đều bị ướt hết. Hiện tại quần áo giặt sạch vẫn chưa khô nên phải đặt bên cạnh lò để hong.

Dương Dật nhìn mưa nhỏ bên ngoài không hiểu đã xảy ra chuyện gì. Kiếp trước tháng năm tháng sáu mới đến mùa mưa nhưng ở nơi này rõ ràng bây giờ là giữa hè, sao đã có mưa dầm rồi?

“Tối đa mười ngày trận mưa này mới dứt, nếu như nhanh nhất thì cũng phải năm sáu ngày.” – Trần Tĩnh đang ở bên trong nấu mì nói. Bởi vì bên ngoài trời mưa, phu quân và Tiểu Bảo cũng đã ngồi ở trong nhà vài ngày, đại khái là do quá nhàm chán mà ra. Xem chừng khi trận mưa này kết thúc thì gạo thô cũng sắp được thu hoạch, khoảng chừng nửa tháng nữa là có thể cắt xuống rồi.

“Trời cứ mưa như thế này thật quá nhàm chán, Nhóc Béo lại đây với cha, chúng ta đi xem thử rượu nho cha nhượng bây giờ thế nào.” – Dương Dật nói. Hắn đột nhiên nghĩ đến hai bình rượu nho đầu tiên mình nhượng, hẳn là bây giờ cũng đã được rồi. Mặc kệ chúng nó thành ra cái gì, cứ đi xem trước cái đã nếu không sẽ rảnh rỗi đến mức meo mắt.

Hiện tại bên trên mỗi vò rượu đều có thời gian làm và một ít ghi chép, Dương Dật hy vọng làm vậy có thể nhượng ra được loại rượu nho ngon. Dem hai cái bình gốm ôm ra, bởi vì trên miệng bình đã được dùng đất sét bịt lại nên một chút mùi cũng không ngửi thấy.

“Trần Tĩnh, người nói thử xem liệu chúng ta có thể nhượng ra được rượu không? Nếu làm không tốt thì phải làm sao bây giờ?” – Dương Dật đem bình gốm để lên mặt đất nói.

“Không có gì đâu. Thứ đã làm ra đương nhiên là tốt, còn nếu làm không tốt thì chúng ta cũng không có tổn thất gì, coi như là một thêm một ít bình gốm mà thôi, cũng không tốn nhiều tiền.” – Trần Tĩnh vừa cười vừa nói. Chỉ cần phu quân có thể vui vẻ, thì số tiền mua bình gốm này y rất vui lòng mà bỏ ra.

“Ông trời phù hộ, nhất định là phải thành công.” – Dương Dật chấp tay trước ngực bái bái, lúc này mới dùng gậy gỗ nhẹ nhàng, chậm rãi gõ lớp đất sét đã cứng lại trên miệng bình ra. Hắn không dám mạnh tay, sợ dùng sức nhiều quá sẽ đập vỡ luôn cả bình gốm.

Trần Tĩnh dưới bếp đã bắt đầu nấu thức ăn, hôm qua y đến nhà người bán thịt heo ở thôn bên cạnh mua được một ít thịt ba chỉ và hai khúc xương lớn, cùng với rất nhiều lòng heo. Thịt ba chỉ đem chiên vàng hai mặt ăn rất ngon, quan trọng nhất là trong nhà hai người kia rất thích ăn, mà ngay cả y cũng rất thích. Hai cái xương thì đem hầm lên làm canh, còn lòng heo đem rửa sạch, luộc lên sau đó xào tỏi ăn cùng với mì sợi thì đúng là mỹ vị.

“Phu quân cứ ăn mì trước đi đã, đợi một lát nữa ăn xong chúng ta cùng mổ.” – Trần Tĩnh nói với Dương Dật. Y đây là sợ nếu lỡ nhượng không ra rượu sẽ ảnh hưởng đến hứng thú ăn cơm của hắn, cho nên mới một mực nói như vậy. Vốn dĩ Dương Dật rất kén ăn, nếu không thì Trần Tĩnh cũng không để hắn chỉ ăn tính mê. Bất quá, hiện tại đã không còn tật xấu này nữa rồi, nhưng mà nếu bỏ ăn một bữa thì không sao, bỏ ăn đến bữa thứ hai thì đối với thân thể của hắn quả thực là không tốt một chút nào. Đối với Trần Tĩnh thì việc để cho Dương Dật ăn no bụng lúc nào cũng là việc quan trọng nhất.

“Sắp mở ra được rồi. Chờ người nấu xong mì thì cái này cũng mở xong thôi.” – Dương Dật nói. Chỉ có điều hiện tại lòng mày hần đã nhú chặt. Ai có thể nói cho hần biết vì sao hần lại nghe được một cổ vị chua từ trong cái bình này phát ra vậy?” Mặc dù may mắn là không phải mùi thối, nhưng mà, cái loại mùi chua này sao mà giống cái mùi giấm quá. Bao nhiêu nhiệt huyết trong lòng Dương Dật bây giờ đã nguội lạnh đi một nửa, rượu nho của hần nhất định là đã nhường thành giấm rồi. (Thanh niên hãy khóc đi, moa ha ha ha)

Dương Dật trong nội tâm âm thầm nhỏ huyết, vô cùng xoắn xuýt mở cái lá lấp trên miệng bình ra, lập tức trong phòng toàn bộ đều là vị chua.

“Cha, đây là cái gì? Vì sao bây giờ trong phòng toàn là vị chua như vậy?” – Nhóc Béo tỏ mò hỏi, nó cảm thấy mùi vị toàn bộ là từ cái bình trong tay cha phát ra, cái mũi của nó cứ mỗi lúc lại tiến lại càng gần.

“Thằng nhóc thối này, chua không chết được người đâu.” – Dương Dật đem giấy dầu cũng mở ra, lập tức cả phòng toàn bộ đều là mùi chua, lại còn rất thơm. Mà cái người cảm thấy thơm thơm chỉ có Trần Tĩnh.

“Cha, người mới là phôi đản.” – Nhóc Béo kêu to, lập tức chạy ra thật xa, cái mũi của nó nhất định sẽ bị phá hư mất thôi. Vừa rồi đứng quá gần, cái mùi chua kia sộc thẳng vào mũi nó.

“Nhóc Béo nói rất đúng, cha là đại phôi đản chuyên ăn tiểu phôi đản là Nhóc Béo người.” – Dương Dật cười lớn đối với Nhóc Béo đang chạy rất xa kêu lên.

(Phôi đản = trứng thối:v Thanh niên Dật chơi chữ.)

“Tiểu Bảo mới không sợ cha đâu.” – Tiểu gia hỏa nghe xong lời đó lập tức đáp lại. Hiện tại nó đã không còn sợ cha nữa rồi, đã từ rất lâu rất lâu rồi cha không có trừng mắt với nó, lại càng không đánh nó. Nó rất yêu thích cha của bây giờ.

“Phu quân, cái này mùi vị không tồi, có thể uống được hay không?” – Trần Tĩnh nói xong còn hít sâu một hơi. Y rất thích cái mùi chua này. Trần Tĩnh biết đó chính là do mình đang mang thai mà ra.

Dương Dật nghe xong lời của Trần Tĩnh liền ngộ ra ở nơi này người ta còn chưa có dùng giấm chua. Hai ngày trước bọn hần đi phiên chợ, chỗ đó có chao, cũng có rượu nhưng mà giấm chua thì tuyệt không tìm thấy.

Lúc đó hần có hỏi thử ở đây có bán giấm chua không, nhưng mà không ai biết, có lẽ ở đây có nhưng mà chưa có người thử qua thôi.

“Uống cũng được, nhưng mà rất chua đấy. Chúng ta có thể dùng thứ này để nấu thức ăn, cũng giống như lần trước bắt tôm rang lên ấy, chúng ta có thể trộn vào mì để ăn. Gọi nó là giấm chua là được rồi.” – Dương Dật cao hứng nói, trước hết cứ đặt cho nó một cái tên để miễn cho người gọi loạn.

Mặc dù bình gốm này của hần là nhường hư, nhưng mà không có nghĩa là tất cả những bình kia đều hư.

Lát nữa hẳn sẽ đem một cái bình khác mở ra xem, hẳn không tin tất cả đều thành giấm hết.

Hơn nữa, vừa rồi Dương Dật cũng đã nếm qua, cái vị chua này cũng rất không tồi. Đợi lát nữa ăn cơm trưa xong tìm một cái bình gốm nhỏ đem số giấm này đổ ra. Cứ nghĩ đến việc sau này có thể làm mấy món chua ngọt để ăn tâm tình của hẳn lập tức tốt lên rất nhiều. Tái ông mất ngựa yên tri phi phúc, nếu không có rượu bán thì hẳn có giấm bán. Nếu mà không thể bán thì hẳn sẽ tìm cách khác để tiêu thụ ở quán rượu của Tần Huy. Cùng lắm thì hẳn làm ra vài món chua ngọt để làm mẫu, mấy người đầu bếp ở quán của Tần Huy tay nghề rất lợi hại, chắc chắn có thể nghĩ ra thêm nhiều món dùng đến giấm chua.

Dương Dật cầm một cái muôi gỗ múc nửa bát giấm chua ra sau đó lại dùng giấy dầu bịt miệng bình gốm lại để trái cho vị chua đều bay đi mất.

“Thế nào? Ăn cùng với cái này rất ngon đúng không?” – Dương Dật nói xong liền kẹp mì lên bắt đầu ăn. Hẳn vừa rồi cho vào trong chén mì một muôi giấm. Đã rất lâu rồi không được ăn lại cái vị chua này, cảm giác thực là quá tuyệt vời.

“Ừ, ta thích cái vị này. Trước kia ăn nhiều quả chua sẽ cảm thấy rất khó chịu, cái này độ chua rất vừa phải.” – Trần Tĩnh vừa cười vừa nói. Lần này mang thai y rất thích ăn chua, nhưng mà ô mai lại rất đắt cho nên nếu thêm y sẽ đi hái quả chua đến ăn. Chỉ có điều mỗi lần ăn nhiều thêm vài quả là răng ê hết cả răng.

“A mỗ, cái này ăn rất ngon sao? Tiểu Bảo có thể ăn một ít được không?” – Nhóc Béo trong tay cầm cái muống nhỏ, chỉ chỉ mì trong tay Trần Tĩnh nói. Nó vừa rồi bị vị chua dọa, không dám cho giấm vào bát của mình.

“Phu quân, người gấp cho Tiểu Bảo một ít đi, bát của ta nhất định rất chua đấy.” – Trần Tĩnh nói. Vừa rồi y cho vào bát của mình cả nửa bát giấm, còn Dương Dật chỉ cho có một muống nhỏ thôi.

Tiểu Bảo cắn cắn cái muống nhỏ của mình, thật sự ăn ngon quá, nó cũng muốn cho giấm vào ăn.

“Tiểu Bảo thích ăn sao?” – Trần Tĩnh nhìn tiểu gia hỏa ban đầu thì nhú nhú mày một chút, về sau dần dần giãn ra, cặp mắt to đen láy nhìn chăm chăm bát giấm bên bàn. Cái này biểu lộ rằng nó thực sự rất muốn ăn rồi.

“A mỗ, a mỗ, Tiểu Bảo thích ăn giống như trong bát của cha ấy.” – Tiểu Bảo vội vàng kêu lên, giống như nếu nó nói chậm một chút thì sẽ không có ăn ấy.

Cầu trời phù hộ, cái bình này nhất định phải là rượu, đừng là giấm, nhất định là rượu, nhất định là rượu. Dương Dật một bên gõ gõ đất sét, một bên lại lăm lăm cầu khẩn. Trần Tĩnh nghe vậy thì rất muốn cười nhưng lại không dám cười thành tiếng sợ hẳn xấu hổ. Nếu quả thật không nhượng ra được rượu, hẳn nhất định sẽ rất thất vọng.

17. Chương 17

Trần Tĩnh rửa xong chén bát đi ra thì thấy phu quân của y vẫn còn đang gõ gõ đất trên miệng bình, thần sắc chuyên chú trước nay chưa từng có.

“Trần Tĩnh. Người mau tới ngồi thử xem có vị chua không?” – Dương Dật thấy Trần Tĩnh nhìn mình vội kêu lên.

Trần Tĩnh thấy dáng vẻ lo lắng của Dương Dật liền đi qua, đến nơi thì hắn đã đưa bình gốm đến trước mặt. Y cẩn thận ngửi ngửi, bên trong phát ra một mùi rất thơm, chắc là rượu, nhưng mà so với rượu gia vị ở trong nhà thì hương vị lại không giống.

Rượu Trần Tĩnh trước nay mua được tương đối kém, tháng trước rượu mang về làm gia vị là do Tần Huy đưa cho, đó là loại nguyên chất chưa pha thêm nước, so với rượu hiện tại bán ở ngoài chợ đa số bị pha thì tốt hơn nhiều lắm. Mặc dù gạo thô cũng có thể mang cất thành rượu, nhưng mà lượng rượu cho ra rất thấp, chi phí bỏ ra quá cao, việc buôn bán lỗ vốn như vậy sẽ không có ai làm.

“Rất thơm.” – Trần Tĩnh lại hít sâu thêm một hơi nói. Đây thực sự là mùi rượu, hơn nữa lại rất nồng đậm, thật không ngờ thứ quả chua kia lại nhường ra được loại rượu tốt như vậy. Lần này thật là ngoài dự liệu của Trần Tĩnh. Từ trước đến giờ y vẫn không nghĩ rằng phu quân có thể nhường ra được rượu, hơn nữa lại còn là loại thượng hạng như thế này. Nếu như tất cả số bình gốm ở trong nhà kia đều là rượu thì năm nay trong nhà chắc chắn là không thiếu tiền, đến mùa thu y cũng không cần phải vào sâu trong núi đi săn nữa.

Dương Dật sau khi được cho một cái khẳng định, rút cuộc cũng có thể tin rằng bản thân mình không phải tưởng tượng, thoáng một phát đã đem toàn bộ đất sét còn dính trên miệng bình cạy ra. Kỳ thực, đất dính trên đó đều đã bị hắn đập ra gần hết rồi, nhưng mà lại không xác định lắm, sợ rằng mình do quá mong chờ nên nghĩ sai. Có điều, hắn có thể khẳng định rằng bên trong không phát ra mùi chua, cũng không phải là mùi thối. Thứ Dương Dật ngửi được chỉ là một cỗ mùi còn nhàn nhạt. Trong lòng hắn cũng đã cảm thấy mình thành công rồi, đưa cho Trần Tĩnh xác nhận một cái cũng là để chia sẻ niềm vui của mình với y mà thôi.

Dương Dật đem đất sét dính trên miệng bình gỡ hết ra, đặt nó ở trên mặt bàn rồi đem dây buộc giấy dầu bịt miệng bình mở ra. Nhóc Béo nhìn thấy hai người lớn trong nhà bộ dáng thần thần bí bí cũng chen lên phía trước a mô mình leo lên trên ghế, ghé sát vào mép bàn, cặp mắt sáng quắc nhìn chằm chằm cái bình gốm. Nhưng mà, dù vậy nó cũng không dám lại quá gần, rõ ràng là chưa quên được bài học lần trước.

“Đến đây ngồi xem, thực sự rất thơm.” – Dương Dật kéo giấy dầu mở ra, mùi rượu nho nồng đậm lập tràn đầy mũi ba người. Hắn biết, hắn thực sự thành công rồi, hơn nữa lại còn là rất thành công. Thật không ngờ dùng nho chua đại lại nhường ra được rượu tốt như vậy, một lần kiếp trước đi mua loại nho quá ngon, cuối cùng vẫn là nhường ra thứ rượu không tốt. Có điều, khi đó có lẽ do không có kinh nghiệm bằng lần này cho nên mới vậy cũng không chừng, Dương Dật nghĩ nghĩ.

“Phu quân, đây đúng là rượu ngon. Lúc nào thuận tiện chúng ta đưa cho Tần đại ca nếm thử sau đó bán cho hắn tốt lắm.” – Trần Tĩnh nói.

“Ừ. Cái này còn phải chờ xem mấy bình kia nữa. Chúng ta cũng phải đặt thêm mấy cái bình sứ trắng nhỏ bằng nắm đấm, ta nhớ là lần trước thấy người ta có bán, sau đó chúng ta đổ rượu vào trong, lại dùng gỗ hương đẽo thành cái nút bọc vải đỏ nhét vào. Hình thức như vậy giá cả cũng sẽ cao hơn rất nhiều. Thứ gì càng ít thấy thì lại càng quý, tới lúc đó chúng ta tìm một cái giá tốt đem bán ra. Bởi vì hiện tại rượu nho không nhiều cho nên nói với Tần đại ca là chúng ta chỉ có thể lấy ra một ít, mỗi tháng cũng chỉ có mấy bình thôi.” – Dương Dật nói. Đong vào chai, rượu lại không kém, giá tiền có cao một chút thì tất nhiên là sẽ không ai phản đối rồi.

“Phu quân nói đúng. Ngày mai ta sẽ tới nhà lão bá làm gốm trong thôn đặt bình sứ. Chắc cũng phải vài ngày mới xong, đến lúc đó trận mưa này cũng chấm dứt rồi.” – Trần Tĩnh vừa cười vừa nói. Nếu có thể dùng phương thức như thế này để kiếm tiền, y cũng không cần phải rời nhà mấy ngày mấy đêm đi săn. Để Tiểu Bảo và phu quân ở nhà y cực kỳ lo lắng, nhất là năm nay a mỗ đã mất, hài tử ở trong bụng lại muốn sinh vào mùa thu. Phu quân có thể trông nom Tiểu Bảo, nhưng mà không chắc là có thể ôm được đứa trẻ nhỏ xíu, yếu ớt. Hồi Tiểu Bảo mới sinh, phu quân cũng không dám đụng vào một cái, mãi đến khoảng bốn năm tháng sau, nó cứng cáp một chút mới dám lằng lặng sờ sờ. Quả chua ở phía sau núi cũng không ít, qua mùa thu mới ngưng kết quả. Tính toán thời gian một chút thì vẫn còn có thể nhượng được không ít rượu. Năm nay nhà bọn họ sẽ sống tốt lắm, mà y cũng không cần phải đi săn nữa.

Dương Dật cầm muôi gỗ múc một muôi, nhìn lại thì thấy hóa ra màu rượu lại là trong suốt, hẳn còn nghĩ sẽ là màu hồng, ngay cả màu đỏ đậm cũng đã nghĩ tới luôn, chỉ duy nhất không nghĩ nó sẽ trong suốt thế này. Rõ ràng trước kia nhượng được đều là màu hồng, sao lần này lại thành màu trắng nhỉ.

“Phu quân, rượu trong suốt thế này nhìn có chút giống rượu cao cấp cất từ tinh mễ. Loại này rất hiếm thấy, bình này bán ít nhất cũng được năm sáu lượng bạc.” – Trần Tĩnh nghĩ tới thời điểm lễ mừng năm mới Tần đại ca sẽ đưa đến nhà bọn họ một ít rượu, cùng với loại rượu bên trong bình này cũng không sai biệt lắm.

“Hi vọng rượu của chúng ta có thể bán được giá tốt. Hôm nay đúng là khiến cho tiểu tâm can của ta cứ lên lên xuống xuống liên tục, thật là mệt. Trần Tĩnh, bữa tối nay nấu thêm chút gì đó để chúc mừng. Bên ngoài trời có còn mưa không?” – Dương Dật cảm thấy nếu có thể tìm được một ít tôm cá đến thì tốt quá.

“Cha, a mỗ, chúng ta đi bắt cá được không? Tiểu Bảo muốn ăn cá.” – Tiểu Bảo đứng tại cửa ra vào hô lớn.

“Được, cha mang người đi bắt tôm.” – Dương Dật cũng rất cao hứng, đã hai ngày nay hẳn không có ra khỏi phòng, sắp mọc mốc đến nơi rồi.

Trần Tĩnh ở một chỗ tương đối hẹp trong dòng suối nhỏ đặt cái sọt bẫy cá, Dương Dật cùng với Tiểu Bảo cầm thùng gỗ và chậu gỗ để ở bên cạnh, chờ cá rơi vào bẫy.

Nhân lúc này Trần Tĩnh đem toàn bộ số quần áo bẩn ra ngoài giặt, những ngày này mưa dầm không ngớt, giặt quần áo rất bất tiện, giặt xong rồi cũng phải dùng lửa hong khô.

“Trần Tĩnh người có mệt không? Để đó ta giặt cho, người đi trông Nhóc Béo đi, có cá thì bắt lại, có tôm cũng bắt luôn.” – Dương Dật thấy Trần Tĩnh ngồi xồm trên phiến đá giặt quần áo, rõ ràng là một nam nhân cao lớn, vậy mà ngồi giặt quần áo cũng có thể giặt đến hài hòa như vậy. Đột nhiên Dương Dật nhớ ra Trần Tĩnh trong bụng vẫn còn có đứa nhỏ, hẳn nghĩ, y ngồi xồm như vậy hẳn là rất khó chịu, đứa nhỏ

trong bụng cũng có thể không thoải mái.

“Không sao đâu, người cứ trông hài tử là được rồi.” – Trần Tĩnh cười nói, phu quân của hắn chỉ cần có một phần tâm ý như vậy đã là đủ rồi.

“Cái gì mà không sao với có sao, người không thoải mái thì đứa nhỏ trong bụng cũng không thoải mái, từ giờ trở đi quần áo cứ để đó ta giặt là được rồi.” – Dương Dật kéo Trần Tĩnh đứng lên làm ra bộ dáng nếu người không đồng ý ta sẽ không để yên.

Trần Tĩnh bị Dương Dật lôi kéo đến mức không thể giặt quần áo, y từ trước đến giờ đối với phu quân luôn luôn nhường nhịn, không có cách nào đối phó, cuối cùng vẫn là nghe theo lời hắn đứng lên.

“Từ từ hãy giặt, để ta đi vào trong lấy cho người cái ghế ngồi đã.” – Trần Tĩnh nói xong chạy vào trong nhà lấy ra một cái ghế thấp.

“Cha, có cá, nhanh lên nếu không nó chạy mất.” – Ngay lúc này Nhóc Béo lớn tiếng kêu lên.

Dương Dật đem con cá màu đen suýt chút nữa nhảy ra khỏi sọt đổ vào trong thùng gỗ, con cá này so với con lần trước bắt được còn lớn hơn nhiều, chắc hẳn là theo sông lớn bơi đến nơi này.

“Nhóc Béo không được đụng vào con cá này đấy, nó nhìn vậy nhưng rất dữ, sẽ cắn người.” – Dương Dật lại một lần nữa đem giỏ trúc bỏ vào dòng suối nói.

Ghế được mang ra, Dương Dật ngồi ở trên đó dùng chày gỗ đập đập quần áo, trước đó Trần Tĩnh đã sớm ngâm xà phòng rồi, hắn bây giờ chỉ cần đập đập mấy cái rồi giữ cho sạch là được.

“Người vậy mà lại ra đây giặt quần áo, xem ra Dương Dật người thực sự đã đổi tính, bắt đầu biết đau lòng ca nhi nhà mình rồi. A, Trần Tĩnh. Ta có chuyện muốn nói cùng hai người các người, nhưng mà nhìn các người bây giờ cảm tình tốt như vậy thành ra chẳng muốn nói nữa. Biết vậy thì chẳng cần nhân lúc ca nhi nhà ta không để ý mà trốn ra rồi.” – Trần Nghĩa một hơi nói ra, hắn vừa rồi nhìn thấy Dương Dật vậy mà lại ngồi giặt quần áo, còn tưởng là mình hoa mắt nhìn lầm nữa ấy chứ.

Trần Tĩnh có chút ngoài dự đoán nhìn Trần Nghĩa, cái người này ngay thời điểm Dương Dật cảm thấy thống khổ nhất thì đến khai thông cho Dương Dật, khi tất cả mọi người đều cười nhạo Dương Dật thì hắn lại tìm đến nói chuyện. Trần Tĩnh đối với người có ân với mình vẫn luôn luôn nhớ rõ, chỉ có điều hai năm trước Trần Nghĩa đã rời thôn, gần đây mới trở về.

“Có chuyện gì sao?” – Trần Tĩnh vẫy vẫy Nhóc Béo đến cạnh, quay sang hỏi.

“Có phải là gần đây người bắt đầu bắt nạt Dương Dật rồi phải không Trần Tĩnh? Ta đã nói với người rồi, nếu người bắt nạt hắn, lại còn bắt hắn phải giặt quần áo này nọ ta sẽ đánh người. Hắn bây giờ không còn thân nhân, ta chính là ca ca của hắn.” – Trần Nghĩa đột nhiên hướng Trần Tĩnh nói.

Trần Tĩnh nhìn Trần Nghĩa, người này đối với phu quân y thực sự rất tốt.

Dương Dật nhìn một lúc cuối cùng mới nhớ tới cái ngày Tần Huy đến, hấn đi ra ruộng tìm Trần Tĩnh thì gặp hấn tử này dưới ruộng tình mẹ.

“Không phải Trần Tĩnh bắt ta giặt, ca nhi nhà ta đang mang thai, ta thấy y làm việc có chút cố sức nên không cho y làm nữa thôi. Đúng rồi, người đến đây có chuyện gì thế?” – Cái tên này dạo trước nói sẽ qua nhà hấn chơi, vậy mà đã lâu như vậy bây giờ mới tới, hại hấn quên luôn cả mặt.

“Trần Tĩnh, người cũng biết đó, nhà của ta rất gần Trương gia. Trương Tú Nhi kia vậy mà đã trở về rồi. Nghe nói hình như là ở nhà chồng làm cái gì đó quá đáng nên bị hừ. Ta tới đây là để nói với Dương Dật người một chút, nhất định không thể tiếp tục thích cái loại lăng lơ đó nữa. Tĩnh ca nhi tuy rằng dung mạo không phải là nhất tuyệt, nhưng mà y là người đối tốt với người nhất, người nhất định phải quý trọng. Mặc dù Trương Tú Nhi kia dung mạo như hoa, nhưng mà không phải là một ca nhi tốt. Ta đang nói cái gì người có nghe không vậy Dương Dật?” – Trần Nghĩa một hơi nói ra.

“Người đang nói cái gì vậy chứ? Người bảo Trương Tú Nhi vẻ ngoài xinh đẹp cho nên ta thích hấn. Rút cuộc là năm đó có chuyện gì xảy ra? Nói ta nghe thử chút.” – Dương Dật đem bộ quần áo cuối cùng vắt khô hỏi.

Dương Dật đeo giỏ trúc, Trần Nghĩa ôm cái thùng gỗ chứa mấy con cá, bốn người cùng nhau trở về nhà.

Đem quần áo phơi dưới mái hiên xong thì Trần Tĩnh cũng đã chuyển bàn nhỏ cùng với mấy cái ghế ra ngoài, đang ở đó rót trà.

“Dương Dật người thấy đó, Tĩnh ca nhi thực sự thu xếp công việc trong nhà rất tốt, nhà của người bây giờ so với trong thôn cũng không thua kém là bao. Nhớ ngày trước, khi mà Tĩnh ca nhi còn chưa tới nhà người, người cùng với a mỗ người đã phải sống rất vất vả a.” – Trần Nghĩa nói xong, lại uống một ngụm trà.

“Người tốt nhất nói nhanh một chút đi.” – Dương Dật thúc giục. Trong lòng của hấn bây giờ đã sốt ruột muốn chết, vậy mà Trần Nghĩa lại còn bày ra cái bộ dạng lão nhân nhân nhả ngời ôn truyện cũ.

“Mới đầu ta đúng là không tin người đã mất trí nhớ, nhưng mà hiện tại xem ra đúng là thật rồi. Từ lúc người còn nhỏ, cha người đã ở trong thôn tìm cho người một ca nhi. Ca nhi kia gia cảnh thực sự rất kém. Lúc cha hấn sinh bệnh, cha người mang tiền đến giúp, nhà hấn mới có thể qua được cửa ải khó khăn đó.” – Trần Nghĩa nói đến điểm máu chốt thì ngừng lại.

“Về sau thế nào? Người đừng có nói một nửa thì dừng lại chứ, một hơi nói hết không được à?” – Thật sự là khiến Dương Dật tò mò muốn chết, dù sao đây cũng là chuyện cũ của chủ nhân thân thể này, bây giờ thân thể này là của mình thì đây cũng coi như là chuyện của mình rồi.

“Người đừng có vội, để từ từ ta nói, chuyện này Trần Tĩnh cũng không biết rõ đâu. Đáng tiếc, không được vài năm thì cha người mất. Về sau nhà các người càng ngày càng sa sút, đến thời điểm người cần lập gia đình, nhà bọn họ chê người thân thể không tốt, gia cảnh cũng không khá giả nên đã gả Trương Tú Nhi cho

một nhà giàu ở trên thị trấn làm trắc quân (aka vợ lẽ). Người nghĩ thử mà xem, làm trắc quân của nhà giàu thì làm gì có gì tốt đẹp. Bởi vậy cho nên đã qua nhiều năm như vậy rồi, đến bây giờ ngay cả một cái trứng cũng chưa sinh ra. Ngày đó vẫn là a mỗ người lợi hại, quyết định ngay lập tức cho người và Tĩnh ca nhi thành thành thân. Bây giờ nhà các người càng ngày càng tốt lên. Ta cũng cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm rồi.” – Trần Nghĩa nói xong lại uống một ngụm lớn nước trà nữa.

“Thực ra, Trương gia định làm một chuyện hết sức đáng khinh đấy. Nhà bọn hấn có một tiểu ca nhi, so với Trương Tú Nhi nhỏ hơn một tuổi, cũng rất thanh tú, nhưng mà đáng tiếc lại bị ngốc. Bọn họ vậy mà lại định đem ca nhi ngốc kia gả cho người. A mỗ của người bị bọn họ làm cho tức đến sinh bệnh. May mắn là trong nhà người còn có một ca nhi khác là Trần Tĩnh. Trần Tĩnh lúc trước đến đây để tìm người thân, bởi vì gặp thổ phỉ nên không tìm được, ngất xỉu ở cửa nhà người, được a mỗ người thu lưu. A mỗ người thấy Trần Tĩnh là một ca nhi tốt, việc trong nhà, việc ngoài ngõ đều thu xếp gọn gàng.

Cho nên thời điểm Trương ca nhi thành thân, cũng trong ngày hôm đó hai người các người cũng đơn giản chuẩn bị quần áo chung rượu thành thân luôn. Hồi đó người trong thôn rất xem thường Trương gia kia, hiện tại thì tốt rồi, nhà các người càng ngày càng khá, mà Trương gia bên đó lại có kịch vui để xem.” – Trần Nghĩa nhả ra một trận ác khí, người không biết còn tưởng hấn mới thực sự là cái người bị cô phụ sỉ nhục kia.

“Ta nó với người rồi đó. Trương Tú Nhi kia người cũng đừng nghĩ đến nữa. Cố gắng sống thật tốt với Tĩnh ca nhi.” – Trần Nghĩa lại một lần nữa nói.

“Người sao lại cứ khẳng khẳng nói ta đừng đi tìm Trương Tú Nhi kia vậy? Ta từ này đến giờ có nói thích hấn đâu. Trần Tĩnh nhà ta rất tốt, ta còn đi tìm người khác làm gì nữa.” – Dương Dật nói.

“Đó không phải là vì Trương Tú Nhi đó dung mạo xinh đẹp đó sao.” – Trần Nghĩa nói. Nhớ lại thời điểm Dương Dật vừa mới thành thân với Trần Tĩnh, Trần Tĩnh còn bị hấn ghét bỏ. Cũng may là y tính tình thật tốt, một mực chịu một chịu khổ chăm sóc cho Dương Dật bởi vì hấn thân thể càng ngày càng kém. Mãi cho đến khi Tĩnh ca nhi có hài tử, Dương Dật mới đỡ hơn một chút. Về sau Trần Nghĩa rời thôn, mãi đến đến một thời gian trước mới trở về.

“Đẹp cái lông ấy. Muốn tìm người đẹp thì ta trực tiếp lấy cái gương đồng giấu bản thân là được rồi, cái tên Trương Tú Nhi kia có thể so với ta đẹp hơn không.” – Dương Dật chỉ vào mặt mình nói.

“Sặc...”. Trần Nghĩa đang uống trà ngay lập tức phun ra. Từ lúc nào mà Dương Dật biết nói ra mấy lời đó vậy trời. Xem ra hấn có thể thực sự yên tâm rồi. Người anh em dung mạo so với ca nhi còn đẹp mắt hơn này của hấn cuối cùng cũng đã trưởng thành rồi.

Trần Tĩnh nguyên bản cau mày, nghe thấy vậy khóe miệng cũng vênh lên. Nói thực, so ra trong cái thôn này đúng là không có ca nhi nào đẹp hơn phu quân y.

“Cha rất đẹp, ai cũng không so được với cha, đúng không a mỗ.” – Vốn không rõ ràng lắm tình huống, Nhóc Béo nghe đến đó cảm thấy rất vui vẻ, cha của nó là người đẹp nhất mà nó từng thấy đấy.

“Đúng, đúng, cha của người là dễ nhìn nhất.” – Trần Tĩnh tâm tình rất tốt nói.

Lảm nhảm: Nhà cứ mất mạng liên miên, khổ ko sao tả đc. Đúng ra là đã edit xong từ hôm qua rồi mà ko có mạng để post T^T

Những ai trù thành niên Dật phải thất vọng rồi:)) Dù sao cái đó cũng là cần câu cơm của người ta. Mà... kể ra... mình nghĩ bà tác giả nên cho thanh niên ấy thất bại thêm vài lần =))

Đọc c này xong mới biết, thanh niên Dật đẹp nhất thôn =)) hèn chi ko cần tán Trần Tĩnh đã đồng ý gả:)) Còn Nhóc Béo thì đúng là... sắc lang tương lai.

18. Chương 18

“Ta vừa về đã trộm chạy đến đây, bây giờ mà không về sư tử hà đông nhà ta sẽ mắng ta chết.” – Trần Nghĩa thấy hiện tại Dương Dật và Trần Tĩnh sống rất vui vẻ, nghĩ rằng sẽ không có chuyện gì xảy ra cho nên cũng yên tâm đi về. Hắn bây giờ đang bị quản rất chặt, hiện tại ca nhi nhà hắn trong bụng đã có động tĩnh rồi, đang trong thời kỳ nhạy cảm cũng nên chiều y một chút.

Có điều, Trần Tĩnh lớn lên nhìn giống hệt hán tử, vậy mà năng lực đúng là rất tốt, mới đó mà đã có thai lần thứ hai rồi. Mới đầu người trong thôn còn cho rằng y không thể sinh con, bởi vì nốt ruồi mang thai của y rất nhạt, nếu không nhìn kỹ còn không thể phát hiện ra được.

“Chờ một chút, ta nghe nói ca nhi nhà người có thai, mang ra hai con cá này về đi.” – Trần Tĩnh nói xong, bắt hai con cá trong thùng ra, dùng hai sợi dây cổ cột chúng lại đưa cho Trần Nghĩa mang về.

Hôm nay Dương Dật cảm thấy Trần Tĩnh có điểm không bình thường, lúc thì lộ ra vẻ mặt tươi cười, lúc thì lại cau mày. Hắn nghĩ, rất có thể là vì chuyện của Trương Tú Nhi kia.

“Trần Tĩnh, có phải là người mất hứng không?” – Dương Dật đem Nhóc Béo nằm giữa hắn và Trần Tĩnh đã ngủ say chuyển đến phía trong giường, nhích lại gần Trần Tĩnh.

“Không có, phu quân đừng nghĩ nhiều.” – Trần Tĩnh rầu rĩ nói. Tuy phu quân hiện tại khiến y cảm thấy rất yên tâm, nhưng mà y vẫn lo lắng, lỡ phu quân nhớ đến chuyện trước kia, có khi nào lại một lần nữa quay sang thích Trương Tú Nhi không. Thời điểm hai người bọn họ thành thân, Trần Tĩnh biết Dương Dật thực sự rất thích Trương Tú Nhi đó.

“Nói cái gì mà ta đừng nghĩ nhiều, người mới đúng là không nên nghĩ nhiều ấy. Ta chỉ thích một mình người, tình cảm chính là thứ không thể lừa người được. Trương Tú Nhi kia so với người có cao hơn không? Hắn có thương ta và Nhóc Béo hơn người không? Cho nên, người cần bản là không cần lo lắng. Người ở trong lòng ta là tốt nhất, mà ta tin rằng, ở trong lòng Nhóc Béo người cũng là a mỗ tốt nhất. Cái tên Trương Tú Nhi kia, người cứ đem quăng hắn vào dĩ vãng luôn là được rồi. Trần Tĩnh, nếu như người mất

hứng, thì ta cũng sẽ mất hứng theo. Người thực sự nhấn tâm để ta mất hứng sao?” – Dương Dật vừa đảm bảo, vừa dỗ dành. Hắn là một đại nam nhân, vậy mà bây giờ có bao nhiêu công phu làm nũng cũng đều mang ra hết. Nếu bây giờ không thể dỗ cho Trần Tĩnh vui vẻ thì hắn tốt nhất nên đi lấy khối đậu hũ đựng chết luôn cho rồi.

“Phu quân, ta không có mất hứng. Người có thể nói với ta những lời này, ta đã rất vui vẻ rồi. Chỉ là trong lòng có chút buồn phiền thôi, phu quân không cần nghĩ ngợi lung tung. Nếu người và Tiểu Bảo có thể luôn luôn bình an thì ta đã không còn cầu gì hơn nữa rồi.” – Trần Tĩnh nói.

“Được rồi, phu quân ngủ đi, đừng nghĩ lung tung nữa.” – Trần Tĩnh nói xong, vỗ vỗ lưng Dương Dật.

“Người vẫn còn đang cau mày đây này. Trần Tĩnh, người không được cau mày đâu đấy, nếu không sau này sinh ra một tiểu bảo bảo thích cau mày thì phải làm sao bây giờ.” – Dương Dật vuốt mặt Trần Tĩnh nói.

“Được, được, chúng ta cùng nhau ngủ.” – Những lời của Dương Dật khiến cho Trần Tĩnh trong lòng nhộn nhạo, phu quân hiện tại thực sự rất tốt, cũng đã biết cách dỗ cho y vui vẻ rồi. Bây giờ y còn nghĩ những chuyện vớ vẩn kia làm gì nữa, có lẽ, tin tưởng phu quân mới là đúng đắn nhất.

“Trần Tĩnh, bụng của người vừa mới động, nó vừa mới động kia.” – Dương Dật kêu lên khiến Trần Tĩnh sắp ngủ giật mình, lập tức tỉnh táo lại.

“Phu quân, bảo bảo cũng đã được hơn năm tháng rồi, đương nhiên là sẽ động.” – Trần Tĩnh nói.

Dương Dật cảm thấy đặc biệt mới lạ, tay của hắn lại một lần nữa sờ lên bụng Trần Tĩnh, nhẹ nhàng xoa nhẹ một cái. Thật không ngờ tiểu gia hỏa vừa rồi đã an tĩnh lại, bây giờ lại đập hai cái nữa khiến Dương Dật vui đến nỗi cười toe toét. Thì ra, đứa nhỏ trong bụng lại đáng yêu như vậy, có phải nó biết là hắn nên mới cố ý trêu chọc hắn không.

“Phu quân đừng đùa nó nữa, bây giờ là buổi tối, tiểu bảo bảo cũng phải đi ngủ, nếu không về sau cứ đến tối là nó lại tỉnh dậy đấy.” – Trần Tĩnh đối với tính cách trẻ con của phu quân cũng bó tay. Thật không ngờ đến bây giờ phu quân mới biết, hai tử ở trong bụng cũng sẽ đùa, cũng sẽ nháo.

“Được rồi, ta ngày mai sẽ cùng nó chào hỏi. Ngủ thôi.” – Dương Dật phi thường hưng phấn, hắn dấn tay lên bụng Trần Tĩnh, yên tĩnh tựa ở bên cạnh y, bất tri bất giác ngủ mất.

Nửa đêm, Trần Tĩnh tỉnh dậy, đem một nửa cái chân đang gác trên người y bỏ xuống. Dương Dật nguyên bản vẫn thích nằm ngửa ngủ, bây giờ lại úp mặt vào ngực y ngủ ngon lành. Trần Tĩnh đem chân mình đã bị Tiểu Bảo đá văng đáp lại cho nó, cũng giúp cả Dương Dật chỉnh lại chân.

“Thật tốt quá, hôm nay cuối cùng cũng có mặt trời. Cha, mau dậy đi, mặt trời gia gia tới rồi.” – Nhóc Béot vừa tỉnh lại liền thấy ánh mặt trời chiếu vào trong phòng, đã rất nhiều ngày nó không được nhìn thấy ánh nắng rồi.

“Dậy rồi đây, dậy rồi đây.” – Dương Dật bị Nhóc Béo lớn tiếng đánh thức cuối cùng cũng tỉnh, tối hôm qua hình như hần ngủ rất muộn.

Hai cha con cơm nước xong xuôi, Dương Dật liền lấy quần áo đêm qua thay ra mang đi giặt thì gặp Trần Tĩnh vừa mới từ vườn rau đi vào, rau dưa dùng cho bữa ăn cũng đã hái đủ.

Hôm nay bọn hần muốn đi đến thôn bên cạnh đặt làm một ít bình sứ đẹp đẹp một chút dùng để đựng rượu, hy vọng có thể bán được giá tốt nhất.

Trần Tĩnh lưng đeo giỏ trúc, Dương Dật thì ôm Nhóc Béo, đi tầm khoảng hai mươi phút thì tới nơi.

Ba người nhìn lão bá làm gốm lấy ra các loại bình sứ có lớn có nhỏ, có trắng, cũng có cả loại màu trắng pha thêm chút sắc xanh.

Nhóc Béo hai mắt sáng lên, vừa nhìn thấy cái bình trắng pha xanh kia đã yêu thích không buông.

“A mỗ, cha, cái này đẹp này, cái này đẹp này.” – Nhóc Béo ôm chặt cái bình sứ nhỏ kêu lên. Cuối cùng, bọn họ cảm thấy cái bình này màu sắc rất không tồi liền chọn lấy.

Loại bình sứ này bình thường bán ba mươi đồng, nhưng vì bọn họ đặt mua một lúc một trăm cái nên lão bá tính Dương Dật mười lăm đồng một cái. Lão bá nói, loại bình sứ này không dễ làm, không giống như bình gốm, muốn làm bao nhiêu cái thì được bấy nhiêu. Loại này làm năm cái, có thể ra được hai cái đã là không tệ rồi. Sau khi đặt mua xong bình sứ, bọn họ lại mua một ít thịt và xương rồi mới trở về nhà.

Trần Tĩnh ở nhà hầm xương, Nhóc Béo thì lôi kéo Dương Dật cùng nó đi tìm bạn bè chơi. Dương Dật cũng biết rằng cứ để hài tử ở nhà mãi cũng không tốt, nó cũng cần phải có bạn bè để cùng chơi đùa. Vì vậy nói với Trần Tĩnh một tiếng liền mang Tiểu Bảo đi vào thôn.

“Tiểu Bảo, người đến rồi.” – một thằng nhóc tầm bốn năm tuổi hướng Tiểu Bảo kêu. Từ khi a ma Tiểu Bảo mất, bởi vì nhà cách thôn một khoảng rất xa cho nên đã có một khoảng thời gian nó không vào thôn chơi. Mà, cha của Tiểu Bảo lúc nào cũng bày ra vẻ mặt âm trầm khó chịu, cho nên bạn nó cũng chẳng dám đến nhà chơi.

“Tráng Tráng, người tới sớm vậy.” – Nhóc Béo cao hứng gọi thằng nhóc kia, lập tức nhảy tới chỗ nó, người làm cha Dương Dật trực tiếp bị nó ném sang một bên luôn.

Dương Dật nhìn hai tay trống không của mình, nhóc con kia có bạn chơi thì quên mất cha rồi. Thấy Nhóc Béo cùng với thằng nhóc gọi Tráng Tráng kia chơi với nhau rất hòa thuận, hần liền tìm một cái ghế, ngồi đó nhìn hai đứa nhóc hô bằng gọi hữu, lại gọi thêm mấy đứa nhóc nữa đến đùa với nhau.

“Tiểu Bảo, đó là cha người sao? Hần cười ra thật là đẹp a.” – một đứa nhóc nói.

“Đương nhiên rồi, cha ta là đẹp nhất đấy.” – Tiểu Bảo vô cùng tự hào nói.

Người trong thôn gần đây cũng biết Dương Dật bị đụng đầu quên mất một số chuyện, hiện tại tính tình cũng bắt đầu tốt dần lên, mà bản thân hẳn ban đầu không thích Tĩnh ca nhi, giờ cũng đã đối xử với y tốt hơn rất nhiều.

“Dương Dật, ngươi sao lại rảnh rỗi vào thôn chơi vậy.” – một hán tử cười hỏi. Bởi vì Dương Dật bây giờ không bày ra bộ dáng âm dương quái khí nữa, cho nên mọi người cũng chủ động nói chuyện với hắn. Trước kia ở trong thôn, quan hệ cũng rất bình thường, không có ai chán ghét Dương Dật cả.

“Trần Minh, sao ngươi không mang hài tử đến đây?” – Dương Dật vừa cười vừa nói.

“Con của ta vẫn còn ở trong bụng ca nhi, làm sao mang ra được. Nhà ngươi đó, vận khí không phải tốt bình thường, mặc dù lấy được ca nhi dung mạo không đẹp lắm, nhưng mà cái bụng đúng là không chịu thua kém ai. Ta thành thân sau ngươi có một năm thôi, may là ca nhi nhà ta cũng cố gắng phấn đấu nên năm nay mới có thể sinh hài tử mập mạp cho ta.” – Trần Minh ngoài miệng thì phàn nàn, nhưng nụ cười làm cách nào cũng không át đi được.

Dương Dật không nói gì, hắn duỗi hai ngón tay ra so so, khoe miệng mỗi lúc vênh một cao, ý là, chờ nhà các ngươi sinh đứa kia ra, thì nhà ta cũng đã được hai đứa rồi.

“Dương Dật, tiểu tử ngươi quá đả kích người khác rồi.” – Trần Minh đỏ khốc đỏ cười nói.

“Ta đi đây, cho ngươi rảnh rỗi ngồi đó chơi với hài tử. Chỉ có ta mệnh khổ không lấy được một ca nhi biết đau lòng hán tử nhà mình như ngươi.” – Trần Minh một lần nữa hăm mộ Dương Dật, tiểu tử này vận khí sao lại tốt như vậy chứ.

“Trần Minh, ngươi đây là ghét bỏ ta đúng không?” – Trần Minh vừa đứng lên đã bị một ca nhi có cái bụng bự kéo lỗi tai mắng.

“Không, không có, không có đâu, ta sao có thể nghĩ vậy được.” – Trần Minh đánh chết cũng không thừa nhận. Quả nhiên tiểu tử Dương Dật này đúng là ngôi sao tai họa, đụng phải hẳn quả nhiên không có chuyện gì tốt.

“Trần Minh, ngươi hăm mộ cũng không được đâu. Tĩnh ca nhi nhà người ta rất tài giỏi, hán tử thôn chúng ta so ra cũng không bằng được y. Người đúng là quá may mắn đó Dương Dật.” – Trần Nhất Tân vừa cười vừa nói, hẳn là ca ca của Trần Nghĩa. Ngày hôm qua đệ đệ của hắn ở nhà của Trần Tĩnh đem về hai con cá, canh cá kia tiểu ca nhi mới đầy một tuổi nhà hắn cũng được ăn. Cá mà Trần Nghĩa đem về cho ca nhi nhà hắn tắm bổ đúng là rất tốt.

“Trần Tĩnh đương nhiên là tốt nhất. Các ngươi cứ ở đó mà hăm mộ đi, hăm mộ thế nào thì cũng vẫn là ca nhi của ta.” – Dương Dật cười tủm tỉm nói.

Mọi người bị biểu hiện hạnh phúc của Dương Dật đánh cho mù mắt, đều nở nụ cười. Rất nhanh đã đến giữa trưa, những người đi ra ngoài làm việc cũng lục tục trở về. Các ca nhi về nhà nấu cơm, hán tử ngồi dưới gốc cây nghỉ ngơi, cùng nhau nói chuyện phiếm.

Đúng lúc này có một người đi đến bên cạnh Dương Dật, ngẩng đầu lên thì thấy đó là một ca nhi dung mạo rất được, nếu trừ hán ra, thì ca nhi này chính là người xinh đẹp nhất mà hán từng thấy. Tưởng mạo người này thiên về âm nhu, cùng với những nữ nhân xinh đẹp của kiếp trước rất giống nhau, lông mày tựa lá liễu, giữa mi tâm có một cái nốt ruồi mang thai đỏ au, cái mũi thẳng tắp xinh xắn, đôi môi đỏ mọng, cặp mắt mang theo thủy khí mở to nhìn hán. Dương Dật nghĩ, không ngờ cái thôn nhỏ này vậy mà vẫn còn một ca nhi tướng mạo đẹp như vậy, sao đến giờ chưa từng thấy quá nhỉ.

“Nhìn đến gốc rồi sao? Người hiện tại khí sắc không tệ.” – ca nhi này nháy nháy mắt với Dương Dật mấy cái nói.

Trong lòng chữ thầm một tiếng, người là ai vậy chứ, người cho là mình lớn lên đẹp mắt thì rất giỏi sao, lại còn ngồi vào bên cạnh hán, hán bây giờ đã là người có gia thất rồi. Đột nhiên, Dương Dật phát hiện mấy hán tử này giờ nói nói cười cười đều lộ ra ánh mắt kỳ quái mà nhìn hán.

Dương Dật đột nhiên nghĩ đến người này chẳng lẽ lại là người mà Trần Nghĩa đã nói, Trương Tú Nhi? Khó trách, Trần Nghĩa lại sợ hán cùng với ca nhi này phát sinh quan hệ. Nếu hán còn là Dương Dật của trước kia, nói không chừng sẽ có chuyện như vậy, nhưng mà hiện tại hán đã không còn là Dương Dật đó nữa, cái người này một chút cũng không hợp khẩu vị của hán.

“Người là ai? Vì cái gì muốn ngồi cạnh cha ta?” – Tiểu Bảo đột nhiên chạy tới, trừng mắt hung dữ nhìn ca nhi kia.

“Người là Trương Tú Nhi?” – Dương Dật đứng lên, lùi một bước hỏi.

“Đúng vậy, đã lâu không gặp, ta rất nhớ người.” – Trương Tú Nhi chớp chớp mắt, uyển chuyển nói. Y không tin tin Dương Dật đã quên mình.

Hiện tại y bị lưu về, muốn tìm một hán tử tốt để gả là rất khó. Mà trước kia nhà của Dương Dật tuy không được tốt lắm, nhưng mà hán lại rất yêu thương y. Nếu bây giờ y gả vào nhà Dương Dật, Dương Dật chắc chắn sẽ không để cho ca nhi bộ dạng giống như hán tử kia khi dễ mình. Trương Tú Nhi còn nghe nói, ca nhi kia làm việc rất giỏi, nếu hán đến nhà Dương Dật sẽ không cần phải làm gì cả. Hơn nữa, a mỗ nói nhà Dương Dật bây giờ gia cảnh rất không tồi, bữa nào cũng có cơm tinh mịn. Mà Trương Tú Nhi y đã quen ăn tinh mịn rồi, làm sao có thể nuốt trôi được cái thứ gạo thô đen sì sì kia. Không thể không nói, Trương Tú Nhi là một kẻ đã được chiều chuộng đến hư.

“Người nhớ ta làm gì? Ta và người không quen biết, ta đã có chủ quân rồi. Đúng rồi, ta với người từ nay coi như không biết nhau, đi đường thấy ta cũng không cần chào hỏi. Ta sợ Tình ca nhi nhà ta hiểu lầm, hơn nữa, bây giờ ta thực sự không có nhớ ra người.” – Dương Dật nói.

“Cha, chúng ta không cần để ý đến y. A mỗ nói không được lấy ca nhi xấu, nếu không nhà sẽ bị phá sản.”

– Nhóc Béo kéo kéo quần áo Dương Dật nói.

“Ừ, a mỗ ngươi nói rất đúng. Cha đã có a mỗ ngươi rồi, sẽ không lấy ca nhi khác nữa. Đã trưa rồi, Nhóc Béo đói bụng chưa? Chúng ta về nhà ăn cơm thôi.” – Dương Dật ôm lấy Nhóc Béo muốn đi, đối với cái người tên Trương Tú Nhi có tiềm chất hồ ly tinh kia hắn cảm thấy vẫn nên tránh đi thì hơn. Nếu không, có chuyện gì xảy ra cũng khó mà giải thích được, Trần Tĩnh sẽ rất lo lắng.

“Dương Dật, ngươi nói vậy là có ý gì, trước kia không phải là nói yêu ta nhất sao?” – Trương Tú Nhi nóng nảy.

“Ngươi nói lúc trước thì đó là chuyện lúc trước rồi, bây giờ ta đã có người ta yêu nhất, đó chính là a mỗ của Nhóc Béo.” – Dương Dật thời điểm nói chuyện đột nhiên đầu đau như búa bổ, thiếu chút nữa là ngã xuống.

May mắn lúc đó Trần Nghĩa biết chuyện chạy tới mới đem Dương Dật sắp ngã xuống vội vàng đỡ được.

“Cha, cha, ngươi bị làm sao vậy. Bai hoại, bai hoại, ngươi đi ra, không được đến gần cha ta.” – đừng thấy Tiểu Bảo còn nhỏ, nó đối chuyện này là vô cùng miễn cảm đấy.

Trần Nghĩa ần ần huyết nhân trung của Dương Dật thấy hắn động động vài cái. Đúng lúc này một bàn tay to đem Dương Dật ở trong tay Trần Nghĩa đỡ lấy, ngón tay đem theo hơi lạnh xoa xoa huyết thái dương hắn đến khi hắn tỉnh lại mới thôi.

“Đã đến giữa trưa mà ngươi vẫn không chịu về ăn cơm, ngươi không đói bụng thì Tiểu Bảo cũng đói rồi.” – Trần Tĩnh khuôn mặt tuần tú, lạnh lùng nói.

“Trần Tĩnh, cuối cùng ngươi cũng đến rồi. Đúng rồi, ta với người kia không có quan hệ gì đâu. Ta cũng không nhận ra y, là y chủ động tìm ta nói chuyện.” – Dương Dật sau khi tỉnh lại, nhìn thấy Trần Tĩnh vội vàng giải thích.

“May là ngươi đã tỉnh lại rồi Dương Dật, ta còn tưởng rằng ngươi thật sự ngất đi chứ, ngươi không có việc gì thật là tốt quá.” – Trương Tú Nhi vừa rồi bị dọa không nhỏ. Dương Dật này nói ngất liền ngất, vừa thấy hắn tỉnh lại y đã vội vội lôi kéo tay hắn nói.

“Ngươi buông ra. Ta đã nói là ta không biết ngươi rồi mà. Trước kia không biết, bây giờ không biết, về sau cũng không biết.” – Dương Dật đẩy Trương Tú Nhi ra, vội vàng đuổi theo Trần Tĩnh. Vừa rồi, Trần Tĩnh thấy Dương Dật không có vấn đề gì thì ôm Tiểu Bảo đi về nhà luôn.

“Trần Tĩnh, ngươi chờ ta một chút.” – Dương Dật vì một cái như cơn gió đuổi theo, đem Trương Tú Nhi trực tiếp vứt ở sau đầu.

Trương Tú Nhi thấy Dương Dật đi mất, y dậm chân một cái quay người đi về, y không muốn trở thành chuyện cười cho mấy hắn tử thô lỗ kia.

“Trương Tú Nhi cũng có ngày hôm nay. Huynh đệ của ta cuối cùng cũng để ta xuất được ngục ác khí này ra ngoài.” – Trần Nghĩa vừa cười vừa nói, tâm tình vô cùng tốt. Mà mấy hán tử khác ngồi đó cũng cười lớn, năm đó bọn hắn thực sự cũng rất hận Trương Tú Nhi. Thử nói xem, làm gì có hán tử nào ở cùng ca nhi như vậy mà có thể vui vẻ chứ.

“Trần Tĩnh, Trần Tĩnh, người chờ ta một chút, chờ ta một chút, đừng có ném ta lại một mình.” – Dương Dật chạy nãy giờ mà vẫn chưa đuổi được Trần Tĩnh, xem ra lần này y giận thật rồi. Trương Tú Nhi đáng ghét, nghĩ đến thôi là đã thấy bực mình.

Bởi vì chạy quá nhanh, không để ý dưới chân có một hòn đá, Dương Dật bị vấp trực tiếp ngã nhào xuống, lăn lộn vài cái vẫn không thể đứng lên được.

Trần Tĩnh đi phía trước, thấy Dương Dật đuổi theo thì bước ngày càng nhanh hơn. Mãi đến khi nghe được tiếng Tiểu Bảo hét chói tai mới quay đầu lại, vừa quay đầu liền chứng kiến Dương Dật ngã trên mặt đất không đứng dậy được. Trần Tĩnh tay nắm chặt, y không nên tức giận với Dương Dật. Y không nên tức giận cái người không cần mặt mũi Trương Tú Nhi kia, cũng không nên giận chó đánh mèo với phu quân, rõ ràng lần này phu quân không có làm sai gì cả. Trần Tĩnh không biết cơn giận của mình đến từ đâu, chỉ biết là trong ngực bây giờ rất không thoải mái.

Lâm nhảm: Bởi vì nhà hay mất mạng nên tranh thủ lúc có mạng post luôn. Thành ra... hôm nay... 2 chương.

Bạn Trương Tú Nhi xuất hiện hoa hoa lệ lệ, miêu tả cho đẹp vô cuối cùng cũng bị thanh niên Dật khẩu vị nặng đá bay =))

19. Chương 19

Trần Tĩnh ôm Tiểu Bảo bước từng bước một trở về, Dương Dật cứ vậy nằm trên mặt đất không thèm đứng dậy. Vừa rồi không để ý tốc độ, ngã một cú khá đau, lòng bàn tay của hắn bây giờ đã nóng rất.

Đi đến trước mặt Dương Dật, nhìn thấy phu quân của mình vẫn còn nằm rạp trên đất, cặp mắt to mờ mịt nhìn mình, bên trong toàn bộ đều là ủy khuất, cái biểu cảm này cùng với Tiểu Bảo lúc giả bộ đáng thương đúng là cùng một dạng. Rút cuộc Trần Tĩnh cũng không biết là mình tức giận vì cái gì nữa, nghĩ vậy, y đem Tiểu Bảo đặt xuống đất.

“Đứng lên đi, định nằm đó ngủ luôn đấy à?” – Trần Tĩnh đưa tay chuẩn bị kéo Dương Dật lên.

“Đau, đau, đau.” – thời điểm Trần Tĩnh vừa nắm tay hắn, Dương Dật liền kêu lên.

Trần Tĩnh mở bàn tay Dương Dật ra liền thấy lòng bàn tay trắng nõn bây giờ đã huyết nhục mơ hồ, bên trên còn dính một ít bùn đất. Thấy vậy, bao nhiêu khó chịu trong lòng tất cả đều biến mất tăm, trong nội

tâm tràn đầy tự trách, y vậy mà lại để phu quân mình bị thương.

“Mau, để ta nhìn xem có còn chỗ nào bị thương nữa không.” – Trần Tĩnh kéo cánh tay Dương Dật nói.

“Ta không sao, chỉ là trên tay bị trầy một chút, có hơi đau thôi.” – Dương Dật được Trần Tĩnh giúp đỡ, cuối cùng cũng bò dậy được. Hắn dùng tay phải không bị thương vỗ vỗ bụi bẩn trên quần áo.

“Chảy máu như vậy mà nói không sao cái gì, chỗ đầu gối quần bị rách một lỗ cũng trầy da rồi kìa, để ta công người về. Tiểu Bảo, cha người bị thương, a mỗ phải công hân về. Tiểu Bảo đi theo a mỗ được không?” – Trần Tĩnh nói với Tiểu Bảo đang đứng bên cạnh.

Tiểu Bảo vốn yên lặng đứng một bên đột nhiên oa một tiếng muốn khóc lên.

“A mỗ, cha có khi nào lại muốn ngủ luôn không, không thèm để ý đến Tiểu Bảo nữa.” – Nhóc Béo khóc oa oa nói, nước mắt lã chã rơi xuống.

“Sẽ không đâu. Cha chỉ là ngã bị thương tay và chân mà thôi, không phải bị đụng đầu. Tiểu Bảo đừng khóc, đừng khóc, cha không có việc gì. Trần Tĩnh, ta không sao, chỉ bị thương một chút, vẫn có thể đi được. Huống chi trong bụng người còn có tiểu bảo bảo. Chúng ta mau về nhà, đói bụng quá rồi.” – Dương Dật ôm lấy Tiểu Bảo, có điều cú ngã này đúng là đau thật.

“Để ta.” – Trần Tĩnh nhận lấy Tiểu Bảo từ trong tay Dương Dật, cuối cùng một nhà ba người lại vui vẻ trở về.

Vừa về đến nhà Trần Nghĩa đã bị ca nhi nhà hắn nắm lỗ tai kéo vào trong phòng. Như vậy cũng quá nhẫn tâm rồi, hắn cảm thấy ca nhi nhà mình có khả năng muốn trực tiếp đem lỗ tai của hắn vặn xuống.

“Đau, đau, đau. Lâm Thần, người nhẹ nhẹ một chút, ta đã làm gì khiến người giận sao?” – Trần Nghĩa nhỏ giọng xin tha.

“Người còn dám nói, vừa rồi vì sao lại ôm ca nhi kia? Lại còn vừa ôm vừa sờ mặt, người ghét bỏ ta dung mạo không đẹp bằng ca nhi đó có phải hay không?” – Lâm Thần kéo lỗ tai Trần Nghĩa gào thét, mới không để ý một chút hán tử nhà mình đã bị người khác câu dẫn mất.

“Ca nhi nào? Ta ngoại trừ một ca nhi là người còn chưa từng sờ tay người nào khác. À, đúng rồi, người người nói không phải là Dương Dật đó chứ? Hắn dung mạo rất đẹp, nhưng mà là huynh đệ của ta. Hắn lúc này bị ca nhi xấu xa Trương Tú Nhi kia làm cho tức giận đến ngất xỉu. Ta đến giúp hắn một chút, nếu không đã cùng hài tử ngã xuống đất rồi.” – Trần Nghĩa giải thích.

“Người đừng có lừa ta, làm gì có hán tử nào lớn lên lại khả ái như vậy chứ, ngay cả Trương Tú Nhi cũng so không bằng.” – Lâm Thần không tin.

“Thật mà, nếu không tin thì người hỏi đại ca đi. Đại ca, người mau nói giúp ta một lời công đạo.” – Trần Nghĩa đối với đại ca hần kêu lên. Nếu còn bị Lâm Thần vặn nữa thì lỗ tai của hần thực sự sẽ rụng mất.

Lâm Thần thấy Trần Nhất Tân gật đầu mới tin một chút. Hần tử kia dung mạo cũng quá đẹp đi, ca nhi như bọn hần chỉ có thể ngoan ngoãn xếp sang một bên thôi. Khó trách ca nhi nhà hần sủng hần đến tận trời, quả nhiên cũng có đạo lý.

Tiểu Bảo về đến nhà thì ôm chặt lấy Dương Dật không buông. Trần Tĩnh lấy cái muôi múc nước sạch giúp Dương Dật đem tay trái bị thương rửa sạch sẽ, lúc này mới đem một chén rượu đến rửa lại một lần nữa.

Ở trong phòng thay một bộ quần áo khác, cởi quần ngoài ra, vết thương trên đầu gối cũng đã dùng nước rửa sạch, lại dùng rượu rửa qua một lần nữa. Nguyên bản Trần Tĩnh muốn để Dương Dật bôi thuốc mỡ rồi dùng băng vải quấn lại, có điều bị Dương Dật cương quyết cự tuyệt. Hần dù không hiểu về y học lắm, nhưng mà hần biết uốn ván kỵ khí khuẩn, chỉ cần vết thương thoáng khí sẽ không bị uốn ván. Hơn nữa, vết thương này cũng không lớn, chỉ cần cái tay bị thương của hần không đụng vào mấy thứ dơ bẩn thì căn bản là không cần bôi thuốc, đến tối là có thể kết vảy, qua vài ngày sẽ khỏi thôi.

Một tay ăn cơm nhìn rất kỳ quái, Dương Dật nhìn nhìn tay trái của mình, thật may là không làm tay phải bị thương. Nếu không, hần lớn như thế này rồi còn phải bắt Trần Tĩnh đút cơm cho, nghĩ thế nào cũng thấy thật mất mặt.

“Nhóc Béo, Nhóc Béo, người đừng có lẩn qua lẩn lại nữa, tay của cha hôm nay bị thương, không cùng người nào loạn được đâu.” – Dương Dật gian nan dùng tay phải lôi Nhóc Béo đang cực kỳ hưng phấn lại để cho nó nằm bên cạnh mình ngủ trưa. Rất may là Trần Tĩnh nói hai ngày nữa mới đem tinh mễ ra phơi, nếu không thì hần lại không giúp gì được.

Mơ mơ màng màng Dương Dật mơ thấy chuyện của Dương Dật kia. Hần rất rõ ràng mình đây là đang nằm mơ. Trong giấc mơ ấy, hần thấy Dương Dật kia đứng bên vửa sổ đọc một quyển sách, bên trong quyển sách đó có rất nhiều hình vẽ. Hần không rõ tại sao sắc mặt Dương Dật kia vốn đang khá tốt, khi nhìn thấy một hình vẽ thì đột nhiên trở nên trắng bệch, ngay cả sách trong tay rơi trên mặt đất lúc nào cũng không biết. Cả người người kia run rẩy, trên mặt hiện lên vô vàn khiếp sợ cùng thống khổ, ngoài ra còn có cả phần nộ.

Sau đó, Trần Tĩnh đi đến, Dương Dật đại khái nghe được tiếng kêu của y. Người kia quay đầu lại trừng mắt nhìn Trần Tĩnh, “hần” cúi người nhặt quyển sách trên mặt đất lên, “phạch” một tiếng đem nó ném vào mặt Trần Tĩnh.

Trần Tĩnh vốn đang tươi cười định nói gì đó, lập tức sắc mặt biến thành tái nhợt, ánh mắt y nhìn chăm chăm vào hình vẽ trên quyển sách kia, ngay lập tức ánh mắt y lộ ra hung quang.

Ánh mắt hung ác đó nhìn chăm chăm Dương Dật kia, bên trong phát ra sát khí khiến “hần” phải lùi về sau vài bước, một mực lui đến chân tường. Dương Dật có thể nhìn ra được ánh mắt của Trần Tĩnh khiến cho Dương Dật kia cảm thấy sợ hãi, ngay cả bản thân hần cũng thấy rất khủng bố, cảm giác chỉ một khắc sau sẽ bị Trần Tĩnh giết chết.

Mà Trần Tĩnh lại phát giác được ánh mắt của y khiến cho Dương Dật kia sợ hãi, bỏ quyển sách xuống, nắm tay hết nắm rồi lại buông giống như đang suy nghĩ một quyết định vô cùng trọng đại. Cuối cùng, y nhắm mắt lại.

Nước mắt theo khóe mắt của y chảy ra, Trần Tĩnh quỳ xuống, ngẩng đầu nhìn phu quân của mình, khi đó, trong cặp mắt kia không còn sót lại một điểm sát khí. Dương Dật có thể nhìn thấy trong đôi mắt của Trần Tĩnh có thống khổ, có không cam lòng còn có cả chờ mong. Nhưng mà, trong mắt của Dương Dật kia chỉ toàn là phần nộ và hận thù. Qua một lúc, Trần Tĩnh dần cúi đầu xuống, hai tay đặt trên mặt đất, cái trán cũng chặt chẽ dán lên đó, quy quy củ củ mà quỳ.

Dương Dật thấy vậy thì vô cùng sốt ruột, đây rút cuộc là cái tình huống quái quỷ gì? Hắn đứng đó lại không thể nghe được bất cứ một âm thanh gì, muốn nói chuyện với hai người kia cũng không thể, bọn họ căn bản hoàn toàn không nhìn thấy hắn.

Dương Dật kia vừa nãy bị hù, giờ lại nhìn Trần Tĩnh ngoan ngoãn quỳ ở đó, “hắn” đột nhiên trở nên vô cùng kích động, vô cùng tức giận. “Hắn” đi đến trước mặt của Trần Tĩnh, nắm tóc y lên nhìn xem có còn bộ dáng muốn công kích hắn nữa không. Sau đó, Dương Dật kia bắt đầu lớn tiếng chửi bới Trần Tĩnh, túm lấy tóc y đập đầu y lên mặt đất hết lần này đến lần khác. Rất nhanh trên trán Trần Tĩnh đã toàn là máu tươi. Dù vậy, mỗi lần y ngẩng đầu lên, lại vẫn là chặt chẽ nhắm mắt lại.

Dương Dật có thể thấy tay của y nắm chặt lại thành nắm đấm, thân thể run lên bần bật, nhưng mà một chút cũng không phản kháng. Mãi cho đến khi Dương Dật kia thấy Trần Tĩnh không còn động đậy nữa, dùng chân đá vào bụng y, lúc này Trần Tĩnh mới lấy tay che bụng. Hai mắt y mở to, mặt mũi toàn là máu, lo lắng hướng Dương Dật kia giải thích, mà Dương Dật kia hình như cái gì cũng không thèm nghe, vẫn cứ liên tục đá. Trần Tĩnh cuộn mình bảo vệ bụng, mặc kệ những chỗ khác. Dương Dật nhìn thấy thế thì vô cùng sốt ruột, hắn thấy Dương Dật kia mỗi lần đá thì đều hướng vào đầu Trần Tĩnh mà hạ xuống.

“A!!! A!!! Trần Tĩnh!!! Trần Tĩnh!!!” – Dương Dật kêu lên sợ hãi, tỉnh dậy, trên trán ướt đẫm mồ hôi. Hắn không biết bản thân mình gặp ác mộng hay đó chính là ký ức của thân thể này nữa.

“Phu quân, người làm sao vậy? Gặp ác mộng sao?” – Trần Tĩnh thời điểm nghe thấy Dương Dật kêu to sợ hãi, chạy đến bên giường hỏi. Thấy trên trán hắn toàn là mồ hôi bèn lấy khăn mặt chậm rãi lau cho hắn.

“Cha thật ồn.” – Nhóc Béo lầu bầu một câu, sau đó lại trở mình tiếp tục ngủ.

“Ta không sao, chỉ là gặp ác mộng mà thôi. Trần Tĩnh, ta mơ thấy người không quan tâm đến ta nữa, người đừng bao giờ không để ý đến ta cùng Nhóc Béo nữa có được không?” – Dương Dật nhìn vào mắt Trần Tĩnh hỏi.

“Sao có thể như vậy được, cho dù phu quân không thèm để ý đến ta, ta cũng sẽ không đi đâu hết.” – Trần Tĩnh cười cười sờ sờ cặp mắt còn có chút mơ hồ của Dương Dật, bên đó còn vương chút thủy khí, đẹp đến nói không nên lời.

Dương Dật áp xuống sợ hãi, nhận lấy chén nước từ trong tay Trần Tĩnh uống một ngụm. Hắn quyết định,

mặc kệ chuyện này là thật hay là giả, hắn không muốn tìm hiểu, hiện tại một nhà bọn hắn sống hạnh phúc như vậy không phải đã rất tốt rồi sao.

Nhìn qua liền thấy cái quần Trần Tĩnh để ở mép giường, cái quần này chính là cái mà hôm nay hắn ngã làm lũng, nhưng mà không hiểu sao hiện tại kích thích của nó đã nhỏ đi rất nhiều.

Trần Tĩnh thấy Dương Dật nhìn chăm chăm cái quần kia liền nghĩ, chuyện trước kia phu quân đúng là toàn bộ đều không nhớ rõ dĩ nhiên là không biết y thường đem một số quần áo mà phu quân mặc chật hoặc cũ sửa lại thành quần áo cho Tiểu Bảo mặc. Tất cả quần áo y mua cho phu quân chất vải đều rất tốt, cho Tiểu Bảo mặc sẽ không sợ bị sờ, vả lại cũng không sợ làm trầy làn da non nớt của nó.

“Cái quần kia bị rách rồi, ta đem nó sửa lại nhỏ hơn cho Tiểu Bảo mặc. Vừa đúng lúc năm nay Tiểu Bảo cũng cao lên một chút, ta đem cái quần này sửa lớn hơn, sang năm nó vẫn có thể mặc được. Yên tâm, cái ống quần kia ta cũng không có ném đi, để đến khi sinh hài tử ra sẽ dùng làm làm tã cho nó. Loại vải này rất mềm mại, để cho hài tử mới sinh dùng rất tốt.” – Trần Tĩnh thấy Dương Dật cứ nhìn chăm chăm cái ống quần bị cắt liền nói. Thực ra, nhà bọn họ không phải là rất giàu có. Tĩnh mẹ trồng trong ruộng ngoại trừ để cho phu quân và hài tử ăn, số còn lại đem bán dùng để chi tiêu cho cả năm cũng đã là rất tốt rồi. Nếu không phải y còn có thể vào trong núi săn bắn, thân thể phu quân thường xuyên sinh bệnh như vậy thì làm sao có tiền để mua thuốc.

Dương Dật nhìn Trần Tĩnh, thì ra người này ngay cả may vá cũng biết. Hắn vốn nghĩ số quần áo mặc thường ngày đều là mua lấy.

“Quần áo của ta cũng là người làm sao?” – Dương Dật hỏi.

“Đúng vậy phu quân. Hồi ta vừa vào cửa cũng không biết may, nhưng mà những ngày mùa đông rảnh rỗi không có việc nhà nông, a mỗi thường dạy ta.” – Trần Tĩnh vừa cười vừa nói. Trải qua một năm luyện tập, quần áo y may ra cũng coi như có thể mặc đi gặp người khác.

“Trần Tĩnh, người thật lợi hại, giống như là không có việc gì không làm được.” – Dương Dật nằm ở trên giường nói. Nếu so với y, hắn cái gì cũng thua kém, cái gì cũng không biết. Phải rồi, hắn còn chưa cả học được cách nhóm bếp. Hiện tại hắn còn phải học nấu cơm, bằng không đến lúc Trần Tĩnh sinh con, hắn còn để y phải đi nấu cơm thì còn gì là nam nhân nữa. Không đau lòng người mình yêu đều không phải là nam nhân tốt.

Buổi tối, Trần Tĩnh thấy phu quân mình vô cùng kích động, không hiểu hắn đây là bị làm sao. Buổi trưa ngã một cái, không phải là ngã hư cả đầu óc rồi đi? Cũng khó trách y lại nghĩ vậy, bởi vì thời điểm nấu cơm tối, đáng lẽ ra phu quân phải đem Nhóc Béo đến dòng suối nhỏ bắt ít tôm về ăn, hôm nay lại một mực đứng ở trong bếp xem y làm việc.

Ban đầu, Dương Dật cũng muốn thử một chút, nhưng mà xét thấy hai tay của mình hành động bất tiện cho nên trước hết cứ quan sát cái đã.

“Phu quân, người làm sao vậy? Trong bếp rất nóng, người mang Tiểu Bảo ra ngoài chơi một lát đi, ta sắp

làm xong cơm rồi.” – Trần Tĩnh thấy trên trán Dương Dật ửng ửng mồ hôi liền nói.

“Đúng vậy, đúng vậy, cha, chúng ta đi bắt tôm được không? Chúng ta bắt tôm đến cho a mỡ rang lên, chấm giấm chua, ăn rất ngon.” – Tiểu Bảo cũng hòa theo nói, ở trong bếp nóng đến mức làm nó toát mồ hôi.

“Nhóc Béo đừng ồn ào, cha muốn học cách nấu cơm. Tiểu Bảo nếu nóng thì đi ra cửa ngồi cho mát đi.” – Dương Dật nói xong ôm Tiểu Bảo đến cửa nhà bếp, đặt nó ngồi ở đó xong lại quay trở vào nhìn chằm chằm Trần Tĩnh nấu cơm.

Tuy rằng giấc mơ lúc trưa khắc sâu vào tâm trí, nhưng mà cứ nghĩ đến bộ dáng ửng ửng kia của Trần Tĩnh, hắn lại không muốn đi tìm hiểu. Dương Dật nhớ rõ thời điểm đến thế giới này, trên trán Trần Tĩnh còn lờ mờ nhìn thấy một vết thương. Một người phải rộng lượng đến mức nào mới có thể một chút cũng không ghi hận người khác tổn thương mình như vậy. Hơn nữa, trong khoảng thời gian này Trần Tĩnh lúc nào cũng chăm sóc hắn rất tốt, điều này Dương Dật rõ ràng nhất. Một người tốt như vậy, vì sao Dương Dật lại chỉ nhìn thấy một cái hình vẽ nho nhỏ lại có thể giận dữ, thậm chí là đi công kích cái người chỉ cần dùng một tay đã có thể đem “hắn” đánh ngã. Hơn nữa, nói ra thì Dương Dật kia đúng là đang mạo hiểm cả tính mạng của mình, bởi vì nếu Trần Tĩnh thật sự muốn phản kháng thì “hắn” tuyệt đối không phải là đối thủ của y.

Có một số việc càng không muốn nghĩ đến thì nó lại cứ hiện ra trong đầu hết lần này đến lần khác hại hắn hiện tại nghĩ đến thất thần. Cái tên này lúc này còn nói muốn học nấu cơm, nhìn cái bộ dáng học tập này, chẳng biết đến năm nào tháng nào mới có thể học xong.

Lắm nhảm: Cảm thấy thật... quá có lỗi. Kế hoạch là mỗi ngày một chương đã bị bể vì dạo này ông bố đg ghiền coi Tân thủy hử, mà bản thân mình cũng bị ghiền theo:v cả ngày chỉ dán mắt vào cái máy coi phim (soi hint, mặc dù biết đó chỉ là tênh huynh đệ thôi nhưng mà vẫn thấy hint chọc mù mắt tó các tênh iêu ợ). Hôm nay ngày mai nữa là coi hết, tiến độ sẽ trở lại bình thường thôi. Ha ha ha

À... nhân tiện nói luôn, thân thể của Trần Tĩnh cũng đg dần hé mở. Bộ này coi vậy chứ nó cũng ko chỉ có mỗi làm ruộng vs sinh hoạt ko đâu:))

20. Chương 20

Đã qua hai ngày, thời tiết cuối cùng cũng nắng ráo sáng sủa hơn, nhà Dương Dật lại lần nữa đem tinh mỡ ra phơi nắng. Chỉ lần phơi thêm một nắng này nữa là coi như xong, không cần phải phơi thêm nữa. Vết thương trên tay Dương Dật cũng đã kết vảy, đợi cho chúng nó bong ra là khỏi.

Hắn hai ngày nay đều mất ngủ nghiêm trọng, trong đầu không ngừng hiện ra những hình ảnh kia. Dương Dật vẫn luôn tự nhủ rằng không được nghĩ đến giấc mơ đó nữa, nhưng mà không thể, hắn bây giờ cứ nằm xuống giường là lại lật qua lật lại, không tài nào ngủ được. Buổi tối, lúc Trần Tĩnh đi tắm, hắn lại còn cố ý rình trộm, có điều bị y phát hiện. Chờ đến lúc hắn có thể nhìn thì Trần Tĩnh đã mặc xong quần áo, cái gì cũng không thấy được. Mà ở trước ngực của y cũng chẳng có hình vẽ gì.

“Phu quân sao còn chưa ngủ?” – Trần Tĩnh bị Dương Dật làm cho mất ngủ, y rõ ràng cảm nhận được hai ngày nay phu quân có tâm sự, hôm nay sắc mặt cũng không được khá lắm.

“Không ngủ được. Ta muốn sờ sờ tiểu bảo bảo.” – Dương Dật nói xong thò tay vào trong áo Trần Tĩnh, vượt cái bụng đã nhô ra của y. Nhóc con kia có lẽ đã ngủ rồi, ngay cả một chút động tĩnh cũng không có.

“Người ngủ đi, đừng quan tâm đến ta. Đợi một lúc nữa mệt mỏi sẽ ngủ được thôi. À, đúng rồi, Trần Tĩnh, người ngủ bên trong đi, ta muốn nằm ở bên ngoài.” – Dương Dật nói.

Trần Tĩnh không có biện pháp từ chối Dương Dật đành phải nằm vào giữa. Nhóc Béo vốn dĩ đang ngủ yên lành, từ khi Trần Tĩnh đến nằm gần, nó liền quẩn lấy y.

Làm việc cả ngày trời, lại còn đang mang thai dĩ nhiên là rất mệt và buồn ngủ. Trần Tĩnh vừa vỗ vỗ lưng Tiểu Bảo mấy cái, để nó tìm một vị trí thoải mái tiếp tục ngủ, vừa nghĩ có lẽ nên tìm một chút công việc gì đó để phu quân làm. Nếu không, cứ đến tối lại không ngủ được thế này, hai ngày nay sắc mặt hẳn kém đi nhiều lắm.

Dương Dật đem tay sờ loạn trên người Trần Tĩnh, đến lúc xác định y đã ngủ, hẳn cẩn thận từng li từng tí ngồi dậy thắp đèn lên.

Trần Tĩnh vốn đã ngủ rồi, nhưng thời điểm Dương Dật đứng dậy đốt đèn liền tỉnh lại. Y cũng không nghĩ ngợi gì nhiều, mãi đến khi Dương Dật lấy tay đem y phục của mình xốc lên. Bởi vì giường của bọn họ không lớn, cho nên để chừa không gian cho Dương Dật nằm, Trần Tĩnh ngay từ đầu đã nằm nghiêng ôm lấy Tiểu Bảo. Bình thường y nằm ở bên ngoài cũng là vì có thể nằm sát mép giường để chừa chỗ trống cho hai cha con hẳn trở mình.

Vừa định gọi Dương Dật, bỗng hai mắt y mở to rồi lại khép chặt lại, y cảm giác được Dương Dật đang kéo vai áo y ra, ngón tay chạm vào một vị trí ở phía sau bả vai, đó là sự thật mà cả đời này Trần Tĩnh không muốn đối mặt.

Cho đến cuối cùng, Trần Tĩnh cũng không vạch trần Dương Dật. Khó trách tối hôm nay lúc y tắm rửa, Dương Dật cứ lết lút đứng ở bên ngoài. Chẳng lẽ phu quân đã nhớ ra cái gì đó. Khoảng thời gian này đối với y giống như là một giấc mơ tuyệt đẹp, nếu như có thể, Trần Tĩnh thực sự không muốn tỉnh lại.

Dương Dật cẩn thận quan sát thứ trên lưng Trần Tĩnh.

Hình vẽ trên lưng y giống hệt với hình vẽ mà hắn đã nhìn thấy trong mơ. Mọi bí mật đều nằm ở cái hình vẽ này. Hiểu rõ điều đó, tâm sự trong lòng Dương Dật cũng được nhốt đi, ngoan ngoãn nằm lại trên giường ngủ.

Mà đêm nay, người mất ngủ đối lại là Trần Tĩnh. Y không biết làm thế nào để giải thích chuyện của mình.

Nguyên bản y và phu quân sống với nhau không phải là vô cùng ân ái, nhưng mà cũng coi như tạm được. Phu quân đôi khi tính cách trẻ con một chút, nhưng mà trong mắt Trần Tĩnh phu quân y giống như một đứa trẻ cần được dỗ dành, chỉ cần chiều theo thì hẳn cũng rất dễ thân cận.

Sau khi sinh Tiểu Bảo ra, phu quân càng ngày càng vui vẻ. Bởi vì thân thể của hắn không được tốt, công việc đồng áng vẫn do một tay y lo liệu, mà hài tử chính là để cho a mỗ và phu quân trông chừng. Hắn cũng vô cùng yêu thương Tiểu Bảo. Đó chính là gia đình mà y muốn, là nơi khiến y một mực bảo hộ. Đối với y mà nói, có được cuộc sống gia đình như vậy thực sự không dễ dàng gì. Nhưng mà từ sau khi phu quân ở đâu đó có được một quyển sách vẽ rất nhiều đồ án, thì mọi chuyện đều thay đổi. Bên trong quyển đồ án đó có lai lịch về hình vẽ trên vai y, từ sau khi biết đến nó, gia đình đã không thể nào yên bình được nữa. Cũng bởi vậy mà Tiểu Bảo phải nhận lấy nghi vấn và quở trách, ngay cả a mỗ rất thương yêu Tiểu Bảo cũng không còn ôn hòa với nó nữa.

Nghiêm trọng nhất chính là, từ sau khi biết chuyện này, a mỗ lâm bệnh nặng sống không được hai tháng đã đi, nửa tháng sau đó phu quân cũng đập đầu ở trước mộ bia của a mỗ.

Chuyện này, nguyên bản Trần Tĩnh vẫn muốn trốn tránh. Y không muốn nói ra, mặc dù biết rằng phu quân đã bắt đầu hoài nghi mình. Cuộc sống như thế này, bây giờ có thể thêm ngày nào thì sẽ cố gắng kéo dài thêm ngày đó.

“Phu quân, người đang làm gì đó?” – Trần Tĩnh để cái rổ trong tay xuống, gọi một tiếng khiến Dương Dật thiếu chút nữa thì kêu lên. Vừa rồi thật là hù chết hắn, hại hắn đang đứng trên ghế suýt chút thì ngã xuống.

“A, người về rồi à? Ta có làm gì đâu, chỉ là thấy trong nhà bụi bẩn nhiều nên muốn lau cho sạch thôi.” – Dương Dật chớp chớp mắt nói.

“Không phải. Cha gạt người. A mỗ, cha đang tìm một quyển sách bên trong có rất nhiều hình vẽ.” – Tiểu Bảo ngay lập tức bán rẽ cha nó.

“Nhóc Béo không được nói.” – đợi Dương Dật ngăn cản thì đã chậm, Nhóc Béo vừa vặn nói xong rồi.

“Không phải cha đã nói với người là không được nói cho a mỗ nghe sao?” = Dương Dật lấy tay nâng nâng trán nói. Đúng là quá sơ suất, tiểu hài tử quả nhiên không thể nào giữ được bí mật.

“Trần Tĩnh, ta, ta chỉ là muốn tìm sách đọc thôi, không có gì đâu.” – Dương Dật lúng túng giải thích, có điều, hắn cảm thấy lời giải thích của mình bất quá chẳng có chút tác dụng gì.

Trần Tĩnh chỉ im lặng nhìn Dương Dật, bàn tay thô ráp của y vuốt ve khuôn mặt hắn, chạm vào phiến môi đầy đặn, cẩn thận từng li từng tí hôn lên trán hắn, lan xuống mi mắt, mãi cho đến mũi và cuối cùng là miệng.

“Chính là quyển sách này.” – Trần Tĩnh kiễ chân, rất dễ dàng đã lấy xuống quyển sách mà Dương Dật

đã tìm hơn nửa ngày.

Dương Dật đầu đầy hắc tuyến nhìn quyển sách mà Trần Tĩnh chỉ đơn giản nhón chân một cái đã lấy được, đúng là thân cao thì cái gì cũng tốt, hẳn cảm thấy sâu sắc bị tổn thương rồi, hẳn muốn cao lên, muốn cao lên nữa.

“Trần Tĩnh, ngươi tức giận sao?” – Dương Dật cúi đầu nói.

“Không, ta sẽ không bao giờ giận dữ với ngươi.” – Trần Tĩnh vuốt vuốt tóc Dương Dật, cảm giác vẫn mềm mại thoải mái như vậy.

“Không được sờ đầu của ta. Ta nếu không cao lên thì nhất định đó là lỗi của ngươi, do bị ngươi sờ nhiều đến cao không nổi. Ta muốn cao lên, không muốn thấp hơn so với ngươi.” – Trần Tĩnh sờ sờ một hồi liền sờ trúng chỗ đau của Dương Dật, mà cũng có thể là do hắn bị y phát hiện nên thẹn quá hóa giận nói vậy thôi.

“Là lỗi của ta, ta không nên lớn lên cao như vậy, làm hại phu quân thấp đi.” – Trần Tĩnh bị Dương Dật hờn dỗi, bật cười trêu chọc hắn. Chẳng hiểu vì sao y cảm thấy từ sau khi phu quân bị thương ở đầu, tính cách càng ngày càng đáng yêu. Kỳ thực, phu quân so với những hán tử khác cũng không phải là thấp, chỉ là y thực sự hơi cao mà thôi.

“Phu quân, ngươi đã nghĩ ra gì đó có phải không?” – Trần Tĩnh hỏi, đã không thể dấu diếm thì cũng không cần phải gạt nữa.

“Ta cũng không phải là hoàn toàn nhớ được, chỉ là mấy hôm trước gặp ác mộng. Ta vốn không muốn đi tìm hiểu, nhưng mà trong đầu ta luôn hiện ra hình ảnh bản thân đánh ngươi đến máu tươi đầy đầu. Trần Tĩnh, rút cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Ngươi nói cho ta biết được không? Nếu không, ta không thể nào yên tâm mà ngủ ngon được.” – Dương Dật nói một hơi, hẳn tuyệt đối không muốn làm Trần Tĩnh mất hứng.

Trần Tĩnh nhớ tới ngày đó lúc Dương Dật tỉnh lại trên đầu ướt đầm mồ hôi, mà chính y là người đã lau cho hắn. Nhìn thấy hắn hai mắt mở to mang theo thủy quang, y cảm thấy bao nhiêu lo lắng của mình đều là dư thừa.

“Để đến tối ta nói cho ngươi nghe, chuyện này Tiểu Bảo nghe được sẽ không tốt.” – Trần Tĩnh lại gần bên tai Dương Dật nói.

Hơi nóng phả vào lỗ tai mẫn cảm khiến Dương Dật cảm thấy như có một luồng điện chạy qua thân thể mình, hai lỗ tai thoáng cái đã đỏ hồng.

“A mỗ, ngươi cắn lỗ tai của cha khiến tai cha biến thành màu đỏ rồi.” – Nhóc Béo vừa nhìn thấy lỗ tai của cha mình đỏ lên lập tức ồn ào nói.

Dương Dật nguyên bản mặt sắp đỏ lên, hiện tại thoáng một cái cũng đỏ hồng.

“Được rồi, phu quân, vừa rồi số bình sứ chúng ta đặt ở thôn bên cạnh đã được đưa đến, tất cả đều đặt trong sân. Chúng ta như thế nào đổ rượu vào đây?” – Trần Tĩnh hỏi.

Dương Dật vừa nghe tới mấy cái bình đã được đưa đến thì vô cùng cao hứng, rút cuộc cũng có thể đem rượu đã làm tốt đóng lại.

Hắn đem số bình sứ rửa sạch rồi xếp lại vào trong giỏ trúc đem vào nhà. Bây giờ cũng đã có thể bắt đầu chuẩn bị nút gỗ. Ngày mai hắn muốn đi lên trấn mua một ít vải đỏ để bao cái nút lại.

Bên trong giỏ trúc có tổng cộng hai mươi lăm cái bình sứ, lúc đặt bình Trần Tĩnh đã đưa cho lão bá làm gồm năm quan tiền, cho nên lần này hắn tử đưa đồ đến cũng không có đòi tiền.

“Trần Tĩnh, ngày mai chúng ta đi lên trấn được không? Ta muốn mua một ít vải đỏ nhưng lại không biết đường đi. Bụng của ngươi bây giờ đã lớn như vậy rồi, về sau nếu có cái gì cần mua hoặc bán thì cứ để ta đi là được. Thân thể ta bây giờ cũng khá nhiều rồi, cũng nên giúp một số việc nhà.” – Dương Dật nói với Trần Tĩnh đang làm sủi cảo.

“Ừ, ngươi và Tiểu Bảo cũng đã rất lâu không vào trong trấn rồi. Nhân tiện ngày mai chúng ta mang hai bình rượu cho Tần đại ca xem luôn.” – Trần Tĩnh nói. Nguyên bản y có chút dè chừng phu quân, nhưng mà hiện tại thật sự cảm thấy phu quân thay đổi rất nhiều, có lẽ, sự tình sẽ chuyển biến khác đi.

Buổi tối, Nhóc Béo ngủ rất sớm, Dương Dật lật xem quyển sách, thì ra bên trong này viết về lai lịch của rất nhiều loại hình xăm. Những hình xăm này đều được xăm trên người dùng để phân biệt gia nô, quân nô, một số người phạm pháp và nô lệ.

“Trần Tĩnh, hình vẽ trên người ngươi chính là hình xăm của quân nô sao? Nhìn rất giống cái này.” – Dương Dật chỉ vào một hình vẽ trên trang sách nói.

Trần Tĩnh gật gật đầu, y cả đời này suýt nữa bị hủy vì cái hình xăm đó. Y không biết vì sao mình phải trở thành quân nô, những ký ức trước kia đều đã quên sạch. Nếu như không phải được một lão quân nô trong quân doanh che chở, Trần Tĩnh cũng sẽ không có cuộc sống như bây giờ.

“Trần Tĩnh, quân nô là như thế nào? Ngươi ở nơi đó làm những gì? Làm sao có thể thoát ra được? Thời điểm ngươi tới nhà của ta, là do a mỗ cứu được đúng không? Nói vậy thì ngươi đã phải chịu khổ nhiều rồi?” – Dương Dật liên tiếp hỏi.

Nhìn Trần Tĩnh trầm tư, Dương Dật đột nhiên nghĩ đến, quân nô, quân nô, trong tiểu thuyết thì không phải quân nô chính là quân kỹ đó sao? Chẳng lẽ Trần Tĩnh chính là quân kỹ? Khó trách tại sao Dương Dật kia lại hận y như vậy. Hắn có phải là không nên hỏi hay không, bí mật này tốt nhất hãy để nó vùi thật sâu vào trong lòng đất đi.

“Trần Tĩnh, ta không hỏi nữa. Ngươi không muốn nói thì đừng nói, chúng ta về sau sẽ không nhắc đến chuyện này nữa có được không? Ngươi nhất định phải chịu rất nhiều khổ, sau này, ta sẽ đối xử thật tốt với

người.” – Dương Dật gấp quyển sách lại, vội vàng nói.

“Phu quân, người đang nghĩ đi đâu vậy? Kỳ thực, đúng ra cũng không sai biệt lắm với suy nghĩ của người, ta đáng lý ra phải bị xăm lên mình nô ấn của quân kỹ. Nhưng mà không biết vì sao, thời điểm ta mở mắt ra, nốt ruồi mang thai đã được che lại. Về sau, ta cùng với lão quân nô sống cùng một chỗ, cùng nhau chăm sóc cho ngựa của tướng quân, quét dọn chuồng ngựa, trước học sau làm. Lão quân nô đối với ta rất tốt, hơn nữa hần cùng với tướng quân hình như có chút quan hệ, cho nên ta ở đó không có người nào dám đụng đến, nếu có thì bọn họ cũng không phải là đối thủ của ta. Ta khí lực lớn, lớn lên lại không giống quân nô, bọn họ cũng không dám làm xằng làm bậy, dù sao bị một quân nô đánh ngã cũng chẳng phải chuyện hay ho gì.” – Trần Tĩnh dừng một chút lại nói tiếp.

“Về sau, lão quân nô cùng ta trốn thoát. Lão nói cho ta biết, ta không có bị uống tuyệt dục được, chính lão đã trộm đổi được của ta. Ta có thể gả cho hần tử, cũng có thể có hài tử đáng yêu. Sau đó bị phát hiện, chúng ta nhảy sông tự vẫn, từ đó liền thất lạc.” – Trần Tĩnh một hơi nói hết. Nếu như không có lão quân nô đem nốt ruồi mang thang trên trán y dấu đi, y ở trong quân đội ba năm, căn bản là chạy không thoát kết quả bị những nam nhân kia chà đạp, làm bẩn. Lão quân nô là một hần tử chân chính, còn y lại là một hần tử giả.

“Trần Tĩnh, người nhất định phải chịu khổ rất nhiều. Có điều, nếu như người không có bị... cái kia... thì tại sao ta lại muốn đánh người?” – Dương Dật có chút khó hiểu hỏi. Không phải mang nhiều nón xanh thì sao Dương Dật kia lại đối xử với Trần Tĩnh như vậy?

“Ngốc quá, ta là quân nô, nếu như bị người ta phát hiện sẽ bị bắt trở về. Con của chúng ta cũng sẽ bị ảnh hưởng, thân phận cũng thấp đi một bậc.” – Trần Tĩnh xoa xoa tóc Dương Dật nói, y càng ngày lại càng thích sờ đầu phu quân.

“Vậy phải làm sao bây giờ? Có cách nào đem cái hình xăm quân nô đó xóa đi không?” – Dương Dật trong lòng lập tức lo lắng nói. Hiện tại hần có thể hiểu rõ vì sao Dương Dật kia lại đối với Trần Tĩnh như vậy, nguyên nhân chính là Nhóc Béo. “Hần” sợ nếu như chuyện của Trần Tĩnh bị phát hiện thì Nhóc Béo cũng sẽ chịu liên quan.

Có lẽ, “hần” không thích Trần Tĩnh, nhưng mà thực sự rất yêu thương Nhóc Béo. Rất có thể Dương Dật kia không biết phải đối mặt với chuyện này thế nào, cho nên mới biến thành nóng nảy như vậy. Dù sao thân thể này cũng chỉ mới mười chín tuổi. Một đứa trẻ mười chín tuổi ở kiếp trước có thể làm gì ngoài rúc vào trong lòng cha mẹ làm nũng chứ.

“Không có cách nào đâu. Nhưng mà ta là ca nhi, sẽ không có ai lại cởi quần áo của ta ra để kiểm tra cả. Vả lại, quân kỹ thì không có cách nào sinh dục, cho nên chỉ cần cẩn thận một chút là sẽ không có ai nghi ngờ hết.” – Trần Tĩnh nói.

“Không được, ta nhất định phải nghĩ biện pháp, nhất định phải làm cho nó biến mất, nếu không ta không thể yên tâm được.” – Dương Dật nói. Điều này liên quan đến cuộc sống hạnh phúc của cả nhà bọn hần đấy.

“Không có việc gì. Đã nhiều năm như vậy đều không sao. Được rồi, người nên ngoan ngoãn đi ngủ đi. Ta nói những chuyện này cho người không phải là để người phiền não. Mau ngủ đi, đã mấy ngày nay người

không ngủ đàng hoàng rồi.” – Trần Tĩnh nói xong thì thổi tắt ngọn nến.

“Nếu thực sự có một ngày bị phát hiện, người chỉ cần nói người không biết gì hết, tất cả đều là ta giấu diếm lừa gạt. Như vậy người và hài tử nhất định sẽ không có việc gì.” – Trần Tĩnh trước khi ngủ lại dặn dò một câu. Kỳ thực, quyển sách kia thật ra rất hiếm, chỉ những đại gia đình mới có, mà những người bình thường căn bản là không biết đến. Mà cái kia chính là phu quân tình cờ nhặt được ở trên đường, đó vốn là kiếp nạn của y.

“Được rồi, người ngủ đi. Trần Tĩnh, về sau ta sẽ đối xử với người thật tốt thật tốt, không, hiện cũng muốn thật tốt thật tốt đối xử với người. Ta phải nghĩ biện pháp kiếm tiền nuôi gia đình. Ngày mai mấy việc lật vật trong nhà cứ giao cho ta, nhớ là sáng mai phải gọi ta dậy sớm, ta còn phải làm...” – Dương Dật chưa nói hết lời thì đã bắt đầu phát ra tiếng ngáy rất nhỏ, đã hai ngày nay hẳn không được ngủ ngon giấc. Hiện tại tảng đá lớn trong lòng đã được dời đi, dĩ nhiên là rất nhanh ngủ mất.

Trần Tĩnh nhìn cái người đang ngủ say sưa kia, thực sự không có cách nào có thể nắm bắt được suy nghĩ của hắn, càng lúc càng giống một đứa trẻ. Bất quá, như vậy rất tốt không phải sao? Lão quân nô nói rất đúng, y cũng có thể có một gia đình hạnh phúc, chỉ cần y dám thử truy cầu. Có lẽ quá trình sẽ có gian nan, có đau khổ, khúc triết, nhưng mà để có thể đạt được hạnh phúc thì tất cả đều là đáng giá.

Sủi cảo

Lảm nhảm: Thân phận đầu tiên của Trần Tĩnh đã dc hé mở rồi nhóc

Sẽ còn điều gì chờ cả gia đình bọn họ ở phía trước, mời tiếp tục đón xem

21. Chương 21

Sáng sớm hôm sau Trần Tĩnh tỉnh dậy thấy Dương Dật vẫn còn ngủ rất say, phỏng chừng có gọi cũng không thể tỉnh lại được. Tiểu Bảo thì ngược lại, hôm nay thức dậy rất sớm. Y vừa thay quần áo xong đã thấy tiểu gia hỏa hai mắt đen láy mở to nhìn mình.

“Khê thôi Tiểu Bảo, coi chừng đánh thức cha người, hẳn đã vài ngày không được ngủ ngon rồi.” – Trần Tĩnh nhỏ giọng nói với Tiểu Bảo. Nhóc con coi vậy nhưng rất nghe lời, cái tay nhỏ nhỏ béo béo bịt chặt miệng mình không cho nó phát ra tiếng để khỏi đánh thức Dương Dật.

Chờ đến lúc Dương Dật tỉnh lại thì Trần Tĩnh đã đem tất cả những việc cần làm trong nhà làm xong, rượu đã rót đầy vào hai bình, mà cái nút bình bằng gỗ hương cũng đã được gọt tốt.

Hôm nay y luộc ba trái trứng gà, Tiểu Bảo cầm một trái trứng luộc chấm đường ăn. Trần Tĩnh nghe Dương Dật nói ăn như vậy có rất nhiều dinh dưỡng, vả lại Tiểu Bảo lại đặc biệt thích, cơ hồ mỗi ngày đều ăn một trái. Hiện tại nhà bọn họ có ba con gà mẹ và một con gà mái mới đều có thể đẻ trứng, mỗi ngày còn cất lại

được một quả trứng gà. Hơn mười con gà con cũng sinh trưởng vô cùng tốt. Trong số mười con gà rừng kia đa số là gà trống, gà mái cũng chỉ có bốn con. Trần Tĩnh nghĩ đợi mấy con gà trống này lớn hơn một chút nữa sẽ đem đi hầm cho Dương Dật và Tiểu Bảo tắm bổ, lúc đó vừa vắn đúng vào mùa thu, là lúc tốt nhất để bổ cơ thể.

“Trần Tĩnh, sao người không gọi ta, để ta dậy trễ như vậy.” – Dương Dật từ trong phòng đi ra nói.

“Không sao. Thấy người ngủ ngon nên không nỡ đánh thức.” – Trần Tĩnh cười cười, những chuyện lo lắng trước kia sau khi nói cho Dương Dật nghe thì giống như tảng đá lớn trong lòng được gỡ bỏ, cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

“Nhóc Béo, người xem, cái mũi của người dính đầy đường kìa.” – Dương Dật cười ha hả nói, mỗi lần ăn trứng gà nhóc con này đều như vậy.

Nhóc Béo lấy cái tay nhỏ của mình quẹt lên mặt một cái, đường rớt xuống đĩa cũng bị nó liếm đi, liếm láp một hồi mãi đến khi cái đĩa sạch bóng mới thôi.

Dương Dật ôm Nhóc Béo, Trần Tĩnh đeo giỏ trúc chứa hai bình rượu và hai ống trúc chứa trà giải nhiệt nhân lúc còn sớm, mặt trời vừa mới lên nhanh chóng rời khỏi nhà. Trần Tĩnh dự định trưa nay sẽ đến nhà của Tần đại ca nghỉ lại, để chiều tối mới về.

Đi mới được nửa đường, Dương Dật đã không bước nổi nữa, chủ yếu chính là do ôm không nổi Nhóc Béo. Trần Tĩnh muốn ôm, hấn lại hết lần này đến lần khác không đồng ý.

“Tới đây phu quân, chúng ta ngồi nghỉ một chút.” – Trần Tĩnh chỉ vào một khối đá ven đường nói. Phía trước chính là Đả Thạch Trảng do những người đi qua đem đá để chất lại để người đi đường có chỗ dừng chân.

Dương Dật nhìn những hòn đá này nghĩ không biết ở đây có cối xay đá và cối đá không? Nếu có những thứ đó thì có thể làm được bánh mật và sữa đậu nành. Đã thật lâu không được uống sữa đậu nành rồi. Nhưng mà ở trong nhà cũng không thấy có đậu nành, ngược lại đậu xanh thì có một ít, về nhà nhất định phải nấu một nồi canh đậu xanh.

“Trần Tĩnh, chỗ này của chúng ta có cối xay đá dùng để nghiền nát đậu nành và đậu xanh không? Cái thứ đó được ghép lại từ hai khối đá lớn ấy. Còn cả cối đá nữa, nó giống như là một cái giỏ, lớn chừng này, bên trong lõm vào giống cái nồi mà chúng ta vẫn dùng để nấu cháo đó.” – Dương Dật khoa chân múa tay nói.

“Cái cối đá kia là gì? Ta chưa từng nghe qua. Còn cối xay đá thì có đấy, thứ đó vẫn được dùng để nghiền gạo và gạo thô.” – Trần Tĩnh suy nghĩ một chút nói.

“Vậy sao? Vậy lúc nào chúng ta cũng kiếm một cái có được không? Đúng rồi, nơi này của chúng ta có đậu nành không?” – Dương Dật vừa nghe thấy có cối xay đá liền nghĩ đến muốn uống sữa đậu nành.

“Muốn đậu nành làm gì vậy? Thứ đó ăn cũng không ngon, trừ làm tương ra thì chỉ để cho ngựa ăn vào mùa đông thôi.” – Trần Tĩnh nói. Đậu nành xào lên cũng không thể ăn, ăn nhiều sẽ bị trướng bụng, nhưng mà vẫn có một ít người nghèo sẽ mua để dành đến mùa đông ăn, có điều hương vị không được tốt lắm.

“Vậy thì chúng ta trước tiên cứ tìm một cái cối xay đá loại nhỏ về, sau đó ta sẽ làm thứ ngon cho người ăn.” – Dương Dật nói.

“Phu quân từ sau khi tỉnh lại luôn muốn làm một số thứ thật kỳ quái.” – Trần Tĩnh nói.

“Người nói đúng rồi. Sau khi ta tỉnh lại, trong đầu liền xuất hiện rất nhiều thức ăn mới lạ, cho nên ta rất muốn thử xem.” – Dương Dật dứt khoát không giải thích, hắn biết rõ, Trần Tĩnh nhất định sẽ không làm chuyện gì bất lợi cho mình.

“Được, nếu người thích thì chúng ta sẽ đi tìm một cái cối xay đá nhỏ. Đại khái bốn năm ngày là có thể làm được. Còn cái cối đá kia cũng làm một cái luôn đi.” – Trần Tĩnh vừa cười vừa nói.

Trần Tĩnh mang theo Dương Dật đi vào Đả Thạch Tràng, nơi này bên trong có một ít mộ bia vô danh, cũng có một nửa toàn là đá mài. Trần Tĩnh và tràng chủ tìm một hòn đá mài nhỏ, lại nói với hắn rằng muốn làm một cái cối xay đá và cối đá. Tràng chủ nói cối đá vẫn dùng để giã thuốc là loại cối đá lớn, muốn làm xong cả hai thứ phải mất tầm mười ngày, rồi còn hỏi sau đó phải đưa đến nơi nào. Tổng cộng tất cả là ba quan tiền, đáng lẽ ra hai thứ này phải mất nhiều tiền hơn, nhưng vì bọn họ đặt hai cái, bây giờ lại còn đang trong mùa ế hàng cho nên tràng chủ chỉ lấy ba quan. Trần Tĩnh đặt cọc trước một quan, đến khi nào giao hàng thì trả nốt tiền.

Dương Dật sau khi đi ra khỏi Đả Thạch Tràng, trong lòng có chút lằng lằng, sắp có sữa đậu nành uống rồi, thứ đó có rất nhiều dinh dưỡng. Hơn nữa, nghe Trần Tĩnh nói thì đĩa đó không phải rất hiếm. Hắn đã từng ăn qua đậu hũ, biết rõ là phải dùng muối và thạch cao để làm nhưng mà cụ thể làm như thế nào thì đến lúc đó phải làm thử mới biết được. Xem ra cũng cần phải tốn chút thời gian.

“Tới nơi rồi phu quân.” – Trần Tĩnh đối với Dương Dật đang vừa công Nhóc Béo vừa đi vào cõi tiên nói. Hắn bởi vì không thể ôm nổi Nhóc Béo, lại không muốn để Trần Tĩnh đang mang thai ôm nó, nghĩ tới kiếp trước đã từng thấy người ta công hài tử trên lưng cũng thử làm xem. Thật không ngờ làm như vậy tốn ít sức hơn, hơn nữa bởi vì trong đầu nghĩ đến đĩa đậu nành và đậu hũ cho nên thời gian trôi qua thật nhanh, đợi đến lúc hắn định thần lại thì cũng đã đến thị trấn.

Trên đường người đến người đi tấp nập, đủ loại đồ vật được bày bán, từ bánh bao, màn thầu, mì hoành thánh, kẹo nặn thành hình người cho đến giày rơm, giày vải và các loại khăn thêu, phàm là những thứ cần dùng thì đều có. Cả con phố khoảng chừng dài hơn 1000m.

“Trần Tĩnh, thị trấn này xem ra cũng không lớn, sao lại có nhiều người như vậy?” – Dương Dật hỏi. Kỳ thực hắn là bị tư duy của kiếp trước ảnh hưởng nên mới thấy nơi này không lớn. Nếu so sánh với hiện tại thì tính ra nơi này đã là một trấn khá quy mô rồi, có lẽ qua vài năm nữa có thể phát triển thành thành trấn.

“Cái trấn này đã là khá lớn rồi, vài chục dặm xung quanh đây chỉ có chỗ này là có thể nghỉ chân mua đồ. Hơn nữa nơi này vị trí không tồi, những thương nhân vào nam ra bắc buôn bán đều phải đi qua trấn nhỏ này. Tới đây bọn họ sẽ dừng chân nghỉ lại một chút, trao đổi một ít hàng hóa, một số hăng buôn lớn còn đặt thương khố ở đây nữa đấy. Cho nên đồ dùng sinh hoạt của chúng ta mới có thể đầy đủ như vậy, mà quán rượu của Tần đại ca sinh ý lúc nào cũng rất tốt.” – Trần Tĩnh giới thiệu, phu quân cái gì cũng đều đem quên sạch rồi.

“Cha, mút quả, Tiểu Bảo muốn ăn mút quả.” – Tiểu gia hỏa vừa nhìn thấy hàng mút quả thì ngay lập tức không chịu an phận trên lưng Dương Dật nữa.

“Được, được, Nhóc Béo, người đừng nhảy, để cha buông người xuống.” – Dương Dật kêu lên, sợ nhóc con này không kìm chế được mà nhảy xuống.

Ngay khi Dương Dật định thả Nhóc Béo xuống thì Trần Tĩnh đã nhanh tay đỡ lấy nó. Tiểu gia hỏa chân vừa chạm đất đã lập tức hướng đến chỗ bán mút quả chạy tới, Dương Dật vội vàng đuổi theo. Nhãi ranh này càng ngày càng không quản được, chạy nhanh như vậy lỡ mà ngã xuống đất thì làm thế nào. Dương Dật âm thầm quyết định lúc về nhà phải dạy bảo lại nó một chút.

“Thúc thúc, ta muốn mút quả.” – Nhóc Béo đứng bên dưới quầy mút quả kêu lên.

“Tiểu đệ đệ, người lớn trong nhà người đâu? Phải trả tiền thúc thúc mới đưa mút quả cho người.” – Chàng trai bán mút kiên nhẫn giải thích, hoàn toàn không vì thấy Nhóc Béo có một mình mà không quan tâm đến nó.

“Vì tiểu ca này, mút quả bao nhiêu tiền một xâu?” – Dương Dật chạy tới hỏi.

“Loại nhỏ nửa đồng, loại lớn một đồng, đại ca muốn loại lớn hay loại nhỏ?” – Chàng trai khẽ cười nói.

“Lớn đi.” – từ trong túi lấy ra một đồng tiền đưa cho chàng trai, Dương Dật nhổ một xâu mút quả đưa cho Nhóc Béo từ này đến giờ hai mắt trông mong nhìn chăm chăm.

“Đi thôi Nhóc Béo. Về sau nếu muốn cái gì phải kêu cha đi cùng mới có thể mua có biết không? Người không có tiền người ta sẽ không đưa đường đường cho người, phải dẫn cha theo để trả tiền Nhóc Béo mới có mút quả ăn.” – Dương Dật nói xong dẫn Nhóc Béo trở lại bên cạnh Trần Tĩnh.

“Được rồi, giờ chúng ta đem rượu đưa tới chỗ Tần đại ca sau đó đi mua một ít đồ dùng trong nhà.” – Trần Tĩnh vừa cười vừa nói. Bởi y đã đồng ý với Dương Dật là không bán số tỉnh mê kia, vì thế năm nay thu nhập sẽ thiếu đi, có điều rượu có thể bán được không ít tiền cho nên cũng không cần quá lo lắng.

Dương Dật dẫn Nhóc Béo đang khắp nơi nhìn loạn đi theo Trần Tĩnh đến chỗ của Tần Huy, Mãn Nguyệt Lâu.

Nhìn ba tầng lầu của Mãn Nguyệt Lô Dương Dật liền cảm thán, so với cổ đại đây đã là một cái nhà lầu rất hoành tráng, tường ngoài xây bằng gạch xanh, diện tích rộng khoảng năm sáu trăm mét vuông.

Trần Tĩnh mang theo hần đi vào hậu đường, đã rất lâu rồi y không đến đây, tiểu nhị ca vừa nhìn thấy đã vội vàng chạy ra nghênh đón. Nếu như đắc tội ca nhi này, Tần quản sự của bọn hần sẽ lập tức cho bọn hần cuốn gói đi luôn. Nghe đầu bếp chính nói ca nhi này chính là người đã cứu mạng của Tần đại quản sự.

“Trần Tĩnh, Dương Dật, các người mang cả Nhóc Béo đến luôn à. Nhóc Béo lại đây để Tần thúc thúc ôm, nhìn người này, miệng dính đầy đường kẹo rồi.” – Tần Huy vừa nghe thấy Trần Tĩnh đến liền chạy vội tới.

“Đến hậu viện nghỉ ngơi một chút đi, thật khó có dịp cả nhà các người cùng đến đây.” – Tần Huy ôm nhóc béo dẫn Dương Dật và Trần Tĩnh đến hậu viện.

Ba người vừa mới đi đến trước phòng của Tần Huy Nhóc Béo đã không chờ được, từ trong ngực hần nhảy xuống bắt đầu thăm dò căn phòng lạ lẫm kia.

“Nhóc Béo, không được làm lộn xộn đồ đạc trong phòng của Tần thúc thúc.” – Dương Dật nói với Nhóc Béo đang hết sờ cái này lại sờ cái kia trong phòng của Tần Huy.

“Không sao, không sao đâu. Cũng chẳng có đồ vật gì đáng giá, nó thích thì cứ để cho nó chơi đi.” – Tần Huy vừa cười vừa nói, giúp Dương Dật và Trần Tĩnh rót hai chén nước. Hần đối với Nhóc Béo thực sự là rất yêu thích.

Trần Tĩnh đeo giỏ trúc gỡ xuống còn Dương Dật thì sau khi tiến vào phòng của Tần Huy, ngồi xuống một cái là chẳng buồn nhúc nhích nữa, thật sự là mệt đến phát hoảng rồi.

“Tần đại ca, người xem giúp ta một chút xem rượu này thế nào.” – Trần Tĩnh lấy bình sứ đựng rượu đưa cho Tần Huy.

Tần Huy nhận lấy bình sứ, mở nắp ra đưa lên mũi ngửi ngửi cảm thấy hương vị vô cùng thanh khiết nhưng lại thiếu đi một phần nồng đậm, hẳn là rượu vừa mới nhưỡng ra, không phải là rượu lâu năm.

Sau đó, hần lại rót ra một cái chén xem xét cẩn thận, rượu tuy thanh thuần nhưng bên trên bề mặt vẫn có một chút tạp vật, không phải là đặc biệt tinh khiết, hẳn là chưa có lọc qua.

Cầm lấy chén rượu nhấp thử một ngụm, mới vào cảm giác không đủ nồng hậu nhưng cũng coi như là thanh liệt ngon miệng, loại rượu này so ra đã là khá tốt rồi. Nếu như được lọc tốt thì sẽ càng cảm thấy ngon hơn.

“Rượu này của các người từ đâu lấy tới vậy? Vị tuy rằng không đủ thuần hậu, nhưng mà uống và khá tốt, có thể xếp vào loại trung đẳng. Nếu có thể làm cho nó càng tinh khiết hơn thì càng tốt.” – Tần Huy nói.

“Cái kia, nếu như đem bán thì có thể bán được bao nhiêu tiền?” – Dương Dật không thể chờ được bèn hỏi. Hắn từ khi nhượng rượu đã tốn không ít tiền mua bình gốm, bình sứ, hơn nữa đại đa số nhỏ là do Trần Tĩnh hái về, nếu như bán không được bao nhiêu tiền thì thiệt thòi lớn rồi.

“Nếu như muốn bán thì, bình sứ không có vấn đề gì, nút gỗ gọt cũng rất tốt, nếu như bọc một miếng vải đỏ bên ngoài nút thì sẽ đẹp mắt hơn. Chỉ là rượu kia chưa đủ tinh khiết, vẫn còn lẫn một ít tạp vật, vị thì coi như tạm được. Giải quyết được hai vấn đề kia thì có thể mang ra bán bình thường rồi. Nếu như thời gian ủ rượu tăng lên, khiến mùi vị của rượu nồng hơn một chút nữa thì miễn cưỡng có thể tính vào giá cao. Ta mạo muội hỏi một câu, rượu này là nhà Trần lão đệ các người nhượng ra đúng không?” – Tần Huy vừa cười vừa nói. Hắn thực sự vì Trần Tĩnh mà cảm thấy cao hứng. Có thứ này thì hàng năm đến mùa thu Trần Tĩnh cũng không cần phải bất chấp nguy hiểm mà đi săn nữa.

“Đây là do chúng ta trong lúc vô tình nhượng được, cảm thấy rất giống rượu, để một thời gian thì thấy nó cũng không tệ lắm cho nên muốn mang đến cho Tần đại ca xem.” – Trần Tĩnh nói.

“Nếu vậy các người bán cho ta đi, ta mua cho chính mình uống. Nếu có nhiều các người đem rượu lọc qua loại bỏ tạp chất, đóng vào bình sứ, ta sẽ mang ra tiêu thụ thử xem. Giá cả thì đến lúc đó mới có thể định được. Có điều ta có thể cam đoan là một bình sứ như vậy không ít hơn hai quan tiền.” – Tần Huy vừa cười vừa nói, bởi vì là rượu mới, giá cả ban đầu nhất định là không cao. Tuy rằng có quan hệ bên trong với hắn nhưng cũng không thể để người ta dè dặt, nếu như rượu này bán tốt, đến lúc đó hắn lại giúp Trần lão đệ nâng giá cũng không có vấn đề gì.

“Thật sự có thể bán hai quan sao?” – Trần Tĩnh hỏi. Mặc dù bình rượu gia vị trong nhà của y tương đối mạnh, nhưng cũng chỉ có một quan tiền, huống chi cái bình kia còn rất lớn. Đẳng này, bình sứ của bọn họ chỉ lớn bằng bàn tay, bên trong nhiều lắm thì cũng chỉ có ba lượng rượu, giá này có phải quá cao rồi không?

“Giá này không có vấn đề gì. Nếu như các người có nhiều, trước tiên có thể mang đến hai mươi bình thử xem.” – Tần Huy nói. Thật ra thì những loại rượu ngon kia giá cả rất cao, cho nên loại trung bình thể này bán giá đó đã là khá rẻ rồi.

“Qua vài ngày nữa chúng ta có thể mang mười bình tới, bởi vì không nhượng được nhiều, một tháng chúng ta cũng chỉ có thể mang đến ba mươi bình như vậy thôi.” – Trần Tĩnh nói, trong nhà cũng không còn bao nhiêu, có một số còn là mới nhượng.

“Vậy bây giờ đừng có lấy ra, các người cứ để đấy, đợi đến mùa đông thời tiết lạnh giá thì sẽ bán được giá cao hơn một chút. Đến lúc đó ta sẽ đến nhà các người lấy. Hơn nữa, đợi qua mấy tháng rượu này của các người mới có thể càng thêm thuần hậu. Vả lại, thời điểm đó cũng có ít rượu, số rượu của các người vừa vặn bổ xung vào là tốt nhất.” – Tần Huy nói.

“Được, vậy thì chờ thêm một thời gian nữa.” – Trần Tĩnh vừa cười vừa nói. Nếu như rượu trong nhà đều bán đi thì tiền dư của năm nay sẽ không ít.

Dương Dật vẫn còn đang suy nghĩ. Hắn muốn mua mấy miếng khăn lụa để lọc rượu, miễn cho khi đổ rượu ra bên trong có lẫn tạp chất, trước nay vẫn không nghĩ đến điều đó, giờ ngẫm lại quả thực là thiếu sót.

“Tiểu Bảo, người đang làm gì đó?” – Trần Tĩnh vừa nói hết lời liền thấy tiểu tử kia tò mò leo lên giường của Tần Huy.

“A mỗ, cha, cứu mạng. Tiểu Bảo không ra được.” – Tiểu Bảo khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lớn tiếng kêu cứu. Nó thực sự không có cố ý, bởi vì thấy cái chắn trên giường của Tần thúc thúc quá mềm mại nên nghịch một chút, không nghĩ tới lại đem mình bọc lại đến nỗi không thoát ra được.

Vừa rồi cả ba người lớn đều tập trung bàn luận về rượu, Tần Huy cũng không cho rằng Nhóc Béo ở trong phòng của mình có thể xảy ra chuyện gì. Dương Dật cũng nghe rất chăm chú. Mà Nhóc Béo thì lại ở trên giường của Tần Huy lăn qua lăn lại lăn đến mức bọc mình thành một cái kén, uốn éo thế nào cũng không ra được.

22. Chương 22

“Ha ha ha, Nhóc Béo, người cũng thật là có bản lĩnh đó, có thể đem chính mình cuốn thành tiểu trùng trùng.” – Tần Huy cười lớn, đứa nhỏ này thật là quá mức chọc người rồi.

“Người tiểu tử thú vị này, đem giường của Tần thúc thúc làm lộn xộn hết rồi.” – Trần Tĩnh vừa cười vừa nói, nhóc con này càng ngày càng nghịch ngợm, cũng may là còn biết cởi giày trước khi lên giường.

“Ai nha, Nhóc Béo sao lại đem mình cuốn thành con sâu róm nhỏ như vậy.” – Dương Dật nhin cười nói. Vội vàng đem Nhóc Béo bên trong cái chắn cứu ra, chứ nếu không để chậm một chút, không nhin cười được lại làm cho nhóc con kia thẹn quá hóa giận khóc rống lên thì phiền phức lớn. Nhưng mà nhìn nó như vậy, thực sự là rất muốn cười. Cái thân thể nho nhỏ bị tằm chắn trải giường bọc lấy, bởi vì không nhúc nhích được cho nên chỉ có thể từng chút từng chút một di chuyển về phía trước. Dương Dật cảm thấy cái bộ dạng này rất quen mắt, a, đúng, chính là nó, chính là tạo hình lúc cừu vui vẻ di chuyển khi bị lão sói xam trối lại đây mà. Ha ha ha. Dương Dật rút cuộc cũng không thể nhin được, phá lên cười.

Dương Dật ôm Nhóc Béo cùng Trần Tĩnh đi ra ngoài, y ở cửa hiệu bán tạp hóa mua khoảng mười cân đường và muối. Hiện tại, giá đường và muối khá rẻ, nếu chờ đến cuối năm, thời điểm lễ mừng năm mới những vật này sẽ đắt lên.

“Trần Tĩnh, ở nhà không phải là vẫn còn mấy thứ này sao?” – Dương Dật tò mò hỏi. Số đường muối trong nhà ít nhất cũng phải ăn một tháng nữa mới hết, sao phải mua thêm làm gì.

“Mua trước một ít cất đi, đến cuối năm mấy thứ này sẽ đắt hơn rất nhiều mà có khi còn không mua được.” – Trần Tĩnh vừa cười vừa nói. Đường muối trong nhà bây giờ dùng rất nhanh hết, tốt nhất là cứ mua một ít để đó thì hơn.

“Ra vậy. Trần Tĩnh, có thứ gì cần chú ý người phải nói cho ta biết đấy. Bụng của người đã lớn như vậy rồi, ta hy vọng người có thể ở nhà tĩnh dưỡng, về sau mấy việc này cứ nói cho ta biết để ta làm.” – Dương Dật nói.

Trần Tĩnh nhìn Dương Dật, cười đến hai mắt cong lên thành cái nguyệt nha.

“Người có phần tâm ý này là đủ rồi.” – Trần Tĩnh vừa cười vừa nói, tâm tình thực sự vô cùng tốt.

“Trần Tĩnh, bên này có bán đậu, ta muốn mua một ít đậu.” – Vài ngày nữa cối xay đá làm xong, có thể xay đậu làm sữa đậu nành uống rồi.

Dương Dật mua một ít đậu đỏ và đậu nành, ngay cả đậu đen cũng mua luôn, cộng lại tất cả khoảng mười cân. Mấy loại đậu này vô cùng rẻ, thậm chí so với gạo thô còn rẻ hơn, nhất là đậu nành và đậu đen. Dương Dật hỏi Trần Tĩnh vì sao lại như vậy, y nói, những cây đậu này đại đa số là mọc dại. Những người nhà nghèo sẽ nhân lúc việc đồng áng rảnh rỗi sẽ đi hái về phơi khô rồi mang vào phiên chợ bán. Bất quá, không có nhiều người ăn mấy thứ này cho nên giá cả không cao, đại đa số người ta mua về để đó chờ đến mùa đông thì đem cho gia súc ăn.

Dương Dật kiên trì đem giỏ trúc đeo ở trên lưng, Tiểu Bảo thì được hấn ôm trên tay. Sau đó lại đi mua một ít vải đỏ khá tốt để dùng bọc cái nút bình rượu.

“Cha, ta muốn ăn hoành thánh.” – Tiểu Bảo lúc đi ngang qua quán hoành thánh nói.

“Được, chúng ta đi ăn hoành thánh.” – Một nhà ba người tiêu hết sáu tiền ăn ba chén hoành thánh, hai tiền một chén vừa rẻ vừa ngon lại còn no bụng.

Tiểu gia hỏa là lợi hại nhất không ngừng ăn ké hoành thánh trong chén của Trần Tĩnh, Dương Dật cũng múc ba cái cho nó. Nhóc con này người mặc dù nhỏ nhưng có thể ăn hết cả hai phần hoành thánh, ăn vậy không béo mới là lạ ấy.

Bởi vì hôm nay trời không nắng lắm nên ba người xong việc là lập tức chào tạm biệt Tần Huy trở về nhà.

“Tần đại ca, người làm gì vậy, chúng ta sao có thể nhận cái chăn này của người.” – Trần Tĩnh thật không ngờ Tần Huy lại lấy cái chăn Tiểu Bảo thích gói lại đưa cho Tiểu Bảo. Thứ này y đã xem qua, rất đắt tiền, không thể nhận được.

“Thực ra cái chăn này đối với ta quá nhỏ, đắp không kín mà ném đi thì cũng rất tiếc, vừa vặn Nhóc Béo thích liền đem cho nó luôn. Vốn định để cho con của ta, mà không biết đợi đến ngày tháng năm nào nữa, ha ha.” – Tần Huy vừa cười vừa nói. Nguyên bản hấn để ở đầu giường định làm cho Nhóc Béo vài bộ quần áo, nhân tiện đây thì đưa cho nó luôn, chăn thì có thể đắp vài năm, mà quần áo thì mặc một năm đã chật rồi.

“A mỗ, Tiểu Bảo rất thích cái chăn này, sờ lên rất mềm, rất thoải mái.” – Nhóc Béo lập tức hô lớn. Rất sợ cái chăn nhỏ đến tay mình rồi lại vượt mất, tiểu gia hỏa liền ôm chặt không buông.

“Được rồi, được rồi, nếu Tiểu Bảo thích thì chúng ta cứ nhận đi.” – Dương Dật nói với Nhóc Béo.

“Nhưng mà, lần sau Nhóc Béo phải đem đồ vật mình thích ăn nhất cho Tần thúc thúc ăn có được không?”
– Dương Dật ngồi xổm xuống nói với nó.

“Ta biết rồi, cha, lần sau chúng ta sẽ đem tôm nhỏ đến cho Tần thúc thúc ăn.” – Nhóc Béo nghiêng đầu nói.

Trần Tĩnh mấy ngày này ngày nào cũng đi thăm ruộng gạo thô, Dương Dật thì ở nhà làm mấy việc lặt vặt, làm xong lại đi ra sau núi hái nho dại, hiện tại hắn đã không cho Trần Tĩnh đi lên núi nữa rồi. Ngoại trừ để Trần Tĩnh nấu cơm ra, thì hầu hết việc nhà đều là hắn làm. Cơm tối cùng cơm trưa bây giờ hắn cũng xuống phụ nấu, tin rằng không lâu nữa là có thể nấu được toàn bộ. Giặt quần áo chính là công việc đầu tiên mỗi sáng của Dương Dật, giặt xong rồi mới quay về nấu bữa sáng.

“A mỗ, sao cha lại không dẫn Tiểu Bảo đi hái quả chua?” – Nhóc Béo đi cùng với Trần Tĩnh trên đường nhỏ thắc mắc hỏi.

“Người không thích đi cùng với a mỗ sao? A mỗ không đi cùng, một mình cha không trông được người.” – Trần Tĩnh nhìn nhìn ruộng gạo thô nói. Hai ngày nữa là có thể thu hoạch được. Thấy Dương Dật mấy ngày nay đều bận việc nhà đến xoay vòng vòng, y có chút đau lòng. Bàn tay trắng nõn trước kia giờ cũng đã có thêm một tầng vết chai rồi. Có điều, đợi đến khi y sinh hài tử xong, y nhất định sẽ không để Dương Dật lại phải chịu khổ. Cũng không biết vì sao lần này mang thai hài tử lại không nhẹ nhõm như lúc mang thai Tiểu Bảo.

“Mới không phải đâu, nhưng mà Tiểu Bảo rất muốn chơi với cha.” – tiểu gia hỏa bĩu bĩu môi nói, hiện tại cha không chịu chơi cùng nó. Mỗi ngày làm việc xong là lại lên giường ngủ mất, trước kia, mỗi ngày cha đều nói chuyện với nó xong mới ngủ.

Hôm nay Dương Dật hái được nửa giỏ nho, lại hái được nửa bao vải đậu xanh ở trên sườn núi. Trần Tĩnh nói bên sườn núi thường mọc nhiều đậu xanh, còn đậu nành thì sinh trưởng ở cạnh bờ sông, chỗ bọn họ không có nhiều.

Về đến nhà, đem nho rửa sạch để vào trong sọt, lúc này hắn mới đi uống một chén trà lạnh, Trần Tĩnh hôm nay cùng với Nhóc Béo đi ra ngoài, không có ở nhà.

Đem một bó cỏ xanh tiện tay cắt được ném vào trong chuồng gà. Hiện tại cỏ xanh cũng không còn nhiều nữa, chỉ có mấy chỗ mát mẻ ở sau núi mới có cỏ, Dương Dật mỗi lần đều học theo Trần Tĩnh cắt cỏ xanh che lên trên mấy quả nho trong giỏ.

Đem mộc nhĩ cắt vào mấy cái giỏ trúc trong nhà kho, để đến mùa đông có thể đem nấu mì ăn. Dương Dật biết, ở nơi này mùa đông rất lạnh, ngoại trừ bắp cải đặt trong hầm ra thì chẳng có rau củ gì cả.

“Trần Tĩnh, người về rồi. Sao không để quần áo đó ta giặt cho, ta đã nói là để ta giặt rồi mà. Trầm a mỗ nói ca nhi mang thai không nên vận động mạnh, nếu không sẽ gặp nguy hiểm đấy.” – Dương Dật nhận lấy mấy cái chăn lớn chăn nhỏ đã được giặt sạch nói. Hắn chỉ nghĩ đem quần áo giặt sạch lại quên mất phải nhân lúc trời nắng đem mấy thức thượng vàng hạ cám trong phòng tẩy trừ.

“Ở nhà cũng không có việc gì làm, thấy mấy thứ này cũng bẩn rồi nên đem đi giặt cho sạch. Người có mệt không? Nếu mệt thì nghỉ ngơi một chút đi, nhà chúng ta cũng không thiếu mấy thứ kia. Rượu người nường ra cũng khá nhiều rồi, chỗ đó bán cũng được khoảng hơn mười lượng bạc. Người nếu mệt đến sinh bệnh thì ai tới chăm sóc ta và Tiểu Bảo. Cho nên, ngày mai không cần đi lên núi nữa. Cái cối xay đá kia chắc ngày mai cũng được đưa đến rồi.” – Trần Tĩnh vừa cười vừa nói. Phu quân nhà y dạo gần đây phi thường cố gắng làm việc.

“Người nói thật sao? Thật tốt quá. Ta ngày mai sẽ không lên núi nữa, cối xay đá làm xong thì có thể xay đậu nành làm sữa uống. Nhóc Béo, đến lúc đó cha sẽ làm sữa đậu nành cho người uống.” – Dương Dật cao hứng nói.

Sáng sớm ngày hôm sau Dương Dật đã đem đậu nành đi ngâm, hắn ngồi ngoài cửa, ngóng xem không biết khi nào cối xay mới được đưa đến. Trong lúc vô tình hắn cũng phát hiện ra gạo thô rất dính, không biết có thể đem nó xay ra làm bánh mật không, nếu có thể thì thứ đó có thể tạo thành thu nhập rất tốt.

“Phu quân đừng vội, xế chiều hôm nay nhất định sẽ đưa đến.” – Trần Tĩnh thấy bộ dạng hưng phấn giống như đứa trẻ của Dương Dật thì cười cười. Cái thứ kia thực sự tốt vậy sao? Làm cho y cũng có chút chờ mong, không biết sữa đậu nành là thứ gì.

“Ta không vội. Trần Tĩnh, người ngồi xuống đi, cái bụng lớn như vậy đứng lâu sẽ rất mệt mỏi đấy.” – Dương Dật sau khi phục hồi tinh thần liền kéo Trần Tĩnh ngồi xuống, còn hắn thì lại tiếp tục đi tới đi lui. Chỉ có Nhóc Béo là vô ưu vô lự nằm chống vó ở trên giường ngáy o o, trên bụng đắp cái chăn nhỏ mà Tần Huy đã cho.

Tiểu gia hỏa từ sau khi đem cái chăn đó trở về thì yêu thích đến không thể buông tay, mỗi lần nằm trên giường sẽ ngoan ngoãn đắp chăn ngủ. Trái ngược hoàn toàn với trước kia, mỗi lần đi ngủ là phải vắn vè tới khi cái chăn đầy nếp nhanh mới chịu đắp.

Trước khi trời tối, cái cối xay mà Dương Dật ngày ngóng đêm mong cuối cùng cũng được con trai của tràng chủ dùng xe bò chở tới, ngay cả cán gỗ bên trên cối xay cũng đã được chuẩn bị tốt.

“Cám ơn người, phu quân nhà ta khí lực hơi nhỏ, ta lại đang mai thai nên không tiện chuyển vào.” – Trần Tĩnh lấy ra hai quan tiền đối với người hỗ trợ đem cối xay và cối đá vào nhà nói.

“Không có gì. Nhà ai chẳng có lúc gặp khó khăn.” – Hán tử kia đỏ mặt cười nói. Hán tử đẹp như vậy nếu mà là ca nhi chắc chắn ai cũng không nỡ để hắn phải làm việc, phải chịu chút khổ cực nào.

Dương Dật thấy ở trên thớt gỗ đặt một hòn đá mài nhỏ có hai tầng, bên trên đầu tầng đá có một cán cây gỗ, bên dưới là một tầng đá lớn khoảng nửa mét, bên trong có năm sáu vòng tròn khoảng năm, sáu cm, đại khái là đem thứ cần xay đổ vào đó, nó theo cái lỗ đó chảy xuống giữa hay phía đá rồi bị nghiền ra, bột được nghiền tốt sẽ thông qua một đường dẫn chảy vào trong chậu gỗ. Nhìn thấy cái cối xay đó Dương Dật vô cùng hưng phấn. Dù trời đã tối hắn vẫn quyết định đem hai phần đậu nành đã ngâm tốt ra xay.

“Trần Tĩnh, tối nay chúng ta ăn sủi cảo đi. Đợi ta xay xong sữa đậu nành rồi ăn, tối nay ăn muện một chút

cũng được.” – Dương Dật kích động nói.

Trần Tĩnh nghe Dương Dật nói thì đi nhào bột mì, sủi cải ăn cùng với trứng và hành băm, vô cùng thơm, là món và Dương Dật và Tiểu Bảo rất thích ăn, đương nhiên, đó cũng là món y thích.

Dương Dật đi múc một chậu nước, đổ vào mấy cái lỗ trong cối xay bắt đầy cọ rửa, sau khi thấy nước từ trong đá mài chảy ra sạch trong lại đem toàn bộ cối rửa sạch một lần nữa. nhìn nhìn đậu nành, lại nhìn nhìn đá mài, hần quyết định trước tiên cứ cho một nắm gạo thô vào xay để đem bột đá còn sót ở trong cối tống ra ngoài hết rồi mới cho đậu nành vào, như vậy sẽ không bị uống phải bột đá.

Trần Tĩnh thấy Dương Dật bận tới bận lui cũng tò mò không biết sữa đậu nành này rút cuộc làm như thế nào, riêng cái cối xay này thì y biết, nó vẫn thường dùng để xay bột.

Thời điểm gạo thô bị xay thành bột, Dương Dật dùng nước đổ vào để chúng chảy hết ra ngoài rồi để sang một bên, cái đó ngày mai tính. Hần muốn đem phần bột gạo thô này chưng lên, rồi dùng cái cối đá giã thử xem có thể làm thành bánh dày hay không. Muốn vậy thì còn phải chuẩn bị một cái chày gỗ nữa.

Sau khi xác định được cối xay đã được rửa sạch sẽ, Dương Dật bát sứ lớn đem để ở chỗ bột đậu nành sẽ chảy ra.

Từng muống từng muống đậu nành ngâm lọt vào bên trong mấy cái lỗ trên cối đi xuống dưới bị đá mài mài không ngừng phát ra mùi thơm, nước bột đậu nành không ngừng chảy vào bát lớn. Thấy trời đã tối, Dương Dật tăng nhanh tốc độ đem toàn bộ đậu nành trong chậu gỗ đều mài xong.

Sau khi đã chuẩn bị tốt bột mì, Trần Tĩnh và Tiểu Bảo đều đứng ở bên cạnh hiếu kỳ nhìn xem.

Giống như Dương Dật, Trần Tĩnh cũng ngửi được mùi thơm của đậu, thứ này mà nấu lên mùi vị chắc chắn sẽ không tồi.

Tiểu Bảo thì khoa trương hơn, đem mũi kề sát vào bát đựng nước đậu nành ngửi ngửi. Thật là thơm, thứ cha làm nhất định ăn rất ngon, nó muốn ăn thật nhiều để lớn thật nhanh, có thể giúp cha và a mỗ làm việc. (Chứ không phải mi tham ăn sao? nhìn khinh thường)

Lầm nhảm: Thật xin lỗi vì ở chương trước mình edit cái thứ Tiểu Bảo quần vào là cái thấm. Chỗ đó đáng lẽ ra phải để là cái chần (cái mền) mới đúng. Vốn mình cũng thấy kỳ kỳ, nhưng raw nó viết là “thấm” mà dịch kiểu gì thì nó cũng là thấm cho nên để luôn:v Bây giờ qua chương mới thì trong raw lại viết là “tắm chần” cho nên mình đã sửa lại, sửa luôn cả chương trước rồi, nên đính chính ở đây để những ai đã đọc chương kia ko cảm thấy mâu thuẫn nữa nhé.

Ồm... vì hôm qua trên đường đi học về bị đụng xe, cái tay đau quá ko gõ đc nên hôm qua ko post chương nào:)) để mn phải chờ rồi.

Phim hoạt hình Cừu vui vẻ và sói xám, cái này mình nhớ là ở vn có chiếu rồi đấy, tìm ko thấy cái hình bé dê bị trời nên cho cái hình phim để mn dễ hình dung nha.

Hoành thánh

Cối xay bột bằng đá (Cối xay đá)

Cối đá

23. Chương 23

“Đại công cáo thành rồi, ha ha ha, có thứ này nhất định có thể nấu thành sữa đậu nành.” – Dương Dật buông tay ra khỏi cán gỗ, bưng lấy bát sứ cúi đầu hít một hơi thật sâu, qua một lúc mới ngẩng đầu lên thở ra. Thơm quá, đã rất lâu hắn không được uống rồi, Dương Dật nội tâm kích động nghĩ.

“Đi, Trần Tĩnh, Nhóc Béo, để cha nấu sữa đậu nành cho các người uống. Đúng rồi, Trần Tĩnh, lấy hộ ta tấm khăn lụa mới mua ra đây, ta muốn lọc qua một cái, đem cặn bột bỏ đi vị sẽ ngon hơn.” – Dương Dật cao hứng nói.

“Được.” – Trần Tĩnh lập tức đi lấy một tấm khăn lụa đến.

Dương Dật đem khăn lụa gấp làm đôi đặt ở bên trên một cái bình gốm nhỏ đổ nước bột đậu nành từ trong bát vào bình cho nó chảy ra tấm khăn rồi lại làm ngược lại, rất nhanh nước bột đậu nành đã được lọc tốt.

“Trần Tĩnh, ta đi nhóm lửa, người bắt đầu gói sủi cảo đi.” – Dương Dật sau khi đem số nước đậu nành đã được lọc tốt đổ vào nồi nói. Trước kia ăn sủi cảo đều ăn cùng với cháo, tối nay sẽ dùng sữa đậu nành.

Cho sủi cảo đã được gói xong bỏ vào trong chảo, lửa phải để lửa vừa nếu không dù tay nghề có tốt cỡ nào cũng có thể bị cháy mất. Có điều, chỉ cần căn đủ lửa thì với tay nghề của Trần Tĩnh nhất định sẽ không bị cháy.

Ba tô sủi cảo rất nhanh đã được chiên xong. Cái sủi cảo cuối cùng bên trong có hành và trứng gà vô cùng thơm được Trần Tĩnh thả vào trong cái bát nhỏ của Tiểu Bảo, nó vốn dĩ đã bụng đói kêu vang, có được sủi cảo thì đưa lên thổi thổi mấy cái đến khi bàn tay nhỏ nhỏ thịt thịt có thể nhúm được liền cầm lấy ăn.

“Phu quân, sữa đậu nành sôi rồi, người đến xem đi.” – Trần Tĩnh thấy nồi sữa đậu nành đã sôi lập tức gọi Dương Dật.

“Được, ta tới ngay đây.” – Dương Dật vừa từ trong bếp đi ra, cả người toàn là mồ hôi, hắn bèn lấy tay áo

lau lau trán.

Sau khi rửa sạch tay, Dương Dật cầm một cái bát lớn múc một muống hành và một chút dầu hạt trà, muối, dấm, rượu và một ít dưa chuột muối rồi lúc này mới đem sữa đậu nành đổ vào trong bát. Hắn chỉ múc hơn nửa bát, sợ uống nhiều quá sẽ bị trướng bụng.

Mặc dù Dương Dật rất thích ăn ngọt, nhưng mà hắn biết rõ những người bình thường không uống sữa đậu nành mà đột nhiên uống thân thể có thể không hấp thụ được, hắn sợ Nhóc Béo và Trần Tĩnh uống vào sẽ đau bụng cho nên sữa đậu nành mặn là lựa chọn tốt nhất. Không biết là ở đây có thuốc trị tiêu chảy không, vả lại, Trần Tĩnh bụng lớn như vậy rồi nếu bị tiêu chảy cũng không tốt. Đợi sau này Trần Tĩnh và Nhóc Béo uống quen rồi mới để uống ngọt cũng không muộn.

Dương Dật đem sữa đậu nành mặn đặt ở trên bàn để lát nữa uống, ăn trước một ít sủi cảo lấp bụng đã. Hắn cầm một cái sủi cảo lên cắn, tay nghề của Trần Tĩnh thật là tốt.

“Ăn trước đi, đợi một lát nữa nó nguội rồi hãy uống. Nhưng mà, Trần Tĩnh với Tiểu Bảo lần đầu uống thứ này nên phải uống mặn, đợi đến khi nào uống quen rồi sẽ để các người uống ngọt, cái này uống ngọt sẽ càng ngon hơn.” – Dương Dật cao hứng nói.

Nhìn số sữa đậu nành còn sót lại trong nồi, Dương Dật trầm nghĩ, nếu có chút nước đắng thì tốt rồi, có thể đem chỗ đó làm thành mấy cái đậu hũ. Nhưng mà, bây giờ làm cách nào mới có thể tìm được nước đắng đây? Nơi này căn bản là không bán thứ đó. Dương Dật nhớ, loại nước đó là do nước biển bốc hơi mà thành, hơn nữa lại còn có độc, vả lại hắn cũng chưa từng thực tế tiếp xúc qua, cho dù có để ở trước mặt hắn cũng không biết.

“Cha, nguội rồi, có thể uống chưa?” – Thời điểm Dương Dật còn đang suy nghĩ thì Tiểu Bảo đã dùng cái muống của nó thò vào bên trong bát sữa đậu nành mặn.

“Phu quân, thứ này chính là sữa đậu nành sao? Uống rất ngon.” – Trần Tĩnh uống một ngụm sau mới vừa cười vừa nói.

“Đúng vậy, cha, người xem, bọn nó đang kết thành khối này.” – Tiểu Bảo dùng thìa khuấy vào chỗ đậu hoa trong bát nói. Thứ này thật thần kỳ, vừa rồi rõ ràng là canh, bây giờ đã cứng lại.

“À... Trần Tĩnh, nơi này của chúng ta có bán nước đắng không? Loại nước cô lại từ muối, lại còn có độc ấy.” – Dương Dật hỏi.

“Muối có độc sao? Ta chưa từng nghe nói qua, nhưng mà khi chúng ta để muối vào bình gốm lâu ngày, dưới đáy bình cũng có một ít nước, loại đó có độc. Không biết có phải là thứ người nói đến không?” – Trần Tĩnh nói.

“Các người ăn trước đi, để ta đi lấy xem.” – Vừa nghe thấy lời của Trần Tĩnh, Dương Dật chẳng còn tâm trí đâu mà ăn cơm nữa.

Trần Tĩnh thấy Dương Dật chạy vào trong bếp muốn mang bình đựng muối ra liền đoán được phu quân y đây là muốn loại nước có độc đó. Phu quân nhiều lúc đúng là ngốc, không chịu hỏi y cho rõ ràng, muốn đem hết số muối trong bình gồm đó lấy ra không biết là phải tốn bao nhiêu thời gian nữa.

“Tiểu Bảo từ từ ăn, để a mỗ đi giúp cha người.” – Trần Tĩnh nói với Tiểu Bảo đang uống sữa đậu nành ngon lành.

“Phu quân, muốn lấy thứ nước kia cũng không cần phải đổ muối ra đâu.” – Trần Tĩnh đi đến bên cạnh Dương Dật.

Nói xong, chỉ thấy y cầm lấy cái bình gồm cao nửa thước nghiêng sang một bên, nước từ dưới đáy bình gồm liền theo một cái lỗ nhỏ ở trên đó chảy ra.

Dương Dật im lặng nhìn cảm thấy mình đúng là ngu ngốc, sau đó liền vội vàng cầm lấy một cái thìa hứng lấy vài giọt.

“Được rồi Trần Tĩnh, để cái bình lại đi, như thế này đủ rồi.” – Dương Dật nhìn thấy trong nôi nổi lên một lớp váng vì thế liền đặt cái thìa đựng nước muối kia lên bàn, hẳn biết lớp váng nổi lên đó chính là tàu hũ ky. Thứ này nghe nói rất có dinh dưỡng, trước tiên phải đem hớt vào bát cái đã.

“Trần Tĩnh, thứ này có thể là thứ tốt đấy.” – Dương Dật cầm thìa đem lớp tàu hũ ky nhẹ nhàng nhấc lên để vào trong bát, cho một thìa đường vào rồi quấy lên hai cái.

“Người cầm lấy, thứ này nhìn vậy nhưng rất bổ, người và Nhóc Béo ăn đi. Ta bây giờ phải đem nước đắng đổ vào nôi đã.” – Hắc đưa cái bát cho Trần Tĩnh nói.

Dương Dật cầm một cái thìa lớn quấy sữa đậu nành trong nôi, vừa quấy vừa đem nước đắng từ cái thìa nhỏ vào. Sau khi nhỏ được vài giọt, quấy thêm một lúc mới đem mấy cái muối đi rửa rồi rửa tay luôn.

Nói gì thì nói thứ này cũng có độc, nếu không rửa tay sạch sẽ đựng vào Nhóc Béo sẽ làm nó bị thương, hẳn không thể bắt cắn như vậy được.

“Được rồi, bây giờ ăn cơm thôi.” – Dương Dật ngồi vào bàn nói.

“Phụt, Nhóc Béo, người làm gì vậy?” – Dương Dật vừa ngẩng đầu lên liền thấy Nhóc Béo ngậm một miếng lớn tàu hũ ky, có thể là vì khối tàu hũ quá lớn không thể cắn đứt, cũng có thể là do nó không nỡ cắn đứt cho nên miếng tàu hũ ky cứ vậy mà từng mảnh từng mảnh nhỏ rơi vào bên trong bát sữa đậu nành. Hai con mắt đen nháy nháy của tiểu gia hỏa cứ nhìn chăm chăm vào đó, buồn cười không thể tả.

“Tiểu Bảo, ăn từ từ thôi, coi chừng nghẹn, không có ai tranh giành với người” – Trần Tĩnh cũng nhìn thấy tình huống của Tiểu Bảo. Vừa rồi y ném thử một miếng cảm thấy rất ngon nên đã chưa cho Tiểu Bảo ăn, không ngờ đứa nhỏ này lại ăn đến khô hải như vậy.

Cái miệng nhỏ của Nhóc Béo phình lên, căn bản không thể nói chuyện được, đành phải ngoan ngoãn gật đầu.

Lần qua lộn lại cuối cùng cũng ăn xong cơm, cái bụng nhỏ của Nhóc Béo căng phồng, hiện tại ngồi ở trên ghế cho tiêu thực, còn Trần Tĩnh thì thu dọn chuẩn bị đi rửa bát.

“Để ta làm là được rồi. À, Trần Tĩnh, người tìm giúp ta một cái giỏ trúc nhỏ thật sạch và tấm vải người vẫn dùng để hấp màn thầu, rồi để tấm vải vào bên trong giỏ trúc. Xong rồi thì đem đậu hũ hoa trong nồi mức vào đó.” – Dương Dật cầm mấy cái bát bỏ vào trong chậu gỗ nói.

Trần Tĩnh gật gật đầu, y đi lấy cái giỏ trúc nhỏ mà bình thường Tiểu Bảo vẫn cầm để vào trong một cái tô lớn, cái giỏ trúc này so ra lớn hơn cái tô một chút cho nên hơn phân nửa giỏ nằm gọn vào trong, còn lại ở bên ngoài. Chuẩn bị xong y đem số đậu hũ hoa trong nồi từng khối từng khối mức vào trong giỏ, nước rất nhanh thấm qua tấm vải nhỏ vào trong cái tô bên dưới. Thấy nước ở trong giỏ không kịp thấm qua vải chảy xuống, Trần Tĩnh liền dừng lại kéo kéo tấm vải một chút, cứ làm như thế cho đến khi toàn bộ đậu hũ hoa đều được mức vào trong giỏ.

“Được rồi.” – Dương Dật sau khi rửa bát xong thì đem nước trong thùng gỗ đổ vào nồi, cầm mớ chà chà sạch. Trước kia đều là Trần Tĩnh đi vào thôn mức nước, hiện tại hẳn thay thế y làm việc đó. Thời điểm đi xách nước mới biết được muốn đem nước đổ đầy cái chum phải tốn rất nhiều thời gian. Kỳ thực, mỗi ngày vào buổi trưa nhân lúc Dương Dật và Tiểu Bảo còn đang ngủ, Trần Tĩnh đã lén đi vào thôn lấy nước về đem chum nước đổ đầy khoảng bảy phần, chỉ vì Dương Dật thần kinh quá thô nên căn bản không biết, nếu không phải như vậy hẳn có thể sẽ phải chân chính trải nghiệm cảm giác gánh đầy một chum nước là như thế nào.

Lần trước suýt chút nữa là Nhóc Béo bị ngã vào trong chum nước, bây giờ bên cạnh cũng đã có thêm một cái vạc nước nhỏ, cho nên Dương Dật đã bảo Trần Tĩnh đem một tấm ván gỗ lớn đặt lên. Vả lại hiện tại đang là mùa hè, trời nắng nước cũng bốc hơi rất nhanh, cho nên làm như vậy cũng coi như là nhất cử lưỡng tiện.

Dương Dật sau khi rửa sạch bát thì đem tất cả số nước bẩn mang ra góc vườn tưới cây. Nơi đó bây giờ đang trồng rau họ, mấy thứ rau xanh khác căn bản là không thể trồng được, vì cứ trồng lên là lại bị sâu và côn trùng làm hư mất. Kết quả như vậy cũng là do Nhóc Béo ngày nào cũng đi bắt côn trùng về cho gà ăn khiến bọn sâu ăn rau sinh sôi nảy nở quá nhanh, không có cách nào tiêu diệt được. Cho nên bây giờ số rau trồng ở góc vườn nhà hẳn toàn bộ đều là để nuôi côn trùng bắt cho gà ăn. Thứ đó rất giàu protein, chẳng trách gà nhà bọn hắn mỗi ngày đều đẻ trứng đúng giờ. Dương Dật nghĩ nghĩ, lại bẻ chậu gỗ trở vào nhà.

Thực sự thì bây giờ trong lòng hắn vô cùng hưng phấn, đậu hũ, đậu hũ, hẳn lại thành công nữa rồi. Trong lòng Dương Dật chỉ muốn hét to lên vài tiếng, nhưng mà vì sợ hù đến Nhóc Béo và Trần Tĩnh cho nên đành nhịn lại, chỉ là khóe miệng không lúc nào là ngưng nhếch lên.

Vừa về đến nhà Dương Dật liền nhìn thấy nước trong giỏ trúc đựng đậu hũ từng giọt từng giọt nhỏ xuống. Bởi vì Trần Tĩnh không biết thứ này phải làm thế nào cho nên chỉ có thể tận lực đem nước đọng bên trong giỏ nhỏ ra chứ không hề ép số đậu hũ hoa trong đó xuống.

“Để ta làm cho.” – Dương Dật đem tấm vải bên trong rỏ trúc túm lại, bắt đầu ép. Bởi vì sữa đậu nành còn lại ở trong nồi cũng không nhiều lắm, cho nên hắn cảm thấy nếu có làm thành đậu hũ thì chắc cũng chỉ được hai cái to bằng nắm đấm.

Dem miếng vải từng chút từng chút một vụn lại khiến số nước trong đó chảy ra gần hết, lúc này mới nghĩ tìm một thứ gì đó để làm khuôn, nếu không đậu hũ làm ra ngày mai sẽ giống như cái nắm tay vậy.

“Trần Tĩnh, nhà chúng ta có cái khung gỗ nào có thể nhét thứ này vào, lại còn có thể thoát nước được không?” – Dương Dật lấy đậu hũ được bao trong bao vải ra, hỏi.

Từ đầu đến giờ, Trần Tĩnh một mực theo dõi phu quân y làm, bắt đầu từ ngâm đậu nành, xay thành nước rồi nấu lên cho ra sữa đậu nành, sau đó lại không ngờ thứ nước đắng mà phu quân nói lại có thể biến sữa đậu nành thành một thứ có hình dáng. Y cảm thấy thứ này rất thần kỳ, thực sự vô cùng thần kỳ.

“Có, trước kia ta có làm cho Tiểu Bảo một cái giỏ trúc nhỏ, đem đựng thứ này cũng không sai biệt lắm.” – Trần Tĩnh nói xong lại đi vào nhà chính tìm một hồi, cuối cùng cũng tìm được, Tiểu Bảo không biết từ lúc nào đã đem cái giỏ trúc này ném xuống đất.

Trần Tĩnh múc nước, đem cái giỏ trúc lớn hơn bàn tay một chút rửa sạch rồi đưa cho Dương Dật.

Dương Dật nhận lấy giỏ trúc nhỏ, đem khối đậu hũ bọc bên trong bao vải ấn vào, tận lực khiến nó biến thành hình vuông. Sau khi làm xong rồi, hắn cẩn thận nhìn lại vài lần, nhưng mà cảm giác vẫn thiếu thiếu cái gì đó.

“Phu quân, ngươi làm sao vậy?” – Trần Tĩnh hiếu kỳ hỏi, phu quân của y hình như đang tìm thứ gì đó thì phải.

“Không có gì, ta chỉ cảm thấy hình như là thiếu thiếu cái gì đó thôi.” – Dương Dật ngẩng đầu lên nói.

“À, phu quân, ngươi lấy một hòn đá đè lên, như vậy nó mới có thể chặt xuống, mà nước cũng sẽ ép ra nhanh hơn.” – Trần Tĩnh nói, y cảm thấy thứ này có lẽ phải rần rần một chút mới đúng.

Dương Dật ngẩng đầu nhìn Trần Tĩnh, trong đôi mắt không hề che giấu sự sùng bái. Hắn vậy mà quên mất người ta làm đậu hũ là phải ép xuống. Trước kia chỉ từng thấy qua máy ép đậu hũ, hoàn toàn không nghĩ đến việc dùng tảng đá đè lên cũng thu được tác dụng tương tự.

“Trần Tĩnh, ngươi thực sự rất thông minh.” – Nói xong, Dương Dật khiêng chân hôn lên mặt Trần Tĩnh một cái, cao hứng chạy ra ngoài sân kiếm tảng đá.

Thời *** nằm ở trên giường, hắn hưng phấn đến mức không ngủ được. Cứ nghĩ đến cảnh ngày mai có thể ăn được đậu hũ là lại khắp khởi mừng thầm, ngay cả con sâu ngủ cũng bị đậu hũ dọa cho bỏ chạy.

“Cha, người đừng lẩn qua lẩn lại nữa có được không? Tiểu Bảo buồn ngủ lắm.” – Tiểu gia hỏa kéo kéo cái chân trên người bất mãn kêu lên. Nó đây là bị cha làm cho không thể ngủ được. Nhóc con này mới đó mà đã quên mấy ngày trước bản thân còn bất mãn vì sao cha không giống lúc trước, trước khi đi ngủ phải chơi đùa cùng cùng nó.

Dương Dật nghe thấy lời kiến nghị của Nhóc Béo thì xác định là bản thân đã bị ghét bỏ rồi. Hắn bị Nhóc Béo ghét bỏ. Ý nghĩ này rút cuộc làm cho cơn hưng phấn quá mức của Dương Dật an tĩnh lại. Trong lòng bây giờ chỉ toàn là âm thanh “Nhóc Béo ghét bỏ hắn, Nhóc Béo ghét bỏ hắn” đả kích không nhỏ. Kỳ thực, đó là do hắn nghĩ nhiều quá mà ra, Nhóc Béo đơn giản chỉ là quá buồn ngủ mà thôi.

“Tiểu Bảo, sao lại nói cha như vậy. Phu quân, người cũng ngủ sớm đi, ngày mai còn phải dậy xem đậu hũ thế nào nữa.” – Trần Tĩnh nói xong nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Dương Dật. Hắn vốn dĩ đang cảm thấy lạc lõng vì con trai ghét bỏ, cuối nhờ sự an ủi của Trần Tĩnh mà ngủ mất.

Lắm nhảm: Cuối cùng cái tay cũng khỏi và có thể gõ bàn phím liên tục đc rồi. Đã để mọi người phải chờ lâu, ha ha.

Về nước đắng: Thứ nước đắng mà Dương Dật sử dụng mình seach được có tên gọi là muối Nigari. Muối nigari là tầng muối mặt trên cùng khi cho bay hơi nước biển để sản xuất muối ăn, gồm $MgCl$, KCl , Mg_2SO_4 , $NaCl$,... và các vi chất khác.

24. Chương 24

Trần Tĩnh tỉnh dậy rất sớm, thấy phu quân và Tiểu Bảo vẫn đang ngủ ngọt ngào, y nhẹ nhàng lau nước miếng trên miệng Tiểu Bảo, rồi đi vào trong bếp vo gạo nấu cháo. Mãi đến khi nước sôi, Trần Tĩnh mới nhìn đến khối đậu hũ đặt ở trên bàn. Cho thêm lửa vào trong lò, chỉ một lúc sau cháo cũng đã bắt đầu sôi.

Đem hòn đá đặt ở bên trên khung đậu hũ để sang một bên, cầm lấy miếng vải bố bên trong khung trúc nhẹ nhàng kéo một cái, một miếng đậu hũ lớn hơn bàn tay của Trần Tĩnh rất nhanh bị kéo ra. Y nhìn nhìn thứ này nhẹ nhàng lấy tay ấn vào một cái còn có chút co dãn trong lòng thầm nghĩ thật thần kỳ, nó chẳng những có thể đông lại rất nhanh, bây giờ lại còn có thể biến thành khối cứng như vậy.

Mở tấm vải bố, đậu hũ màu trắng bên trong liền hiện ra, rõ ràng ban đầu thứ này có màu hơi vàng, sao lại lại trở nên trắng bóc thế này. Trần Tĩnh cầm nó lên, ngửi qua một cái, cảm thấy hơi có mùi, chẳng lẽ do thời tiết quá nóng nên bị thiu mất rồi? Y cau mày, tối qua rõ ràng ngửi thấy không phải là cái mùi này.

Tuy rằng mùi vị có chút không giống ban đầu lắm, nhưng Trần Tĩnh vẫn cắt lấy một miếng nhỏ. Tối hôm qua y đã thấy rõ ràng, thứ này là dùng nước đắng có độc mà làm ra, không biết bên trong hiện tại có độc hay không, hôm nay phải đem cho mấy con gà thử trước nếu không y nhất định không thể yên tâm được.

Lấy một ít gạo thô trộn chung với đậu hũ, Trần Tĩnh đem ra đặt ở bên ngoài ***g gà. Trong nhà có một con gà trống nhỏ rất hung hăng, độc chiếm chỗ thức ăn này, rất nhanh đã mổ sạch sẽ. Y nhìn nó ăn sạch,

ngủ bụng một lát nữa sẽ đến xem thử, nếu nó không bị làm sao thì thứ kia chắc không có vấn đề gì.

“Cha, dậy đi, dậy đi! A mỗ đã rời giường từ lâu rồi, người sao lại vẫn còn ngủ.” – Nhóc Béo mơ mơ màng màng tỉnh dậy, leo lên người Dương Dật kêu lên. Bởi vì vài ngày trước Dương Dật có nói qua với nó, muốn nó lúc ngủ dậy thì phải gọi hắn. Đạo gần đây hắn luôn ngủ quên mà Trần Tĩnh thì nhất định sẽ không đánh thức hắn. (Người có mấy lần là không ngủ quên đâu, hình như còn chưa từng dậy sớm hơn Trần Tĩnh lần nào! Tg).

Dương Dật đang ngủ ngon lành, đột nhiên cảm giác trên ngực mình như bị tảng đá đè lên liền lập tức tỉnh lại. Hắn lại ngủ quên, sao lần nào cũng như vậy nhỉ.

Cẩn thận đem Nhóc Béo vẫn tiếp tục ngủ để sang một bên, Dương Dật ba bước thành hai nhanh chóng mặc quần áo vào. Nghĩ đến số đậu hũ hôm qua làm, động tác lại càng nhanh hơn.

“Trần Tĩnh, người sao lại không đánh thức ta? Ta đã nói là để ta làm mấy việc này rồi mà.” – Dương Dật thấy Trần Tĩnh hiện tại đang mang đậu ra phơi nói.

“Thấy người ngủ ngon nên không gọi.” – Sau khi kiểm tra tốt số đậu, Trần Tĩnh ngẩng đầu cười cười.

“Người đã xem qua đậu hũ chưa?” – Dương Dật vừa hỏi vừa đi vào trong bếp.

“Phu quân đi xem thử đi, nhưng mà hình như do thời tiết quá nóng nên bị thiu rồi.” – Trần Tĩnh nói xong đem đậu để trên mặt đất phơi nắng.

Dương Dật thấy đậu hũ hình vuông, màu sắc bình thường, tuy nhiên đã bị cắt mất một ít, đưa tay ấn xuống một cái. Trong lòng khẽ động, đầu đầy hắc tuyến, rõ ràng hắn muốn làm đậu hũ, vì cái gì mà giờ lại thô sấp như đậu phụ khô thế này? Tuy vậy nhưng mà nó vẫn rất đàn hồi, hẳn là do hắn để hòn đá quá nặng ép lên cho nên nước trong đậu đã bị ép đi hết. Xem ra là phải làm một cái khung ép đậu, nếu không thì tất cả số đậu hũ làm ra sẽ biến thành đậu phụ khô mất.

Cầm lên ngửi thử, thấy đúng là mùi có hơi chua chua, vừa rồi cũng nghe Trần Tĩnh nói mùi vị của nó bị biến đổi.

“Hẳn là bị thiu rồi. Tối nay chúng ta ngâm một ít đậu nành, để đến sáng mai làm, tối mai là có thể ăn. Như vậy sẽ không bị hư mất.” – Trần Tĩnh an ủi, sợ Dương Dật sẽ bị đả kích.

“Thiu rồi, thiu rồi cũng không sao. Đợi đến lúc nó thối, giữa trưa chúng ta đem nó chiên lên ăn.” – Dương Dật cười ha hả nói. Đã bao lâu rồi hắn không có ăn đậu hũ thối nhỉ, chắc cũng khoảng hơn nửa năm không nếm qua cái vị kia rồi. Ai bảo kiếp trước thân thể của hắn cứ đến mùa nóng là không ăn được mấy món chiên và cả mấy món cay nữa, cứ hề ăn một lần là miệng lại bị nhiệt. Nhưng mà, hắn lại cực kỳ thích ăn mấy món chiên chấm thêm tương ớt ấy.

“Nó như vậy còn có thể ăn sao?” – Trần Tĩnh cau mày. Thức ăn bị thui sao có thể ăn được? Y chưa từng thấy qua, cũng chưa từng nếm qua, chỉ sợ Dương Dật và Tiểu Bảo ăn vào không tốt.

“Nhất định có thể ăn, hơn nữa hương vị khẳng định rất ngon.” – Dương Dật cao hứng nói. Bây giờ không làm ra được đậu hũ thì ăn đậu hũ thui chiên cũng rất được.

Trần Tĩnh nhìn Dương Dật đang vui vẻ thăm nghĩ, trước kia phu quân đầu có thích ăn như vậy, mới bị đựng đầu một cái, cả ngày liền nghĩ làm thế nào để có thức ăn ngon, trở nên càng ngày càng tham ăn giống Tiểu Bảo.

“Được rồi, đừng có đứng nhìn cái khối đó mà chảy nước miếng nữa. Phu quân đem điểm tâm ăn hết đi, hôm nay trời nắng lắm, chúng ta ở nhà nghỉ ngơi một hôm, ngày mai là có thể thu hoạch gạo thô được rồi.” – Trần Tĩnh nói.

Đội Nhóc Béo ăn cơm xong, Dương Dật bê chậu quần áo mang đi giặt, nó lôi kéo tay Trần Tĩnh, cũng đi theo phía sau hắn. Bọn họ hôm nay phải đi đến con suối lớn để giặt quần áo bởi vì dòng suối nhỏ bên cạnh nhà đã không còn nước nữa, tiện thể hắn và Tiểu Bảo bắt thêm một ít tôm cá luôn.

“Dương Dật, ngươi là hán tử sao lại đi giặt quần áo? Trần Tĩnh nhà ngươi sao không giặt?” – Lâm Thần cười nói, y nếu không quan sát Dương Dật cẩn thận, thực sự sẽ không tin rằng hắn là hán tử. Vốn ban đầu y còn tưởng đại ca lừa mình nữa ấy. Thật không ngờ sau khi nhìn kỹ, y không thể không tin hán tử kia dung mạo thực xinh đẹp, khó trách Trần Tĩnh lại sùng ái hắn như vậy. Có điều, mấy hôm nay Dương Dật mỗi ngày đều đến đây giặt quần áo, chưa từng có hán tử nào đã cười ca nhi rồi lại chính mình chạy đi giặt quần áo cả.

“Trần Tĩnh nhà ta bây giờ bụng đã lớn như vậy rồi, đương nhiên là phải được nghỉ ngơi.” – Dương Dật vừa vắt khô một bộ quần áo vừa cười nói.

“Cha, ta muốn xuống.” – Nhóc Béo đứng ở gốc cây trên bờ kè lớn.

“Tiểu Bảo không được quậy phá, cha ngươi đang giặt quần áo, ngươi xuống đó chỉ thêm loạn thôi.” – Trần Tĩnh nói với Tiểu Bảo. Thực ra ban đầu y cũng không muốn đến, nhưng mà tiểu gia hỏa này cứ ồn ào nhất định đòi đi theo. Đã dặn nó không được nghịch nước, vậy mà ra đến đây lại bắt đầu không chịu nghe lời.

“Nhóc Béo, đừng xuống vội, đợi cha giặt quần áo xong sẽ mang ngươi xuống.” – Dương Dật quay đầu lên nói với Tiểu Bảo. Bởi vì chỗ hắn đang ngồi giặt đồ có rất nhiều đá vụn, lỡ xuống đây không cẩn thận có thể bị vấp ngã. Hắn không muốn Trần Tĩnh đang bụng to và Tiểu Bảo một mình xuống dưới này, nếu mà ngã bị thương, ở cái chỗ này ngay cảurgo cũng không bán thì phải làm thế nào. Dương Dật dĩ nhiên là không chọn mấy vị trí tốt để giặt đồ bởi vì mấy chỗ đó là để cho ca nhi đến giặt, những hán tử chưa cười ca nhi cũng chạy đến bên chỗ hắn ngồi giặt. Đây chính là tập tục và cũng là quy củ của Trần gia thôn, những thứ tốt đều phải hưởng cho ca nhi yếu đuối.

“Ca nhi nhà ngươi đúng là có phúc khí, ngay cả y phục cũng được ngươi giặt cho.” – Trương lượng có chút hâm mộ nói.

“Người trước kia cũng rất có phúc mà, có điều, người cũng không cần phải hâm mộ Tĩnh ca nhi, mấy năm y cũng đã phải chịu không ít khổ rồi. Nhớ ngày đó Tiểu Bảo mới sinh ra, thời điểm mua đông giá rét, cái đứa nhỏ Dương Dật kia nói bệnh liền bệnh, Trần a mỗ bởi vì chăm sóc cho Dương Dật đã không thể chịu nổi. Lúc đó, Trần Tĩnh vừa mới sinh Tiểu Bảo ba ngày đã phải xuống giường nấu cơm giặt đồ, thỉnh thoảng còn phải chạy lên thị trấn mua thuốc. May là Tĩnh ca nhi thân thể tốt, nếu mà yếu đuối như những ca nhi khác thì đã không thể vượt qua được rồi.” – Trần a mỗ cười cười nói. Hiện tại Tĩnh ca nhi coi như là đã hết khổ, đứa nhỏ Dương Dật kia sau khi bị đụng đầu một cái liền tỉnh ngộ, đã biết yêu thương ca nhi nhà mình và hài tử.

Quần áo đã giặt sạch được đặt trên tảng đá, Dương Dật đem Nhóc Béo ôm đến mép nước cho tiểu gia hỏa rửa tay chân, nghịch nước một lúc.

“Phu quân, người cẩn thận một chút, đừng để Tiểu Bảo bị rơi xuống nước.” – Trần Tĩnh đứng trên bờ nhìn cảm thấy rất lo lắng, Dương Dật ôm Tiểu Bảo mà người cứ lung la lung lay.

“Đừng lo lắng, ta nhất định sẽ ôm chặt nó.” – Dương Dật kêu với lên, có điều hắn còn chưa dứt lời thì do hòn đá quá trơn, mà tay Dương Dật lại không đủ lực, cho nên Nhóc Béo liền bị ngã, mông ngồi bệt xuống nước.

“Oa oa oa... Cha không chịu ôm ta, hại Tiểu Bảo rơi xuống nước rồi.” – Tiểu gia hỏa lập tức khóc to.

Trần Tĩnh đeo giỏ trúc, Dương Dật ôm lấy Nhóc Béo cả người ướt đầm vội vàng vàng trở về nhà.

“Cha, người chiên bánh vàng vàng ăn thật ngon.” – Nhóc Béo ngồi một bên cắn miếng đậu hũ thúi, mặt mày hớn hởi. Ăn ngon thật, cha càng ngày càng làm ra nhiều thứ ăn thật ngon.

“Lại vui vẻ rồi sao? Nhóc thối nhà người, chỉ là rơi vào nước ướt quần áo một chút vậy mà cũng có thể gào thét lớn tiếng như vậy.” – Dương Dật một bên tiếp tục chiên một bên hướng ra ngoài cửa sổ nói với tiểu gia hỏa, lúc này lỗ tai của hắn thiếu chút nữa là bị Nhóc Béo làm cho điếc luôn.

“Không phải vậy đâu. Phu quân, người đã quên mất, mấy tháng trước thôn chúng ta có một đứa nhỏ so với Tiểu Bảo lớn hơn một chút bị chết đuối. Tiểu Bảo lúc đó vừa vặn nhìn thấy nên mới như vậy.” – Trần Tĩnh giải thích. Y cũng không muốn Tiểu Bảo đi ra dòng suối lớn đó, quá mức nguy hiểm. Cái dòng suối đó hàng năm đều mang đi một hai hài tử, nếu không phải là người thôn này thì cũng là người thôn bên cạnh.

“Là vậy sao? Tiểu Bảo, sau này nếu không có a mỗ và cha bên cạnh, chỉ có một mình tuyệt đối không thể đến suối lớn bên đó chơi biết không?” – Dương Dật nhớ tới kiếp trước coi thời sự, hàng năm số hài tử chơi ở sông bị chết đuối không ít. Có lần hắn còn nghe được tin, có bốn năm hài tử bị chết đuối cùng một lúc, nghe xong tin đó mà trong lòng cảm thấy rất lạnh rất khó chịu.

“Vâng, cha, Tiểu Bảo sẽ không đi một mình đâu.” – Nhóc Béo lại dùng một chiếc đũa xiên một khối đậu hũ thúi chấm một chút tương, tương cha làm ăn cũng rất ngon.

Dương Dật dùng một ít tương, đường, tỏi, hành lá thái nhỏ và rượu, lại còn cho thêm một chút dầu trà, đem nấu lên vô cùng thơm, khiến tiểu gia hỏa ăn đến miệng đầy mỡ.

“Phu quân, thứ này mặc dù thú vị, nhưng mà sau khi chiên lên ăn lại rất ngon.” – Trần Tĩnh sau khi ném thử một miếng nói, mùi có chút thú vị, cắn vào miệng lại ngon vô cùng.

“Thú vị cũng ăn rất ngon có phải không, Nhóc Béo thấy ăn được không?” – Dương Dật nói xong bưng đĩa đậu hũ thú vị đã chiên xong đặt ở cái bàn nhỏ dưới mái hiên.

Trần Tĩnh kẹp một miếng, chấm tương rồi đưa đến miệng Dương Dật. Phu quân vừa rồi một mực ở trong bếp bận rộn, ngay cả một miếng cũng chưa từng ném qua.

Dương Dật cắn lấy nửa miếng, híp híp mắt hưởng thụ, hương vị thực sự không biết phải miêu tả thế nào, quả thực là quá mỹ vị rồi. Đúng là thứ chính mình làm ra ăn là ngon nhất.

“Ăn thật ngon, ăn thật ngon, cha, người chừng nào thì làm đậu hũ vậy? Tiểu Bảo ngày mai còn muốn ăn nữa.” – tiểu gia hỏa trong bát vẫn còn chưa ăn hết đã nghĩ đến ngày mai rồi.

Ba người, người uy ta một khối, ta uy người một ngụm, đậu hũ thú vị màu vàng óng ánh trong đĩa rất nhanh vơi xuống. Mắt thấy đậu hũ trong đĩa sắp hết, Nhóc Béo hai mắt chớp chớp nhìn chăm chăm cái đĩa.

“Cha, a mỗ, mau ăn không hết.” – nhóc con phồng miệng vội vàng kêu lên.

25. Chương 25

“Nhóc thối này, bây giờ lại còn dám cùng với cha tranh đồ ăn.” – Dương Dật để đĩa xuống lấy tay chà đạp đầu Nhóc Béo.

“Nhưng mà cha đã ăn rất nhiều rồi.” – Nhóc Béo bĩu môi nói.

“Ha ha, hai người các người.” – Trần Tĩnh cũng không biết phải nói gì, cái miệng nhỏ của Tiểu Bảo thì một khối cũng phải cắn ba miếng mới hết, mà lại còn phải nhai rất lâu, Dương Dật thì ngược lại, một khối một miếng.

“Được rồi, cha ăn rất nhiều, số còn lại tất cả đều để cho Tiểu Bảo ăn hết.” – Dương Dật thấy cái miệng nhỏ của Nhóc Béo phồng lên liền nói. Rút cuộc thì Nhóc Béo hiện tại cũng đã làm ra những hành động mà đáng lý ra tiểu hài tử nên có, cũng đã biết cách làm nũng, không còn thái độ e dè người cha này như lúc đầu nữa. Như vậy thật tốt, đã là tiểu hài tử thì cũng nên có bộ dạng của tiểu hài tử.

Dương Dật bỏ ra cả nửa tháng mới có thể đem tất cả gạo thô thu hoạch và phơi khô, cất vào trong kho. Lần này, đại đa số công việc đều là do hấn một mình từ từ làm, Trần Tĩnh ngoại trừ giúp đỡ một số việc lật vạt cộng thêm hướng dẫn ra thì Dương Dật tuyệt đối không cho y làm bất cứ một việc nặng nào. Vụ mùa lần này thu hoạch xong thì cũng chính thức tiến vào hạ, trời càng ngày càng nóng, ban ngày ngoại trừ buổi sáng và chạng vạng tối ra thì có rất ít người chịu ra ngoài. Dương Dật nghe Trần Tĩnh nói gạo thô phải chờ đến tháng chín, khi trời có mưa mới có thể trồng.

“Trần Tĩnh, người nhìn ta thử xem, có phải ta đã đen hơn rồi không? Quan trọng nhất là ta có cao lên đấy, ta có cao lên, nhất định là có cao lên đúng không? Trần Tĩnh, người nhìn kỹ thử xem.” – Dương Dật đứng trước mặt Trần Tĩnh hô to gọi nhỏ. Hấn sau khi phát hiện mình cao hơn thì suýt chút nữa là nhảy dựng lên, xem ra uống sữa đậu nành đúng là có tác dụng.

Trần Tĩnh nhìn người đứng trước mặt mình, đúng là đã cao hơn một chút rồi. Nguyên bản Dương Dật chỉ đứng đến cằm y, bây giờ đã cao đến môi rồi. Liếc thấy hấn cười đến hai mắt loan loan, Trần Tĩnh nhận không được lấy tay xoa xoa đầu Dương Dật.

“Ta hỏi người ta có phải cao hơn hay không, không phải nói người sờ đầu ta. Người sờ nhiều quá lẽ không cao lên được thì sao.” – Dương Dật vỗ vỗ cánh tay đang ở trên đầu mình tàn sát bữa bãi, nếu không cao lên được thì hấn đi đâu tìm người mà bắt đền đây?

“Ừ. Có chút rậm đen, đúng là cao hơn một chút rồi, hai tháng trước người vẫn chỉ đứng đến cằm ta.” – Trần Tĩnh vừa cười vừa nói.

“Ta đã nói rồi mà, phơi nắng nhiều như vậy sao có thể không đen chứ.” – Dương Dật thực cao hứng, hấn chẳng những muốn cao lên còn muốn cường tráng hơn, trở thành một nam tử hán đích thực. Dù thế nào cũng không thể khiến bộ dáng của mình giống như nữ nhân được.

Dương Dật khoe miệng vênh lên vui vẻ đi lên ngọn núi bên cạnh hái đậu. Đợi đến khi qua tháng mười là hết mùa đậu thì suốt bảy tám tháng sau sẽ không có đậu nữa, vì vậy hấn cứ cách ba ngày là lại lên trên trăn mua đậu, nhưng không phải là lần nào cũng có người bán, trời nóng như vậy người đi hái đậu đã càng ngày càng ít rồi.

“A mỗ, cha thực sự có đen sao? Ta thấy rõ ràng cha vẫn trắng giống như trước kia mà.” – Tiểu Bảo nghi hoặc hỏi.

“Cha người thời điểm cất gạo thô đã đen đi một chút, chỉ là hai ngày nay không có ra ngoài phơi nắng cho nên trắng lại mà thôi. Có điều cha người thích hấn đen, chúng ta cứ coi như hấn đen là tốt rồi.” – Trần Tĩnh cười nói với Tiểu Bảo.

Tính tính thời gian, có lẽ nha dịch thu thuế đất cũng sắp đến rồi, nhà y tổng cộng có năm mẫu đất, ba mẫu trông tinh mẽ tính ra là ba quan tiền, còn lại hai mẫu gạo thô thì chỉ cần nộp hai trăm cân gạo thô là được. Trần Tĩnh đã sớm nói với Dương Dật để hai trăm cân gạo thô đó vào trong bao đặt ở trong nhà chính.

“Rầm rầm rầm, mở cửa, mở cửa nộp thuế.” – Ngay lúc Trần Tĩnh nghĩ đến việc nộp thuế thì nha dịch đã

đến gõ cửa.

“Đến đây.” – Trần Tĩnh ra sân mở cửa, bên ngoài đứng ba hán tử cao lớn, thái độ coi như không tệ, bên cạnh họ có một cái xe bò, thôn trưởng cũng đi cùng với bọn họ.

“Thuế đất nhà các người đã tính xong rồi. Năm nay nhà các người trồng ba mẫu tinh mễ, bởi vì lần này mưa lớn, tinh mễ thu hoạch cũng kém đi một chút cho nên bên trên đã giảm một ít thuế, chỉ cần nộp bảy trăm năm mươi văn tiền. Còn gạo thô đã chuẩn bị xong chưa? Nếu như chưa có chuẩn bị tốt thì các người phải tự mình chuyển đến kho lương đấy.” – Một người nha dịch cao lớn cầm sổ thu thuế nói ra.

“Trần Tĩnh, người chuẩn bị xong chưa?” – Thôn trưởng hỏi.

“Đã sớm chuẩn bị, các người giúp ta khuân một chút, ở ngay bên trong nhà chính thôi, hán tử nhà ta đã đi ra ngoài rồi.” – Trần Tĩnh mở cửa nói.

Thời điểm những người thu thuế đất rời đi, Trần Tĩnh bắt lấy hai con gà trống lớn nhất trong nhà đưa cho ba nha dịch, đó cũng là lý do những năm nay mấy nha dịch kia đến nhà y thái độ luôn tốt hơn mọi người. Năm ngoái, Trần Tĩnh cũng đã đặc biệt chuẩn bị hai con thỏ rừng.

Dương Dật sau khi về nhà liền thấy trong thôn có vài người xa lạ, bọn họ lại còn kéo theo xe bò, bên trên xe còn có hai cái bao nhìn vô cùng quen mắt.

Về đến nhà Dương Dật cảm thấy hình như thiếu thiếu cái gì đó, nhìn nhìn trong sân thì phát hiện hai con gà trống bình thường mỗi lần hắn về đều sẽ nhảy lên ***g gà tranh ăn với gà mái không thấy đâu nữa. Mỗi lần Dương Dật đi ra ngoài nếu bắt gặp châu chấu cào cào đều bắt về chính là để cho mấy con gà mái ăn, cho chúng sinh nhiều thêm vài quả trứng.

“Trần Tĩnh, gà nhà chúng ta đâu mất rồi?” – Dương Dật vừa hỏi vừa ném hơn mười con châu chấu vào trong ***g gà.

“Người nói nhỏ một chút, Tiểu Bảo vừa mới ngủ.” – Trần Tĩnh thấy Dương Dật hô to gọi nhỏ liền nhắc nhở.

“Hai con gà trống kia ta mang cho mấy nha dịch thu thuế rồi. Là chuyện thuế đất lần trước ta đã nói ấy. Năm nay bởi vì thời điểm thu tinh mễ có mưa cho nên được miễn một trăm năm mươi văn tiền.” – Trần Tĩnh nói.

“Thì ra là như vậy, lần trước có thể ta không để ý nên không nghe rõ lời người nói.” – Hắn thực sự không chú ý đến chuyện này.

Hôm nay đột nhiên Dương Dật nhớ đến một chuyện, hắn thấy một ca nhi trong thôn mới sinh tiểu bảo bảo đem nước cơm đút cho nó ăn. Đứa nhỏ mà lại cho ăn nước cơm như vậy thì làm sao có thể có dinh dưỡng được. Hắn không biết là ca nhi ở đây sinh con ra có sữa hay không. Nếu như thật sự không có, hắn phải

chuẩn bị sớm một chút. Ở trên thị trấn Dương Dật từng thấy người ta bán dê, nếu thực không có thì hẳn sẽ mua trước một con dê mẹ đang mang thai về nuôi, đến lúc Trần Tĩnh sinh con, đứa nhỏ sẽ có sữa dê uống. Hẳn phải hỏi Trần Tĩnh cho rõ mới được.

“Trần Tĩnh, ta muốn hỏi ngươi một chuyện.” – Dương Dật vừa rửa tay vừa nói.

“Ăn cơm trước đi, có chuyện gì để lát nữa nói, bận rộn từ trưa đến giờ ngươi không đói sao?” – Trần Tĩnh cười cười.

Dương Dật nằm ở trên giường nhẹ nhàng đặt tay lên bụng Trần Tĩnh, tiểu gia hỏa hiện tại càng ngày càng hiếu động. Thời điểm nhóc con này động, Dương Dật chỉ sờ nhẹ một cái nó sẽ vô cùng hưng phấn dùng sức đá hai cái, chắc là muốn cùng người lớn bên ngoài vui vẻ trao đổi với nhau.

“Trần Tĩnh, hài tử sau khi sinh ra, ngươi có, cái kia... có sữa đủ cho hài tử ăn không?” – Dương Dật ghé sát vào bên tai Trần Tĩnh.

“Ca nhi làm sao có sữa được? Chỉ có dê bò sau khi sinh mới có sữa thôi.” – Trần Tĩnh vừa cười vừa nói.

“Vậy con của chúng ta sau khi sinh ra thì ăn cái gì?” – Dương Dật hỏi.

“Nước tinh mẹ. Nếu như hài tử thân thể quá kém thì chúng ta sẽ mua sữa dê mới sinh để nuôi hài tử. Tiểu Bảo hồi đó cũng có một khoảng thời gian ngắn uống sữa dê, cho nên thân thể của nó bây giờ đặc biệt tốt.” – Trần Tĩnh kiên nhẫn giải thích.

“Thế thì bây giờ chúng ta chuẩn bị dê mẹ mang thai là vừa rồi. Đợi đến khi hài tử sinh ra mới chuẩn bị nhất định sẽ không kịp đúng không.” – Dương Dật chưa từng chăm sóc qua hài tử mới sinh, cho nên tốt nhất là thời điểm nó chưa sinh ra có thứ gì cần chuẩn bị thì cứ chuẩn bị cho thật tốt, nếu không đến lúc đó lại rồi hết cả lên thì không ổn.

“Ừ. Ngươi không biết cách chăm sóc hài tử, a mỗ thì lại đi rồi, chúng ta cũng nên chuẩn bị sớm một chút. Vậy đi, ngày mai ngươi lên trên trấn mua một con dê mẹ đang mang thai, con dê mẹ kia nhất định phải sinh đúng vào ba tháng sau, nếu không sẽ không kịp thời gian. Tốt nhất là mua dê mẹ đã có thai được ba tháng, hơn hai tháng nữa là có thể sinh sản.” – Trần Tĩnh tính toán thời gian.

Hôm nay Dương Dật dậy thật sớm, hẳn nghe Trần Tĩnh nói cứ đến ngày mười lăm mỗi tháng trên thị trấn sẽ bán khá nhiều súc vật, hẳn muốn nhờ Tần Huy dẫn mình đi xem một chút. Cái tên kia cứ đến mùa đông thường hay mua dê, dĩ nhiên quen thuộc giá cả, lựa chọn dĩ nhiên sẽ tốt hơn hẳn.

“Trên đường đi nhớ cẩn thận một chút, uống thêm ít trà giải nhiệt, nếu mệt thì cứ ngồi xuống ven đường nghỉ ngơi. Nhớ rõ lúc trở về phải lấy thêm nước trà ở chỗ Tần đại ca, nếu không sẽ bị cảm nắng.” – Trần Tĩnh không ngừng dặn dò, trời càng ngày càng nóng, để Dương Dật đi lên trấn một mình y cảm thấy không yên tâm một chút nào.

“Đừng lo lắng, đây có phải là lần đầu ta lên trần đầu. Con đường đó ta đã đi rất nhiều lần rồi, số đậu trong nhà nhiều như vậy cũng đều do ta mua về đấy.” – Dương Dật cười trấn an Trần Tĩnh.

Tần Huy đưa Dương Dật đến một cái nông trường bên ngoài trần chọn dê. Nghe Dương Dật nói muốn ở trong trần mua một con dê mẹ để lấy sữa cho hài tử ăn, Tần Huy nhất định không đồng ý, nếu muốn mua cho hài tử thì phải mua một con dê mẹ tốt nhất. Số dê mẹ hiện tại người ta đem bán cũng không phải là dê tốt, cho nên Dương Dật bị Tần Huy kéo đến nơi này.

“Lâm bá, con dê mẹ đang mang thai tốt nhất của nhà ngươi là con nào? Ca nhi nhà huynh đệ ta sắp sinh, muốn mua một con dê mẹ hơn hai tháng nữa có thể sinh sản.” – Tần Huy cười nói với Lâm bá.

“Tần quân sự tới đây à, muốn mua dê mẹ mang thai sao? Nhà ta bên này có mấy con, ta đưa ngươi đi xem xem có con nào phù hợp không.” – Lâm bá vừa cười vừa nói. Mãn nguyệt lâu mỗi năm đều đến đây mua dê, hơn nữa trả giá rất hợp lý, cho nên có dê tốt Lâm bá sẽ giữ lại cho Tần Huy.

“Phù hợp với yêu cầu của ngài có ba con, một con đã mang thai hơn ba tháng, chỉ hai tháng nữa sẽ sinh, ngoài ra còn có hai con mang thai chừng ba tháng, hơn hai tháng nữa sẽ sinh. Vậy thì trong hai con này ngài chọn lấy một con mình thích đi, cả hai đều là dê tốt đấy.” – Lâm bá vừa cười vừa nói. Nếu không phải là Tần Huy mang hán tử kia đến, dê mẹ này ông nhất định sẽ không bán mà để nó sinh con ra, chờ đến lễ mừng năm mới mới đúng thời điểm bán được giá.

“Bọn chúng đã sinh con mấy lần rồi?” – Dương Dật nhìn hai con dê thấy chúng rất khỏe mạnh hỏi.

“Con này đã sinh hai lần rồi, còn con bên cạnh ngươi thì năm ngoái mới sinh một lứa, lần này mới là mang thai lần hai, cả hai đều là dê mẹ loại tốt nhất.” – Lâm bá vừa cười vừa vỗ vỗ dê của mình, có thể đem dê nuôi được tốt như vậy cũng không có bao nhiêu người.

Cuối cùng Dương Dật quyết định chọn con dê mẹ đang mang thai lần hai, con này có lẽ sơ ra tốt hơn một chút, dù sao tuổi của nó cũng tương đối trẻ.

“Trên đường về nhớ cẩn thận một chút, đi từ từ thôi, nhớ phải cho dê mẹ uống nước.” – Tần Huy dặn dò.

“Ngươi mau về đi, đã làm phiền ngươi cả ngày nay rồi, con dê này ta sẽ cẩn thận đưa về, dù sao nó cũng là khẩu phần ăn sau này của con ta mà.” – Dương Dật sau khi chọn được dê, tâm tình trở nên vô cùng tốt.

“Tần quân sự yên tâm, ta sẽ đưa dê và người an toàn trở về.” – Nhi tử của Lâm bá vừa cười vừa nói, mặc dù người kia là hán tử, nhưng mà dung mạo so với ca nhi còn đẹp hơn, chuyện này y vô cùng vui vẻ nguyện ý đi ấy chứ.

Hai người đem theo dê vừa đi vừa nói chuyện, chủ yếu là về cách nuôi dưỡng và chăm sóc làm sao để dê khỏe mạnh. Đi được hơn nửa đường thì dừng lại, Lâm Hoa thấy trần Dương Dật đầy mồ hôi muốn đưa tay lau giúp hắn, lại cảm thấy không tốt lắm, người này nếu là ca nhi y nhất định sẽ lấy về nhà, chỉ đáng tiếc đó là lại hán tử. Có điều, như vậy cũng chẳng sao, để đó ngắm nhìn cũng thấy cảnh đẹp ý vui.

“Dương Dật, để ta giúp người đeo giỏ đi, ta thấy trên trán người đổ đầy mồ hôi rồi kìa.” – Lâm Hoa cầm lấy giỏ trúc Dương Dật vừa buông xuống nói. Cái giỏ trúc này đúng là rất nặng, y đem nó vác lên lưng, không nghĩ tới người kia gầy teo như vậy mà khí lực lại rất lớn.

“Nặng như vậy người sớm nói một chút ta đã mang giúp người rồi.”- Lâm Hoa cười lớn.

“Không sao, để ta tự mình đeo là được.” – Dương Dật muốn cự tuyệt, nhưng mà giỏ trúc đã được đeo lên lưng của Lâm Hoa nên cũng đành đi theo.

Qua hơn hai khắc (= 30'), hai người cuối cùng cũng về đến Trần gia thôn, con dê mẹ này đang mang thai, Dương Dật cũng không dám đi quá nhanh.

“Đến nhà của ta rồi Lâm đại ca, hôm nay đúng là làm phiền người, nhanh vào đây uống miếng nước.” – Dương Dật đẩy cửa sân ra, mặt trời cũng đã gần xuống núi.

“Cha đã về rồi, dê nhỏ, dê nhỏ.” – Nhóc Béo cao hứng kêu lên, thò tay muốn đi sờ sờ con dê mẹ.

“Nhóc thối tránh qua một bên, coi chừng hù nó sợ. Chờ đến khi nào nó quen thuộc rồi lúc đó cho người chơi. Nó coi vậy nhưng mà là lương thực của em trai người đấy.” – Dương Dật cười ôm lấy Nhóc Béo hôn một cái.

Lâm Hoa nhìn tiểu gia hỏa mập mập kia, đáng yêu như vậy lớn lên nhất định sẽ giống Dương Dật.

“Dương Dật, ta về trước, trời sắp tối rồi, chờ vài ngày nữa ta lại tới. Cách nuôi dê trên đường đi ta cũng đã nói hết với người rồi, nếu có cái gì không hiểu thì đến tìm ta, ta lúc nào cũng có mặt ở nông trường.” – Lâm Hoa nhìn thấy sắc trời dần tối liền chào.

Trần Tĩnh đang nấu cơm bên trong, nghe tiếng Tiểu Bảo gọi lớn thì chạy ra – “Dương Dật, người về rồi sao? Sao lại về muộn như vậy?” – Vừa ra tới nơi, y lập tức nhìn thấy trong sân vẫn còn có một hán tử khác đang đứng.

“Trần Tĩnh, đây là Lâm đại ca, dê của chúng ta là do Tần đại ca dẫn đến nhà Lâm đại ca mua, Lâm đại ca giúp ta đưa dê về.” – Dương Dật giới thiệu.

“Cám ơn Lâm đại ca, Dương Dật nhà ta đối với mấy chuyện này không quen thuộc. Đi đường dài chắc cũng đói bụng rồi, mau vào đây ăn cơm, cơm ta cũng đã nấu xong hết, ăn xong rồi hãy về.” – Trần Tĩnh vừa cười vừa nói.

Cả ngày hôm sau, Dương Dật và Tiểu Bảo liên tục vây quanh con dê mẹ kia. Buổi sáng, Dương Dật đi ra dòng suối lớn cắt cỏ xanh, Tiểu Bảo thì vừa mới ăn xong lại chạy ra lấy cỏ cho nó ăn. Hiện tại, căn nhà tranh đã được dọn dẹp sạch sẽ thành chuồng dê, trước kia nơi này vốn là phòng củi, hai bên trái phải đặt hai cái ***g gà.

“Được rồi, hai người các người đừng có suốt ngày vây quanh nó như vậy, sẽ hù nó đấy, cũng nên để nó an ổn nghỉ ngơi đi.” – Trần Tĩnh đối với hai kẻ đang xem dê mẹ như vật quý hiếm nói.

Lâm nhảm: Vâng... đã có một người nhìn anh chảy nc miêng:v

Dê

26. Chương 26

Thời tiết trở nên càng ngày càng oi bức, căn phòng của a mỗ Dương Dật trước kia bây giờ đã chứa đầy những bình rượu nho, ngay cả trên giường cũng để đầy những bao vải đựng đậu.

Tháng chín đã đến nhưng mãi chẳng thấy mưa, tuy một khoảng thời gian trước có hai trận mưa nhỏ, nhưng căn bản là chẳng thấm vào đâu. Hiện tại Dương Dật nếu muốn cắt cỏ thì phải chạy đến nơi hẻo lánh nhất ở sau núi mới có thể cắt được cỏ xanh.

Dương Dật vẫn nghĩ, tình trạng này khả năng chính là hạn hán. Kiếp trước hẳn chưa bao giờ trải qua hạn hán, cũng không biết nếu quả thực là như vậy thì phải trải qua thể nào. Có điều, khi cùng Trần Tĩnh bàn bạc, y lại bảo hẳn không cần lo lắng, vì thế Dương Dật cũng chẳng nghĩ nhiều.

Trần Tĩnh bây giờ bụng đã vô cùng lớn, làm việc gì cũng bất tiện, mà Dương Dật cũng cương quyết không cho y đụng tay vào bất cứ việc gì, mọi sinh hoạt trong gia đình đều một tay hẳn làm hết. Thấy thế, Tiểu Bảo cũng trở nên nghe lời hơn nhiều, nó ngày ngày phi thường chờ mong tiểu đệ đệ được sinh ra.

Nửa đêm hôm nay, Dương Dật theo thói quen tỉnh dậy sờ sờ bụng Trần Tĩnh thì phát giác y vậy mà không ngủ.

“Sao còn chưa ngủ? Là ngủ không được hay khó chịu ở đâu?” – Dương Dật ngáp một cái hỏi.

“Không sao đâu, chỉ là không buồn ngủ thôi.” – Trần Tĩnh thanh âm rất nhẹ.

“Sao có thể như vậy. Bình thường rõ ràng đến tối người đều ngủ rất ngon, giờ sao lại không ngủ được.” – Dương Dật không tin. Hắn ngồi dậy bắt đầu thắp đèn. Vừa thắp lên đã thấy sắc mặt Trần Tĩnh có chút không ổn, nhất định là khó chịu ở đâu đó cho nên mới không ngủ được.

“Mau nói xem, có chỗ nào khó chịu.” – Dương Dật lấy tay ấn ấn lên trán Trần Tĩnh thử độ ấm. Thân nhiệt vẫn bình thường. Tay lại mò đến phía sau y, không thấy chảy máu, vậy thì không có gì nghiêm trọng.

“Thực sự là không sao mà. Chỉ là chân bị rút gân thôi, ngày mai sẽ không có việc gì nữa. Người đừng lo

lắng, mau đi ngủ đi.” – Trần Tĩnh kéo xuống cái tay vẫn còn đang sờ soạng của Dương Dật trấn an.

“Chuột rút sao có thể là việc nhỏ được. Để ta xoa xoa giúp người. Nhìn người khó chịu đến không ngủ được còn dám nói là không có việc gì. Là cái chân nào?” – Dương Dật hỏi.

“Chân phải.” – Trần Tĩnh trước kia mang thai Tiểu Bảo chưa từng phát sinh qua chuyện như thế này, cũng không biết vì sao lần này lại bị chuột rút.

Dương Dật xoa xoa bóp chân cho Trần Tĩnh, có lẽ là y quá đau nhưng lại sợ đánh thức hấn cho nên một mực chịu đựng, các cơ trên chân đều đã cứng ngắc lại. Trong lòng Dương Dật cảm thấy vô cùng khó chịu, hấn đau lòng.

“Lần sau nếu khó chịu ở đâu, dù ta có ngủ rồi cũng phải đánh thức ta dậy, không được cái gì cũng chịu đựng một mình. Nếu người xảy ra chuyện thì ta với Nhóc Béo phải làm sao? Người thực sự cam lòng đem ta với Nhóc Béo tặng cho ca nhi khác sao?” – Dương Dật có chút nặng lời.

“Tất nhiên là không nữa rồi, về sau sẽ không như vậy nữa.” – Trần Tĩnh rất sáng khoái nhận lỗi. Dương Dật có thể quan tâm y như vậy khiến tâm tình y rất tốt, bóp chân cũng trở nên không còn quá khó chịu nữa.

Dương Dật xoa bóp mãi cho đến khi bóp chân Trần Tĩnh không còn co cứng, cả chân ấm lên, lúc này hấn mới nghĩ phải tìm cách để cho Trần Tĩnh bổ xung thêm canxi.

“Thấy thế nào? Có thoải mái hơn không?” – Dương Dật vẫy vẫy cánh tay có chút mỏi nhừ. Qua một lúc vẫn không nghe thấy tiếng trả lời của Trần Tĩnh, hấn đoán có lẽ y đã ngủ say rồi. Lắc lắc đầu, nhất định là y đã mệt lắm, nếu không thì lúc hấn xoa bóp y cũng sẽ không ngủ quên như vậy.

Đang ngủ thì đột nhiên nghe được tiếng mưa rơi tí tách tí tách, Dương Dật thiếu chút nữa thì từ trên giường nhảy dựng lên. Trần Tĩnh nói, tháng chín mưa xuống là có thể trồng gạo thô, vậy mà ông trời lại cố tình cứ nắng không ngừng. Bấy giờ đột nhiên nghe được tiếng mưa, Dương Dật thật cao hứng, từ trên giường ngồi dậy đi ra ngoài nhìn, thấy bên ngoài vậy mà vẫn còn chưa sáng.

Trần Tĩnh và Nhóc Béo vẫn còn đang ngủ. Hôm qua y vì bị chuột rút mà ngủ không được yên giấc, nếu không phải hấn đột nhiên tỉnh dậy, nhất định Trần Tĩnh sẽ nhắm nhện cho qua. Sau khi hấn biết chuyện, ngồi xoa bóp cho y cũng tốn không ít thời gian.

Dương Dật biết rõ ở kiếp trước phụ nữ khi mang thai sẽ hay bị rút gân. Lúc trước hấn có thuê nhà chung với một đôi vợ chồng trẻ, người vợ mang thai thường xuyên bị chuột rút. Cũng chính vì thế mà Dương Dật cũng được phổ cập không ít những điều cần chú ý khi phụ nữ mang thai. Hiện tại, hấn cho rằng Trần Tĩnh đây là do thiếu canxi mới bị như vậy, phải đi ra suối bắt một ít tôm về cho y bổ xung thêm canxi mới được. Mặc dù hôm nay trời mưa, nhưng vì Trần Tĩnh, vì đứa nhỏ trong bụng hấn vẫn quyết định đi bắt.

Nấu cháo múc vào bát sứ uống một ít vẫn thấy Trần Tĩnh và Tiểu Bảo ngủ ngon lành cũng không đánh thức, Dương Dật mặc áo tơi, đội mũ rộng vành mang theo thùng gỗ và giỏ trúc đi ra suối lớn bắt tôm. Hấn

nhất định không để cho đứa nhỏ bởi vì Trần Tĩnh thiếu canxi mà xảy ra chuyện.

Đi vào trong thôn, bởi vì trời mưa cho nên nước dâng cao hơn một ít, Dương Dật đem giỏ trúc đặt ở một chỗ khá hẹp nơi hạ nguồn. Nước không ngừng từ trên cao chảy xuống, đợi một lúc nhấc giỏ trúc lên, bên trong có một ít tôm nhỏ, có điều không nhiều lắm, không biết phải bắt đến bao giờ.

Sau khi đem tôm đổ vào trong thùng gỗ, Dương Dật cởi giày lội vào trong suối không ngừng đem những hòn đá chuyển qua chuyển lại khiến những con tôm bị động mà từ chỗ nấp bơi đến cái giỏ trúc, vì thế chẳng mấy chốc hán đã bắt được không ít.

“Dương Dật, trời đang mưa người lại đi đâu vậy?” – Trần Tĩnh đứng dưới mái hiên thấy Dương Dật cầm thùng gỗ và giỏ trúc trở về liền hỏi.

“Đi bắt một ít tôm làm cho người ăn. Hôm nay người nhất định không được nhường hết cho Nhóc Béo đấy. Tôm này là ta đặc biệt bắt cho đứa nhỏ ở trong bụng của người. Ngày hôm qua chân người bị rút gân đau như vậy, chiều nay ta sẽ vào trấn tìm Lý đại phu xem có gì có thể dùng được không.” – Dương Dật cởi mũ rộng vành ra nói.

“Mau lau người đi, đừng để bị lạnh.” – Trần Tĩnh giúp Dương Dật cởi áo tơi ra.

“Biết rồi biết rồi, ta bây giờ là trụ cột trong nhà, nếu bị bệnh thì lấy ai tới chăm sóc cho người và Nhóc Béo.” – Dương Dật vừa cười vừa nói, có người quan tâm mình nóng hay lạnh, cảm giác thật hạnh phúc.

Tôm nhỏ được Dương Dật rửa sạch đổ vào trong chảo có một ít dầu, cho thêm một ít tỏi băm và rượu gia vị nấu đến khi cạn nước thì lấy ra, hương vị vô cùng thanh đậm. Tiểu Bảo lấy đũa gắp một miếng ăn thử tỏ vẻ không thích, nó chỉ thích ăn tôm dùng nhiều dầu rang giòn lên thôi.

Đến nhà của Lý đại phu mua ba gói thuốc bổ, không ngờ lại đụng phải người bán hồ đào, Dương Dật liền đem cả sọt đều mua hết, tất cả tổng cộng lại có tám mươi cân. Tuy lúc ăn phải đập vỡ ra rất phiền toái, nhưng mà thứ này hiện tại đối với Trần Tĩnh là tốt nhất. Hơn nữa, trong nhà đã có cái cối đá, chỉ cần đem hồ đào bỏ vào bên trong dùng chày đập là có thể mở ra rồi, như thế sẽ không cần phải tốn nhiều sức, mà cái cối bấy lâu không được sử dụng cũng có đất dùng.

Dương Dật sau khi về nhà thì gỡ hơn mười quả hồ đào, bên trong tuy rằng hơi ít thịt một chút nhưng mà so với loại nhiều thịt ở đời trước thì thơm hơn rất nhiều. Sợ Trần Tĩnh mới ăn không quen sẽ bị đau bụng, Dương Dật đem số thịt quả bỏ vào trong nước đun sôi lên rồi để cho ráo sau đó bỏ vào chảo rang lên, lại cho thêm một ít mạch nha, đun đến khi hồ đào ngấm đường, phi thường thơm.

“Nhóc Béo, người không được ăn tranh phần của a mã, phần trong cái bát nhỏ kia là của người.” – Dương Dật đem hồ đào rang đường chia ra làm hai phần, để phòng Trần Tĩnh lại đem tất cả đưa cho Nhóc Béo ăn. Tiểu tử kia ấy à, tham ăn vô cùng.

“Tiểu Bảo biết rồi. Bây giờ trong bụng a mã có tiểu đệ, ta là ca ca không thể tranh ăn với tiểu đệ được.” –

Tiểu gia hỏa nói đạo lý, nhìn giống hệt một tiểu đại nhân.

“Tiểu Bảo thật nghe lời, đợi đệ đệ sinh ra rồi, nó nhất định sẽ yêu thích Tiểu Bảo ca ca.” – Dương Dật cười xoa đầu Nhóc Béo khích lệ.

“Cha, người không được gọi ta là Nhóc Béo nữa. Ta bây giờ sắp làm ca ca rồi, cha không thể lúc nào cũng gọi là Nhóc Béo được, như vậy không tốt, hơn nữa Tiểu Bảo cũng không có béo.” – Nhóc Béo rút cuộc bắt đầu chú ý giữ gìn hình tượng cho mình. Có đệ đệ rồi thì không thể giống như trước đây nữa, nó muốn làm tấm gương tốt cho đệ đệ.

“Được, từ giờ trở đi cha sẽ gọi người là Tiểu Bảo, không gọi người là Nhóc Béo nữa. Tiểu Bảo nhà chúng ta cũng bắt đầu biết chú ý hình tượng rồi, ha ha ha.” – Dương Dật cười lớn. Một đứa nhỏ đứng còn chưa cao bằng chân hân mà lại bày ra bộ dáng tiểu đại nhân nói chuyện hình tượng với mình, đứa nhỏ nhà hân đúng là đặc biệt đáng yêu.

“Dương Dật, hôm nay ở ngoài mưa rất lớn, ngày mai có thể trồng gạo thô được rồi. Hạt giống chỉ cần ngâm nửa canh giờ là ngày mai có thể trồng được. Trời khô hạn lâu ngày cỏ dại trên đất cũng không có.” – Trần Tĩnh nói.

Ngày hôm sau thời tiết rất tốt, Dương Dật cầm một cái rổ bên trong đựng hạt giống chiếu theo cách của Trần Tĩnh chỉ đem hạt giống ném lên mặt đất.

“Dương Dật, lệch sang một chút, ném về phía trước.” – Trần Tĩnh dẫn Tiểu Bảo ra ruộng, nhìn thấy Dương Dật cứ ném lệch hạt giống như vậy y thực sự có chút không nhịn được.

“Tiểu Bảo, người đứng ở đây, a mỗ đi giúp cha người.” – Trần Tĩnh nói với Tiểu Bảo.

“Trần Tĩnh, người sao lại ra đây? Ta làm một lúc là xong, người trở về trông Tiểu Bảo đi.” – Dương Dật thấy Trần Tĩnh đi xuống liền nói.

“Đều ném lệch hết cả rồi, để đó ta làm.” – Trần Tĩnh bốc một nắm hạt giống bắt đầu ném, rất nhanh cả nắm đã nghiêm chỉnh nằm trên mặt đất.

Dương Dật một bên lo lắng cho Trần Tĩnh, một bên lại tự xỉ vả, mỗi lần Trần Tĩnh ném ra hạt giống đều nằm nghiêm chỉnh chỉnh tề, vậy mà hân ném, nếu không phải lệch ra bay tám thước, thì cũng là chỗ có chỗ không.

“Được rồi, người trước tiên đem Tiểu Bảo về nhà nghỉ ngơi đi, ta học theo phương pháp của người rồi làm. Thấy người làm mấy việc này ta lại cảm thấy sợ hãi.” – Dương Dật nói.

“Ta không sao, chỉ giống như làm mấy việc vặt trong nhà thôi. Người cứ làm từ từ, ta với Tiểu Bảo ngồi ở trên bờ chờ. Gạo thô nhà chúng ta trồng lần này, tin tưởng người có thể làm tốt.” – Trần Tĩnh vừa cười

vừa nói.

Dương Dật thấy Trần Tĩnh có ý muốn xem mình làm việc đành đem toàn bộ tâm trí đặt ở mảnh ruộng. Thực sự thì không phải là do hắn không cố gắng, mà là, ở đây không có thước đo, muốn trông thẳng hàng ngay ngắn quả thực quá khó khăn. May mắn là có Trần Tĩnh làm mẫu trước cho hắn làm theo. Càng làm Dương Dật lại càng chú tâm, cuối cùng miễn miễn cưỡng cưỡng cũng coi như trông xong.

“Được rồi, được rồi, mặt trời cũng sắp lên cao, chúng ta cũng mau về nhà thôi.” – Dương Dật đối Trần Tĩnh nói.

Một nhà ba người nhân lúc trời vẫn còn chưa quá nắng trở về nhà. Nguyên bản nửa mẫu ruộng bên cạnh ruộng gạo thô là trồng rau, nhưng mà trời nắng cứ kéo dài cho nên số rau trồng ở đó đã chết héo hết. Hiện tại số rau dùng trong nhà đều lấy từ góc vườn, một ít mướp, rau hẹ, măng trúc và một số ít loại khác. Có điều, số rau đó cũng bị côn trùng phá gần hết, thứ tốt nhất chỉ còn dưa chuột hái ở sau núi mà thôi. Số dưa chuột đó chẳng những nhiều mà lại còn non, Dương Dật vẫn thường đến đó hái về để chiên với trứng ăn.

Bởi vì ngày hôm qua có mưa, Dương Dật thấy thời điểm cũng thuận lợi liền gieo xuống một ít hạt giống củ cải trắng và rau các loại. Hắn hy vọng tầm mười ngày sau có thể có thêm một ít rau ăn.

“Tiểu Bảo, chạy chậm một chút, coi chừng ngã.” – Dương Dật đối với tiểu gia hỏa đang chạy ở phía trước mình và Trần Tĩnh kêu lên.

“Biết rồi, cha, Tiểu Bảo sẽ không ngã đâu.” – Tiểu gia hỏa quay đầu lại kêu to.

“Trần Tĩnh, ngươi có cảm thấy hình như Tiểu Bảo cao hơn một chút rồi không?” – Dương Dật hỏi Trần Tĩnh.

“Coi chừng.” – Dương Dật quát to một tiếng, ném luôn cái rổ trong tay đi ôm lấy Trần Tĩnh. Vừa rồi hắn vừa quay đầu lại nhìn liền thấy Trần Tĩnh thất thần bước vào một cái hố trên mặt đất, thiếu chút nữa là bị ngã rồi.

“Ngươi thế nào rồi? Sao lại không cẩn thận như vậy? Ngươi làm ta sợ muốn chết, sợ muốn chết luôn ấy. Nếu ngươi mà ngã thì phải làm sao bây giờ?” – Dương Dật ôm lấy Trần Tĩnh lắp bắp nói, cả người đều phát run, lúc này hắn thực sự là bị hù gần chết.

“Ta không sao, Dương Dật, ta không sao. Thực sự không có việc gì.” – Trần Tĩnh vỗ vỗ lưng Dương Dật. Vừa rồi y không chú ý một chút, chân dẫm vào khoảng không, suýt nữa thì ngã. Nếu vừa rồi Dương Dật không ôm lấy y, có thể đã bị ngã rồi.

Chuyện này nếu là bình thường cũng chẳng phải là việc gì to tát đáng nói, nhưng mà bây giờ đang trong thời điểm nhạy cảm. Nếu lúc này thực sự ngã sắp xuống, y dù không có việc gì cũng không dám đảm bảo hài tử trong bụng không bị làm sao. Nghĩ đến điều đó, trong lòng Trần Tĩnh cũng cảm thấy sợ hãi.

“Cũng may, cũng may là không thực sự ngã xuống. Trần Tĩnh, người không sao thật chứ?” – Dương Dật ôm một lúc lâu mới cẩn thận buông Trần Tĩnh ra.

“Có lẽ không sao.” – Trần Tĩnh cười trấn an Dương Dật, nhưng mà ngay tại thời điểm y muốn đứng dậy đột nhiên nhúu mảy, hình như chân bị trật khớp rồi.

“Thật sự không có việc gì?” – Xem xét một hồi, Dương Dật vẫn không an tâm hỏi, vừa rồi hẳn bị hù đến mức tim sắp nhảy ra ngoài luôn rồi.

“Yên tâm, hải tử không làm sao cả, bụng cũng không đau. Nhưng mà hình như chân ta bị trật khớp rồi.” – Trần Tĩnh bất đắc dĩ nói.

“Chân bị trật, vậy để ta công người về.” – Dương Dật lập tức nói.

“Đồ ngốc, người muốn dùng cách nào để công ta? Không sợ ép cho hải tử chui ra luôn sao? Đỡ ta là được, chúng ta từ từ trở về.” – Trần Tĩnh bị Dương Dật chọc cho bật cười, cái thân thể nhỏ nhắn của Dương Dật mà công được y mới là quái lạ đấy.

Thanh niên nhiều khi rất mạnh động và ko biết tự lượng sức.

Quả hồ đào hay còn gọi là quả óc chó. Các tình iêu muốn biết rõ hơn về công dụng của nó thì vào link nha

27. Chương 27

Dương Dật nhìn bụng của Trần Tĩnh, cảm thấy đúng là không thể để lên lưng mà công được, may là nơi này cũng không xa nhà lắm, đi về chắc cũng không có vấn đề gì.

“Để ta đỡ người, cẩn thận một chút, chỗ nào không thoải mái thì phải nói đấy.” – Dương Dật đỡ Trần Tĩnh đứng lên.

Trần Tĩnh gật gật đầu, em một phần trọng lượng dựa lên vai Dương Dật.

“Cha, a mỗ, các người làm sao vậy?” – Nhóc Béo thấy cha đang đỡ a mỗ của nó quay đầu chạy lại hỏi.

“Chân của a mỗ người bị trật rồi, cha đỡ a mỗ về nhà, Tiểu Bảo phải đi nhanh một chút về nhà mở cửa.” – Dương Dật nói với Nhóc Béo.

Tiểu Bảo thấy a mỗ cau mày, bộ dáng hình như rất thống khổ, thế là tiểu gia hỏa ngoan ngoãn đi trước

làm nhiệm vụ mà cha giao cho mình, mở cửa.

Dương Dật đỡ Trần Tĩnh lên giường ngồi, cẩn thận cởi giày cho y. Vừa cởi dày ra lập tức nhìn thấy mắt cá chân y có chút sưng tấy lên. Nhìn thấy vậy Dương Dật có chút hoảng. Phải làm sao bây giờ, ở đây không có dầu hồng hoa, cũng không có nắn xương thủy, đúng rồi, đi tìm đại phu, hẳn hiện tại phải chạy đi tìm đại phu mới được.

“Trần Tĩnh, ngươi cứ nằm ở trên giường, đừng đi đâu hết, chân của ngươi sưng hết lên rồi, để ta đi lên trấn tìm Lý đại phu.” – Dương Dật rối loạn nói.

“Dương Dật, đừng gấp, ta chỉ bị trật chân thôi, không có việc gì, qua hai ngày là khỏi thôi. Trong nhà có thuốc mỡ tiêu sưng, ngươi mang đến đây cho ta xoa là được.” – Trần Tĩnh đối với Dương Dật đang hoang mang rối loạn nói.

“Như vậy không được, bụng của ngươi lớn như vậy rồi, cái thuốc kia nhất định là ngấm vào trong máu, nếu làm bị thương hài tử thì phải làm sao bây giờ?” – Dương Dật lo lắng hỏi.

“Thế này đi, bây giờ ta đi nấu cơm cho ngươi và Tiểu Bảo ăn trước, sau đó sẽ lên trấn tìm Lý đại phu để ông ấy xem thử. Lát nữa ông ấy nói gì ta sẽ làm như thế.” – Dương Dật nói xong liền đi chuẩn bị.

Dương Dật qua một hồi bối rối liền tỉnh táo lại, hẳn nhớ kiếp trước nếu bị trật chân thường lúc mới thì chườm lạnh, qua hôm sau lại chườm nóng chân sẽ đỡ sưng hơn, cuối cùng bôi nắn xương thủy, bốn năm ngày sau sẽ không sao nữa.

Nghĩ vậy, hắn đi vào giếng nước trong thôn gánh một thùng nước lạnh buốt về dùng khăn lạnh chườm lên, dặn dò Tiểu Bảo nếu thấy khăn không lạnh nữa thì phải đổi khăn cho a mới rồi mới lên trấn tìm Lý đại phu.

“Lý đại phu, Trần Tĩnh bụng to như vậy rồi có thể dùng cao tiêu sưng không?” – Dương Dật hỏi.

“Dương Dật a, loại thuốc mà Trần Tĩnh ca nhi trước kia mua cho ngươi là loại tốt nhất đấy. Đó là loại cao tiêu sưng tốt nhất trong tiệm rồi. Thân thể ngươi lúc đó vốn không thể dùng thuốc mạnh được, cho nên phải mua loại được kia, loại đó được tính ôn hòa vô cùng, vì thế cứ yên tâm để cho y bôi, sẽ không ảnh hưởng gì đến hài tử đâu. Nhớ là hôm nay y mới bị trật chân, không được xoa nắn, đợi đến tối mai mới được bôi được cao. Sau này để y dùng thêm nhiều thuốc bổ thì lượng thuốc hấp thu sẽ ít đi một chút. Hôm nay ngươi hãy dùng nước giếng lạnh đắp cho y, ngày mai lại dùng nước nóng chườm. Tuyệt đối không được để cho y đi lại, cũng không được làm việc nặng, cứ vậy qua năm sáu ngày là có thể tốt.” – Lý đại phu thở dài. Dương Dật này cuối cùng cũng đã có chút lương tâm, nếu không hẳn cũng sẽ lười giải thích.

Dương Dật hỏi được rành mạch lúc này mới rời khỏi tiệm thuốc của Lý đại phu, trong giỏ trúc đã có thêm ba gói thuốc dưỡng thai. Vốn dĩ hắn sợ Trần Tĩnh trật chân bị sinh non, có điều y không có vấn đề gì thì tốt rồi.

“Tần đại ca, hôm qua ta mới nhờ huynh mua, hôm nay thì đã có rồi, ta còn tưởng phải đợi nửa tháng sau nữa.” – Dương Dật kinh ngạc nhìn Tần Huy. Hôm qua hẳn mới nhờ Tần Huy mua giúp rong biển và tôm khô, thật không ngờ hôm nay đã có rồi.

“Mấy người nhà thuyền thường tự chuẩn bị cho mình một ít đồ biển, bọn họ thích ăn nhưng mà người trong đất liền của chúng ta không thích. Người nói Trần Tĩnh muốn bồi bổ thân thể, ta nhất định sẽ dặn bọn hắn để lại cho một ít, có điều nếu người mà đến muộn hơn hai ngày thì cũng không có cách nào có sớm được. Bởi vì hiện tại nước sông đã cạn không đủ cho thuyền lớn chạy, bọn họ lần này muốn nghỉ một thời gian ngắn, đợi đến khi có mưa, nước lên cao một chút mới lại đến – “Tần Huy vừa cười vừa nói, kỳ thực hẳn đã đem toàn bộ rong biển và tôm khô của những người nhà dò mà mình quen biết mua lại hết rồi.”

“Ở đây còn có cả rong biển sao, thật cảm ơn huynh, Tần Huy.” – Dương Dật cầm lấy một nắm rong biển cao hứng nói. Có những thứ này hẳn sẽ không cần phải lo lắng Trần Tĩnh và hải tử bị thiếu i-ốt và canxi nữa. Cái bình tôm khô kia ít nhất cũng phải được hai cân, đủ cho nhà bọn họ ăn nửa năm rồi.

“Cảm ơn cái gì mà cảm ơn, lần trước người dạy ta làm thịt luộc trộn tỏi phi, số phần ăn bán được ở trong quán rượu không biết đếm bao nhiêu cho xuể, mà tôi bấm dùng để chế biến món ăn cũng rất không tồi. Đã thế người và Trần Tĩnh lại không chịu nhận tiền làm ta cảm thấy thiếu nợ các người không ít đấy. Có chuyện gì thì cứ đến tìm ta, cả hai người đều không còn thân nhân, cứ coi ta như thân đại ca của các người là được rồi.” – Tần Huy vỗ vỗ vai Dương Dật.

“Tần đại ca nói đúng, lần sau có việc gì ta nhất định sẽ đến tìm huynh.” – khước miệng Dương Dật vênh lên nói, có thể có một người bằng hữu hết mực suy nghĩ cho bọn họ như vậy thật hiếm thấy.

“Vậy được rồi, mau mau quay về đi, người ở đây lâu quá để Trần Tĩnh và Nhóc Béo ở nhà cũng không ổn.” – Tần Huy xoa xoa đầu Dương Dật. Kỳ thực hẳn muốn làm như vậy lâu rồi, thấy Trần Tĩnh thường xuyên làm thế nhìn có vẻ rất thoải mái. Thực ra hẳn rất muốn có một đệ đệ, nhưng mà đáng tiếc ông trời lại không chiều lòng người, a mổ của hẳn sau khi sinh hẳn ra thì bụng chẳng có động tĩnh gì nữa. Hẳn trông mong mãi, trông đến khi trưởng thành thì thì bao nhiêu hy vọng cũng tắt ngúm theo.

“Huynh không được học theo Trần Tĩnh sờ đầu ta, như vậy sẽ không cao lên được nữa.” – Dương Dật ngay ra một lúc mới đẩy Tần Huy ra hết lớn, một người hai người đều thích xoa đầu, khó trách mình không thể cao lên được.

“Ha ha ha, người cao như vậy là đủ rồi, xoa xoa đầu thật thoải mái, khó trách Trần Tĩnh lại thích xoa đầu người như vậy.” – Thực hiện được tâm nguyện, Tần Huy cảm thấy cao hứng vô cùng. Chẳng trách Trần Tĩnh lại thích Dương Dật đến như thế, thì ra Dương Dật thật sự rất đáng yêu.

Dương Dật thở phì phì lấy giỏ trúc đi mất, Nhóc Béo và Trần Tĩnh vẫn đang ở nhà, hẳn phải về nhanh một chút, đã muộn rồi, không biết Trần Tĩnh bây giờ thế nào. Cũng may là lúc hẳn mới ra khỏi cửa thì gặp Trâm a mổ nên có đặc biệt nhờ thúc ấy chiếu cố Trần Tĩnh hộ một lúc.

Qua vài ngày tĩnh dưỡng, vết sưng trên chân Trần Tĩnh đã tiêu bớt, tuy nhiên vẫn có chút ửng ửng đau. Có điều cũng không nghiêm trọng, chỉ cần bôi thuốc hai ngày nữa là khỏi.

“Trần Tĩnh, người đoán thử xem bao giờ trời mới mưa, gần đây nước sông cũng đã sắp cạn gần hết rồi.” – Dương Dật cầm một chùm nho dại đến đặt ở đầu giường. Hẳn thực sự sợ nước ở dòng suối lớn sẽ cạn hết, nếu như vậy thì không biết phải đến nơi nào mà giặt quần áo. Trước kia ở trong thôn đến giếng mức nước có thể giặt một chút quần áo, nhưng mà bây giờ thôn trưởng đã không cho phép như vậy nữa, nếu muốn giặt thì nhất định phải ra con suối lớn. Hiện tại nước ở trong suối cũng sắp cạn hết rồi, hẳn còn nghe Trần Nghĩa nói nếu trời không mưa thì ngay cả giếng nước trong thôn cũng cạn. Trần Nghĩa còn nói, có một năm hạn hán, mỗi hộ một ngày chỉ được lấy nửa thùng nước. Dương Dật căn bản là không thể nào tưởng tượng ra nổi cuộc sống như vậy.

“Nếu quả thật là hạn hán thì mấy tháng cũng sẽ không có mưa. Có điều ta nghĩ năm nay có lẽ sẽ không hạn hán đâu.” – Trần Tĩnh vừa cười vừa nói. Cho dù có hạn hán thì Dương Dật cũng không cần phải bận tâm, hơn một tháng nữa hài tử cũng sinh xong rồi, đến lúc đó việc gì y cũng có thể làm được, không giống như hiện tại, muốn làm cái gì cũng không xong.

“Hi vọng hai ngày nữa trời có thể mưa, bây giờ ngay cả cỏ xanh cũng không tìm thấy để mà cắt.” – Hôm nay Dương Dật đi ra ngoài chỉ cắt được nửa giỏ cỏ, nhiều đây căn bản là không đủ để cho dê mẹ ăn. Hai ngày trước hẳn đã đem đậu nành mài ra sau đó lấy bã đậu đem cho dê mẹ. Lúc mới bắt đầu hẳn còn sợ cho ăn như vậy sẽ khiến nó bị đau bụng, nhưng qua vài ngày thì nó đã quen dần, bây giờ cho ăn cũng không sợ nữa.

“Việc này đúng là khó giải quyết. Nếu dê mẹ không có cỏ ăn thì sẽ không có sữa. Nếu không thì thế này đi, mấy ngày nay người đều cho dê mẹ ăn bã đậu, nó cũng đã ăn quen rồi, ta thấy tiếng kêu của nó cũng không tệ lắm, ta nghĩ hay là cứ đem toàn bộ đậu đều xay thành bã đậu cho nó ăn hết đi.” – Trần Tĩnh suy nghĩ một lúc rồi nói. Lần trước đến mùa khô thì Tiểu Bảo cũng đã ăn được cháo tinh mễ, cho nên con dê mẹ kia đã bị y bán đi, nhưng mà lần này thì kiếm cỏ cho dê ăn chính là vấn đề rất lớn.

Dương Dật nghe Trần Tĩnh nói đem đậu nành xay thành bã đậu cho dê ăn, cảm thấy không ổn lắm, bình thường cho ăn thêm một ít thì không thành vấn đề, nhưng mà nếu cho ăn hoàn toàn như vậy có thể sẽ xảy ra chuyện. Con dê này chính là nguồn cung cấp thức ăn cho hài tử của hắn sau này, không thể để nó xảy ra sơ xuất gì được.

“Dương Dật, người có đi ra ruộng xem thử chưa? Mấy ngày nay trời không mưa, gạo thô sợ là không thể này mầm. Năm nay xem ra ngay cả gạo thô cũng trông không được.” – Trần Tĩnh đột nhiên nhớ đến số hạt giống gạo thô mới gieo. Hai ngày nay y không nhắc Dương Dật, sợ là phu quân đã quên mất chuyện gạo thô, có lẽ không đã không đi ra ruộng xem thử.

“A... Trần Tĩnh, người vừa rồi nói cái gì?” – Dương Dật đột nhiên tròn to mắt nhìn chằm chằm Trần Tĩnh. Vừa rồi trong đầu hắn đột nhiên hiện ra một chủ ý nào đó, nhưng mà quá nhanh nên không nắm bắt được.

“Ta nói là hôm nay người có đi ra ruộng nhìn thử gạo thô không?” – Trần Tĩnh cười lắc đầu, nói vậy mà cũng có thể nghe không rõ.

“Không phải, không phải câu này, người còn nói một câu khác nữa.” – Dương Dật nói.

Trần Tĩnh nhìn phản ứng của Dương Dật, nghĩ nghĩ lại những lời mà vừa rồi mình đã nói. Đúng là vừa nãy

y có nói hai câu, nói là trời không mưa thì khả năng gạo thô sẽ không nảy mầm được.

“Ta vừa rồi nói hai câu, một câu nữa là nếu trời không mưa thì gạo thô sẽ không nảy mầm được.” – Trần Tĩnh vừa cười vừa nói.

“Đúng rồi, chính là câu này, nảy mầm, nảy mầm, chúng ta có thứ cho dê ăn rồi.” – Dương Dật cao hứng nói. Hắn nghĩ ra thứ thay thế cỏ khô để cho dê mẹ ăn rồi. Thứ đó chính là giá. Giá chính là thứ tốt, chẳng những có thể để dê ăn, mà chính mình cũng có thể đem xào làm thức ăn được. Rau xanh nhà bọn họ trồng được chỉ có một ít ở góc vườn gồm hẹ và măng trúc, hiện tại mướp cũng không mọc lên được nữa, nước trong nhà đã dùng qua tất cả đều tưới vào đó chỉ để duy trì một ít rau này.

“Cái gì nảy mầm? Nhìn người cao hứng như vậy, không biết rút cuộc là thứ gì.” – Trần Tĩnh bị Dương Dật khiến cho ù ù cạc cạc, chẳng hiểu cái gì.

“Giá, chính là giá, chỉ cần đậu nảy mầm thì chúng ta chẳng những có thể lấy để xào ăn mà còn có thể đem cho dê mẹ. Như vậy, dù cắt không đủ cỏ thì dê mẹ cũng không bị đói.” – Dương Dật vô cùng vui vẻ. Hắn hiện tại có cảm giác như đang lạc đường trong thâm sơn cùng cốc, đột nhiên lại nhìn thấy một thôn làng ấy, cao hứng đến mức không có từ ngữ nào có thể hình dung được.

“Trần Tĩnh, người trông chừng Nhóc Béo nhé, để ta đi làm thử. Khi nào nó tỉnh hãy kêu ta.” – Dương Dật đợi không kịp, ba chân bốn cẳng chạy đi.

Hắn lấy ra một túi đựng đậu, nhưng mà có điều hắn chưa từng làm thử giá bao giờ, liền cầm cái túi đậu kia ngồi chồm hổm trên mặt đất nghĩ nghĩ.

Nếu muốn đậu nảy mầm thì phải có nước. Nghĩ đến đó hắn lập tức đi múc một bình nước đến đem một cân đậu đổ vào chậu gỗ ngâm nước, khuấy lên vài cái rồi để đó.

Ngồi ở trên ghế nhìn số đậu trong chậu, hắn nghĩ nếu cứ ngâm số đậu đó trong nước thì dù có để cả ngày cũng chẳng thể nảy mầm được. Bình thường hắn chính là cứ ngâm đậu trong nước một ngày rồi mới lấy ra xay làm sữa đậu nành cũng chẳng thấy chúng nó nảy ra cái mầm nào, xem ra biện pháp này là không khả thi.

Vòng vo một hồi, Dương Dật lấy ra một cái giỏ trúc đem đậu bỏ vào đó, rất nhanh số đậu đã nhỏ hết nước. Hắn nghĩ, nếu muốn đậu nảy mầm thì phải ngâm thêm một lúc nữa, vì thế lại thả cả giỏ trúc vào ngâm trong nước.

Sau khi vét hết toàn bộ trí nhớ của kiếp trước, Dương Dật nhớ tới đã từng có một dì bán giá nói, các dì ấy toàn là đem giá làm ở trong một căn phòng tối. Vì thế, hắn nghĩ giá này không thể gặp ánh sáng. Sau khi ngâm nước mấy hạt đậu cả buổi, hắn lấy một hòn đá kê bên dưới giỏ trúc, làm như vậy giỏ trúc sẽ không bị ngập trong nước, mà giỏ trúc đặt trong chậu nước có thể duy trì được độ ẩm. Tiếp theo, hắn lại lấy cái cán tinh mẽ đem để lên trên đây lại rồi để ở dưới đáy tủ trong phòng, chỗ đó không có chút ánh sáng nào. Cứ cách một hai canh giờ lại giới nước một lần, số nước dư trong chậu gỗ thì múc ra, đợi đến lúc cần thì lại lấy dùng.

Qua một ngày, số đậu trong giỏ trúc chẳng có động tĩnh gì, hai ngày trôi qua, số đậu đó ngoại trừ phòng lớn lên thì cũng không có động tĩnh gì luôn, qua buổi sáng ngày thứ ba, đậu bắt đầu nảy mầm. Dương Dật thấy vậy thì vô cùng vui vẻ, có giá rồi, chờ nó lớn hơn một chút nữa là có thể ăn.

“Dương Dật, hai ngày nay ngươi làm gì vậy?” – Trần Tĩnh hai ngày nay thấy Dương Dật cứ lẩn qua lộn lại với cái giỏ trúc. Y biết bên trong đó có một ít đậu, Dương Dật cứ mỗi một khoảng thời gian lại tưới nước vào đó. Chỉ có điều chỗ đậu này dù có nảy mầm thì cũng không thể ăn bởi vì rất đắng, chỉ là nếu đem cho dê thì có thể. Dương Dật thực sự rất thông minh, vấn đề thức ăn cho dê tạm thời có thể giải quyết rồi.

May mắn là thời gian trước Dương Dật mỗi ngày đều vào trong trấn mua đậu, trong phòng của a mỗ hẳn chất đầy đậu là đậu. Vốn dĩ hẳn định dùng để xay sữa đậu nành uống, không ngờ bây giờ lại có công dụng lớn như vậy.

Dương Dật thấy giá mỗi lúc một lớn hơn, hiện tại cũng đã dài bằng một ngón tay, trắng trắng lại mềm mềm, khả năng buổi tối có thể lấy để xào, ngắt đầu bỏ đuôi đi, xào lên hương vị nhất định sẽ không kém. Còn về phần cho dê mẹ ăn thì phải để nó dài hơn nữa đã. Chỉ có điều, so với kế hoạch thì hiện thực luôn luôn có biến cố phát sinh, điều đó thiếu chút nữa làm Dương Dật tức đến đập đầu vào tường.

“Chúng nó cũng khá dài rồi, ngày mai có thể đem cho dê mẹ ăn.” – Trần Tĩnh đứng ở sau lưng Dương Dật, nhìn số rau giá trắng nõn vừa cười vừa nói.

“Ừ, tối nay chúng ta có thể xào lên ăn thử, nó xào lên hẳn là giòn giòn, ăn rất ngon.” – Dương Dật vui vẻ nói. Ngay tại thời điểm này có thể bổ xung thêm rau rất không tệ, hiện tại bởi vì rau quả đã bị phơi nắng chết gần hết nên nhiều nhà cũng đã bắt đầu phải ăn dưa muối rồi.

“Dương Dật, thứ này cũng đã từng có người làm qua rồi, nhưng mà nó rất đắng đấy.” – Mùa hè mấy năm trước cũng đã từng có người làm thử qua, tuy rằng có thể ăn, nhưng mà vị của nó lại rất đắng, Trần Tĩnh không cho rằng Dương Dật có thể ăn được.

“Sao lại có thể đắng được? Lại đây, chúng ta nếm thử, thử xem nó có đắng hay không.” – Dương Dật lấy ra hai cọng giá rửa sạch rồi đưa cho Trần Tĩnh một cọng.

“Thế nào? Không đắng đúng không? Nhai giòn lại còn ngọt ngọt đúng không?” – Dương Dật cao hứng hỏi.

“Ừ, quả thực không tệ, nếu theo đúng hương vị này thì khi xào lên ăn sẽ rất ngon đấy.” – Trần Tĩnh gật gật đầu, nếu là cái vị này thì khi xào lên sẽ không đắng.

Buổi tối, Dương Dật lấy một số giá béo lùn chắc nịch đem ngắt đầu bỏ đuôi chuẩn bị đem đi xào.

Mấy cái thứ đã ngắt bỏ thì đem ra đổ cho dê mẹ ăn, thấy nó ăn ngon lành, hẳn sau khi trở về cũng lấy một cọng cho vào miệng nhai. Ngay lập tức chân mày Dương Dật nhíu thật sâu, cả khuôn mặt đều nhăn nhúm lại.

“Phi phi phi.” – Dương Dật từ trong miệng nhỏ ra nửa cọng giá. Đắng, vì sao lại có thể đắng như vậy? Rõ ràng buổi sáng nếm thử vẫn là giòn giòn ngọt ngọt cơ mà, sao đến tối đột nhiên lại trở nên đắng như vậy? Hần nghĩ đến nát óc cũng không biết được rút cuộc vấn đề là nằm ở đâu.

Lảm nhảm: Ồ... mấy ngày ko post hiện thê rồi, chắc mn cũng nhớ ha. Cơ mà mình cũng có nhiều việc khác để làm, chứ ko có ngày nào cũng edit đc. Mình từng nói “sẽ cố gắng” mỗi ngày 1 chương, cơ mà nếu ko cố đc thì mn cũng hiểu cho mình, đừng thúc giục nhé.

Trong c này có nhắc đến hai thứ là “Dầu hồng hoa” và “Nấn xương thủy”. Tại vì ko biết là ở vn mình có bán loại này ko nên chỉ dành edit lại cái tên, nghe kỳ kỳ mà thôi kệ:v

Dầu hồng hoa

Nấn xương thủy

28. Chương 28

Canh rong biển

“Trần Tĩnh, sao lại bị đắng rồi? Rõ ràng buổi sáng chúng ta nếm thử nó ngọt cơ mà.” – Dương Dật thấy Trần Tĩnh ngồi trong sân kêu lên.

“Đắng sao? Buổi sáng nếm qua đúng là ngọt mà.” – Trần Tĩnh cũng không rõ là đã có chuyện gì xảy ra. Y tự hỏi không biết vấn đề là ở đâu. Dương Dật lúc làm giá đều cẩn thận từng li từng tí một, giấu ở tận dưới đáy tủ, ở bên trên còn đậy một tấm vải. Chẳng lẽ là do bị ánh sáng chiếu vào? Đúng rồi, buổi trưa Tiểu Bảo hình như có đem giỏ trúc để ra ngoài một lúc, có thể là do bị ánh sáng chiếu vào nên giá mới bị đắng như vậy.

“Dương Dật, hôm nay số giá này bị mang ra ngoài, không biết có phải là vì nguyên nhân này không.” – Trần Tĩnh nói với Dương Dật.

“Cái gì? Bị mang ra ngoài?” – Dương Dật đột nhiên nghĩ đến kiếp trước đi nhà bên phải đem giá để ở trong một căn phòng tối, có lẽ là bởi vì giá gặp ánh sáng sẽ bị biến thành đắng.

“Ta bây giờ lại đi ngâm thêm một ít đậu, lần này nhất định không để nó gặp ánh sáng, hy vọng là nó sẽ không bị đắng nữa.” – Dương Dật nói. Tối hôm đó trong nhà xào một ít rong biển nấu thành một nồi canh, làm một đĩa mướp xào trứng, so với những nhà khác trong thôn thì thức ăn nhà Dương Dật đã là vô cùng tốt rồi.

Cố gắng bốn ngày sau, số giá mà Dương Dật làm phát triển vô cùng tốt, hiện tại ở mỗi góc tường trong

nhà chính đều để một giỏ gạo đang phát triển. Hấn muốn đảm bảo rằng mỗi ngày đều phải làm được một giỏ gạo, không những để cho bọn hấn ăn, mà hơn phân nửa lượng thức ăn của dê mẹ cũng vậy, đều là gạo. Dương Dật mỗi ngày đi ra ngoài đều cắt được rất ít cỏ, tuy nhiên số đậu hái được thì lại không ít.

“Be be be be be...” – sáng sớm, trời còn chưa sáng, Dương Dật đã nghe thấy tiếng dê mẹ kêu vang.

“Dê nhà chúng ta sao hôm nay lại kêu nhiều như vậy? Bình thường nó có kêu to như vậy đâu.” – Dương Dật vươn vươn vai, từ trên giường đi xuống.

“Người nghe cẩn thận lại đi, còn có thêm cả tiếng kêu của dê nhỏ nữa. Dê nhà chúng ta đã sinh rồi, người đi xem thử đi. Hôm nay phải cho nó thêm nhiều cỏ một chút, nếu như nó sinh hai con dê con thì phải bỏ một con đi, tình trạng như hiện tại căn bản là không thể nuôi cả hai được.” – Trần Tĩnh nói với Dương Dật, bụng của y bây giờ đã lớn lắm rồi, đi đường còn có chút bất tiện.

“Biết rồi. Người nằm thêm một lát nữa đi. Mà... Trần Tĩnh, trong bụng của người có phải là có hai bảo bảo không? Sao lại lớn như vậy?” – Dương Dật nhìn chằm chằm cái bụng càng ngày càng lớn của Trần Tĩnh nói.

“Sao có thể có chuyện tốt như vậy được, một cần có thể mang hai đứa.” – Trần Tĩnh vừa cười vừa nói.

“Người nói cũng đúng, song bào thai không phải là cứ nói có là có được.” – Dương Dật cũng có cảm giác mình đang mơ tưởng hão huyền rồi.

Hấn đi đến chuồng dê quả nhiên thấy đúng như lời Trần Tĩnh đã nói, có hai con dê con đang được dê mẹ liếm láp, run run rẩy rẩy đứng lên.

Dương Dật nghĩ đến những lời mà lúc này Trần Tĩnh đã nói, hấn phải tìm cách đem một con dê con bỏ đi. Nhưng mà nhìn con dê nhỏ nhỏ kia đáng yêu như vậy, sao hấn có thể hạ thủ được. Có điều, hiện tại điều kiện trong nhà không đủ để nuôi cả hai con dê con. Dương Dật nghĩ, hay là cứ để đó chờ qua vài ngày thử xem, nếu con nào thân thể tốt một chút thì sẽ lưu lại con đó.

Thấy trong nhà chỉ còn có nửa chum nước, Dương Dật bèn lấy thùng chuẩn bị đi múc nước. Hấn sợ một ngày nào đó thôn trưởng hạn chế không cho lấy nhiều nước nữa, mà nhà hấn thì dùng nước lại không phải nhiều bình thường. Dê phải uống nước, gà phải uống nước, làm gạo cũng phải cần đến nước, mà một nhà ba người uống, giặt, rửa, sinh hoạt gì đó đều không thể thiếu nước được.

Dương Dật lau mồ hôi trên trán, đi qua đi lại lấy ba chuyến nước mới có thể đem đổ đầy chum. Hấn không có nhiều khí lực như những hấn tử khác trong thôn. Trước kia Trần Tĩnh mỗi tay xách một thùng nước, chỉ cần đi hai chuyến là có thể đem vác đổ đầy. Hấn thì ngược lại, không những không xách được như vậy, mà mỗi lần xách chỉ có thể dùng loại thùng gỗ nhỏ nhất. Dùng loại thùng lớn rất nặng, Dương Dật khí lực không đủ sẽ đem nước sánh ra khỏi thùng, chảy ra ngoài.

“Dương Dật, người cũng đã chịu học gánh nước rồi đấy à.” – Tần Huy đem ngựa cột ở cái cây cạnh cửa

ra vào, vừa cười vừa nói đi tới. Hai ngày trước hẳn nghe Lý đại phu nói chân Trần Tĩnh bị trật, hôm nay không bận việc gì mới có thể đến thăm Trần Tĩnh.

“Tần đại ca, sao huynh lại đến đây?” – Dương Dật đem thùng nước để vào trong nhà chào hỏi.

“Trần Tĩnh, chân người thế nào? Đã khỏi chưa?” – Tần Huy lấy một bao bánh ngọt đưa cho Nhóc Béo.

“Tần thúc thúc, Tiểu Bảo nhớ thúc.” – Nhóc Béo cực kỳ nhu thuận nói.

“Tiểu tử người chính là nhớ bánh ngọt của Tần thúc thúc thì có.” – Tần Huy sờ sờ đầu Nhóc Béo.

“Không phải đâu, Tiểu Bảo nhớ bánh ngọt, nhưng mà cũng nhớ cả Tần thúc thúc nữa.” – Tiểu gia hỏa bị nói trúng tim đen cũng không hề tỏ ra một chút xấu hổ nào.

“Tần đại ca, sao huynh lại đến đây, ta đã không sao nữa rồi.” – Trần Tĩnh vừa cười vừa nói.

“Đúng rồi, Tần đại ca, huynh giúp chúng ta xử lý con dê có chút yếu không thể nuôi sống kia đi, Dương Dật hẳn không dám động thủ.” – Trần Tĩnh nói với Tần Huy.

Tần Huy nhìn hai con dê non đang nép vào nhau, trong đó có một con tuy nhìn không rõ ràng lắm, nhưng không với con còn lại thì yếu hơn một chút. Hắn gật gù đầu. Xử lý cái này thì dễ thôi, tuy rằng hiện tại thời tiết nóng nực, rất ít người ăn thịt dê, nhưng mà dê non thế này thì vẫn có không ít người thích đấy.

“Không vấn đề gì. Con dê này cứ để ta xử lý cho, xong xuôi ta sẽ trả lại tiền cho các người.”

Giữa trưa, Dương Dật vào bếp nấu mấy món mà Tần Huy đưa đến, ngoài ra còn xào thêm một ít giá, làm đậu hũ. Tần Huy ăn cảm thấy rất ngon, hẳn muốn hỏi, nhưng mà lần trước Dương Dật và Trần Tĩnh đều không chịu lấy tiền cho nên cũng có chút không mở lời được.

“Tần đại ca, huynh làm sao vậy? Nhìn bộ dáng cứ như là có chuyện muốn nói lại thôi, có chuyện gì cứ nói ra nghe thử.” – Trần Tĩnh nói.

“Là thế này, hôm nay nhà các người làm giá và đậu hũ ăn rất ngon, ta muốn học cách làm của hai người. Nhưng mà nếu các người không chịu nhận tiền, ta sẽ không học nữa.” – Tần Huy nói. Quán rượu là của nhà hắn, nhưng mà cũng không phải là hoàn toàn. Hắn cứ chiếm nhiều lợi ích từ Dương Dật và Trần Tĩnh như vậy thực sự quá không biết điều.

“Ta còn tưởng rằng có chuyện gì lớn chứ, nếu như Tần đại ca đã nói vậy thì huynh cứ tùy tiện cấp bao nhiêu cũng được. Để ta đem cách làm viết ra, huynh cầm về làm thử xem, làm cũng rất dễ.” – Dương Dật vừa cười vừa nói.

Tần Huy rời đi được mười ngày, trời vẫn không có mưa, thôn trường hai ngày trước nói nước trong giếng đã hạ đến mức thấp nhất, bắt đầu hạn chế mức nước, mỗi người chỉ có thể gánh nửa thùng. Nhưng mà nhà Dương Dật có ba người, bởi vì Trần Tĩnh đang có thai cho nên được ưu tiên hơn, có điều cũng chỉ có thể gánh hai thùng nước. Dương Dật bắt đầu sầu muộn, nếu nước trong chum lớn sử dụng hết, thì về sau mỗi ngày hai thùng nước sao có thể dùng đủ.

Dương Dật lặn qua lộn lại mãi mà không ngủ được. Chỉ còn hơn mười ngày nữa là Trần Tĩnh sinh rồi, mà nước cứ không đủ dùng thế này thì phải làm sao bây giờ. Ông trời ơi sao ông không cho mưa xuống một trận đi a.

“Dương Dật, người mau dậy đi tìm Trầm a mỗ, ta hình như sắp sinh rồi.” – Trần Tĩnh đặt tay ở trên bụng nói.

“Sao lại có thể như vậy được, không phải là còn mười ngày nữa sao? Ta đi tìm Trầm a mỗ ngay đây.” – Dương Dật vội vội vàng vàng từ trên giường đi xuống, thắp hai ngọn đèn dầu rồi cầm đèn đi đến nhà Trầm a mỗ.

“Rầm rầm rầm.... Trầm a mỗ, Trầm a mỗ ơi, mở cửa, mau mở cửa.” – Dương Dật dùng sức gõ, hấn hiện tại đang gấp muốn chết.

“Đến đây, đến đây, ai đang gõ cửa đây.” – Trầm Thanh vừa mặc quần áo vừa nói. Ông biết người trong thôn đến gõ cửa ban đêm thì nhất định là có ca nhi sắp sinh. Tính toán thời gian, chẳng lẽ lại là Tĩnh ca nhi sao, thanh âm này hình như chính là của đứa nhỏ Dương Dật kia.

“Trầm a mỗ, là ta, Dương Dật.” – Dương Dật ở ngoài cửa lớn tiếng đáp.

“Ừ ừ, ta đến rồi, đừng vội, đừng vội, sinh con cũng không phải là ngay lập tức sẽ ra được.” – Trầm Thanh mặc quần áo tử tế đi ra mở cửa, vừa cười vừa nói. Tĩnh ca nhi đúng là không chịu thua kém người khác, đứa thứ hai cũng đã sắp sinh rồi.

Dương Dật đưa Trầm Thanh chạy về nhà, hấn một bên lo lắng, một bên lại hưng phấn, không biết bảo bảo trong bụng của Trần Tĩnh là nam hài hay nữ hài, à không, phải là ca nhi mới đúng, ở nơi này không có nữ nhân.

“Trần Tĩnh, người thế nào rồi?” – Vừa vào cửa Dương Dật đã thấy gương mặt của Trần Tĩnh tái nhợt.

“Dương Dật, người mặc quần áo cho Tiểu Bảo rồi cho nó lên giường khác ngủ đi, đừng đánh thức nó,” – Trầm Thanh nói với Dương Dật đang có chút hoảng loạn.

Dương Dật gật gật đầu, vội vàng lấy quần áo của Tiểu Bảo ra, đem tiểu gia hỏa đang mơ mơ màng màng sắp tỉnh mặc quần áo vào, sau đó nhắc nó cùng với cái chăn nhỏ lên cái giường nhỏ ngủ.

“Cha, Tiểu Bảo không muốn ngủ ở đây.” – Tiểu gia hỏa mơ mơ màng màng nói.

“Nghe lời, a mỗ người sắp sinh tiểu đệ đệ rồi, đợi tiểu đệ đệ sinh ra sẽ cùng Tiểu Bảo ngủ cùng nhau được không.” – Dương Dật xoa xoa đầu Nhóc Béo.

“Được.” – Tiểu Bảo mơ mơ màng màng đáp ứng, rất nhanh lại ngủ mất.

“Dương Dật, người đi nấu nước đi, còn có, lấy một cái kéo hơ lên lửa.” – Trần Thanh nói. Trần Tĩnh tuy rằng đã bắt đầu đau bụng, nhưng mà vẫn chưa có dấu hiệu hạ sinh.

Dương Dật gật gật đầu, trước khi lấy kéo thì phải đun nước cái đã.

Trần Thanh thấy sắc mặt Trần Tĩnh tái nhợt. Lần đầu sinh Tiểu Bảo rất thuận lợi, chỉ có đau một lúc liền sinh ra, nhưng mà lần này bụng y đã bắt đầu đau, nhưng phía dưới lại chẳng có chút động tĩnh gì, đây không phải là một dấu hiệu tốt.

“Đau thì hãy kêu lên, không được chịu đựng, ta về nhà lấy thuốc trợ sản cho người uống.” – Trần Thanh thấy Trần Tĩnh cắn răng không chịu kêu ra tiếng liền nói.

“Trần a mỗ, ngài đợi một chút, có phải lần này tình trạng của ta không tốt không?” – Trần Tĩnh hỏi. Hiện tại cách ngày y sinh còn hơn mười ngày, hài tử này chắc là phải sinh non rồi, y có dự cảm không tốt.

“Đừng nghĩ lung tung, thể chất của người rất tốt, hài tử chỉ là sinh non vài ngày, sẽ không có việc gì.” – Trần Thanh an ủi.

“Trần a mỗ, nếu ta thực sự xảy ra chuyện gì, Dương Dật và Tiểu Bảo phải nhờ ngài rồi.” – Trần Tĩnh nắm chặt lấy tay Trần Thanh nói.

“Đừng nói lung tung, hài tử kia ngoài người ra thì ai có thể chăm sóc tốt được cho hần. Thân thể hần kém như vậy, nếu người vứt bỏ hần, hần sao có thể sống được những ngày tốt lành. Hơn nữa, người thực sự cam lòng đem Dương Dật tặng cho một ca nhi khác sao?” – Trần a mỗ nhẹ nhàng lau đi mồ hôi trên trán Trần Tĩnh nói.

Dương Dật đổ đầy nước vào trong nồi bắt đầu nấu, hần cũng đã cắt một ít nhân sâm bỏ vào trong một cái bình nhỏ nấu lên. Cũng đã nửa đêm rồi, chắc hẳn Trần Tĩnh cũng đã đói, hần phải nấu một ít đồ ăn cho y ăn, nếu không thì làm sao có sức sinh con được. Sau khi nấu một ít sữa dê mà mấy quả trứng gà, Dương Dật đem cái kéo đưa lên lửa hơ. Ở nơi này không có thứ gì có thể trừ độc, dùng nhiệt độ cao chính là biện pháp tốt nhất.

Trần Tĩnh nắm chặt lấy ga giường, y không muốn hét to, cảm giác tựa như một kẻ yếu vậy. Nhất định lần này không có việc gì. Thời điểm y sinh Tiểu Bảo cũng rất thuận lợi đấy.

“Dương Dật, nước đã nấu xong chưa? Mau đem thứ này nấu lên, nhưng mà trước tiên làm một ít đồ ăn cho Trần Tĩnh lót bụng cái đã, lần này y sinh không tốt lắm.” – Trần Thanh lấy ra một gói thuốc trợ sản đưa cho Dương Dật.

“Trần a mỗ, đợi một chút, Trần Tĩnh y làm sao vậy?” – Dương Dật nghe những lời của Trần Thanh nói, trong lòng liền khó chịu. Đây không phải là lần thứ hai y sinh hài tử sao, như thế nào lại có thể không tốt?

“Hiện tại cũng không rõ ràng lắm rút cuộc là như thế nào, Trần Tĩnh chỉ là đau bụng, phải đợi nước ối ra rồi mới biết được. Người cũng không cần quá lo lắng, dù sao trước đó Tĩnh ca nhi cũng đã sinh Tiểu Bảo rồi.” – Trần Thanh tận lực làm cho tâm trạng của Dương Dật trở nên nhẹ nhõm hơn một chút.

“Mau đi nấu chút đồ ăn cho Tĩnh ca nhi ăn lót dạ, phải có khí lực mới có thể sinh con.” – Trần Thanh nói xong quay sang nhìn Trần Tĩnh.

Trần Tĩnh sắc mặt vẫn tái nhợt, y ngay cả một chút thanh âm cũng không chịu phát ra.

Dương Dật đem Trần Tĩnh đỡ dậy, trong tay cầm sữa dê vào trứng gà, từng chút từng chút đút cho Trần Tĩnh ăn. Trong lòng hắn bây giờ vô cùng khủng hoảng, nhưng mà không dám biểu hiện ra ở trước mặt Trần Tĩnh.

“Tĩnh ca nhi mau uống thuốc.” – Trần Thanh đợi Trần Tĩnh ăn xong trứng mới đem thuốc đưa đến trước mặt y.

“Trần Tĩnh, uống thuốc xong, nếu như có thể ngủ thì ngươi hãy ngủ một lát. Hiện tại còn chưa có bắt đầu, phải bảo trì thể lực, đợi đến lúc muốn sinh thì mới có sức để dùng.” – Trần Thanh nói với Trần Tĩnh.

Trần Tĩnh uống thuốc xong thì rất yên tĩnh, có điều bụng vẫn một mực ẩn ẩn đau, nhưng kiểu đau này lại không giống cảm giác đau lúc muốn sinh.

Trời dần dần sáng lên, Dương Dật ngồi ở trên ghế cạnh giường, hai con mắt có chút hồng, hắn một mực nắm lấy tay Trần Tĩnh. Đến khi tia nắng đầu tiên chiếu vào phòng, tay Dương Dật bị Trần Tĩnh nắm lại thật chặt.

“Trần a mỗ, Trần Tĩnh bắt đầu đau rồi.” – Dương Dật kêu lên, tay của hắn bị Trần Tĩnh nắm đến phát đau, có thể tưởng tượng được là y đang đau đến mức nào.

Trần Thanh sau khi Trần Tĩnh ngủ thì cũng dựa vào bên giường Tiểu Bảo nghỉ ngơi. Dù là đỡ đẻ, nhưng cũng vẫn phải cần rất nhiều sức lực.

Kéo kéo chần mền, xem xét qua, thấy hài tử cũng đã sắp sinh, Trần Thanh liền bảo Dương Dật đi ra bên ngoài. Thời điểm ca nhi sinh con, hắn tử không được đứng ở bên cạnh, nếu không nhất định sẽ bị xui xẻo.

“Ừ. Bắt đầu rồi. Người mang Tiểu Bảo đi ra bên ngoài đi, hiện tại trời đã sáng, đi nấu một chút cháo để Tĩnh ca nhi sau khi sinh có thể uống. Còn nữa, phải đem nước nấu sôi lên.” – Trầm Thanh lập tức phân phó.

Dương Dật đem Tiểu Bảo đang mộng đẹp gọi dậy, để cho nó ngồi trong bếp, hắn bắt đầu nhóm lửa nấu cháo. Đem số nước mới nấu đổ ra, đặt sữa dê lên bếp nấu để lát nữa cho Trần Tĩnh uống.

“Tiểu Bảo, người ngoan ngoãn ngồi đây uống sữa, cha đi xem a mỗ người thế nào.” – Dương Dật sau khi nấu xong cháo thì húp mấy ngụm rồi bê cháo và sữa dê đến cửa phòng.

“Trầm a mỗ, cháo đã nấu xong rồi, ngài ăn một ít đi, ta cũng đã nấu sữa cho Trần Tĩnh uống.” – Dương Dật đứng ở cửa kêu.

Trầm Thanh mở cửa bưng chén vào, ông uống một ít cháo, đêm hôm khuya khoắt bị gọi dậy cũng đã có chút đói bụng, hai ba miếng đã uống xong, lúc này mới đem sữa dứt cho Trần Tĩnh.

“Mau uống, uống rồi người mới có sức sinh con, phía dưới đã bắt đầu chảy máu rồi, hài tử rất nhanh sẽ chui ra, người phải giữ sức.” – Trầm Thanh thấy Trần Tĩnh chỉ uống nửa chén liền khuyên.

Trần Tĩnh không nói gì, vừa nãy đau đớn một hồi khiến y có chút buồn nôn nên mới ngưng lại. Sau khi trận đau đớn đó qua đi, y uống ực một cái cạn hết sữa dê. Bên dưới đau đớn vô cùng, có lẽ hài tử đã ra được một chút rồi.

“Trầm a mỗ, ngài giúp ta nhìn xem, có lẽ hài tử đã ra rồi, vừa rồi ta thấy rất đau.” – Trần Tĩnh nói.

Trầm Thanh gật gật đầu, ông cầm chén đặt ở bên giường, kéo chăn ra nhìn xuống thì cả người đều mềm nhũn, sắc mặt lập tức biến thành trắng bệch. Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Tĩnh ca nhi đây là muốn mất mạng.

“Xoảng” một tiếng, cái chén đặt ở mép giường rơi xuống đất vỡ tan tành.

“Tĩnh ca nhi, làm sao bây giờ, hài tử chân đi ra trước, chân đi ra trước.” – Trầm Thanh sắc mặt trắng bệnh nói. Hài tử chân đi ra trước thì chỉ có thể bảo vệ một người, mà bình thường đều là bảo vệ hài tử, bởi vì bảo vệ người lớn rất khó, nếu như bảo vệ hài tử thì cơ hội hài tử sống sót lớn hơn nhiều.

“Tại sao có thể như vậy? Trầm a mỗ, hãy bảo vệ hài tử. Đừng nói cho Dương Dật. Về sau, Dương Dật, Tiểu Bảo, còn có cả đứa bé này xin nhờ Trầm a mỗ để ý nhiều hơn một chút.” – Trần Tĩnh dùng một hồi lâu cười khổ nói. Gia đình này thật khó mới có được những ngày hoan thanh tiểu nữ, cuộc sống của y cũng mới có thêm một ít hy vọng. Ông trời quả nhiên không để cho một người dè tiện như y sống được những ngày tốt lành. Rõ ràng hạnh phúc đã ở ngay trước mắt, vậy mà bây giờ lại muốn y chết đi. Thật sự rất không cam lòng, nhưng mà cứ nghĩ đến đứa nhỏ vẫn còn ở trong bụng kia, y cũng không thể nhẫn tâm để hài tử phải chết, y phải làm sao bây giờ.

29. Chương 29

Trầm Thanh thu vào trong mắt toàn bộ vẻ cười khổ của Trần Tĩnh, ca nhi này phải chịu bao nhiêu khổ cực ông đều nhìn thấy hết, bây giờ thật vất vả mới khá hơn được một chút, trước mắt sắp có thể hết khổ rồi, sao bây giờ lại gặp phải chuyện này cơ chứ.

“Tĩnh ca nhi, việc này người không thể quyết định được, tất cả phải để cho hán tử nhà người, Dương Dật quyết định. Nếu Dương Dật nói với Trầm a mỗ muốn Tĩnh ca nhi thì Trầm a mỗ không thể tìm đâu ra người để bồi thường cho hán. Trầm a mỗ không thể gánh được trách nhiệm này, bây giờ người không được dùng sức nữa, đợi Dương Dật quyết định đã.” – Trầm Thanh nói xong đi ra khỏi phòng, chuyện lớn như vậy nhất định phải để gia chủ quyết định.

“Trầm a mỗ, rút cuộc thế nào rồi? Hải tử sinh ra rồi sao? Sao không nghe thấy tiếng khóc?” – Dương Dật đứng ở cửa ra vào, vừa nhìn thấy Trầm Thanh đi ra đã lo lắng hỏi.

“Dương Dật, Tĩnh ca nhi lần này mạng đều đặt trong tay người. Hải tử chân đi ra trước, người bây giờ muốn bảo vệ người lớn hay là bảo vệ đứa nhỏ. Hải tử thì người đã có Tiểu Bảo rồi, nếu không có đứa này thì về sau không chừng Tĩnh ca nhi còn có thể có đứa khác. Nếu như bảo về hải tử thì Tĩnh ca nhi sẽ mất mạng. Người phải suy nghĩ cho kỹ, nếu như không có Tĩnh ca nhi, người có thể chống được cái nhà này sao?” – Trầm Thanh nói. Ông bây giờ đúng là có tư tâm, hy vọng Dương Dật có thể bảo vệ Tĩnh ca nhi. Tuy rằng bình thường rất khó bảo toàn người lớn, nhưng mà Tĩnh ca nhi thì khác, thân thể của y tốt hơn so với những ca nhi khác rất nhiều, cho nên có nhiều cơ hội sống sót hơn.

“Cái gì mà bảo vệ người lớn, bảo vệ hải tử, hải tử ta muốn, người lớn ta cũng muốn. Cả hai bọn họ ta đều muốn.” – Dương Dật không khống chế được cảm xúc, bắt lấy tay Trầm Thanh, cả người đều run rẩy. Năm đến nỗi tay Trầm Thanh cũng muốn tím xanh.

“Dương Dật, người phải suy nghĩ cho kỹ càng, chỉ có thể bảo vệ được một người, bằng không thì cả hai đều giữ không được.” – Trầm Thanh lớn tiếng nói. Ông biết rõ trong lòng Dương Dật rất đau khổ. Người lớn, hải tử, làm sao có thể dễ dàng chọn lựa, điều này đối với mỗi một hán tử đều là chuyện tàn nhẫn nhất.

“Không, ta không chọn được, Trần Tĩnh và hải tử ta đều cần.” – Dương Dật căn bản không muốn tiếp nhận lựa chọn này.

“Người cứ như vậy thì Trầm a mỗ cũng không cách nào. Dương Dật, Trầm a mỗ thực sự không có năng lực bảo vệ cả hai người bọn họ.” – Trầm Thanh nước mắt cũng sắp rơi rồi. Ca nhi của đại ca ông lúc trước cũng vì như vậy mà chết, ông không những không bảo vệ được con của chính mình, mà còn hại chết cả cháu trai, cho đến bây giờ đại ca vẫn chưa tha thứ cho ông. Ông thực sự không có năng lực bảo vệ được cả người lớn và hải tử.

“Ta tự mình làm, đem hải tử đẩy trở về, sau đó sinh lại một lần nữa, Trần Tĩnh và hải tử nhất định sẽ không có việc gì.” – Dương Dật sau khi được Trầm Thanh cầm ngược lại tay thì tỉnh táo trở lại. Hán biết rõ thời gian của Trần Tĩnh và hải tử không còn nhiều, chậm một giây là thêm một giây nguy hiểm. Hán

buông tay Thẩm Thanh ra, hiện tại phải rửa tay cho sạch sẽ. Kiếp trước ở trên TV đã từng thấy có thai phụ sinh ra trên xe lửa, cũng là chân đi ra trước, chỉ cần đẩy hài tử trở lại trong bụng rồi sinh lại một lần nữa, Trần Tĩnh và hài tử nhất định sẽ không có chuyện gì.

“Trầm a mỗ, ngài giúp ta trông chừng Tiểu Bảo một chút, đợi lát nữa Trần Tĩnh sinh hài tử, còn phải cần ngài hỗ trợ.” – Dương Dật sau khi tỉnh táo lại, trong đầu nghĩ qua nhiều cách, hẳn tin rằng mình nhất định có thể làm được.

“Dương Dật, ngươi thật sự muốn làm vậy sao?” – Trầm Thanh giữ chặt lấy Dương Dật nói.

“Đúng, ta nhất định phải làm như vậy, ta không muốn bắt đi bất kỳ một người nào trong bọn họ.” – Dương Dật kiên quyết nói. Đứa bé kia hẳn, Trần Tĩnh, còn có cả Tiểu Bảo đều rất chờ mong. Hẳn không muốn cứ như vậy mà buông xuôi, còn cả Trần Tĩnh nữa, hẳn nhất định không thể buông được.

Dương Dật lấy nước ấm rửa sạch hai tay, đi vào trong phòng nhìn thấy Trần Tĩnh sắc mặt tái nhợt, cầm lấy khăn lau đi mồ hôi và nước mắt trên mặt y.

“Trần Tĩnh, ta muốn thử xem, ta tin rằng ngươi nhất định có thể làm được, ngươi và hài tử nhất định sẽ không có việc gì.” – Dương Dật chậm chậm nói ra.

Trần Tĩnh không nói gì, y chỉ gật gật đầu, giống hệt như lúc y tin tưởng rằng Dương Dật khi lớn lên sẽ hiểu chuyện, y và Tiểu Bảo có thể sống được những ngày thật tốt.

“Cẩn nó, ta muốn đem chân của hài tử đẩy lại vào trong bụng của ngươi, có thể sẽ rất đau. Ngươi nếu nhịn không được thì cứ kêu lên.” – Dương Dật đem khăn vải dùng nước nóng giặt sạch, bên trong bao lấy một miếng nhân sâm để cho Trần Tĩnh cắn.

“Trần Tĩnh, lát nữa ta nói ngươi thả lỏng, ngươi nhất định phải phối hợp.” – Dương Dật nói xong kéo chân ra, hai bàn chân nhỏ của hài tử cũng lộ ra rồi, hẳn muốn đem đứa nhỏ này đẩy lại vào trong bụng của Trần Tĩnh.

“Trần Tĩnh, hít thở, thả lỏng.” – Dương Dật cầm chặt bàn chân nhỏ của hài tử hướng bên trong đẩy, lại không dám dùng sức quá mạnh.

“Ahhh...” – Trần Tĩnh kêu thảm một tiếng, gân xanh nổi đầy trán, cơn đau phía dưới truyền đến, đau đến tê tâm liệt phế.

Trầm Thanh tại cửa ra vào đi tới đi lui, ông biết có lẽ chính mình đã hại Trần Tĩnh rồi. Đáng lý ra ông phải ngăn cản Dương Dật lại, nhưng mà trong lòng cũng cảm thấy có chút may mắn. Lúc trước ông không thể cứu được con mình, hiện tại hy vọng Trần Tĩnh có thể làm được.

“Trầm a ma, a mỗ ta thế nào rồi?” – Tiểu mập mập túm lấy ống quần của Trầm Thanh hỏi. Chính Tiểu

Bảo cũng cảm thấy trong nhà hôm nay có chuyện gì đó bất thường.

“Không có việc gì, Tiểu Bảo, người đã ăn cháo chưa?” – Trần Thanh hỏi.

“Vẫn chưa, cha vừa rồi cho Tiểu Bảo uống sữa dê.” – Tiểu Bảo thành thật trả lời.

“Uống sữa dê làm sao no bụng được, đi, Trần a ma múc cháo cho người ăn.” – Trần Thanh múc cho Tiểu Bảo một chén cháo, lại để nó từ từ ăn, lúc này mới trở lại cửa phòng. Ông vô cùng lo lắng, nhưng lại không dám vào nhìn.

“Trần Tĩnh, cố gắng lên, người làm vô cùng tốt, hài tử chân đã vào một chút rồi.” – Dương Dật biết rõ Trần Tĩnh đau đớn, nhưng mà hắn không thể ngừng được, chân của hài tử bị đẩy vào, tay của hắn cũng đã đi vào hơn phân nửa.

“Đừng ngừng, nhất cổ tác khí” – Trần Tĩnh nhổ khăn vải trong miệng ra, thở hổn hển mấy hơi nói.

(nhất cổ tác khí: một tiếng trống vực dậy tinh thần. Cái câu này chắc nhiều ng biết rồi ha, đọc đam mêo thì cũng gặp nhiều rồi.)

“Dương Dật, đẩy.” – Trần Tĩnh sau khi nói xong tận lực buông lỏng phía sau.

Dương Dật sau khi nghe lời Trần Tĩnh nói, hắn biết rõ chính mình quá mức tán nhãn, nhưng mà dù tàn nhẫn hắn vẫn muốn tiếp tục làm. Không do dự một chút nào, từ từ đem hài tử đẩy vào bên trong.

“Trần Tĩnh, người làm rất tốt, lại thêm một lần nữa là có thể đẩy chân hài tử vào bên trong rồi.” – Dương Dật lau một mảng mồ hôi trên trán nói. Toàn bộ tay của hắn cũng đã vào hết bên trong Trần Tĩnh, chỗ đó chảy rất nhiều máu nhưng hắn không thể ngừng lại.

“Trần Tĩnh, hít sâu, buông lỏng.” – Dương Dật sau khi nói xong thì cảm thấy chỗ bao lấy tay mình được thả lỏng, hắn vừa định dùng sức thì không ngờ chân của tiểu gia hỏa đột nhiên co lại, trong tay là một khoảng hư không.

Dương Dật sửng sốt, bây giờ hắn đẩy tiếp vào bên trong cũng không được, mà rút trở ra cũng không xong. Thời điểm hắn đang ngây người ra đột nhiên cảm giác được có thứ gì đó tròn trong, cùng với cảm giác lúc này có thứ gì đó đập đập tay mình không giống nhau. Thần kinh Dương Dật nguyên bản đang căng cứng cũng vì thế mà buông lỏng xuống, đây nhất định là đầu của hài tử rồi, như vậy thì hắn không cần phải lo lắng nữa.

“Trần Tĩnh, Trần Tĩnh, thành công rồi, thành công rồi, đầu của hài tử ra rồi. Thả lỏng, dùng sức cho hài tử đi ra.” – Dương Dật cao hứng kêu lớn, tay của hắn nhân lúc Trần Tĩnh thả lỏng cũng rút ra.

“Trầm a mỗ, ngài mau vào đây đi! Đầu của hài tử ra rồi, tiếp theo phải làm thế nào?” – Dương Dật hưng phấn gọi.

Trầm Thanh sau khi nghe những lời Dương Dật nói thì tinh thần liền tỉnh táo, cả đời này ông muốn nghe nhất chính là những lời này.

“Tốt rồi, tốt rồi, Tĩnh ca nhi sẽ không sao nữa. Có thể thấy được đầu của hài tử, Tĩnh ca nhi lại dùng sức lần nữa để cho hài tử đi ra.” – Trầm Thanh vui sướng nói, ông biết nhất định Tĩnh ca nhi có thể làm được mà.

“Oa oa oa...” – Thời điểm Trầm Thanh lấy ngón tay từ trong miệng hài tử ra, tiếng khóc của nhóc con này lập tức vang dội cả phòng.

“Đứa nhỏ này tiếng khóc thật lớn, sau này sẽ trở thành một ca nhi rất lợi hại, nhìn cái nốt ruồi mang thai đỏ au này này.” – Trầm Thanh vừa giúp tiểu gia hỏa tắm rửa vừa nói.

“Dương Dật, ôm lấy, người đem tiểu ca nhi đặt vào trong nôi rồi đi múc cho Tĩnh ca nhi một chén cháo, y chắc là đói bụng lắm rồi.” – Trầm a mỗ nói với Dương Dật từ nãy đến giờ vẫn cứ một mực cười ngây ngô.

“Trầm a mỗ, ngài giúp ta ôm hài tử đặt vào nôi được không, ta không dám ôm a.” – Dương Dật tay chân cứng ngắc nói. Đứa nhỏ nhỏ như vậy hẳn thực sự không dám ôm, vừa nãy toàn bộ dũng khí đã dùng hết, bây giờ chẳng còn lại chút nào nữa rồi.

“Người đúng là hán tử ngốc.” – Trầm a mỗ cười mắng một câu, vội vội vàng vàng đỡ lấy đứa nhỏ, đặt vào trong nôi cạnh giường. Ông thực sự sợ thằng nhóc Dương Dật đang cứng ngắc kia không ôm nổi tiểu ca nhi.

Dương Dật cười ngây ngô, phiêu phiêu đi lấy thức ăn cho Trần Tĩnh, thời khắc này hẳn vui mừng đến nỗi linh hồn cũng muốn bay ra khỏi thân thể.

“Tĩnh ca nhi, thật đúng là tốt quá, hài tử rất khỏe, người không cần lo lắng. Tình huống của người cũng không có vấn đề gì, tiểu tử Dương Dật kia vui mừng đến phát ngốc luôn rồi, ta đem tiểu ca nhi đặt vào trong lòng hắn, hẳn cả người đều cương cứng lại, không cả dám động.” – Trầm Thanh vừa cười vừa nói.

“Trầm a mỗ, cảm ơn ngài.” – Trần Tĩnh sắc mặt vẫn còn chút tái nhợt nói.

“Cảm ơn cái gì mà cảm ơn. Người cũng giống như ca nhi của ta vậy, những năm nay vẫn luôn giúp đỡ ta, Trầm a mỗ thực ra là phải cảm ơn người mới đúng. Được rồi, người nhất định là mệt muốn chết, nghỉ ngơi tốt một chút, Dương Dật rất nhanh sẽ mang đồ ăn tới.” – Trầm a mỗ nói xong bắt đầu bắt tay vào thu thập những thứ dính máu kia. A mỗ của Dương Dật đi rồi, bây giờ ngoài ông ra, Dương Dật làm sao biết phải xử lý những thứ này thế nào.

Dương Dật bưng bát cháo đã bỏ thêm đường, từng muỗng từng muỗng đút cho Trần Tĩnh ăn, hẳn bây giờ hạnh phúc đến muốn bốc hơi luôn ấy.

“Cha, a mỗ, tiểu đệ đệ thật đáng yêu.” – Tiểu Bảo không biết chạy vào từ lúc nào, đứng ở bên cạnh cái nôi nhìn tiểu đệ đệ.

“Tiểu tử này vào lúc nào vậy, không được lộn lộn chọc đệ đệ người biết không.” – Dương Dật vừa cười vừa nói.

“Ta sẽ không để đệ đệ khóc đâu.” – Tiểu Bảo cam đoan nói.

“Trần Tĩnh, vất vả cho người rồi, hảo hảo ngủ một giấc, ta đi lấy một ít sữa dê đút cho tiểu ca nhi uống, nếu không lát nữa nó đói bụng sẽ khóc lớn lên.” – Dương Dật cho Trần Tĩnh ăn xong nói.

Trần Tĩnh gật gật đầu, y thực sự rất mệt, lần này sinh con giống như là trải qua một hồi cực hình vậy.

“Tiểu Bảo ra ngoài với cha, người ở đây sẽ làm ồn đến a mỗ ngủ đấy.” – Dương Dật cầm chén nói với Tiểu Bảo.

“A...” – Tiểu Bảo rõ ràng không nguyện ý, nhưng mà vẫn ngoan ngoãn đi theo cha ra ngoài. Dương Dật đi lấy sữa dê, nó lại ghé vào cửa nhìn đệ đệ trong phòng. Đệ đệ nhà nó là một tiểu ca nhi, lớn lên nhất định sẽ là một mỹ nhân, trên mi tâm còn có một nốt ruồi mang thai đỏ au. Tại sao lại nói là mỹ nhân, cứ nhìn Tiểu Bảo nó chẳng phải sẽ biết sao.

Trần Tĩnh bất tri bất giác ngủ mất, trong đầu không ngừng hiện ra một số hình ảnh. Trong mộng có một người nam nhân mặc áo giáp không ngừng chém giết kẻ thù, y tuy rằng không biết người này là ai, nhưng mà Trần Tĩnh lại cảm thấy hắn vô cùng vô cùng quen thuộc. Thời điểm nhìn thấy vị tướng quân kia sắp bị chém bị thương, Trần Tĩnh hận không thể xông lên đỡ thay cho hắn. Mở to mắt choàng tỉnh, nam nhân trong mộng đó rút cuộc là ai? Vì sao y lại có thể cảm thấy quen thuộc như vậy? Ngay tại thời điểm Trần Tĩnh đang cẩn thận nhớ lại thì trong bụng lại động động. Y nhú nhú mày, chẳng lẽ bên trong vẫn còn một đứa nữa. Mãi cho đến lúc y bị đập một cái liên xác định đúng là trong bụng vẫn còn một hài tử.

Trong phòng rất im ắng, Trần a mỗ vẫn chưa về, Dương Dật còn chưa chuẩn bị sữa dê xong, Trần Tĩnh biết rõ, Tiểu Bảo nhất định vẫn đang ở ngoài cửa.

“Tiểu Bảo.” – Trong phòng truyền ra một thanh âm khàn khàn, ngay cả bản thân y cũng nghe không rõ lắm, cho nên Tiểu Bảo ở ngoài cửa lại càng không thể nghe được. Thấy vậy, Trần Tĩnh cầm lấy chén cháo trên đầu giường ném mạnh xuống đất.

“Xoảng” một tiếng, tiểu ca nhi nằm trong nôi lập tức khóc lớn lên.

Tiểu Bảo ở ngoài bị dọa cho hoảng sợ, nó lập tức đẩy cửa chạy vào.

“A mỗ làm sao vậy? Sao lại phải đập chén?” – Tiểu Bảo hỏi.

“Đi gọi cha người nhanh một chút, trong bụng a mỗ vẫn còn một tiểu bảo bảo.” – Trần Tĩnh nhẹ giọng phân phó Tiểu Bảo.

“Còn có một đệ đệ sao? Để ta đi gọi cha.” – Tiểu Bảo lập tức chạy ra ngoài.

Dương Dật vừa mới lấy được chén sữa dê, quay đầu lại thì thấy Tiểu Bảo chạy tới. Tiểu Bảo nhất định là không nhịn được lại chạy vào phòng, nhóc thối này càng ngày lại càng không chịu nghe lời.

“Cha, cha, mau đi xem a mỗ, a mỗ nói trong bụng còn có một tiểu bảo bảo.” – Tiểu Bảo vừa chạy ra khỏi phòng lập tức lớn tiếng kêu.

“Trong bụng a mỗ người còn có một đứa nữa? Làm sao có thể? Chẳng lẽ lại là song sinh thai sao?” – Trần Thanh cầm mấy thứ dính máu đi giặt, lúc trở về vừa vặn nghe được tiếng của Tiểu Bảo.

Dương Dật ngây ngốc đứng chết chân tại chỗ, hắn đây là sắp có ba đứa con sao. Cái tin này thật sự quá tốt rồi. Ngày hôm nay tâm tình của hắn giống như là đi cáp treo vậy, lúc thì hoảng sợ, lúc lại kinh hỉ.

Trần thanh buông thùng gỗ đi vào trong nhà, tuy rằng ông rất hưng phấn, đỡ đỡ nhiều năm như vậy rồi nhưng mà chưa từng đỡ được một đôi song sinh nào. Tính ca nhi hôm nay đúng là mang đến cho ông quá nhiều kinh hỉ.

Lâm nhảm: Về cái vụ đẩy đứa nhỏ vào trong bụng rồi sinh lại một lần nữa thì mình kiếm tư liệu không ra, tại vì bây giờ nếu bị thai ngược thì đa số người ta sẽ mổ để chứ không ai dùng cách gây đau đớn lại nguy hiểm như vậy cả.

Nhưng mà theo nhiều nguồn mà mình tìm được có nói thì trường hợp sinh ngược bác sĩ có thể cho tay vào trong sản đạo của thai phụ để điều chỉnh hướng của thai nhi. Tuy nhiên hành động này cần có chuyên môn cao và khá là nguy hiểm vì phải xác định được đúng vị trí của nhau thai, nếu không để cái nhau bị rách thì đứa nhỏ sẽ không có nguồn cung cấp dưỡng khí để thở => sẽ chết. Mà đứa nhỏ ở trong bụng khi được giúp đỡ đúng cách sẽ có thể tự mình quay đầu lại đấy.

Bởi vì cái trên là tổng hợp từ nhiều nguồn nên không thể dẫn link ra được, mọi người nếu muốn biết rõ hơn để chuẩn bị cho sau này thì lên google tra thêm nhé.

30. Chương 30

“Trần Tĩnh, để ta xem xem, trong bụng người thực sự là còn một đứa nữa sao?” – Trần Thanh nói xong đem tay đặt lên bụng Trần Tĩnh, quả nhiên thấy bên trong vẫn còn một khối cứng cứng. Sau khi sinh xong

đáng lý ra bụng phải mềm mới đúng, tuyệt đối không thể có một khối cứng như thế này được. Huống chi, vừa rồi khi ông đặt tay lên bụng y, còn bị tiểu gia hỏa không khách khí đập cho một cước.

“Thật sự vẫn còn một đứa nữa. Tĩnh ca nhi, mau mau dùng sức đem hài tử này sinh ra, đây đúng là song sinh thai rồi.” – Trần Thanh vừa cười vừa nói.

Y gật gật đầu, bởi vì đã sớm mệt mỏi đến nỗi nói không thành lời, cổ họng cũng không còn phát ra tiếng được nữa, chỉ cần mở miệng nói chuyện thì yết hầu lập tức đau nhói.

Ước chừng qua khoảng một khắc (=15’), trong phòng lại lần nữa truyền đến tiếng khóc vang dội của hài tử. Hơn nữa tiểu tử này không có nghe lời như ca ca, cứ một mực oa oa khóc lớn làm đứa bên cạnh bị đánh thức cũng khóc theo, hai đứa nhỏ cứ thay nhau khóc, vì thế trong phòng náo nhiệt hẳn lên.

Dương Dật đem nước ấm tiến vào phòng, Trần Thanh lưu loát tắm rửa cho hài tử, dùng tã quấn lại, đặt nó nằm cạnh ca ca. Ông chỉ mới đung đưa nôi một chút, hai đứa nhỏ rất nhanh lại an tĩnh lại.

“Trần Tĩnh, sắc mặt của ngươi sao lại tái nhợt như vậy? Trần a mỗ, Trần Tĩnh làm sao rồi?” – Dương Dật thấy Trần Tĩnh sắc mặt không tốt liền hỏi.

“Sao lại có thể như vậy? Tĩnh ca nhi, sao mệnh của ngươi lại khổ như vậy?” – Trần a mỗ thì thào nói.

Chỉ thấy trên giường máu từng giọt từng giọt rơi xuống, trên mặt đất đã chảy thành một vũng máu lớn. Tuy rằng sinh con đều sẽ chảy máu, nhưng mà tuyệt đối sẽ không ra nhiều máu như vậy. Trần Thanh kéo chăn mỏng ra xem, thấy trên giường đã nhuộm đỏ máu, đúng như những gì ông suy đoán, Trần Tĩnh đây chính là bị rong huyết.

“Trần a mỗ, Trần Tĩnh bị làm sao vậy? Sao lại chảy nhiều máu như thế?” – Dương Dật cũng nhìn thấy một vũng máu lớn trên đất.

“Trần Tĩnh, ngươi làm sao vậy? Ngươi không được chết, ngươi nếu chết thì ta phải làm sao bây giờ? Bây giờ ta phải làm sao mới được đây?” – Dương Dật biết, đây chính là dấu hiệu bị rong huyết. Hắn không muốn Trần Tĩnh chết, hắn không thể để y chết được. Y là người đầu tiên mà hắn nhìn thấy ở thế giới này, cũng là người mà hắn nhận định cả đời. Có lẽ, hắn chính là do Trần Tĩnh gọi nên mới đến thế giới này, hắn không thể để y chết như vậy được.

Trần Tĩnh càng chạy càng gần, người nam nhân kia đột nhiên ngẩn đầu, đó là một người giống y hệt y, chỉ là trên mặt không có nốt ruồi mang thai mà thôi.

“Ca ca, ca ca coi chừng!!!” – Trần Tĩnh không khống chế được mà thốt ra, lập tức tất cả kỹ ức tựa như một cơn đại hồng thủy tràn về.

Nam tử kia chính là ca ca song sinh của y, bởi vì đại ca bị thương ở đùi nên y đã vụng trộm đến thăm.

Huynh ấy bị thương không thể xuất chiến, nhưng mà lại không thể không khai chiến chấn hưng sĩ khí binh lính, cho nên Trịnh Quân Di quyết định thay ca ca xuất trận. Trừ nhỏ y đã cùng học công phu, binh pháp cùng với ca ca, chỉ cần không phải là người thân cận, căn bản không có ai có thể phân biệt được bọn họ. Trịnh Quân Di dùng thuốc bột che lấp nốt ruồi mang thai ở trên trán mình, mặc vào chiến bào của đại ca xông trận.

Dù thế nào y cũng không nghĩ tới rằng đã thắng trận rồi lại bị thái tử sai người đến ép mình uống thuốc vong ưu, thật không ngờ thái tử lại hận mình đến tận xương như vậy. Uống xong vong ưu, y mất trí nhớ sau đó bị đem bán cho địch quốc, vốn tưởng rằng phải làm quân kỹ, nhưng may mắn lại được một lão quân nô cứu giúp. Nếu không phải những người bán hán đều đã bị lão quân nô giết hết, thì Trịnh Quân Di y cũng sẽ không thể sống nhiều năm yên lành như vậy.

Trần Tĩnh nhớ đến những đau khổ phải chịu trước kia, thì ra, mình nguyên bản chính là thiên chi kiêu tử, đảo mắt một cái đã trở thành quân kỹ hạ tiện nhất. Sau này trốn thoát được, chính là Dương gia a mã cứu y. Những năm nay y phải chịu khổ rất nhiều, rất đau khổ. Khí tức của Trần Tĩnh càng ngày càng yếu đi, nhận thức cũng càng lúc càng mơ hồ.

“Dương Dật, ngươi mau đánh thức Trần Tĩnh dậy, cùng y nói chuyện lần cuối. Tiểu Bảo đến đây, đến đây nói chuyện với a mã ngươi.” – Trầm Thanh quay đầu hướng Dương Dật nói. Ông dẫn tiểu gia hỏa vẫn đang đứng ở ngoài cửa vào, phải để lại chút thời gian cuối cùng cho cả nhà bọn họ ở cùng nhau. Trầm Thanh đứng trong sân, nước mắt không ngừng rơi xuống.

“Trần Tĩnh, Trần Tĩnh, ngươi mau tỉnh, mau tỉnh lại đi, không được bỏ lại ta và Tiểu Bảo! Ngươi đã nhìn thấy hai tiểu ca nhi của chúng ta chưa? Bọn nó đều rất đáng yêu, nhất định lớn lên sẽ rất xinh đẹp. Ngươi mau tỉnh lại! Ngươi tuyệt đối không được bỏ lại ta cùng bọn chúng.” – Dương Dật thấy máu chảy càng lúc càng nhiều, rút cuộc nhịn không được khóc lớn.

“Oa oa oa...” – Tiểu Bảo thấy Dương Dật khóc lớn cũng lớn tiếng khóc theo. A mã không những không để ý đến cha, mà con không để ý đến nó, hai người đều đã khóc lớn như vậy rồi mà a mã cũng không thèm liếc lấy một cái.

Khí tức của Trần Tĩnh càng ngày càng yếu. Những năm này y sống thật quá cực khổ, y thực sự rất mệt mỏi, mệt mỏi quá. Ngay tại thời điểm y muốn ngủ, hình như nghe được tiếng khóc. Đó chính là tiếng của Dương Dật, lại còn cả Tiểu Bảo, hai người này chính là không lúc nào khiến y ngừng lo lắng được, khóc lớn như vậy để làm gì? Trần Tĩnh cuối cùng không thể bỏ mặc hai người kia, giãy dụa muốn tỉnh lại, toàn thân lạnh như băng.

“A mã, a mã, ngươi tỉnh dậy đi, tỉnh dậy đi, đừng bỏ mặc Tiểu Bảo như vậy!” – Tiểu Bảo đang đưa tay Trần Tĩnh, nó đã khóc đến không cả thở nổi rồi.

Cả thân thể lạnh như băng, Trần Tĩnh rút cuộc cảm thấy sợ hãi. Đúng lúc này từ trong đan điền tản ra một cỗ khí ấm áp, Trần Tĩnh lập tức vận Hồi Xuân quyết trong cơ thể, đây chính là công pháp mà y đã luyện từ nhỏ, chẳng những có thể cường thân kiện thể, mà lúc cần thiết còn có thể tự bảo mệnh cho mình.

Tiếng khóc càng lúc càng rõ ràng, Trần Tĩnh mở mắt ra, thấy hai người một lớn một nhỏ đang ghé vào bên

giường. Dương Dật và Tiểu Bảo đã khóc đến mặt mũi lem nhem, Tiểu Bảo vừa khóc vừa lay lay tay y, lại đem toàn bộ nước mắt nước mũi đều bôi hết lên đó.

“Trần Tĩnh, Trần Tĩnh, người tỉnh rồi, thật tốt quá. Trần Tĩnh, người không thể bỏ lại ta và hài tử, nếu người dám làm vậy, ta một lát nữa sẽ đem bọn chúng toàn bộ ném đi hết.” – Dương Dật vừa nhìn thấy Trần Tĩnh mở mắt lập tức uy hiếp y.

“A mỗ, a mỗ không được bỏ mặc Tiểu Bảo!” – tiểu gia hỏa sau khi thấy Trần Tĩnh tỉnh lại, không ngừng kéo tay áo của y nước nỡ, nó đã khóc đến nỗi không thể dừng lại được rồi.

“A mỗ sẽ không vứt bỏ các người đâu.” – Trần Tĩnh cười cười, y dùng toàn bộ sức lực sờ sờ đầu Tiểu Bảo. Có lẽ y đời trước thiếu nợ Dương Dật, cho nên ngay cả chết cũng không thể yên tâm, còn cứ thế để cho hai người một lớn một nhỏ này khóc lóc kéo về.

“Không cho phép người chết. Một nhà năm người chúng ta phải sống vui vẻ bên nhau, người nếu dám chết, ta một mình cũng không muốn sống nữa.” – Dương Dật thở phì phì nói.

“Ta không chết không phải được rồi sao? Mau đi lấy một ít thức ăn đến đây, chảy máu nhiều quá, cả người ta đều rét run rồi.” – Trần Tĩnh nói với Dương Dật.

Dương Dật thấy Trần Tĩnh rút cuộc khôi phục sinh khí thì rất cao hứng. Tuy rằng mặt trắng bệch như tờ giấy, nhưng mà tinh thần y có vẻ không tệ. Dương Dật ngay lập tức hấp tấp chạy đi làm đồ ăn cho y.

“Trầm a mỗ, ngài giúp ta đi lấy một ít sữa dê, Trần Tĩnh không sao nữa rồi, ta phải đi làm thức ăn cho y.” – Dương Dật đóng cửa phòng nói, vừa sinh hài tử tuyệt đối không thể gặp gió được.

Trầm Thanh âm thầm lau đi nước mắt trên mặt, cái gì mà Trần Tĩnh không sao, bị rong huyết làm sao có thể dừng lại được. Bởi vì sợ Dương Dật thương tâm quá độ mà đầu óc xảy ra vấn đề, cho nên ông không đi lấy sữa dê, mà chạy vào trong phòng xem xét tình hình của Trần Tĩnh.

Vừa vào phòng, Trầm Thanh nhìn thấy Trần Tĩnh sắc mặt tuy tái nhợt nhưng vẫn có thể nắm lấy tay của Tiểu Bảo, tuy rằng vô cùng mệt mỏi nhưng lại không có một chút tử khí nào. Xem ra thực sự đầu óc của Dương Dật không bị làm sao, Trần Tĩnh thật sự có thể sống sót rồi. Cái thằng nhóc ngốc kia cũng không biết đem máu ở trên giường và dưới đất dọn đi một chút, hiện tại trong phòng toàn là mùi máu tanh, tuổi trẻ đúng là không hiểu chuyện.

“Tĩnh ca nhi, người không xảy ra chuyện thật tốt quá, đừng nói chuyện nữa, nằm nghỉ ngơi cho thật tốt, để ta giúp người lau bớt mấy thứ bẩn thỉu này đi đã.” – Trầm Thanh nói xong liền đi lấy khăn đến.

Ông dùng số nước ấm còn sót lại lau máu dính trên giường, cũng không làm ảnh hưởng đến Trần Tĩnh, chỉ đơn giản lau qua một lần. Sau đó, Trầm Thanh lại đi vào trong bếp lấy thêm ra một ít nước ấm, cẩn thận đem máu dính trên người Trần Tĩnh lau sạch. Xong xuôi đâu đấy mới đem cái chăn nhỏ của Tiểu Bảo hôm qua kê ở trên giường bị làm cho ẩm ướt mang đi.

“Chuẩn bị xong rồi thì mau mang đến cho Tĩnh ca nhi ăn, chân tay sao lại chậm như vậy.” – Trầm thanh đem hốt không ít tro bếp đổ vào trong một cái mẹt, máu ở dưới đất phải dùng thứ này đổ vào mới làm sạch được, nếu không làm sạch chỗ máu đó, đối với Tĩnh ca nhi sẽ không tốt.

“Đã chuẩn bị xong hết rồi, Trầm a mỗ, ngài cũng đừng mắng ta nữa, ta đã rất cố gắng rồi.” – Dương Dật bưng chén cháo đã bỏ thêm nhân sâm và đường đỏ đi cho Trần Tĩnh ăn.

Dương Dật bưng một chén sữa dê nhỏ, cẩn thận từng li từng tí một cầm thìa gỗ đút cho tiểu ca nhi. Hắn thực sự không dám dùng lực để ôm tiểu hài tử. Trầm a mỗ nói, đứa nhỏ sinh ngược kia là đệ đệ. Vốn dĩ ban đầu Dương Dật còn cho rằng đứa nhỏ mà hắn đẩy vào là đứa sinh ra trước. Kết quả là đứa thứ hai sau khi sinh ra liền thấy bên bàn chân có một vết đỏ, nhìn rất giống ngón tay, Dương Dật hỏi Trầm Thanh xem có phải do hắn dùng lực quá mạnh khiến hài tử bị thương không. Mãi đến khi Trầm Thanh cẩn thận kiểm tra qua một lượt, xác định là lòng bàn chân của hài tử hoàn toàn không bị làm sao, lúc này trong lòng Dương Dật mới chịu buông lỏng. Mà, đứa nhỏ sinh ra trước kia, hai bàn chân đều trắng nõn, ngay cả một chút dấu vết cũng không có. Cả Dương Dật và Trầm Thanh đều thống nhất tiểu ca nhi này chính là đứa nhỏ nghịch ngợm, cùng ca ca tranh đi ra trước, cuối cùng khiến cho Trần Tĩnh bị giầy vò đến như vậy.

“Dương Dật, ngươi đừng lo lắng quá, hài tử không có quá mức yếu đuối như ngươi nghĩ đâu. Ngươi chỉ cần cẩn thận ôm nó, đừng để tiểu gia hỏa bị rơi xuống đất là được rồi.” – Trầm Thanh thực sự là không thể bỏ mặc, cũng đã từng nuôi con rồi mà sao Dương Dật này lại như đứa ngốc vậy, ngay cả bế một đứa trẻ sơ sinh cũng không làm được.

“Để ta cho nó ăn, ngươi xem rồi học theo.” – Trầm Thanh tiếp lấy tiểu ca nhi đang nằm trong lòng Dương Dật, ông vừa rồi đã cho đại ca nhi ăn no, hiện tại đang ngủ rồi. Rõ ràng vừa rồi đã chỉ qua Dương Dật cách cho ăn, thế mà sao lại chẳng học được chút nào vậy chứ.

“Trời ạ, mệt chết ta.” – Sau khi tiểu ca nhi được Trầm Thanh ôm lấy, Dương Dật lập tức đứng lên duỗi lưng một cái. Vừa rồi hắn ngay cả nhích người cũng không dám, toàn thân đều trở nên cứng ngắc.

“Ngươi đúng là không dùng được, Tĩnh ca nhi gả cho ngươi chính là phúc khí tu luyện mấy đời của ngươi đấy.” – Trầm Thanh thành thực đem sữa dê đút cho tiểu ca nhi ăn. Cái đứa nhỏ này đôi mắt cứ hấp háp háp háp muốn ăn, vậy mà Dương Dật ngốc nghếch này lại để cho hài tử bị đói, sữa dê ở ngay trước mặt cũng không biết đưa vào miệng của nó.

“Trầm a mỗ, thực sự đã làm phiền ngài nhiều rồi. Lúc đó Tiểu Bảo toàn bộ đều là ta chăm sóc, Dương Dật chưa bao giờ phải chăm sóc qua hài tử mới sinh nhỏ như vậy.” – Trần Tĩnh nằm ở trên giường khẽ nói. Y vẫn còn rất suy yếu, nhưng mà qua một lúc dùng nội lực di chuyển trong thân thể, một cỗ khí âm áp không ngừng tụ tập ở đan điền khiến y thoát nhìn cũng không quá tệ.

“Thói quen xấu đó cũng đều là do ngươi tạo thành, về sau không được như vậy nữa. Một hán tử mà không biết đương đầu gánh vác gia đình, cái gì cũng bắt người phải làm. Dương Dật, Trầm a mỗ nói ngươi nghe này, nếu ngươi không chăm sóc tốt cho Tĩnh ca nhi, Trầm a mỗ nhất định sẽ không nhẹ tay, nhất định sẽ đến giáo huấn ngươi đấy.” – Trầm Thanh nghiêm túc nói. Nhìn Tĩnh ca nhi thật khiến người khác phải đau lòng.

“Vâng, ta cam đoan với Trầm a mỗ, về sau nhất định sẽ chăm sóc thật tốt cho Trần Tĩnh, cũng sẽ lo lắng tốt cho gia đình này.” – Dương Dật cười ha hả nói. Chiều nay Trần Tĩnh ngủ một giấc dậy, sắc mặt cũng đã tốt hơn rất nhiều, rút cuộc cũng có thể thoát khỏi nguy hiểm.

Dương Dật thấy trời sắp tối, Tiểu Bảo vẫn còn đang ngủ an ổn ở trên giường, hắn bây giờ phải đi nấu cơm tối. Buổi trưa hôm nay quên ăn cơm, để bụng đói cả ngày, bây giờ nó cũng bắt đầu kháng nghị kêu rột rột.

Dương Dật nấu canh rong biển, xào một ít giá, luộc trứng gà, buổi tối hôm nay hắn, Trầm Thanh và Tiểu Bảo cứ vậy ăn hết. Ăn uống xong xuôi mới lấy táo đỏ mà thời gian trước đã chuẩn bị sẵn lấy ra cắt nhỏ, chuẩn bị nấu cho Trần Tĩnh ăn. May mắn là có Trầm a mỗ giúp hắn trông chừng hai đứa nhỏ, nếu không Dương Dật thật sự không biết mình phải làm thế nào cho tốt.

Tinh mễ nấu thành cháo, bên trong bỏ vào vài miếng nhân sâm, táo đỏ, lại đánh trứng gà đổ vào, cho thêm một ít đường, cứ thế một chén cháo đường đỏ trứng gà thơm ngào ngạt đã nấu xong.

“Trần Tĩnh, tỉnh tỉnh, ta nấu cháo cho ngươi ăn, có bỏ thêm đường đỏ, trứng gà. Ăn xong cháo ngươi mới có thể uống thuốc.” – Dương Dật cẩn thận đem Trần Tĩnh nâng dậy. Hắn lấy một đầu chăn thật dày mà Trần Tĩnh đang đắp kê sau lưng y, Trần Tĩnh chảy nhiều máu như vậy, nhất định rất lạnh. Dương Dật ngày hôm nay đã đun rất nhiều nước đường cho y uống, trong dạ dày phải có cái gì đó thì thuốc mới có thể hấp thu tốt được.

Tâm tình hiện tại của Trần Tĩnh bây giờ vô cùng phức tạp. Y vốn là tôn tử của Trịnh quốc công, phụ thân là tướng quân, ca ca cũng là tướng quân, ở trong nhà là hài tử nhỏ nhất, vốn luôn được sủng ái mà lớn lên. Nếu như y không một mực yêu thích võ học, căn bản sẽ chẳng có ai bắt y phải học cả. Nếu không phải một lần đi nhầm chỗ, yêu phải thái tử tính cách trong ngoài bất nhất, cũng sẽ không để cho gia gia đi nói chuyện hôn sự của mình khiến thái tử chán ghét mà bị bán thành quân nô. Thì ra, đó mới chính là bộ mặt thật của người kia. Y đúng là đáng đời, yêu phải người không nên yêu cho nên phải trả giá thật đắt. Từ giờ trở về sau, y chính là Trần Tĩnh và cũng chỉ có thể là Trần Tĩnh mà thôi.

Nhưng khi y nhớ lại những ngày tháng phải chịu khổ cực trong tay Dương Dật, lòng lại nhất thời không yên. Tại sao mấy năm nay y lại dung túng tiểu tử này như vậy? Rõ ràng chỉ là một tiểu thí hài nhỏ hơn, lại còn dám hung hăng đánh y. Quả nhiên chính là do mình tạo nghiệt, quá nuông chiều hắn mà ra.

“Làm sao vậy Trần Tĩnh? Mau há miệng ăn nhanh một chút, để nguội sẽ không tốt.” – Dương Dật đem thìa đưa đến bên miệng y.

Lẩm nhẩm: Vậy là thân phận của Trần Tĩnh đã sáng tỏ nhá, thanh niên nào đoán Tĩnh ca nhi nhà chúng ta là giáo chủ, đại hiệp giang hồ hay công tước gì đó thì... quên mộng ấy đi.

Anh ấy đúng là con quan, nhưng mà là võ quan, lại còn từng thay anh trai mình ra trận. Quá lợi hại luôn ấy. Đến chương này thì mới coi như là câu chuyện thực sự bắt đầu. Ha ha ha ha ha ha ha...

31. Chương 31

Trần Tĩnh khoe miệng có chút cong lên, ít nhất hiện tại Dương Dật đã bắt đầu trưởng thành, hơn nữa y cũng đã có ba đứa con, mấy năm nay chịu khổ coi như không uống phí.

“Trần Tĩnh, người nói thử xem ca nhi nhà chúng ta nên lấy tên là gì? Hình như trước đó cũng chưa từng thảo luận qua chuyện này. Chúng ta vậy mà lại quên mất chuyện nghĩ trước tên cho hài tử.” – Dương Dật có chút khó tin nói.

“Người gấp cái gì. Đợi thân thể của ta tốt hơn một chút hãy nói.” – Trần Tĩnh nói. Y bây giờ hữu khí vô lực, làm sao có thể suy nghĩ tên được.

“Được. Bây giờ không nói chuyện này nữa, đợi khi nào thân thể của người tốt lên rồi hãy nói.” – Dương Dật cảm thấy Trần Tĩnh bởi vì mất máu quá nhiều, tính cách đột nhiên trở nên cổ quái. Y vừa rồi phải trải qua một hồi sinh tử, hẳn nhất định phải nhường nhịn y nhiều hơn mới đúng. Nghĩ đến đó, tâm tình Dương Dật lập tức tốt lên rất nhiều. Trần Tĩnh không bị làm sao, trong nhà lại có thêm hai hài tử, khoe miệng Dương Dật cong lên, muốn ép xuống cũng ép không được.

Ngày hôm sau, Dương Dật vẫn chưa tự mình thông suốt được những việc mình cần phải làm, cũng may là có Trần Thanh giúp hắn đi bốc năm thang thuốc bổ máu sau khi sinh. Kỳ thực, hắn bận đến mức xoay quanh, ghi nhớ những thứ cần thiết phải mua. Từ năm sáu ngày trước đã lấy tiền trong nhà đi mua thuốc bổ để đến sau khi sinh thì dùng, hiện tại thuốc Trần Thanh mua cho để uống trước, những thứ mua trước kia thì cứ để đó, về sau hãy lấy ra. Thời điểm thôn trưởng biết được Trần Tĩnh sinh được một đôi ca nhi song sinh, ông ấy đặc biệt để Dương Dật xách thêm một thùng nước giếng. Hiện tại nhà hắn có thể gánh bốn thùng, có điều như vậy vẫn không đủ, nhưng mà hoàn cảnh không cho phép nên cũng chỉ có thể cố gắng tiết kiệm cho qua.

“Rầm rầm rầm. Dương Dật mở cửa.” – Bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa.

“Trần Nghĩa, sao người lại đến đây?” – Dương Dật vừa mở cửa đã có người đưa đến hai cái gói được bao bởi giấy dầu.

“Nghe Trần a mỗ nói Trần Tĩnh nhà người sinh được một đôi tiểu ca nhi, người đúng là có phúc khí. Dương Dật, nói thật nhé, đợi con của ta sinh ra rồi, ca nhi nhà người cũng nên gả một đứa cho nhà ta.” – Trần Nghĩa cười, đem bao giấy dầu nhét vào trong tay Dương Dật.

“Nói cái gì vậy, sao người biết ca nhi nhà người sinh cho người nhi tử? Lỡ đâu là ca nhi thì sao.” – Dương Dật tuyệt đối không chừa mặt mũi cho Trần Nghĩa. Đây chính là ca nhi nhà hắn, quý giá như vậy, hơn nữa làm sao người biết ca nhi nhà ta không thể công hán tử. Ủ, đúng rồi, Dương Dật cảm thấy hắn nhất định phải giáo dục hai ca nhi nhà mình. Vật kia có cũng không phải chỉ để bài trí, nếu có thể thì phải sử dụng cho đúng chức năng của nó. Đương nhiên việc này không thể để cho Trần Tĩnh biết được, bằng không hẳn nhất định sẽ không có trái ngon để mà ăn rồi.

“Người chờ đó, ta nhất định sẽ để nhi tử nhà ta câu dẫn cả hai tiểu ca nhi nhà người. Ha ha ha... Được rồi, ta không chọc người nữa, người bây giờ chắc cũng rất bận, mà ta thì cũng chẳng giúp được gì, có việc gì

thì đi làm đi. Nếu như Tiểu Bảo cần người trông giúp thì cứ đưa đến nhà của ta, ta giúp người coi sóc nó.” – Trần Nghĩa nói xong vỗ vai Dương Dật một cái, mỗi cần làm vậy Dương Dật lại cảm giác người này là đang cổ vũ hẳn.

“Cám ơn người.” – Dương Dật nói.

“Cám ơn cái gì chứ. Chăm sóc tốt cho tiểu ca nhi đi, chúng nó sau này sẽ trở thành con của ta đấy.” – Trần Nghĩa cười hì hì, sau khi đáp lại thì quay người đi mất.

Dương Dật mở bao giấy dầu ra, bên trong có một bao là đường cát, một bao là táo đỏ, đều là thứ để bổ máu.

Được Trần Thanh giúp đỡ hai ngày, cuối cùng Dương Dật cũng không còn luống cuống tay chân nữa. Tiểu Bảo mấy ngày nay thì vô cùng nghe lời, mỗi khi hai đệ đệ tỉnh dậy nó lại chạy đi gọi cha, những lúc đệ đệ tè nó cũng sẽ hỗ trợ thay tã.

Dương Dật nhìn chằm chằm ***g gà. Hẳn muốn thịt một con gà để Trần Tĩnh bồi bổ thân thể, nhưng mà nếu thịt gà thì rất tốn nước, nước trong nhà cũng chẳng dư giả gì, ngày hôm qua thì chỉ nấu một ít cháo táo đỏ.

“Dương Dật, Trần Tĩnh sinh con mà người cũng không chịu tự mình đến nói cho ta, cũng may là Lý đại phu nói ta mới biết đấy. Người thật đúng là có phúc, cái gì khổ cực cũng đều do Trần Tĩnh chịu hết, lại còn có hai ca nhi song sinh.” – Ngoài cửa vang lên tiếng nói của Tần Huy. Hẳn chàng vạng tối ngày hôm qua nghe được Lý đại phu nói Trần Tĩnh xuất huyết rất nhiều, nguyên bản muốn chạy tới ngay nhưng mà ông ấy lại bảo y không sao cho nên sáng sớm nay làm thịt hai con bò câu, lấy cả thuốc bổ máu đem đến. Hẳn biết bây giờ trong thôn đa phần là thiếu nước, quán rượu của bọn hắn bởi vì có giếng cho nên vẫn có nước dùng. Vì thế hắn trực tiếp đem hầm chúng nó lên rồi mới đem đến, Dương Dật chỉ việc lấy hầm lại có thể để Trần Tĩnh uống được.

Tần Huy trước kia hay hỏi thăm chuyện của Trần Tĩnh, bởi vì Trần Tĩnh thường xuyên đến nhà Lý đại phu bốc thuốc, cho nên nếu muốn biết chuyện trong nhà y thì chỉ cần hỏi ông ấy một chút là biết. Hiện tại Lý đại phu trở thành thói quen, cứ nhìn thấy Tần Huy là lại đem tất cả chuyện về Trần Tĩnh nói cho hắn.

“Tần đại ca, ta bận đến choáng váng rồi, làm sao còn nghĩ được nhiều như vậy.” – Dương Dật vừa cười vừa nói.

“Cầm lấy canh bò câu trong bình gốm đem đi hâm nóng cho Trần Tĩnh uống đi. Đây là buổi sáng ta mới hầm, rất bổ đấy.” – Tần Huy đem bình gốm trong ngực mình đưa cho Dương Dật.

“Cám ơn Tần đại ca.” – Dương Dật cũng không khách khí với Tần Huy, hẳn thực sự coi người này như đại ca của mình.

Tần Huy đến xem hai tiểu ca nhi nằm trong nôi, lại trò chuyện với Trần Tĩnh trong chốc lát, để lại năm

mười lượng bạc rồi mới đi về. Trần Tĩnh và Dương Dật đều không muốn cầm, nhưng mà Tần Huy nói rằng đây là tiền công mà lần trước bọn họ dạy hấn làm đậu hũ và giá, nếu như bọn họ không nhận lấy thì lần sau hấn sẽ không hỏi về mấy thứ khác nữa.

“Trần Tĩnh, tiểu gia hỏa thật đáng yêu.” – Dương Dật đem đại ca nhi đã tỉnh lại ôm đến bên giường nói. Tiểu gia hỏa này có một đôi mắt to đen linh động xoay chuyển, hài tử bốn năm ngày thì tầm nhìn vẫn không được xa, có điều nhóc con này lông mi đã khai mở, lại uống sữa dê vài ngày nên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng mập ra không ít. Làn da màu hồng nhạt cũng đã biến mất, thay vào đó là khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, không cần nhìn cũng biết màu da này là kế thừa của Dương Dật.

“Mắt giống ngươi, miệng cũng thế, được rồi, hai hài tử này đúng là đúc từ một khuôn với ngươi mà ra.” – Trần Tĩnh nhìn nhìn Dương Dật đang giống như tranh công cười cười nói. Trong lòng có lẽ vẫn không thể hoàn toàn gạt bỏ khúc mắc, nhưng mà y đã thành thói quen chăm sóc gia đình này, cũng đã có thói quen sủng ái Dương Dật, dù nói gì làm gì cũng phải khiến cho Dương Dật vui vẻ. Những thứ này không phải nhất thời có thể thay đổi được. Mà Trần Tĩnh cũng không nghĩ sẽ từ bỏ, chỉ là sau khi khôi phục trí nhớ, trong lòng y có chút khó chịu mà thôi.

Hai ca nhi sinh ra giống Dương Dật mới tốt, như vậy thì ca nhi của y cũng cần phải giống y chịu khổ, lớn lên đẹp mắt luôn luôn chiếm được thiện cảm không phải sao, cứ nhìn Dương Dật là biết.

“Cha, a mỗ, hai mắt của tiểu đệ đệ giống ta, là giống ta đấy.” – Tiểu Bảo leo lên trên giường nói. Nó rõ ràng phát hiện ra sau khi có hai đệ đệ, ánh mắt của cha và a mỗ nhìn nó ít đi rất nhiều.

“Tiểu Bảo nói rất đúng, đệ đệ lớn lên rất giống Tiểu Bảo.” – Trần Tĩnh xoa xoa đầu nó nói. Tiểu Bảo hai ngày nay thực sự rất ngoan, y biết nó nhất định sẽ cảm thấy lạc lõng. Hơn nữa, hai ngày nay y vẫn mệt mỏi, không thể rời giường, Dương Dật lại bận rộn đến xoay vòng vòng, tự nhiên sẽ không chú ý nhiều đến Tiểu Bảo nữa.

“Còn phải nói, Tiểu Bảo nhà chúng ta là hiểu chuyện nhất đấy, mấy ngày nay đều giúp cha chăm sóc cho tiểu đệ đệ.” – Dương Dật không có phát giác ra sự lạc lõng của Tiểu Bảo, những lời nói ra tuyệt đối là xuất phát từ nội tâm.

Tiểu Bảo mới vừa rồi còn cảm thấy có chút mất mát, nghe được vậy hai mắt lập tức phát sáng, nó bây giờ có thể làm con ngoan trong nhà giúp đỡ gia đình. Hiện tại cũng đã học xong cách chăm sóc cho hai đệ đệ.

“Cha, đệ đệ tên gì? Đệ đệ của Tiểu Bảo vẫn còn chưa có tên.” – Tiểu Bảo hỏi, nó cứ gọi đại đệ đệ, tiểu đệ đệ như thế này thực sự rất bất tiện.

“Trần Tĩnh, cái tên Quân Hạo thế nào? Dương Quân Hạo, nghe rất không tồi đúng không? Còn có đứa kia gọi là Dương Quân An, an trong bình an, Dương Quân an thấy thế nào?” – Dương Dật mở to mắt trông mong nhìn Trần Tĩnh.

Trần Tĩnh nhìn đôi mắt trông mong của Dương Dật, rõ ràng đã là người lớn, sao có thể đáng yêu như vậy chứ. Khó trách khi mình mất trí nhớ lại không có cách nào cự tuyệt Dương Dật, hấn quả nhiên là khắc

tình của y, trong lòng dù có muốn cứng rắn thế nào cũng không được.

Trần Tĩnh gật gật đầu, cuối cùng tên của hai tiểu ca nhi cũng đã được quyết định. Đứa lớn gọi là Dương Quân Hạo, đứa nhỏ gọi là Dương Quân an, bình an mạnh khỏe, kỳ thật cũng không tệ.

“Trần Tĩnh, ngươi thức dậy làm gì, cứ nằm hai ngày nữa đi.” – Dương Dật thấy Trần Tĩnh đứng lên liền sốt ruột nói.

Thời điểm Trần Tĩnh cảm thấy mình có thể xuống giường, y nghĩ không thể nằm được nữa. Rõ ràng là khỏe mạnh lại muốn y nằm giống như người bệnh, y tuyệt đối làm không được.

“Xương cốt đều đã bị nằm làm cho mềm nhũn ra, dậy đi lại cũng sẽ khỏe nhanh hơn một chút.” – Trần Tĩnh vừa cười vừa nói. Nếu mà y còn nằm nữa thì Dương Dật sẽ thật sự bị mệt đến sinh bệnh, đến lúc đó không phải là lại để y phải làm hết mọi việc hay sao. Hai ngày nay quãng thâm trên mắt Dương Dật rất rõ ràng. Tuy rằng Trần Tĩnh muốn Dương Dật gánh vác gia đình, nhưng mà kỳ thực vẫn cảm thấy rất đau lòng.

“Vậy được rồi, ngươi ở trong sân đi lại một chút, thân thể không có tốt như trước, tuyệt đối không thể ra ngoài.” – Dương Dật nói.

Sắc mặt Trần Tĩnh tuy có chút tái nhợt, nhưng mà sau khi tĩnh dưỡng bảy tám ngày, mỗi ngày đều uống sữa dê, ăn cháo trứng, uống canh bồ câu, y sao có thể không béo được. Mà về sau, Tần Huy lại hai lần đem canh gà đến, kỳ thực, gần như mỗi ngày hắn đều đến đưa canh.

“Tiểu Bảo nhớ trông chừng a mỗ của ngươi, đừng để cho y đi ra ngoài.” – Dương Dật chờ Tiểu Bảo đáp lời mới yên tâm đi đến sau núi. Ở sau núi hắn phát hiện một hồ nước nhỏ, sau đó mỗi ngày đem chỗ đó đào sâu hơn một chút, dưới đáy thả một ít đá vụn, bên trên lấy cỏ khô che lên. Không phải hắn không muốn nói cho những người khác, nhưng mà thực sự không thể được, nhà hắn bây giờ có một đồng tử cần phải giặt, lại còn có một con dê phải nuôi, nước giếng gánh về căn bản không đủ dùng. Hiện tại Dương Dật muốn đem tã đến đó giặt, số tã mới thay ra cũng đã đầy hai chậu gỗ rồi.

Dương Dật đi ra sau núi, đem hai bao tã trong giỏ trúc lấy ra, từ trong gốc cây lòi ra chậu gỗ. Nếu như không giặt sạch tã lót, đối với miệng nhỏ của trẻ mới sinh hắn là sẽ có hại. Dương Dật biết rõ ở nơi này không giống như kiếp trước, nếu bị bệnh thì cứ trực tiếp đến bệnh viện là xong, ở đây dù rằng vẫn có đại phu, nhưng mà tỷ lệ chết non của trẻ con vẫn rất cao. Cho nên vấn đề vệ sinh là vô cùng quan trọng. Hắn tuyệt đối không mong muốn hai đứa nhỏ trong nhà gặp phải chuyện gì không may.

Trước tiên đem hai cái túi đồ đầy nước, đem túi để vào bên trong gùi, Dương Dật lúc này mới lấy cái gáo đem nước múc vào trong chậu gỗ. Những thứ hắn giặt chỉ là tã dính nước tiểu, cho nên khi giặt xong rồi số nước đó được đổ vào một chậu gỗ lớn hơn. Cứ thế giặt ba lượt, lúc này mới đem tã đã giặt sạch bỏ vào giỏ trúc. Mặt khác, hắn đem mấy cái tã dính bẩn này nọ cầm bàn chà trúc chà sạch sẽ mới đem bỏ vào chậu gỗ nhỏ giặt. Lại thay nước hai lần, lúc này Dương Dật mới đem toàn bộ tã cho vào trong giỏ, giỏ lại bỏ vào trong gùi. Nước đã dùng qua thì đem đến một bãi cỏ cách đó vài mét tưới lên. Số nước này không những có thể dùng để chăm cỏ, mà còn có thể thấm lại xuống dưới mặt đất.

Đắm đắm cái lưng đau nhức, cha mẹ ở trên đời thật quá vĩ đại, bây giờ có nuôi con mới biết nuôi một đứa nhỏ là không dễ chút nào. Dương Dật đeo gùi trở về nhà, cỏ thì cứ để lát nữa hãy cắt, trước tiên phải đem tã lót phơi thật khô dưới ánh mặt trời để tiêu độc đã. Cổ đại đúng là cái gì cũng không có, hiện tại Dương Dật vô cùng hoài niệm loại tã lót được quảng cáo ở kiếp trước, cái loại mà dù có thấm nước tiểu cũng không bị ẩm ướt ấy, đúng là đồ tốt a.

“Cha, người đã về. Lúc này tiểu đệ đệ cắn ngón tay của nhị đệ, nhị đệ bị cắn đến phát khóc oa oa rồi.” – Tiểu Bảo vừa thấy Dương Dật vào cửa đã làm như hiện vật quý lớn tiếng nói, rất sợ Dương Dật không nghe thấy.

Dương Dật nghe xong lời Tiểu Bảo, nghĩ đến hai đứa nhỏ cắn ngón tay của nhau, oa oa khóc lớn, rồi lại không có đứa nào chịu buông ra, cảnh đó nhất định rất đáng yêu. Có điều, hiện tại hai đứa nó xoay người vẫn còn khó khăn thì không sao, đợi vài tháng nữa có thể bò thì lại càng nhiều chuyện phát sinh hơn nữa. Nhưng mà, Tiểu Bảo nhất định sẽ không lừa gạt hẳn.

“Đúng vậy đó, đáng tiếc cha không có nhìn thấy. Nhưng mà bọn nó không ngủ cùng chiều với nhau, nếu cắn thì cũng là ngón chân, sao có thể lại cắn ngón tay được?” – Dương Dật tò mò hỏi.

“Ta đem nệm nó ôm lên giường, vừa mới lên thì liền không an phận, tay chân đầm đá loạn xạ. Tiểu Bảo còn bị tiểu đệ tát cho một cái.” – Trần Tĩnh đứng ở cửa phòng nói, y hiện tại rất thích đứng tựa ở cửa ra vào.

“Thật vậy sao? Bọn nó đúng là càng ngày càng hiếu động.” – Dương Dật đem từng cái tã phơi lên sào trúc, ngày hôm qua chúng nó vẫn còn ngủ như lợn con mà.

“Hài tử thì mỗi ngày một kiểu, ăn ngon lớn cũng nhanh, hai ngày nay cũng đã mập lên không ít.” – Trần Tĩnh nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Dương Dật vừa cười vừa nói, những ngày nay Dương Dật đều vội giống như là con quay, dù cho hài tử tỉnh lại hẳn cũng không thể chú ý được. Mà hai đứa nhỏ kia cũng rất hiểu chuyện, thời điểm Dương Dật cho bọn nó uống sữa dê đặc biệt nghe lời, luôn luôn an phận để cho hắn dứt.

Bất quá, bây giờ y có thể giúp làm một số việc nhà rồi. Tuy vẫn còn có chút hư nhược, nhưng mà trông chừng hai đứa nhóc con thì hoàn toàn không có vấn đề gì. Từ sau khi mất trí nhớ, y cũng không phải là người được chiều chuộng nữa.

“Trần Tĩnh, người mau lại đây nhìn xem, tiểu gia hỏa đang đánh nhau.” – Dương Dật sau khi treo hết quần áo liền đến xem hai đứa nhỏ nằm ở trên giường người cho ta một quyền, ta cho người một đấm, dù nói là đánh nhau cũng không phải nói quá.

“Đúng là đệ đệ đang đánh nhau.” – Tiểu Bảo ghé vào cửa phòng nhòm xem kêu lên. Nó bây giờ rất thích nhìn thấy hai đệ đệ nhích tới nhích lui, bọn chúng thật sự rất đáng yêu. Đáng tiếc không thể đánh thức đệ đệ lúc bọn chúng đang ngủ, nếu không cha và a mỗ sẽ mắng. Bất quá, a mỗ đã cùng nó nói, đợi đến khi đệ đệ lớn hơn một chút, thời gian bọn chúng tỉnh lại cũng ngày một dài, nó có thể cùng chơi với đệ đệ. Tiểu Bảo, không biết rút cuộc là người chơi cùng với đệ đệ, hay là đệ đệ chơi lại người a.

“Bọn nó đánh nhau, người làm cha lại còn đứng xem náo nhiệt, mau đi đem bọn nó tách ra một chút.” –

Trần Tĩnh quay đầu nhìn thấy hai tiểu gia hỏa trên giường quyền đầm cước đá cười nói. Thật sự là không biết làm cha, hai hài tử đánh nhau mà còn có thể ngồi xem náo nhiệt.

Dương Dật nghe Trần Tĩnh nói xong mới vội vàng đem bọn nó tách ra một chút, ít nhất là không để cho tiểu gia hỏa có cơ hội vung tay đến trên người ca ca hoặc đệ đệ. Tiểu gia hỏa không hài lòng lấy tay đập vài cái, “Ba, ba, ba...” mấy tiếng, cứ đập tay như vậy khẳng định sẽ rất đau a.

32. Chương 32

Một người chưa từng nuôi hài tử như Dương Dật không biết rằng, dù hài tử có đập mạnh tay lên giường cỡ nào cũng không thể gây ra được tổn thương cho nó. Hẳn thực ra là đang bị Trần Tĩnh đùa giỡn.

Buổi chiều, Dương Dật đi cắt cỏ. Ngày hôm qua sổ cỏ xanh tìm được đã cho dê ăn hết. Trước đó hắn cho dê mẹ ăn kèm một ít cỏ xanh trộn thêm bã đậu, còn bây giờ thì là giá, sổ giá dùng để cho dê ăn đều là loại rất dài, đã mọc lá. Điều mà Dương Dật lo lắng nhất hiện tại chính là con dê mẹ này xảy ra chuyện, cho nên mỗi ngày hắn đều đi vào núi tìm cỏ xanh.

Trong một bụi cây trên sườn núi, Dương Dật tìm được một vùng lớn cỏ xanh mà trước kia chưa từng nhìn thấy. Hiện tại tuy rằng thời tiết đã mát mẻ hơn một chút, nhưng mà trong bụi cỏ vẫn thường có rắn trú ngụ, bình thường cũng sẽ không có ai lên núi.

Dương Dật dùng gậy trúc gõ gõ vào bụi cây, tuy rằng đã mang theo thuốc tránh rắn, nhưng mà vẫn phải coi chừng. Hắn đi vào bên trong cẩn thận đem sổ cỏ xanh đó cắt hơn phân nửa, chỗ này là lượng cỏ dùng cho hôm nay và ngày mai, sổ còn lại thì để đến ngày kia mới cắt.

Cắt cỏ xong, hắn nhìn lên thì thấy trên nhánh cây mọc không ít mộc nhĩ. Bởi vì rất lâu rồi trời không mưa cho nên chúng nó bị teo rút thành một cục nhỏ. Dương Dật rất cao hứng, đã lâu rồi không tìm được thứ này, hôm nay đúng là thu hoạch lớn. Hắn đem gùi đặt xuống đất, leo lên trên cây.

“Vù vù vù...” ngay lúc Dương Dật đang hái một cái mộc nhĩ thì một con ong mật bay đến trước mặt hắn lượn tới lượn lui. Hắn có chút không kiên nhẫn, dùng tay xua định đem con ong mật kia đuổi đi.

“A! Chết tiệt!” – Dương Dật vội vàng đem cái kim của con ong đâm trên tay nhỏ ra, cho vào miệng hút vài cái, nhỏ nước miếng đi. Thực là con mẹ nó quá đau, còn đau hơn là bị kim đâm vào nữa. Nhìn cánh tay đã có chút sưng lên, xem ra hôm nay hắn phải về nhà rồi, ngày mai lại tiếp tục đến hái vậy.

Thời điểm Dương Dật ngẩng đầu lên lần nữa, hắn nhìn thấy trên một góc cách đó năm sáu mét có một tổ ong mật, có mấy con ong còn đang bay tới bay lui. Khó trách hắn lại bị đốt. Có điều, lần này bị đốt không uống, nhìn tổ ong kia mà Dương Dật trong lòng chảy nước miếng.

Thứ này chính là đồ tốt, hắn quyết định phải đem tổ ong đó về nhà. Có điều, việc này phải tính toán cho

thật kỹ, nếu không lại bị đốt nữa thì hẩn lạnh đủ. Nghĩ nghĩ một hồi, không biết làm cách nào có thể đem tổ ong lấy xuống mà không kinh động đến lũ ong mật kia đây.

Lắc lắc lư lư phiêu về nhà, trên tay hẩn bây giờ đau rất vô cùng, nhưng mà trong lòng thì tâm hoa nô phóng. Mật ong, mật ong, ngày mai có thể có mật ong uống rồi. Càng quan trọng hơn là hẩn đã nhớ ra ở kiếp trước những người thổ dân châu Phi thường dùng khói để xua đuổi ong mật, hẩn ngày mai cũng sẽ làm như vậy. Nghĩ đến đó Dương Dật đã có chút không đợi được.

“Trần Tĩnh, Trần Tĩnh, ta đã về, Tiểu Bảo, cha về rồi đây.” – Dương Dật tâm tình tốt, còn chưa bước vào cửa nhà đã kêu lớn.

“Cha, người về rồi. A mỗ đang nấu sữa dê, tiểu đệ đệ mới tỉnh, nó vừa rồi còn liếm ngón tay của ta, nhột lắm. Cha, tiểu đệ đệ chưa có răng, lúc cắn ta cũng không đau.” – Tiểu Bảo kích động nói.

Nhìn Tiểu Bảo phấn kích như vậy, Dương Dật cũng không muốn gạt đi sự hưng phấn của nó, nhưng mà, bệnh đa số đều truyền từ miệng vào, cho nên hẩn điều chỉnh sắc mặt, nghiêm túc nói – “Tiểu Bảo, không phải là cha đã nói với người rằng không thể cho tay vào miệng sao? Bởi vì trên ngón tay không sạch sẽ, ngậm ngón tay có thể sẽ đau bụng đấy.”

“Cha, nhưng mà Tiểu Bảo đâu có cho tay vào miệng.” – Tiểu Bảo ủy khuất đáp, nó thực sự không có dùng lưỡi liếm ngón tay mà.

Dương Dật đầu đầy hắc tuyến, người không có tự liếm ngón tay của mình, nhưng mà vấn đề là người để tiểu đệ đệ liếm ngón tay của người a.

“Người xem, Tiểu Bảo nếu liếm ngón tay bị đau bụng, vậy thì tiểu đệ đệ nếu liếm ngón tay của Tiểu Bảo ca ca chẳng phải sẽ bị đau bụng sao? Hơn nữa, tiểu đệ đệ còn chưa biết nói chuyện, nếu thực sự bị đau bụng cũng không thể nói cho cha và a mỗ biết, cũng không thể nói cho Tiểu Bảo ca ca nghe được, có đúng không?” – Dương Dật ngồi xổm xuống nhìn Tiểu Bảo nói.

Tiểu Bảo nghiêng đầu suy nghĩ thật lâu, mặt nhẩn mày nhíu, một lúc sau hay hàng lông mày giãn ra, mắt sáng rực nói – “Cha, ta biết rồi. Tiểu Bảo nếu liếm ngón tay bị đau bụng thì tiểu đệ đệ cũng vậy, Tiểu Bảo không nên đưa ngón tay cho tiểu đệ liếm, có đúng không?”

“Ừ. Tiểu Bảo đúng là thông minh nhất, cha chỉ vừa mới nói mà Tiểu Bảo đã hiểu, thật lợi hại.” – Dương Dật khích lệ. Khen ngợi trẻ con so với đánh đòn nó thì luôn luôn hữu dụng hơn. Nhìn Tiểu Bảo bây giờ cao hứng như vậy, hẩn cũng không cần phải phiền não vì nó không nghe lời nữa, càng quan trọng hơn là nó có thể tự mình thông suốt, không có việc gì có thể so với chuyện này hoàn mỹ hơn.

Dương Dật biết nhất định Tiểu Bảo sẽ đi kể chuyện này cho Trần Tĩnh nghe, hẩn bèn đem gùi đặt xuống đất, lấy ra một nắm cỏ xanh cho dê mẹ ăn, những thứ cần cầm vào nhà thì cứ tạm thời để đó.

“Trần Tĩnh, người làm gì thế? Ta còn tưởng người chỉ nấu sữa dê thôi chứ. Mau đứng lên, đừng làm nữa,

để đó ta làm được rồi. Người mau đi nghỉ đi. Còn nữa, người nói Tiểu Bảo lần sau không được để Quân Hạo hoặc Quân An liếm ngón tay nó nữa, bệnh truyền vào từ đường miệng cũng không phải giả đâu.” – Dương Dật vừa vào trong bếp thì thấy Trần Tĩnh đang nhóm lửa, trong nồi cũng đã bốc khói rồi.

“Người không phải là mới nói với Tiểu Bảo rồi sao. Đứa nhỏ kia rất thông minh, lại biết nghe lời, nếu hiểu rồi thì sẽ không làm thế nữa đâu.” – Trần Tĩnh vừa cười vừa nói.

Thấy bộ dáng sốt ruột của Dương Dật, Trần Tĩnh không tiếp tục làm nữa. Hiện tại y vô cùng thích nhìn hấn vì y mà bày ra bộ dáng gấp gáp, cứ nghĩ đến việc người này ngày hôm đó khóc vô cùng thê thảm y liền cảm thấy còn sống thật sự rất tốt.

“Người làm sao vậy? Cánh tay sao lại bị sưng rồi?” – Trần Tĩnh thấy tay Dương Dật sưng lên hỏi. Y cẩn thận xem xét một lúc, thấy vết thương không phải là do rấn cắn trong lòng cũng yên tâm hơn.

“Đừng lo, ta không cẩn thận bị ong mật đốt thôi.” – Dương Dật bị Trần Tĩnh niết niết miệng thương, đau đến nhe răng.

“Sao lại có thể không cẩn thận như vậy. Rất đau có đúng không? Ta đi lấy thuốc bôi cho người.” – Nói xong Trần Tĩnh lập tức đi lấy thuốc. Y lúc nào cũng chuẩn bị thuốc trị độc xà trong nhà, loại này đem bôi vào vết ong đốt cũng rất tốt. Trước kia y cũng từng bị đốt qua, vết thương tuy nhỏ nhưng lại rất đau.

Vào trong phòng lấy thuốc ra, Trần Tĩnh cẩn thận dùng lá trúc quẹt ra một ít thuốc mỡ, cẩn thận bôi lên chỗ sưng đỏ trên cánh tay Dương Dật.

“Bây giờ chắc sẽ vẫn đau, nhưng mà qua ngày mai thì không sao nữa.” – Trần Tĩnh nói. Mặc dù y đã rất nhẹ nhàng bôi thuốc, nhưng hấn vẫn bị đau đến sắc mặt trắng bệch.

“Người cũng từng bị ong đốt?” – Dương Dật nghe những lời Dương Dật nói liền hỏi.

Trần Tĩnh gật gật đầu, hai năm trước có một con ong mật bay vào trong nhà, cứ quanh quẩn bên cạnh Tiểu Bảo, y lấy tay đập tới một cái, kết quả là bị đốt. Lúc ấy sưng rất to, con ong đó khả năng chính là ong độc.

Trước khi đi ngủ, Dương Dật lại một lần nữa cho hai tiểu ca nhi uống sữa dê, hấn bảo Trần Tĩnh cứ lên giường trước, còn Tiểu Bảo thì đã sớm ngủ ở giường đơn bên trong. Dương Dật đã cùng Trần Tĩnh thảo luận qua, nhà bọn hấn phải chuẩn bị một cái giường lớn để cho Tiểu Bảo và hai ca nhi ngủ, hiện tại cái giường trong nhà quá nhỏ, không đủ cho cả năm người cùng ngủ được.

“Trần Tĩnh, Quân An sao lại không chịu uống sữa? Cứ uống vào là lại nhổ ra.” – Dương Dật ôm tiểu Quân An nói. Tiểu gia hỏa này sau khi uống được hai phần thì không chịu uống nữa, cố tình đem sữa dê đút cho nó thì đều nhè ra làm ướt hết cả khăn vải kê dưới cằm, ngay cả quần áo mới thay cũng bị nó làm ướt.

“Người ôm sai hài tử rồi. Quân An chắc là đã ăn no, người bây giờ phải cho ăn là Quân Hạo. Người không thấy tiểu gia hỏa kia há miệng đòi ăn sao?” – Trần Tĩnh nhìn về phía cái nôi của Quân Hạo trên giường nói. Hai hài tử này rất giống nhau, có lẽ Dương Dật đã nhớ nhầm đem Quân An đã uống sữa rồi lại dứt cho lần nữa. Mà Quân Hạo vốn chưa được uống thì lại chịu đói bụng, đôi mắt chờ mong nhìn về hướng của Dương Dật. Trong mắt tiểu Quân Hạo rõ ràng là lên án cha nó, khi dễ nó không biết nói chuyện, lại còn không cho nó ăn, nó nhất định phải phát uy mới được.

“Trần Tĩnh, người ôm Quân An trước cái đã, ta sợ lúc này cho nó ăn nhiều quá, nếu mà giờ bị nôn ra thì không tốt.” – Dương Dật đem tiểu Quân An đưa đến trong lòng Trần Tĩnh sau đó mới ôm lấy Quân Hạo.

Nhóc con đang bị đói vừa chạm miệng vào thìa sữa đã từng miếng từng miếng uống đến vui vẻ. Nhìn bộ dạng của nó Dương Dật bắt đầu hoài nghi có phải trước kia mình đã từng dứt một đứa ăn quá no, còn một đứa thì phải chịu đói không. Xem ra, về sau hẳn phải cẩn thận hơn, nếu để hài tử bị đói đi ngủ thì đúng là quá mức tàn nhẫn.

Sáng sớm Dương Dật đi vào trong kho củi, lấy ra ba nắm rơm bỏ vào trong gùi, hôm nay hẳn muốn đi đến chỗ kia lấy cái tổ ong đó về. Bên trong gùi Dương Dật còn để sẵn một cái bình gốm miệng lớn, cái này dùng để đựng mật ong. Lấy thêm đá lửa và kéo, chuẩn bị xong xuôi hẳn liền lẳng lặng xuất phát, làm việc nguy hiểm thế này Dương Dật căn bản không dám nói cho Trần Tĩnh biết.

Thời điểm đi qua hồ nước đọng, Dương Dật đem mấy bó rơm đắp nước cho ẩm, hẳn biết rõ hiện tại trời quá mức khô hanh, cho nên phải vô cùng đề phòng, nếu không sẽ xảy ra hỏa hoạn đem cả ngọn núi này thiêu cháy. Có điều, may mắn là bên cạnh tổ ong không có cây cối gì khác, nếu không sẽ rất phiền phức.

Dương Dật ở một khoảng đất trống cách cái cây không xa chút mấy tảng đá, bắt đầu châm lửa, sau đó đem rơm tạo thành một bó to, châm lửa đốt. Rất nhanh khói đã bốc lên mù mịt.

Đem bó rơm ẩm bị đốt cháy thoát ra khói đặc, Dương Dật cẩn thận đi đến gần tổ ong. Mấy con ong mật vốn dĩ đang bận rộn bị khói hun nhanh chóng bay đi mất, có một số con còn bị rút xuống đất, rất nhanh đã chẳng còn bóng một con ong nào. Dương Dật cứ như vậy hun chừng ba phút, sau đó hẳn đem bó rơm vứt xuống đất, khói đặt vẫn cứ như cũ bốc lên hẳn cũng không quản.

Lập tức lấy ra cái kéo đâm vào cạy ra, cứ vậy cả tổ ong đã bị hẳn cắt hở ra một cái lỗ lớn. Cầm lấy bình gốm, Dương Dật lấy kéo cắt xuống một khối lớn mật ong, cẩn thận đem mấy con ong mật dính trên đó gạt xuống, rất nhanh mật ong vàng óng đã được rót đầy vào trong bình, đây đúng là một tổ ong lớn. Xong xuôi, hẳn dùng dao bổ củi đào không ít đất đổ vào trong đồng lửa dập tắt nó, lấy chân dẫm tắt chỗ rơm ẩm ướt vừa này đã đốt, thu tất cả bỏ lại vào trong gùi. Kiểm tra kỹ lưỡng lại một lần, cảm thấy ở đó không còn một đốm lửa nào Dương Dật mới đeo gùi lên, lập tức trở về nhà. Hẳn tuyệt đối không muốn mấy con ong mật tỉnh dậy phát hiện ra nhà bị phá trả thù.

“Trần Tĩnh, ta về rồi đây, xem ta kiếm được thứ gì tốt này.” – Vừa vào đến cửa hẳn đã vui vẻ kêu.

“Sao tự nhiên lại vui như vậy? Trên người người sao lại có mùi mật ong thế?” – Trần Tĩnh cầu mày hỏi. Dù cho ý nghĩ nát óc cũng nghĩ không ra Dương Dật dám lén lút đi lấy mật ong.

Đem cái gùi đặt xuống đất, từ trong gùi lấy ra bình gốm giống như hiến vật quý hưng phần đưa cho Trần Tĩnh xem.

“Mật ong này người lấy được ở đâu?” – Trần Tĩnh đột nhiên có dự cảm không tốt. Dương Dật hẳn cái gì cũng dám đi làm, nếu như bị cả bảy ong đốt thì phải làm sao bây giờ. Y không phải là chưa từng nghe người ta nói qua, một số thôn dân muốn lấy mật ong, kết quả lại bị ong đốt chết.

“Ta tự mình lấy, lợi hại không?” – Dương Dật cao hứng nói. Số mật ong này phải để cho hai tiểu ca nhi trong nhà ăn, cũng có thể cho Tiểu Bảo, có điều trước tiên phải đi hỏi Lý đại phu một tiếng, nếu không hài tử ăn vào bị đau bụng cũng không hay.

“Ai cho người đi lấy?” – Trần Tĩnh giận tái mặt nói. Y kéo Dương Dật qua, sau khi kiểm tra qua mấy lần xác định trên người hẳn không có vết ong đốt mới yên tâm.

“Trần Tĩnh, sao người lại tức giận? Ta cũng đâu có bị ong đốt.” – Dương Dật có chút khó hiểu nhìn Trần Tĩnh, có mật ong ăn, mà hẳn cũng chẳng bị thương, sao bộ dáng y lại tức giận như vậy chứ.

“Ta đúng là rất giận. Dương Dật, một mình người đi lấy mật ong, nếu như người bị ong đốt bị thương thì phải làm sao đây? Ta giận vì người không chịu nói cho ta biết là người đi lấy chúng. Bất luận là chuyện gì cũng phải nói ta một tiếng chứ, lỡ như người lỡ mồm chạy tới đó gặp chuyện gì không may thì ta phải đi nơi nào để tìm người đây?” – Trần Tĩnh nhìn Dương Dật nói. Y thực sự rất tức giận, trước kia Dương Dật chỉ ở trong nhà đã làm y lo lắng không thôi, giờ ra ngoài lại làm một ít chuyện nguy hiểm, khiến y lại càng không thể yên lòng.

“Được rồi, đừng nóng giận, ta nếu không nắm chắc thì sẽ không đi lấy đâu. Người phải tin tưởng ta, ta sẽ không làm chuyện gì nguy hiểm. Nếu như ta xảy ra chuyện gì không phải là để người khác được lợi sao? Người chỉ là của một mình ta thôi, ta sao có thể làm những chuyện ngu xuẩn chứ.” – Dương Dật thấy Trần Tĩnh sắc mặt rất khó coi thì bắt đầu làm nũng xin tha. Hẳn biết rõ Trần Tĩnh căn bản là không thể kháng cự về mặt ấy của hẳn, có thể cứ vậy mà ăn sạch y thật tốt.

“Không được có lần sau nữa.” – Trần Tĩnh bất đắc dĩ nhìn Dương Dật, lấy tay xoa xoa đầu hẳn. Y không thể tưởng tượng nổi nếu mất đi Dương Dật thì y phải làm thế nào. Dù là trước kia thân thể hẳn kém cỏi, luôn luôn nằm trên giường bệnh y cũng chưa từng nghĩ rằng Dương Dật sẽ rời khỏi mình.

“Ừ. Trần Tĩnh, người đừng giận nữa, về sau dù làm cái gì ta cũng nói cho người có được không. Người mới sinh hài tử, thân thể không được tốt, sao có thể sinh khí được, nào, đến, cười một cái, đừng cau mày nữa.” – Dương Dật kiễng chân hôn lên môi Trần Tĩnh. Đã sớm muốn nếm thử, nhưng mà trước đó sợ làm tổn thương hài tử cho nên vẫn nhẫn nhịn. Bây giờ hài tử cũng đã sinh rồi, đợi khi nào thân thể Trần Tĩnh tốt lên hẳn có thể mở tiệc a

Dư vị của nụ hôn qua đi, Trần Tĩnh cảm thấy miệng mình đầy vị ngọt của mật ong, ngọt đến tận đáy lòng. Y đúng là bị mỹ nhân kế của Dương Dật mê hoặc đến choáng váng luôn rồi, toàn bộ tức giận đều ném hết ra sau đầu. Trước kia Dương Dật chưa bao giờ hôn y, kể cả khi lên giường cũng chỉ là tắt đèn rồi làm chuyện kia, chưa từng mặt đối mặt mà làm.

“Cha, các người sao lại phải cắn miệng. A, cái này ăn thật ngọt.” – Tiểu Bảo lấy đầu ngón tay trắng nõn quệt lấy một ít mật ong, chớp chớp mắt nhìn Dương Dật và Trần Tĩnh. Tiểu gia hỏa sợ bị cướp mất, ngay lập tức đem ngón tay cho vào trong miệng mút một tiếng thật kêu, sau đó còn chép chép miệng, bộ dạng thường thức món ngon.

Lâm nhảm: Đôi trẻ này ngọt đến sâu răng. Chìa buồn vs những thanh niên muốn biến Trần Tĩnh nhà chúng ta thành nữ vương thụ nhớ Ko có chuyện đó đâu. a hi hi

Bó rơm

Tổ ong

Mật ong

33. Chương 33

Buổi chiều Dương Dật đi lên trấn, hắn lấy một ít mật ong đưa cho Tần Huy, sau đó lại hỏi thăm Lý đại phu xem trẻ con có được ăn mật ong không.

Lý đại phu nói với hắn, ca nhi mới sinh không được ăn, có điều trong nhà hắn có một người đặc biệt thích hợp. Dương Dật cảm thấy vận khí của hắn rất tốt, mật ong là thứ dùng để nhuận tràng, đưa thứ này cho Trần Tĩnh ăn là phù hợp nhất rồi.

Thời tiết hình như có chút chuyển biến đột ngột, vài ngày gần đây Dương Dật rời giường thường thấy gió thổi có chút lạnh, hai bộ đồ hơi mỏng của hắn căn bản không chống được rét. Không những hai đứa nhỏ và Tiểu Bảo hiện tại đã phải mặc áo khoác nhỏ, mà ngay cả hắn cũng phải kiếm thêm áo mặc vào.

“Trần Tĩnh, người cứ ở yên đó đừng làm gì cả, chuyện trong nhà cứ để đó lát ta về làm. Bây giờ ta phải đi cắt chút cỏ cho dê ăn. Tiểu Bảo, nhớ trông chừng a mã và đệ đệ của người đấy.” – Dương Dật lại đeo một gùi tã đi ra sau núi giặt.

Thấy đám cỏ xanh được tưới nước thường xuyên đã lớn, Dương Dật bèn cắt lấy. Sau khi mở đám cành khô che hồ nước đọng, hắn thấy bên trong chỉ còn chút nước, căn bản là không đủ để giặt tã liền lấy ra túi đựng nước đem toàn bộ mức đổ vào.

“Trần Tĩnh, không có nước thì phải làm sao bây giờ? Sáng này ta đi vào thôn xách nước thấy nước trong giếng chẳng còn được bao nhiêu, thôn trưởng bây giờ cũng chỉ cho ta mức ba thùng. Hồ nước phía sau núi mà ta tìm được cũng đã cạn, làm giá thì không thể thiếu nước được, ngay cả cỏ cũng chẳng có chỗ nào còn để mà cắt nữa.” – Dương Dật vừa về đến nhà đã than thở với Trần Tĩnh. Khu vực sau núi hắn đã đi hết rồi, không có khả năng lại tìm được một hồ nước đọng như trước nữa.

“Không sao đâu, nhìn trời thì khả năng cũng sắp có mưa rồi.” – Trần Tĩnh nói.

“Hôm nay đúng là cũng quá kỳ quái, sao đột nhiên nói lạnh liên lạnh như vậy.” – Dương Dật xoa xoa tay.

“Cũng sắp đến cuối tháng mười rồi, có thể không lạnh được sao.” – Trần Tĩnh nói xong lấy tay xoa xoa gương mặt đang lạnh như băng của Dương Dật.

Thật thoải mái, bàn tay Trần Tĩnh áp lên mặt hần thật áp áp dễ chịu.

Số nước trong nhà còn lại không đủ để bọn hần dùng đến hai ngày, nếu trời vẫn không mưa thì khả năng cao sẽ ép chết người mất, cứ nghĩ đến đó Dương Dật lại khấn trương vô cùng.

Giữa trưa, lúc hần ngủ, ngoài trời bắt đầu nổi gió. Trong khoảng thời gian này Dương Dật đều vô cùng mệt mỏi, đã rất lâu rồi buổi trưa không được ngủ ngon, giữa trưa nay vừa mới đặt lưng lên giường đã ngủ quên mất.

“Tiểu Bảo, người ngủ đi, không được đi nhìn đệ đệ, cũng không được đánh thức cha có biết không.” – Trần Tĩnh nhỏ giọng căn dặn Tiểu Bảo.

Đeo gùi lên lưng, bên trong để sáu cái túi đựng nước và một cái túi vải, Trần Tĩnh muốn đến nhà Trầm a mỗ nói một tiếng.

“Trầm a mỗ, ta muốn lên núi một chút, nếu Dương Dật thức dậy muốn tìm ta thì nhờ ngài nhắn lại hần.” – Trần Tĩnh gõ cửa nhà Trầm Thanh nói.

“Người sao đã muốn lên núi rồi? Vừa mới sinh không được bao lâu, phải điều dưỡng nhiều một chút mới phải. Đúng rồi, hai ngày trước Dương Dật lấy mật ong đem qua đây, thứ này đối với người bây giờ rất tốt. Trầm a mỗ không cần ăn, nhưng mà tiểu tử kia vừa bị từ chối đã để xuống rồi chạy mất, còn nói không cho ta mang trả, nếu không sẽ trở mặt.” – Trầm Thanh vừa cười vừa nói, cái đứa nhỏ kia bây giờ càng ngày càng đáng yêu.

“Trầm a mỗ, ngài cứ giữ lấy ăn đi. Vài ngày trước hần mang về cả một bình gốm. Nếu như không phải thân thể ta lúc đó còn chưa khỏe hần, ta nhất định không để hần chạy lên núi, một chút chừng mực cũng không có, chuyện gì cũng dám làm. Rõ ràng mới bị ong đốt xong, vậy mà vừa qua một ngày hần lại dám đi lấy tổ ong.” – Trần Tĩnh cứ nghĩ đến đó liền mất hứng.

“Ta đi trước đây Trầm a mỗ, nếu không sẽ muộn mất.” – Trần Tĩnh muốn đến một chỗ thật xa trên núi lấy nước về, chum nước trong nhà cũng sắp thấy đáy rồi, nếu y nói ra khẳng định là Dương Dật sẽ không để mình đi, lại còn có thể nổi cáu. Vì thế y quyết định lúc hần còn đang ngủ, len lén đi.

Trần Tĩnh đi qua ngọn núi sau nhà, đến một ngọn núi khác cây cối rậm rạp hơn, chui vào trong một sơn động. Nơi này cách nhà bọn họ cũng không quá xa, đại khái đi tầm hai khắc (=30'). Số người biết được ở

trong sơn động này có nước cũng không ít, nhưng mà số người đến đây lấy nước lại chẳng có mấy ai, bởi vì cái động này gần như là thẳng đứng, muốn xuống dưới lấy nước là phải bò. Trước kia, thời điểm mùa khô đến, y toàn đến nơi này lấy nước, mà trong thôn cũng có vài hán tử khỏe mạnh cũng đến đây.

Khá dễ dàng bò xuống độ sâu hơn mười mét, lại đi sâu vào khoảng hai mươi mét nữa liền xuất hiện một cái hồ, bên trong nước vừa mát lại vừa ngọt, đây mới đích thực là nước khoáng.

Rất nhanh mấy túi nước bên trong gùi đã được đổ đầy, đem số túi nước đó để lại vào trong gùi, lúc này Trần Tĩnh mới đeo lên lưng bò lên trên. Y chưa bao giờ đem dây thừng treo ở trên miệng động để leo lên, bởi vì sợ nó đột nhiên bị đứt. Trước kia, có một hán tử bởi vì không cột dây thừng chắc một chút, lúc đu lên liền bị rơi xuống gãy chân, may là lúc đó có y ở đó công lên giúp.

Trước khi rời khỏi ngọn núi kia, Trần Tĩnh tìm được một ít cỏ xanh bèn cắt cho vào túi mang về nhà. Số cỏ dùng cho ngày mai không đủ, y không thể lại để Dương Dật đi vào núi. Vừa rồi y có nhìn thấy bóng dáng của sói núi. Năm trước y và một số thợ săn hàng xóm vừa diệt một hang sói xong, thật không ngờ nhanh như vậy lại có đàn sói khác chuyển qua.

“Trần Tĩnh, người đi đâu vậy? Có bị thương hay không? Trầm a mỗ vừa nói người đi lên núi. Sao người có thể đi lên đó chứ, rõ ràng thân thể còn chưa có tốt.” – Dương Dật vừa nhìn thấy Trần Tĩnh về đến nhà thì hô lớn. Hắn sau khi tỉnh lại không thấy y đâu thì chạy khắp nơi tìm kiếm, cũng nhờ Trầm a mỗ nói cho biết là Trần Tĩnh đã đi lên núi rồi. Vốn muốn đi lên đó tìm y, nhưng mà lại bị Trầm a mỗ ngăn lại, cho nên hắn đành phải đi tới đi lui trong sân chờ.

“Ta đã không sao nữa. Từ giờ trở đi không cho phép người lên núi.” – Trần Tĩnh xoa xoa Dương Dật vừa mới chạy đến trước mặt mình nói.

“Vì sao không cho phép ta đi? Ngày mai người không được lên đó mới đúng. Thân thể con chưa khỏe hẳn đã chạy đi làm việc, ta sẽ tức giận.” – Dương Dật thở phì phì nói. Hắn hôm nay vô cùng bực, Trần Tĩnh vậy mà nhân lúc hắn ngủ lên đi ra ngoài.

“Là bởi vì sức của ta lớn hơn của người. Hôm nay ta ở trên núi nhìn thấy sói, người lại chạy không nhanh, sức lực cũng không lớn, lại chưa từng đi săn, gặp sói chỉ có thể trở thành thức ăn cho chúng nó.” – Trần Tĩnh còn ác liệt đem Dương Dật bế lên, ý muốn nói Dương Dật còn chẳng đủ sức ôm được mình.

Dương Dật thiếu chút nữa tức đến méo mặt. Ta khí lực không đủ lớn, ta chạy không đủ nhanh, có điều, hừ, người còn không phải là vợ của ta sao.

Mặc dù muốn phản bác, nhưng mà khi Dương Dật nghĩ đến chuyện thực sự gặp phải sói thì cũng phải công nhận là mình nhất định sẽ trở thành thức ăn cho chúng nó. Hắn ngay cả trèo cây cũng trèo không được thì bó tay rồi.

“Hay là chúng ta cùng lên núi, nước cứ để ta vác, còn hài tử thì nhờ Trầm a mỗ trông hộ một chút.” – Dương Dật lùi một bước tiến hai bước nói.

“Không được, người đi theo hoàn toàn là uổng phí khí lực. Hơn nữa cũng không thể có chuyện gì cũng nhờ vả Trầm a mỗ được, tiền đỡ để trước kia a mỗ ấy còn không nhận. Dương Dật, chúng ta phải đi mua vài món đồ tặng cho Trầm a mỗ, hy vọng a mỗ ấy nhận lấy.” – Trần Tĩnh nói.

“Người đừng có nói sang chuyện khác. Chuyện của Trầm a mỗ ta nhất định sẽ đi làm, có điều ông ấy không cần tiền, cho nên mỗi ngày ta đều mang một ít thức ăn ngon qua.” – Dương Dật nghiêm túc nói, đại ý muốn biểu lộ là, Trần Tĩnh người đừng hòng chuyển chủ đề.

Qua một lúc, hai mắt Dương Dật đột nhiên sáng lên – “Trần Tĩnh, người đừng có nói là có sói để lừa gạt ta. Ta vào trong núi nhiều lần như vậy chưa từng gặp, sao người mới đi có một lần đã gặp rồi.” – Dương Dật bắt đầu hoài nghi Trần Tĩnh lừa gạt mình chính là để mình không lên núi nữa. Tên gia hỏa này vậy mà dám tranh làm việc với mình.

“Ta lừa người làm gì. Năm ngoái bởi vì có sói chạy vào trong thôn bắt đi một đứa nhỏ, đứa nhỏ kia vừa mới bốn tuổi, so ra thì lớn bằng Tiểu Bảo nhà chúng ta bây giờ. Đợi người trong thôn tìm được hài tử thì trên người nó đã chẳng còn chút thịt nào, toàn bộ bị cắn thành mảnh nhỏ. Lúc đó chúng ta không có cách nào diệt được bọn sói đó, người trong thôn đặc biệt mang thù. Nếu không thể diệt được toàn bộ bọn chúng thì không thể làm gì được, mãi có đến khi bầy sói kia sinh con, thợ săn thôn chúng ta mới canh giữ ở gần đó giết hết bốn con sói lớn. Trong đó có một con sói cái chạy thoát, bọn ta phải truy lùng suốt ba ngày mới giết được nó, mà lúc đó là phải dùng tiếng kêu của sói con mới dụ được nó ra. Nếu như là sói đầu đàn chạy mất thì mới là phiền phức lớn, bởi vì nó sẽ bỏ mấy con sói con kia. Cũng may con chạy thoát là mẹ của lũ sói con.” – Trần Tĩnh chậm rãi kể, nếu như không giết sạch được đám sói đó, mặc kệ là qua bao lâu chúng cũng sẽ đến trả thù. Mà bây giờ lại đến một đàn sói nữa, khả năng là do thức ăn ở bên trong núi không đủ. Đàn sói lần trước cũng là sau mùa khô mới xuất hiện.

Dương Dật tuy tin những gì Trần Tĩnh nói, nhưng hắn không yên tâm về y. Trần Tĩnh mới sinh hài tử được mười ngày, thân thể còn chưa nghỉ ngơi tốt, nếu lưu lại di chứng thì phải làm sao bây giờ.

Có lẽ là nhìn ra được sự lo lắng trong mắt Dương Dật, Trần Tĩnh hôn một chút lên trán hắn nói – “Yên tâm, nếu quá mệt mỏi ta cũng sẽ không đi. Người biết không, ta nhất định không muốn để ca nhi khác được lợi đầu, người và hài tử đều là của ta, ta sao có thể làm vậy được.”

“được rồi, trước khi nước và cỏ trong nhà dùng hết, không cho phép người đi lên núi. Thời điểm đi lên đó cũng phải nói một tiếng, chuyện gì cũng không được lừa gạt đối phương, có được không?” – Dương Dật thỏa hiệp nói. Số cỏ Trần Tĩnh mang về có thể sử dụng được hai ngày, nước cũng vậy, những thứ khác cứ để đó tính sau.

“Hú hú hú...” vừa mới nghe thì tưởng là tiếng gió, qua một lúc sau liền nghe ra đó là thanh âm của sói, càng ngày càng gần, tựa như là tiếng gọi ngay bên ngoài cửa vậy.

Dương Dật có chút không ngủ được, lúc chiều nghe kể thì trong tâm trí thì vẫn tin tưởng lời Trần Tĩnh, đúng là có sói thật, nhưng mà trong nội tâm thực ra cũng không coi đó là chuyện quan trọng. Dù sao cũng chỉ nói là sói đem hài tử ngậm đi mất, cũng chưa ai tận mắt thấy. Nhưng ngay khi nghe thấy tiếng kêu của bọn chúng, cảm giác trong lòng liền thay đổi, Dương Dật bây giờ muốn chính là ngày mai tuyết đổ không cho Tiểu Bảo ra ngoài sân chơi. Kế tiếp là phải đem hàng rào trong sân toàn bộ gia cố lại.

“Mau đi ngủ đi, tuy thanh âm rất lớn nhưng mà có lẽ vẫn còn ở trong núi, chỉ là do thuận chiều gió nên mới nghe thấy thôi.” – Trần Tĩnh vỗ vỗ lưng Dương Dật.

“Người nói thật nhẹ nhàng, cái ngọn núi kia cách nhà chúng ta rất xa sao? Chỉ nửa khắc đồng hồ liền đi tới, đám sói kia chỉ cần chạy một chút là đến cửa nhà rồi.” – Dương Dật cọ cọ mặt Trần Tĩnh nói.

Bị tóc của Dương Dật cọ lên, Trần Tĩnh cảm thấy có chút nhột – “Trường vậy ngoài sân nhà chúng ta khá cao, bọn chúng không vào được đâu.” – Trần Tĩnh nói. Y nghĩ mấy con sói đó hẳn là đã đi đến cửa nhà mình, nhưng mà không nói ra để Dương Dật khỏi sợ. Trong nhà có nuôi dê và gà, hẳn là bọn sói ở ngoài cửa cũng ngửi thấy. Có lẽ y nên đi lên núi kiếm một ít phân và nước tiểu của hổ hoặc gấu vung ở ngoài sân, nếu không suốt ngày bị sói ghé thăm y cũng không yên lòng.

Sáng sớm Trần Tĩnh đã tỉnh dậy, Dương Dật đại khái là do tối qua bị đàn sói làm cho hoảng sợ nên đến giờ còn ngủ, Tiểu Bảo, Quân Hạo và Quân An thì vẫn ngủ vô cùng ngọt ngào.

Vừa mở cổng ra Trần Tĩnh đã thấy bên ngoài toàn là dấu chân sói, nhà ở ngay bên rìa núi tác hại thế đấy. Đem toàn bộ dấu chân sói ngoài cổng quét đi, y không muốn Dương Dật nhìn thấy lại lo lắng quá mức. Tối qua nghe được tiếng sói tru, có lẽ hẳn sẽ không chạy loạn nữa. Chỉ cần người lớn không đi lên núi thì một hai con sói cũng sẽ không dám tấn công, thứ bọn chúng cần thường chỉ là tiểu hài tử.

“Tĩnh ca nhi, sớm như vậy đã dậy rồi sao.” – thôn trưởng nhìn thấy Trần Tĩnh đang quét thì kêu lên.

“Thôn trưởng cũng dậy sớm mà, có chuyện gì ngài mau vào đây nói.” – Trần Tĩnh dẫn thôn trưởng vào trong sân, đem cây chổi để sang một bên. Con dê mẹ hẳn là tối hôm qua đã bị dọa không nhỏ, bây giờ ngay cả kêu cũng không dám, trước kia cứ mỗi sáng đều sẽ kêu be be be không ngừng. Trần Tĩnh lấy một nắm cỏ khô và một bó giá lớn để vào trong giỏ trúc, đem giỏ trúc đặt bên cạnh dê mẹ cho nó ăn. Dương Dật nói rằng vứt mấy thứ đó xuống đất sẽ bị bắn cho nên lúc cho ăn vẫn luôn để vào một cái giỏ trúc không có quai.

Trần Tĩnh đưa thôn trưởng vào trong nhà chính, y sợ đứng ở trong sân nói chuyện sẽ đánh thức Dương Dật.

“Trần Tĩnh, Dương Dật vẫn còn chưa ngủ dậy sao? Không biết bây giờ là giờ nào rồi mà hán tử kia vẫn còn vẫn ngủ nướng. Đúng là không hiểu chuyện một chút nào.” – thôn trưởng nhìn sân nhà Trần Tĩnh yên ắng liền nói.

“Tối hôm qua hẳn nghe được tiếng sói tru, có chút sợ, đến gần sáng mới ngủ được.” – Trần Tĩnh nói. Y có thể đoán được mục đích hôm nay thôn trưởng đến nhà mình, thế nhưng mà lần này y không có cách nào đồng ý.

“Người hôm qua cũng nghe được tiếng sói tru rồi đấy, lần này ta muốn nói trước với thợ săn trong thôn, đem bọn sói đó tiêu diệt, nếu không sẽ trở thành mối họa cho hài tử.” – thôn trưởng hút một hơi thuốc nói. Ông cảm thấy rất bất khoan, đáng lý ra những việc này không nên tìm Trần Tĩnh mới đúng. Nhưng mà những thợ săn ở trong thôn so ra chẳng ai mạnh bằng ca nhi này cả, hơn nữa những thợ săn đó căn bản là không muốn đi. Mấy con sói coi vậy nhưng thù rất dai, mười năm trước có một thợ săn trong thôn bị đàn

sói trả thù, cả nhà đều bị cắn chết.

“Thôn trưởng, việc này ta còn phải nghĩ lại đã. Ngài cũng biết rồi đấy, ta hiện tại mới sinh hài tử, sức khỏe cũng không được tốt lắm. Lại nói, nghe tiếng sói tru thì thấy đó không phải là đàn sói năm trước, bọn chúng hiện tại ít nhất cũng phải có tầm mười con, mà hiện tại cũng không phải là mùa sinh sản của chúng.” – Trần Tĩnh chậm rãi nói. Y hiện tại cũng không muốn đi. Năm trước bọn họ có năm người, mà ổ sói kia cũng chỉ có năm con, lần này đoán chừng không chỉ có mười, mà thậm chí có thể là cả một đàn lớn. Y không ngốc, dù sao y và Dương Dật cũng chẳng phải là người của Trần gia thôn.

“Người nói đúng. Ta hiện tại cũng rất áy náy. Trần Tĩnh, người nhớ trông chừng Tiểu Bảo cẩn thận, hy vọng chuyện đáng buồn như năm ngoái trong thôn không xảy ra nữa.” – thôn trưởng cũng biết mình có chút ép buộc người ta, Trần Tĩnh không những là ca nhi, lại còn vừa mới sinh hài tử, thậm chí thời điểm sinh con lại còn bị rong huyết. Ngay cả bây giờ nhìn còn thấy môi y vẫn có điểm thâm trắng, thân thể căn bản là chưa có hồi phục. Ông làm thôn trưởng cũng thật khó, nếu để Trần Hồng biết được thì không biết sẽ còn làm ầm ĩ đến mức nào, Trần Hồng chính là phu quân của nhi tử nhà thôn trưởng, Trần Tĩnh trước kia đã từng cứu hắn.

Dương Dật ngủ dậy, mặc quần áo tử tế vào đi ra thì vừa lúc nhìn thấy Trần Tĩnh đang tiễn thôn trưởng ra cửa.

“Trần Tĩnh, sao người dậy sớm vậy? Điểm tâm cứ để ta làm được rồi. Sau này buổi sáng nhớ gọi ta dậy đấy. À phải rồi, sáng sớm thôn trưởng đến nhà chúng ta làm gì?” – Dương Dật hỏi.

“Ngoài chuyện tiêu diệt sói ra thì còn có thể là chuyện gì nữa.” – Trần Tĩnh cười khổ nói. Nếu là năm trước thì y sẽ nguyện ý đi, nhưng mà năm nay y không nghĩ vậy. Thôn trưởng cứ một đường đến tìm khiến trong lòng Trần Tĩnh rất không thoải mái, tuy rằng thường ngày vẫn chiếu cố mình, nhưng đến lúc liên quan đến tính mạng vẫn là đẩy mình ra trước. Thật không ngờ y làm nhiều chuyện như vậy, cuối cùng vẫn không được coi là người của Trần gia thôn.

“Thôn trưởng sao lại đến tìm người? Rõ ràng người là ca nhi của ta, lại còn vừa mới sinh hài tử, đây không phải là chuyện của mấy hán tử đó sao? Trần Tĩnh, người đừng đi, việc này quá nguy hiểm.” – Dương Dật nghe xong lời Trần Tĩnh liền mất hứng. Thôn trưởng này cũng quá kỳ quái, rõ ràng Trần Tĩnh vừa mới sinh hài tử, thân thể con yếu nhược, sao lại tìm đến Trần Tĩnh nhà hắn, rõ ràng Trần gia thôn vẫn còn mấy thợ săn cơ mà.

Dương Dật bắt đầu nấu nước nấu cháo, hai tiểu ca nhi ở phòng bên cạnh bị đói làm cho tỉnh dậy, oa oa khóc lớn.

“Đệ đệ ngoan, không khóc, không khóc. Cha, cha, đệ đệ tỉnh rồi.” – Tiểu Bảo quần áo còn chưa có mặc, chạy xuống giường đi tìm người lớn.

Trần Tĩnh mở cửa, ôm lấy Tiểu Bảo đang chạy đến, trước tiên đem nó nhét trở lại trong ổ chăn. Lúc này Dương Dật mới chạy tới, hắn đóng cửa phòng lại, ba bước biến thành hai đến chỗ Trần Tĩnh đem quần áo mặc cho Quân Hạo và Quân An.

Tiểu Bảo chui lại vào trong chăn, đôi mắt to tròn hấp háy nhìn hai đệ đệ hư. Làm sao bây giờ, Tiểu Bảo cũng hư giống đệ đệ rồi, ô ô ô, nó không thể nói là nó cũng tè dầm trên giường được, như vậy sẽ rất xấu hổ.

34. Chương 34

Trần Tĩnh sau khi mặc quần áo tử tế cho Quân Hạo, vừa quay đầu lại đã thấy Tiểu Bảo vẻ mặt ủy khuất nhìn mình.

“Tiểu Bảo sao vậy? Có chuyện gì không vui sao?” – Trần Tĩnh hỏi.

“A mỗ, Tiểu Bảo cũng tè dầm.” – Tiểu Bảo đáng thương nói.

“Ha ha ha...” – Dương Dật nhin không được bật cười.

Thời tiết vừa chuyển lạnh vài ngày thì rút cuộc ông trời cũng chịu mưa, mà cứ hễ mỗi lần có mưa là mọi người lại đua nhau đi gieo hạt giống. Đã có rất nhiều nhà hai tháng liên tục phải ăn dưa muối, cho nên nhiều người nóng lòng muốn đi kiếm chút rau tươi ăn. Có điều dạo gần đây đây có sói chuyển đến vì thế mọi người chỉ có thể đến giữa trưa tập trung nhau lại cùng đi.

“Trần Tĩnh, rút cuộc trời cũng chịu mưa rồi, thật tốt quá. Chúng ta phải nấu một bữa thật ngon để liên hoan, đã rất lâu rồi không ăn bữa nào tử tế.” – Dương Dật sau khi đem hạt giống gieo xuống xong, chạy về đến nhà liền nói.

Bên ngoài trời vẫn còn lác đác mưa, chum nước đã gần đầy, toàn bộ chậu gỗ trong nhà cũng được mang ra để ở giữa sân hứng nước.

“Được. Hôm nay chúng ta phải nấu một bữa thật ngon.” – Trần Tĩnh vừa cười vừa nói.

“Dương Dật, từ khi nào mà ngươi lại biến thành con mèo tham ăn hết như Tiểu Bảo vậy.” – Từ trong phòng truyền ra tiếng cười của Tần Huy.

“Tần đại ca, sao ngươi lại tới đây? Bên ngoài trời vẫn còn mưa mà.” – Dương Dật cao hứng.

“Ta biết ngươi muốn nấu một bàn thức ăn ngon cho nên cứ vậy mà tới thôi.” – Tần Huy cười nói. Thực ra hôm nay hắn đến là muốn thăm Tiểu Bảo và hai đứa ca nhi sinh đôi. Mới vài ngày không gặp mà đã thấy nhớ mấy tiểu gia hỏa đáng yêu này, không biết chúng nó có lớn hơn, có béo hơn không, lại còn không biết có hay cười hay không nữa. Quan trọng hơn là, hắn nghe nói ở Trần gia thôn hiện tại có đàn sói chuyển đến cho nên mới chạy sang xem tình hình thế nào.

“Cha, người về rồi, xem quần áo mới của Tiểu Bảo này.” – Tiểu Bảo nghe thấy thanh âm của Dương Dật lập tức chạy ra ngoài khoe.

Dương Dật nhìn thấy Tiểu Bảo mặc cái áo bông nhỏ màu xanh ngọc đặc biệt đáng yêu, màu sắc này khiến khuôn mặt mập mạp trắng trẻo của nó càng thêm trắng nõn.

“Tần đại ca, huynh mang quà đến làm gì, chỉ cần huynh tới thì ta và Trần Tĩnh đã cao hứng lắm rồi.” – Dương Dật cảm thấy rất ngại, Tần Huy đã giúp gia đình hắn nhiều lắm.

“Thấy trời chuyển lạnh, Tiểu Bảo và tiểu ca nhi cũng phải mua thêm ít quần áo mới, hôm qua thấy mấy bộ quần áo này cũng đẹp cho nên mua luôn.” – Tần Huy cười, hắn thực sự rất yêu thích ba đứa bé này, nhìn chúng nó kiểu gì cũng thấy đáng yêu chết đi được.

Tối nay có thêm một người ăn cơm, Dương Dật đi nấu không ít đồ ăn, trứng xào hẹ, sườn kho, luộc thêm một con gà, chính là con gà trống rừng lớn nhất trong nhà. Trong nước chấm gà luộc chẳng những cho thêm tỏi, mà lần này Dương Dật lại cho thêm một ít nước ớt vào bên trong, có điều hắn vẫn nhớ để lại một ít không có ớt làm nước chấm chua ngọt cho Tiểu Bảo. Xào một đĩa giá với mộc nhĩ, cuối cùng là canh xương sườn rong biển, toàn bộ thức ăn ngon trong nhà đều được Dương Dật đưa hết lên bàn cơm. Vả lại lần này Tần Huy đến cũng mang theo không ít sườn.

Bữa cơm này khiến cho Tiểu Bảo ăn đến miệng đầy mỡ, nó đặc biệt thích nước chấm gà chua ngọt. Ban đầu Tần Huy cũng chấm nước chấm như Tiểu Bảo, nhưng một lúc sau cũng thử phần hơi cay làm riêng kia. Dương Dật nghĩ cũng không nghĩ là Tần Huy lại thích ứng nhanh như vậy, lúc mới đầu còn cau mày, về sau càng ăn càng thấy ghiền, chỉ một mực chấm nước chấm cay mà ăn thôi.

“Dương Dật, cái này ăn ngon thật.” – Trần Tĩnh nói. Y thật không ngờ cái thứ cay xè mắt này khi làm thành nước chấm lại ăn ngon như vậy.

“Người ăn ít một chút thôi, thứ này ăn nhiều sẽ bị nóng đấy. À mà cũng không sao, lát nữa ta sẽ đi pha mật ong cho người uống, thứ này ăn vào cũng có thể trừ được bệnh thấp.” – Dương Dật nói.

Tiểu Bảo vốn dĩ không chấm loại nước chấm cay kia, vừa nghe được lời Dương Dật nói cũng giả vờ giả vịt chấm ăn.

“Cha, ta cũng muốn uống nước mật ong.” – Tiểu gia hỏa vừa nói ra câu đó liền làm cho Tần Huy xuất chút là sắc. Tiểu Bảo nó mới chấm có một chút như vậy, căn bản là còn chưa cả chạm đến một chút cay nào, vậy mà còn mở miệng đòi mật ong.

Ăn cơm xong, Tần Huy ở lại chơi đùa với Quân An và Quân Hạo một chút, lúc này ăn cơm, hai tiểu ca nhi kia vẫn còn đang ngủ.

“Trần Tĩnh, người tới đây. Thứ này chính là phân gấu ta lấy được của thương đội Tây Lương, chỉ cần rải ở cửa nhà một ít thì mấy con sói kia sẽ đi đường vòng, các người cũng nên cẩn thận một chút. Tiểu Bảo

năm nay ba tuổi, sang năm cũng đã lên bốn, có thể đến trường học rồi. Ta thấy, các người cứ dứt khoát chuyển nhà lên thị trấn luôn đi, nếu mà không muốn vào trong trấn ở thì cũng có thể chuyển đến cái thôn nào gần thị trấn một chút cũng được.” – Tần Huy nói. Kỳ thực, hẳn mong cả nhà bọn họ chuyển đến gần quán rượu, nếu như vậy thì mỗi ngày hẳn đều có thể nhìn thấy Tiểu Bảo và hai tiểu ca nhi đáng yêu.

Dương Dật nghe được lời Tần Huy nói liền nghĩ nghĩ một lúc, Tiểu Bảo đúng là đã ba tuổi, sang năm là lên bốn, ở kiếp trước trẻ con đến tầm tuổi đó cũng đã phải đến nhà trẻ. Tiểu Bảo trẻ nhất là năm tuổi phải đến trường học, hẳn không thể để con mình mù chữ được.

“Tần đại ca, may là có huynh kịp thời nhắc nhở, để ta thương lượng với Trần Tĩnh một chút. Tiểu Bảo sang năm đúng là đến tuổi phải đến trường.” – Dương Dật nói.

“Tần đại ca, cảm ơn huynh, nếu huynh không nói thì ta cũng quên mất.” – Trần Tĩnh nói lời cảm tạ. Đúng thực là Trần Tĩnh đã quên mất chuyện Tiểu Bảo sang năm phải đi học. Có điều chuyển nhà không phải là ngày một ngày hai có thể xong ngay được, y phải cùng Dương Dật đi xem một chút, tìm một nơi ở phù hợp, vả lại còn phải lo tiền mua nhà nữa.

Tần Huy biết nhắc nhở hai người thì rất nhanh có thể thường xuyên gặp Tiểu Bảo và hai tiểu ca nhi chọc người yêu thích kia. Nhìn thấy Trần Tĩnh yêu Dương Dật như vậy, Tần Huy cảm thấy muốn tìm được một ca nhi tốt như thế là không có khả năng, xem ra hẳn muốn có con thì không biết còn phải chờ đến ngày tháng năm nào nữa.

Tần Huy mang quần áo đến cho ba đứa nhỏ đều là dùng loại vải tốt nhất may thành, quần áo lót mỗi đứa được hai bộ, mà áo bông bên ngoài cũng vậy. Hai bộ của Tiểu Bảo là màu xanh ngọc, còn hai bộ của tiểu ca nhi đều là màu đỏ, nhìn vô cùng rực rỡ.

“Trần Tĩnh, sao đột nhiên Tần đại ca lại muốn mua quần áo cho hài tử vậy chứ, hơn nữa những bộ quần áo này cũng không ít tiền.” – Dương Dật cũng không hiểu lắm về vải vóc, nhưng mà chỉ cần sờ vào liền biết đó không phải loại bình thường, cái nào cái nấy vuốt lên rất mềm mại, không hề có chút cảm giác thô ráp nào.

Trần Tĩnh gật gật đầu – “Hài tử cũng gần một tháng rồi, đây là quà mừng đầy tháng của Tần đại ca. Những thứ này đều là tơ lụa loại tốt nhất. Phong tục của người Thượng Kinh đều là như vậy, Tần đại ca chính là người Thượng Kinh.” – Thượng Kinh chính là đô thành của Nam Nhạc quốc, nhà của Trần Tĩnh cũng ở nơi đó.

Trước kia y cũng thường mua loại vải tốt may quần áo cho Dương Dật, nhưng những thứ đó căn bản không thể bằng được loại này, một bộ quần áo nhỏ như vậy cũng có giá cả một lượng bạc. Trần Tĩnh thở dài, nếu là trước kia, y vẫn còn là con trai của tướng quân thì chuyện này cũng không tính là gì, có điều hiện tại thì khác, y thực sự vô cùng cảm động. Có một người bằng hữu luôn chiếu cố cho gia đình mình như vậy y rất vui mừng, nhất là bây giờ Tần Huy đã chấp nhận Dương Dật. Trước kia hai người này không ưa nhau, Tần Huy cũng ít tới hơn bây giờ. Dệt hoa trên gấm thì rất dễ dàng, đưa than sưởi ấm trong ngày đông mới là khó, Trần Tĩnh sau khi trải qua những chuyện kia thì hiện tại đã thông suốt hơn nhiều rồi.

“Trần Tĩnh, người nói chúng ta có nên chuyển đến thị trấn ở không? Nếu mà ở đó thì phải có cách khác để kiếm tiền. Sau này Tiểu Bảo đi học thì chi tiêu trong nhà sẽ càng ngày càng nhiều. Đúng rồi, chúng ta

mang một ít rượu đến chỗ Tần đại ca để huynh ấy bán thử xem, nếu bán được lời thì mình sẽ trồng nho để ủ rượu, như vậy sẽ thuận tiện hơn.” – Dương Dật nằm cạnh Trần Tĩnh nói.

“Có thể thử xem. Nhưng mà muốn trồng được nho cũng hơi khó. Bởi vì muốn trồng loại cây khác trên đất trồng lương thực thì tiền thuế sẽ rất cao đấy.” – Trần Tĩnh bắt đầu giải thích, triều đình làm vậy cũng là vì đảm bảo lượng lương thực hàng năm sản xuất ra. Nguyên nhân mà nhà bọn họ trồng một ít rau củ trên ruộng gạo thô, là bởi vì thuế đất trồng gạo thô là rẻ nhất, hàng năm khi nhà dịch đến thu thì chỉ việc chiếu theo thuế đất trồng gạo thô mà giao, rất nhiều nhà cũng làm như vậy.

“Chúng ta cứ mua lấy một cái trang viên hơn mười mẫu để trồng nho là được.” – Dương Dật tưởng tượng hảo huyền nói. Hắn nhớ tới cái nông trường nuôi dê của Lâm gia, bên trong đó rộng cũng khoảng hơn mười mẫu.

“Trang viên rất đắt đấy. Một mẫu ruộng tốt cũng phải năm lượng bạc, hơn mười mẫu đất trang viên ít nhất cũng phải năm mươi lượng rồi.” – Trần Tĩnh nói ra.

“Không sao. Chúng ta cứ từ từ tìm, nếu không tìm được chỗ nào thích hợp thì có thể nghĩ cách khác cũng được.” – Dương Dật ngẫm lại, nhà bọn hắn thu nhập lớn nhất chính là năm mươi lượng mà lần trước Tần Huy đưa cho. Mà mười mẫu đất đã phải tiêu hết năm mươi lượng rồi. Có lẽ hắn phải cố gắng nghĩ biện pháp gì đó kiếm tiền, trong vòng một năm tranh thủ kiếm lấy khoảng năm trăm lượng, như vậy có thể mua lấy một cái trang viên. Từ đó trồng nho ủ rượu, ngày tháng trôi qua cũng thoải mái hơn.

Bởi vì bên ngoài sân Trần Tĩnh rắc phân gấu, trên mấy con đường dẫn vào thôn y cũng rắc một ít, cho nên lũ sói vốn dĩ bị con dê mẹ và gà trong nhà y hấp dẫn cũng không dám lòng vòng quanh đó nữa. Biện pháp này Trần Tĩnh cũng biết, nhưng mà muốn tìm được phân gấu thì phải vào tận trong núi sâu. Ba năm làm quân nô ở trong quân Tây Lương, y biết người Tây Lương nuôi rất nhiều dê bò trên thảo nguyên, đàn sói cũng rất nhiều cho nên bọn họ thường sẽ nuôi một ít gấu, như vậy thì sói sẽ không dám tập kích thôn xóm của bọn họ.

Thời tiết càng ngày càng lạnh hơn, con suối nhỏ qua vài lần mưa cũng đã đầy nước, hiện tại giặt quần áo cũng không cần phải đi xa nữa. Từ sau khi Trần Tĩnh rắc phân gấu xung quanh, đã có một thời gian ngắn sói không có lượn lờ vào thôn, ngay cả buổi tối cũng không nghe được tiếng sói tru, thôn dân nguyên bản vẫn cảnh giác bây giờ cũng đã buông lỏng.

Nghỉ ngơi hơn một tháng, sắc mặt của Trần Tĩnh cũng đã khôi phục, không còn tái nhợt như trước. Bởi vì muốn mua trang viên cho nên Dương Dật quyết định đem số rượu nho đã ủ được đóng vào bình, sau đó đem đi bán, cũng không biết số đó sẽ bán được bao nhiêu. Rượu nho chia ra làm hai loại, một loại trong suốt và một loại có màu đỏ, cả hai đều được Dương Dật đóng vào bình sứ có dung lượng như nhau, chỉ khác một chút về màu sắc của bình. Một loại để vào trong bình màu trắng, còn loại kia thì để vào bình có thêm một ít sắc xanh. Hiện tại ở nhà hắn có 500 bình sứ nhỏ, trong đó có 300 cái màu trắng và 200 cái có sắc xanh.

Dương Dật lấy hai cái thùng gỗ hương lớn rửa thật sạch rồi đem phơi khô, hai phần ba thùng đặt một cái vòng tròn bằng gỗ được khảm lụa bao lại, sau đó đem rượu ở trong bình gổm đổ qua lớp khảm lụa đó. Rất nhanh tạp chất bên trong rượu, bao gồm cả một ít thịt quả của nho cũng được lọc sạch. Dương Dật không đem phần cặn đó đổ đi mà đổ lại vào một cái bình nhỏ khác, hắn nghĩ làm vậy sẽ ủ ra được một ít dấm

chua. Còn số rượu nho đã được lọc tốt thì Dương Dật để ở trong thùng gỗ hương một đêm, sợ hơi rượu trong đó bay đi mất, hắn còn cẩn thận đập nắp lên, dùng giấy dầu bao lại, bên trong cho vào một ít than trúc để loại bỏ hết phần cặn mà khăn lụa không thể lọc được.

Ngày hôm sau mở nắp ra, chỗ rượu nguyên bản đục ngầu đã trở nên trong suốt, ngay cả một chút tạp chất cũng không có.

“Dương Dật, thật không ngờ than trúc này lại có tác dụng lớn như vậy.” – Trần Tĩnh ngạc nhiên nhìn số rượu trong veo nói. Y dùng một cái muôi múc lên nếm thử một ngụm, mùi rượu cũng đã nồng đậm hơn, so với lần đầu tiên đưa cho Tần đại ca thì ngon hơn nhiều lắm. Tần đại ca nói rất đúng, chỉ cần thời gian ủ lâu hơn một chút, phẩm chất của rượu cũng tăng lên, xem ra sẽ bán được giá hơn rồi đây.

“Còn không biết ta là ai sao? Ta chính là người mà người chọn để dựa vào cả đời, là người giỏi nhất đấy.” – Được Trần Tĩnh khen ngợi, cái đuôi của Dương Dật đã sớm vểnh lên trời.

“Mau chiết rượu vào bình đi, Tần đại ca nói chiều nay huynh ấy sẽ đánh xe ngựa đến, như vậy sẽ tiết kiệm thời gian đưa hàng cho chúng ta. Đợi đến khi nào mua được trang viên rồi, nhà chúng ta cũng sẽ mua xe ngựa, khi đó sẽ không cần làm phiền Tần đại ca nữa. Cứ để huynh ấy phải giúp chúng ta nhiều như vậy ta cũng cảm thấy rất ngại. À, đúng rồi, Dương Dật, sang năm người có thể trồng một ít ớt không? Nếu như có thể thì chúng ta cũng giúp Tần đại ca thêm chút.”

Rượu có màu và không màu được tách để riêng ra hai thùng gỗ khác nhau, loại rượu trong suốt để chiết vào bình sứ màu trắng. Rượu nho màu đỏ tỏa ra mùi rượu nhàn nhạt thì chiết vào bình sứ có sắc xanh, dùng một cái nút bằng gỗ đã được bao lại bằng hai tầng vải đỏ nhét vào, cứ mỗi bình sứ đầy rượu lại được đặt vào trong gùi. Gần đây, Dương Dật có đi đặt thêm 500 cái bình sứ nhỏ nữa. May là đạo trước hai người nhân lúc rảnh rỗi đã làm không ít nút bình bằng gỗ hương, cơ mà đại đa số chỗ đó đều là Trần Tĩnh làm.

“Cha, các người đang làm gì vậy? Tiểu đệ đệ tỉnh rồi.” – Tiểu Bảo từ trong phòng chạy ra nhà chính. Nó vẫn luôn ở trong phòng canh chừng cho đệ đệ ngủ. Tiểu đệ đệ hiện tại đã lớn hơn chút rồi, nhưng mà nhìn chúng ngủ vẫn rất đáng yêu. Nó rất thích nhìn thấy đệ đệ cười, bất kể là chúng động động cái tay hay là chu chu miệng. Chỉ cần nhìn thấy hai đệ đệ hơi cau mày một chút, Tiểu Bảo bèn cảm thấy thật vui vẻ. Có điều, tuy rằng đệ đệ đáng yêu, nhưng mà rượu cha làm cũng rất ngon, nó muốn đi uống một chút.

Trần Tĩnh vừa nghe thấy tiếng của Tiểu Bảo liền đi ra ôm nó đi. Tiểu gia hỏa này ở đây nhất định sẽ làm phiền Dương Dật làm việc. Nhất là đứa nhỏ này lại thích rượu, chỉ cần đứng một lúc nhất định nó sẽ trộm rượu để uống. Ngày hôm qua y và Dương Dật đều ở trong này, bởi vì cả phòng toàn là mùi rượu cho nên không phát hiện ra, mãi cho đến khi đi ngủ, ngửi thấy trên người Tiểu Bảo có mùi rượu mới biết là tiểu tử này đã vụng trộm uống. Dương Dật lúc đó còn hỏi có phải Tiểu Bảo phát sốt rồi không, sao mặt lại hồng đến thế. Sau khi Trần Tĩnh lấy tay sờ sờ trán nó thấy không nóng còn tưởng là do nó vừa mới tỉnh ngủ nên mới vậy. Giờ ngẫm lại cảm thấy đứa nhỏ này nhất định là nhân lúc y và Dương Dật đi thay tã cho Quân Hạo và Quân An thì lén trộm uống.

“a mỗ, người để Tiểu Bảo xuống đi.” – tiểu gia hỏa thấy mình càng ngày càng bị mang đi xa chỗ để rượu liền kêu to.

“Hôm nay ngươi đừng hòng uống trộm, đến khi Tiểu Bảo trưởng thành mới được uống rượu.” – Dương Dật nói với ra. Xem ra hắn phải nghiêm túc dạy bảo lại tiểu tử này, xem bộ dáng hiện tại của nó chắc chắn là còn muốn đi trộm rượu. Dương Dật không dám để cho Tiểu Bảo uống thứ này. Kiếp trước hắn xem tv có thấy một đứa trẻ không hiểu chuyện uống phải rượu có nồng độ quá cao, sau đó bị ngộ độc trở thành người thực vật, trị thế nào cũng không khỏi, nằm ở trên giường hoàn toàn không có chút sinh khí nào. Thật sự rất đáng tiếc, đáng lẽ ra vẫn còn là một đứa trẻ vui vẻ, vậy mà...

“Tại sao?” – Tiểu Bảo thực ra cũng hiểu là không được uống, nếu không thì nó cũng sẽ không vụng trộm chấm ngón tay vào nệm thử.

“Bởi vì ngươi quá nhỏ, tiểu hài tử uống rượu sẽ không cao lên được, ngươi muốn lớn lên lùn giống như cha sao?” – Dương Dật nói với Tiểu Bảo.

“Hanh, Tiểu Bảo về sau sẽ không uống rượu nữa, ta muốn lớn lên cao giống như a mỗ, giống như a mỗ bảo vệ cho cha và đệ đệ.” – Tiểu Bảo lớn tiếng nói. Nó tuyệt đối không muốn giống như cha, bị người ta ôm tới ôm lui, nó muốn lớn lên vừa cao vừa cường tráng như a mỗ, có thể nhẹ một cái là ôm được cha lên. Tiểu Bảo vô cùng vô cùng sùng bái a mỗ của nó, a mỗ khí lực lớn, chỉ có cần có a mỗ ở đây thì không ai dám bắt nạt nó và cha.

Dương Dật đứng trong gió lạnh dưới mái hiên trong lòng rối rắm, vì cái lông gù mà hắn lại lùn như vậy, khí lực lại nhỏ như vậy, bị cả con mình xem thành đối tượng cần bảo vệ. Dương Dật quyết định, hắn nhất định phải chăm chỉ rèn luyện, phải trở nên thật cao, thật cường tráng, không thể để hài tử của mình lại tiếp tục cho rằng mình là đối tượng cần bảo vệ nữa, rõ ràng hắn đường đường là một hán tử cơ mà, Dương Dật âm thầm khóc không ra nước mắt.

“Dương Dật, sao ngươi lại đứng dưới mái hiên ngăn người thế kia? Hứng gió không thấy lạnh sao? Mau mau tới đây phụ một chút.” – Trần Tĩnh phát hiện thấy Dương Dật không còn ở sau lưng mình nữa liền quay đầu lại gọi. Hai đứa nhỏ tỉnh lại cùng một lúc, nếu không kịp xi xi cho chúng nó, chúng nó sẽ tè lên giường.

“Đến đây, đến đây.” – Dương Dật vội vàng chạy vào.

Trứng xào hẹ

Sườn kho

Gà luộc

Giá xào mộc nhĩ

Canh xương sườn rong biển

35. Chương 35

“Quân An, Quân Hạo đều lớn hơn nhiều rồi.” – Dương Dật sờ sờ véo véo mặt Quân An nằm trong lòng mình, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của nó lập tức xuất hiện thêm mấy vết đỏ.

“Dương Dật, người đừng làm thế, da mặt của hài tử rất mỏng, coi chừng làm nó bị thương.” – Trần Tĩnh vỗ cái người không an phận kia một cái.

“Thật sự rất đáng yêu đấy. Sao lại có thể mềm như vậy được chứ, sờ lên rất thoải mái, chỉ muốn cắn một miếng thôi.” – ngón tay của Dương Dật không véo véo mặt hài tử nữa mà chuyển thành vuốt ve, thực sự là vừa mịn vừa mềm, sờ thích muốn chết.

“Muốn sờ thì sờ chính người ấy, xúc cảm cũng tốt lắm.” – Trần Tĩnh liếc mắt nói với Dương Dật. Y thật sự không thể hiểu nổi tại sao Dương Dật so với Tiểu Bảo lại còn thích chọc hai tiểu hài tử hơn, làn da của chúng bây giờ quá mỏng, chỉ sợ hấn không nặng không nhẹ cũng có thể dễ thương chúng.

Sau khi nghe những lời Trần Tĩnh nói, Dương Dật cẩn thận nghĩ lại, ý Trần Tĩnh vừa rồi không phải chính là khen mặt hấn sờ lên rất thích đó sao. Hấn vui lắm đấy, được người mình yêu yêu thích thì còn gì vui bằng nữa chứ. Có điều, hấn là đàn ông đó, có thể thích thứ khác ngoài làn da có được không. Nghĩ vậy tâm trạng của Dương Dật không khỏi sa sút một chút, đến lúc nào hấn mới có khí khái của nam tử đây, đã cố gắng hơn nửa năm nay rồi, sao vẫn chưa thấy triển triển chút nào.

“A, a.” – Tiểu gia hỏa trong tay Dương Dật đột nhiên phát ra âm thanh nho nhỏ.

Nghe thấy vậy, cảm xúc sa sút vừa rồi của hấn liền biến mất không thấy tăm tích, âm thanh của hài tử khiến người khác nghe được cảm thấy tâm trạng thật thoải mái.

“Tiểu gia hỏa, người có phải đang nói chuyện với cha hay không. Thật sự là quá đáng yêu rồi, đến đến, lại nói một câu nữa cho cha nghe, a, a, a, nha.” – Dương Dật bắt đầu đùa giỡn với hài tử trong ngực, bàn tay ở trước mặt Quân An chuyển động, khiến đôi mắt to tròn của nó cũng chuyển động theo. Quân Hạo trong lòng Trần Tĩnh cũng bị Dương Dật hấp dẫn, ánh mắt cứ nhìn theo bàn tay đang đưa qua đưa lại của hấn.

Nhìn hấn kiên nhẫn chơi đùa cùng hài tử, Trần Tĩnh cảm thấy từ lúc hai đứa nhỏ này sinh ra, Dương Dật dường như càng ngày càng giống trẻ con, cũng sắp biến thành một đứa con khác của y rồi.

“Tiểu đệ đệ nói chuyện với cha. Tiểu đệ đệ mau gọi ca ca, gọi ca ca ca ca cho người kẹo ăn có được không.” – Tiểu Bảo thấy Quân An hướng cha phát ra thanh âm, nó lập tức lật đật chạy qua.

“Tiểu tử thôi, nhẹ nhẹ thôi, coi chừng hù đệ đệ của người, nó còn nhỏ chưa thể ăn kẹo được.” – Trần Tĩnh vỗ vỗ đầu Tiểu Bảo nói.

“A, tiểu Quân Hạo, người đến nói chuyện với ca ca được không.” – Tiểu Bảo thấy Quân An không để ý đến mình, liền chuyển mục tiêu sang Quân Hạo.

Tiểu ca nhi tò mò nhìn ca ca của mình tiến tới gần. Tiểu Bảo ở trên mặt nó hôn chụt một cái khiến khuôn mặt nhỏ nhắn toàn là nước miếng, rất nhanh một cái dấu hôn đã hiện lên trên mặt Quân Hạo.

“Được rồi, Dương Dật, đem hài tử để lên giường đi, chúng ta còn nhiều việc phải làm. Tiểu Bảo, người dù thích đệ đệ cũng không được ôm chúng nó, người còn quá nhỏ, không thể ôm nổi đâu, chỉ có thể để đệ đệ nắm tay người thôi, bọn nó bây giờ học được cách nắm tay người khác rồi.” – Trần Tĩnh cẩn thận đem Quân Hạo đặt vào trong nôi. Tuy rằng hài tử bây giờ đã khá lớn, nhưng đôi khi vẫn tè dầm, vì thế đệm trong nôi thường xuyên phải đem thay.

“Tiểu Bảo biết rồi, Tiểu Bảo sẽ không ăn hiếp đệ đệ.” – Tiểu Bảo lập tức đáp, từ khi tiểu đệ đệ sinh ra đến giờ đều là nó trông chừng đó.

“Ta đi chiết rượu, Trần Tĩnh, người cho hài tử uống sữa nhé.” – Dương Dật cũng đem Quân An đặt lại vào trong nôi. Bởi vì hiện tại trời lạnh phải mặc nhiều quần áo, nên hai đứa nhỏ muốn động đây cũng không dễ dàng gì, vì thế đặt tụi nó nằm cạnh nhau cũng không sao. Mỗi lần Trần Tĩnh và Dương Dật đem chúng nó đặt ngược đầu nhau, chúng cũng không chịu yên mà sẽ tự xoay lại, vì thế có đặt ngược cũng chẳng có tác dụng.

Dương Dật đem toàn bộ rượu trong thùng gỗ rót vào trong bình sứ, đếm đếm lại thấy được hơn hai trăm bình. Để mức rượu hẵn dùng một cái muôi gỗ, mỗi bình chỉ cần mức ba muôi là đã đầy đến tám phần, như vậy là đủ rồi.

“Cốc cốc cốc” bên ngoài vang lên tiếng đập cửa.

Vội vàng chạy ra mở cửa, không cần nghĩ Dương Dật cũng biết là Tần Huy đã đánh xe ngựa đến, nếu không hơn hai trăm bình rượu này hẳn phải đi vài ngày mới có thể đem hết lên trấn được bởi vì một cái gùi chỉ đặt được năm mươi bình, phải chuyển bốn chuyến mới xong.

“Tần đại ca, biết ngay là huynh mà.” – Dương Dật vừa cười vừa mở cửa. Tiễn ới, sắp có tiền rồi, trang viên trông nho của hắn, căn nhà lớn của hắn, nghĩ đến đó Dương Dật có chút kích động.

“Nhìn người vui quá vậy, chuẩn bị đến đâu rồi?” – Tần Huy nói.

“Toàn bộ đã xong hết rồi, chỉ còn chờ huynh đến mang đi giúp thôi.” – nói xong Dương Dật vội vàng đi vào trong nhà chính.

Tần Huy nhìn thấy bên dưới cái thùng gỗ đựng rượu còn một chút chưa mức ra hết, lấy tay chấm vào nếm thử, cảm thấy rất không tồi, so với lần trước thì hương rượu đậm hơn, so ra phẩm chất rượu lần này không chỉ hơn lần trước một hai phần.

“Tần đại ca, vị rượu trong thùng này đã bay hơi gần hết rồi, huynh nên ném ở trong bình ấy.” – Dương Dật đem một bình rượu nho màu đỏ đưa cho Tần Huy.

“Hai loại bình sứ này sao màu sắc lại không giống nhau?” – Tần Huy hỏi.

Dương Dật vội vàng chạy đi lấy một cái chén sứ trắng đưa cho Tần Huy.

“Huynh đổ ra mà xem, loại này là màu đỏ thẫm, còn trong bình sứ trắng kia là loại không màu.” – Dương Dật vội vàng nói.

Tần Huy đem rượu đỏ thẫm ở trong chén lắc lắc một lúc, vốn chỉ có một chút mùi rượu, vừa lắc hương lập tức đậm hơn, nhìn liền có cảm giác muốn ném thử. Loại rượu này không tệ, có thể trở thành một trong những loại rượu đầu bảng của quán, hẳn nghĩ, giá cả bán ra cũng sẽ rất khá. Tần Huy biết Dương Dật và Trần Tĩnh muốn mua một cái trang viện, vì thế cần không ít tiền, nếu trực tiếp đưa cho bọn họ thì nhất định cả hai sẽ không chịu nhận lấy. Không bằng, giúp bọn họ tiêu thụ rượu, như vậy cũng coi như trực tiếp giúp đỡ hai người đó. Vì công cuộc mỗi ngày đều có thể nhìn thấy hai tiểu ca nhi và Tiểu Bảo, Tần Huy đúng là đã hao tổn hết tâm tư.

Hai người rất nhanh đã đem toàn bộ hai trăm bình rượu chuyển lên xe ngựa, Tần Huy đi vào phòng chào hỏi Trần Tĩnh một cái, lại đi nhìn ba tiểu gia hỏa đáng yêu xong, hẳn liền đánh xe trở về thị trấn. Bởi vì gần đây con đường lên thị trấn thường có sói xuất hiện mặc dù Tần Huy không sợ, nhưng để mấy con ngựa bị kinh hoảng cũng là chuyện lớn, cho nên tốt nhất là về sớm để khỏi bị bọn sói đánh chủ ý lên mình.

Dương Dật vui vẻ đến tận tối, trong lòng nghĩ chẳng bao lâu nữa sẽ nhận được một khoản tiền lớn cho nên ngủ vô cùng ngon, ngay cả việc đêm phải tỉnh dậy dứt sữa cho hai tiểu ca nhi cũng quên.

Trần Tĩnh thấy Dương Dật ngay cả trong lúc ngủ cũng phát ra tiếng cười liên lạc đầu, y rõ ràng nghe được hẳn nhiều lần nói mơ kêu tiền tiền tiền, chắc hẳn là mơ thấy mình có rất nhiều tiền bạc.

“Lộp bộp, lộp bộp” bị tiếng vang đánh thức, tối qua nằm mơ một giấc mơ thật đẹp, Dương Dật đuổi đuổi lưng một cái, đột nhiên nhớ ra một chuyện, thiếu chút nhảy dựng lên. Trời ạ, hẳn vậy là quên cho hai đứa nhỏ uống sữa.

Có điều, hiện tại có chuyện gì đang xảy ra vậy? Bên ngoài trời không giống như là mưa bình thường mà có chút giống mưa đá. Lại nhìn vào trong nôi, thấy hai tiểu ca nhi vẫn còn đang ngủ ngon lành, tối hôm qua nhất định là Trần Tĩnh đã cho bọn nó ăn no rồi. Hơn nữa, lớp đệm lót trong nôi dày hơn, ngay cả chăn cũng nhiều hơn một tầng, Dương Dật cũng phát hiện cái chăn của hắn và Trần Tĩnh cũng được trùm thêm một lớp, thảo nào đêm qua ngủ lại cảm thấy ấm áp như vậy. Hắn nhìn sang hướng Tiểu Bảo, cái chăn nhỏ của tiểu gia hỏa cũng được ***g thêm một lớp chăn dày.

Vội vàng mặc quần áo vào, quần áo tối qua để ở đuôi giường có nhiều thêm một cái áo bông và một cái quần mùa thu, Dương Dật biết những thứ này chắc chắn là do Trần Tĩnh tối qua đã lấy ra, điều này là hắn cảm thấy vô cùng cảm động. Tối qua Trần Tĩnh chuẩn bị đủ thứ hẳn là không được ngủ sớm, sợ đánh thức y, Dương Dật liền nhẹ tay nhẹ chân, tận lực không để phát ra quá nhiều thanh âm.

Quân Hạo dường như đã muốn tỉnh dậy, cái đầu nho nhỏ chuyển động vài cái, Dương Dật cẩn thận ôm nó lên, thay tã, đổi quần áo mới xong mới thả lại nó vào trong nôi.

Cũng bởi vì làm một loạt động tác như vậy, tiểu Quân An cũng bị đánh thức, hấn lại ôm Quân An lên sửa soạn lại cho nó. Làm xong hết cũng chẳng gây ra mấy phần tiếng động cho nên Trần Tĩnh không bị đánh thức, Dương Dật thay đổi vị trí cho Quân An và Quân Hạo xong mới đi vào trong bếp nấu cơm.

Bên ngoài mưa cũng không hẳn là mưa đá, mưa rơi lác đác, bên trong có xen lẫn vô số viên đá nhỏ, đó cũng là lý do vì sao tiếng mưa rơi trên mái nhà là phát ra tiếng lộp bộp. Nhìn bầu trời mây đen mịt mờ, Dương Dật miễn cưỡng chạy được đến chuồng dê lấy sữa, việc cần thiết nhất bây giờ là phải dứt cho hai đứa nhỏ ăn no cái đã.

Dương Dật nhóm bếp đem sữa dê đun lên rồi mới đi vo gạo nấu cháo, sau đó thêm vào bên trong mấy cây củi lớn, chỉ một lúc là có thể nấu xong.

Bưng sữa dê còn ấm đi vào phòng, Trần Tĩnh đã thức dậy, hấn đặt chén sữa dê mới đem vào xuống rồi mới đi lấy một chén vẫn còn đang được hâm nóng khác đến. Mỗi lần cho tiểu ca nhi ăn, trừ phi là có cả Trần Tĩnh, nếu không Dương Dật nhất định sẽ mang lên từng chén một, nếu không trong lúc chờ đợi sữa dê sẽ bị nguội mất.

Trong phòng đã phải đốt lò than để sưởi ấm, Dương Dật có chút không dự đoán được, mới cách có một ngày mà nhiệt độ đã giảm nhanh như vậy. Tiểu Bảo vốn thích chạy đùa trong sân, hôm nay cũng ngoan ngoãn co lại ở trong phòng, không chịu đi ra.

Mưa đến giữa trưa thì ngừng lại, Dương Dật nhàm chán đem mấy củ khoai lang đặt lên trên chậu than nướng, cả nhà năm người bọn họ rút cuộc cũng có thể thành thành thật thật mà ở cùng nhau cả một buổi sáng.

“Tiểu Bảo, lại đây nướng khoai này, đợi lát nữa nướng chín rồi ăn rất ngon đấy.” – Dương Dật cười nói với Tiểu Bảo đang trêu chọc tiểu ca nhi.

“Cha, a mỗi lần nói là không được nghịch lửa, nếu không sẽ bị phỏng.” – Tiểu Bảo nhìn cha đang dùng một cành cây gầy gầy chậu than đỏ rực nói.

“Dương Dật, người không có việc gì làm thì cũng đừng dạy hư hại tử. Đốt lửa trong phòng đã nguy hiểm rồi, lại còn để nó chơi thì không hay chút nào.” – Trần Tĩnh nói. Mùa đông nào cũng nghe được chuyện cháy nhà vì đốt than ở trong phòng.

“Được rồi, hết lần này thôi, từ giờ trở đi ta sẽ không nướng nữa.” – Dương Dật nói. Hấn bởi vì thấy than cho nên mới muốn ăn khoai nướng, thật không ngờ có thể dẫn đến cháy nhà. Hấn đúng là không nên đầu têu. Có điều, trời lạnh như vậy, có khoai lang nướng để ăn đúng là không gì tuyệt bằng.

Dương Dật nhìn chậu than, đây là một cái bồn sứ rất lớn, bên trong đỏ rất nhiều tro, chỉ có vị trí chính

giữa bồn mới đốt than. Có lẽ hẳn nên lấy cái gì đó che lại, như vậy cũng sẽ không sợ có thứ gì đó rơi vào dẫn đến hỏa hoạn.

Cuối cùng, sau khi nghe Dương Dật miêu tả, ngày hôm sau Trần Tĩnh làm một cái sọt, đem sọt úp lên trên, chậu than hoàn toàn bị che lại. Cũng nhờ thế, có thể đem quần áo để ở bên trên cái sọt hong khô, mà khi Dương Dật làm đậu hũ cũng có thể dùng để hong thành đậu phụ khô, rất tiện.

“Trần Tĩnh, ngươi làm gì vậy?” – Dương Dật thấy Trần Tĩnh cầm dây thừng và dao bổ củi liền kêu lên.

“Nhân lúc hôm nay trời nắng, ta đi chặt một ít củi về. Củi đốt vào mùa đông nhà chúng ta còn chưa có chuẩn bị, nếu đợi đến khi tuyết rơi sẽ không chuẩn bị kịp.” – Trần Tĩnh quay đầu đáp.

“Đốn củi sao? Để ta đi cùng ngươi.” – Nếu Trần Tĩnh không nhắc thì Dương Dật cũng hoàn toàn quên mất chuyện này. Nhớ lại thì, dạo trước hẳn từng thấy rất nhiều hán tử đi đốn củi, thì ra là để chuẩn bị cho mùa đông. Mà hẳn, bởi vì thấy trong nhà vẫn còn củi cho nên không đi. Nghĩ đến đó Dương Dật có chút ảo não.

Trần Tĩnh lại nói một câu khiến cho đầu Dương Dật cúi lại càng thấp.

“Ngươi đi cùng ta thì ai ở nhà trông chừng hài tử? Ngươi định để ba đứa nhỏ ở nhà một mình mà đi cùng ta sao?”

“Ta có thể nhờ Trầm a mỗ trông giúp.” – Dương Dật phản bác.

“Ca nhi nhà Trầm a mỗ chiều hôm qua đã đón ông ấy lên thị trấn ở rồi, một khoảng thời gian ngắn sẽ không trở về. Hơn nữa, ngươi cũng không biết đốn củi, cứ ngoan ngoãn ở nhà trông hài tử là được rồi.” – Trần Tĩnh nói.

Dương Dật ủ rũ cúi đầu, hẳn cảm thấy chuyện này đúng là sai lầm của mình, nếu không thì cũng đã sớm chuẩn bị xong rồi. Nhìn Trần Tĩnh đi lên núi, hẳn ảo não gõ gõ khung cửa đến đau cả tay, về sau nhất định không thể để chuyện như thế này xảy ra nữa.

Củi ở ngọn núi gần thôn đã sớm bị chặt hết, Trần Tĩnh đành cầm dao bổ củi và hai sợi dây thừng dài đi sâu vào bên trong, chỗ đó nhất định không có người đi vào đốn củi.

Trần Tĩnh dùng dao bổ củi chặt lấy mấy cái cây cao tầm hai mét, rộng khoảng ba bốn đốt ngón tay. Rất nhanh đã chặt được một đồng lớn. Y đem dây thừng đặt xuống đất, bắt đầu cột hết số cây đã chặt được, sau đó kéo xuống một cái dây mây trên cây đại thụ, đem một đầu khác của bó cây cột lại.

Sau khi chặt đủ hai bó củi, Trần Tĩnh lại đi chặt một cái cây to bằng cánh tay, vót thẳng rồi ở mỗi đầu đặt một bó củi, cứ thế đánh về nhà. Nếu đổi lại là Dương Dật, khả năng sẽ không làm được như vậy. Đừng nói là trời mới mưa xong, ngay cả khi khô ráo hẳn căn bản cũng không thể đem được toàn bộ số củi này về nhà.

“Người đã về rồi.” – Dương Dật thấy Trần Tĩnh gánh một gánh củi lớn kêu lên. Cảm xúc hôm nay của hắn vô cùng sa sút.

“Ừ.” – Trần Tĩnh sau khi đặt gánh củi xuống, đi uống một chút nước sôi rồi lại tiếp tục đi chặt.

Tâm trạng lúc này của Dương Dật lại càng kém hơn. Tất cả đều là lỗi của hắn, bởi vì hắn sơ sẩy cho nên thời tiết lạnh thế này rồi mà Trần Tĩnh còn phải đi đốn củi. Hắn đi qua nhắc thử gánh củi kia lên, cố thể nào cũng không nhắc lên nổi, thật sự là quá nặng.

Ngày hôm nay Trần Tĩnh đi ra ngoài bốn chuyến, chặt về tám bó củi lớn, tất cả đều đặt ở trong sân. Bó củi cuối cùng được cột bằng dây mây Trần Tĩnh không cởi ra mà đặt ở bên cạnh ***g gà, làm như vậy là để ngăn gió lạnh không thổi vào bên trong.

Trần Tĩnh chặt củi suốt hai ngày, trong sân đã chất đầy củi là củi, tính ra cũng đã đủ để dùng cả mùa đông, bởi vì nếu tuyết rơi xuống thì không thể đốn được củi nữa.

“Cha, sao người không đi giúp a mỗ bở củi?” – Tiểu Bảo ngồi ở trên ghế, thấy Dương Dật cho tiểu ca nhi uống sữa liền hỏi.

Suýt chút nữa thì Tiểu Bảo bị hắn bắt đi quỳ gối. Ai bảo hắn không chịu giúp, buổi chiều ngày hôm qua, lúc Trần Tĩnh bắt đầu thu dọn đống củi trong sân, thấy y chỉ nhẹ nhàng đã đem bốn năm cây củi bở xong Dương Dật cũng xung phong nhận việc. Có điều, hiện thực so với tưởng tượng tàn khốc hơn nhiều lắm, tuy rằng vẫn có thể bở được củi, nhưng mà mới bở được vài khúc đã thở hồng hộc, hoàn toàn không có nhẹ nhàng như Trần Tĩnh. Kết quả đương nhiên là bị y đuổi đi cho đỡ vướng tay vướng chân.

“Người có thấy cha phải chăm sóc cho hai đệ đệ không. Chính vì thế không thể giúp a mỗ người bở củi được.” – Dương Dật trong lòng nhỏ huyết nói. Nhất định phải bảo Trần Tĩnh chỉ hắn cách làm sao để luyện cho tốt khí lực, nếu không sẽ để hài tử trong nhà khinh thường.

“Cha, đệ đệ không chịu ăn, người đừng cho ăn nữa, Quân Hạo nhất định là đã ăn no rồi.” – Tiểu Bảo kêu lên.

Dương Dật phục hồi tinh thần, vội vàng đem khăn nhẹ nhàng lau đi chỗ sữa dê đã chảy gần xuống cổ áo Quân Hạo. Quả nhiên thời điểm tâm trạng không tốt rất dễ mắc sai lầm.

Có điều, rất nhanh hắn đã lấy lại tinh thần. Tiễn a, có nó rồi có thể mua một trang viên lớn, một cái nhà lớn, cuộc sống sau này sẽ nhanh khá lên thôi.

36. Chương 36

Chỉ mất hai ngày, Trần Tĩnh đã đem toàn bộ củi trong nhà bỏ hết, từng khúc từng khúc đều tắm tấp được xếp vào dưới mái hiên, ngay cả gian bếp đằng sau cũng chất đầy củi. Số còn lại thì đem đặt ở kho củi chỗ dê mẹ và dê con để chắn gió cho chúng.

Tâm trạng của Dương Dật không tốt lắm, dù

Trần Tĩnh có trêu chọc thế nào cũng không khá lên được khiến y cảm thấy có lẽ lần này đã đả kích hẳn rất lớn.

“Dương Dật, người đừng buồn, loại sức lực này là do trời sinh, hơn nữa lúc gả cho người ta cũng biết sức người không lớn bằng mình. Nhưng mà Dương Dật của ta cũng rất lợi hại, có thể nhường ra rượu uống rất ngon. Rất nhanh sẽ kiếm được thật nhiều tiền để mua trang viên, đến lúc đó cũng có thể trồng thật nhiều nho.” – Trần Tĩnh thấy Dương Dật cứ thần thờ bèn nói.

“Ta không có buồn. Không biết rượu bán thế nào rồi!? Mấy ngày nay sao chẳng thấy Tần đại ca đến gì cả, ngày mai ta phải lên trấn xem thử tình hình mới được.” – Dương Dật vội vàng đổi chủ đề. Hắn tuyệt đối sẽ không thừa nhận bản thân bởi vì bỏ củi không được mà tâm trạng trở nên sa sút, nói ra thật đúng là đáng xấu hổ.

Sáng sớm, Dương Dật ngủ dậy, mới vừa húp xong bát cháo đã nghe thấy tiếng gọi cửa của Tần Huy.

“Tần đại ca, sao huynh đến sớm vậy? Ta đang định lên trên trấn xem thử xem rượu bán thế nào.” – Dương Dật mở cửa nói.

Tần Huy dắt ngựa vào trong sân, chờ Dương Dật đóng cửa xong nói.

“Ta biết là người nóng lòng chờ mà. Hai ngày trước công việc trong quán rất bận rộn, sáng nay mới thu xếp đi sớm một chút, tiện thể mang ít đồ đến cho các người, lát nữa ta lại phải về ngay. Đạo này con đường lên trấn có sỏi qua lại, người tốt nhất là không nên đi.” – Tần Huy đem tầm mười cân thịt ở trên lưng ngựa xuống, lại còn có cả hai phần lòng heo. Hắn biết Dương Dật rất thích thứ này cho nên đã mang đến.

Dương Dật nhận lấy đồ để vào trong bếp, múc ra một bát cháo nóng.

“Tần đại ca, ăn chén cháo cho ấm người trước đã.” – Dương Dật nói.

“Tiểu Bảo và tiểu ca nhi thế nào?” – Tần Huy húp một hớp cháo lớn. Không biết vì sao hắn cảm thấy cháo nhà Dương Dật nấu ăn rất ngon, kẹp lấy một miếng dưa chuột muối, ngay cả thứ này cũng giòn hơn người khác lắm.

“Bọn nó rất tốt. Tiểu ca nhi có béo hơn một chút, Tiểu Bảo thì mặt càng ngày càng nhiều thịt.” – Dương

Dặt trên mặt tràn đầy tự hào. Đây chính là bánh bao mà hắn nuôi đầy, nuôi đến trắng trắng mềm mềm luôn.

Tần Huy thấy ánh mắt chờ được khen của Dương Dật cảm thấy buồn cười, biết rõ hắn đang mong tin về rượu cũng không trêu chọc nữa.

“Rượu các người nhường bán rất tốt, rượu trắng mỗi ngày bán được mười bình, còn rượu đỏ thì có dấu hiệu được yêu thích hơn, nhưng mà bởi vì hơi đắt cho nên mỗi ngày chỉ bán được năm sáu bình. Rượu đỏ mỗi bình hai lượng, còn rượu trắng mỗi bình một lượng.” – Tần Huy giải thích. Bởi vì rượu trắng tuy mùi vị rất khác, nhưng mà không có chỗ nào đặc biệt, so với những loại khác cũng không phải ngon hơn nhiều cho nên mới bán giá đó. Cũng cùng có hương vị như nhau, nhưng mà loại có màu đỏ rất hiếm gặp cho nên giá lại đắt hơn. Tần Huy còn cố ý dùng chén sứ trắng để rót rượu, còn tuyên truyền đại khái như loại này không chỉ đơn thuần là rượu đỏ, mà khi uống vào còn mang ý nghĩa may mắn thịnh vượng.

Nghe những lời Tần Huy nói, cảm của Dương Dật suýt nữa rơi xuống đất. Cái giá này cũng quá cao rồi, hắn chưa từng nghĩ rằng sẽ bán được giá như vậy.

“Lượm cái cảm của người lên đi, nước miếng sắp chảy ra rồi kia, mau lau.” – Tần Huy thấy Dương Dật kinh ngạc đến ngây người, bộ dạng so với hắn dự đoán còn thú vị hơn, tâm tình lập tức trở nên tốt vô cùng.

Được Tần Huy nhắc nhở, Dương Dật vội vàng khép miệng lại, lại còn thuận tay lau lau khóe miệng.

Hành động đó khiến Tần Huy phì cười, hắn thật không ngờ Dương Dật lại thực sự đi lau miệng, cái động tác kia nói bao nhiêu đáng yêu thì có bấy nhiêu đáng yêu.

Sắc mặt Dương Dật lập tức biến đen, hắn đúng là quá ngu ngốc, chẳng lẽ do hai ngày nay cảm xúc sa sút cho nên cứ như thế bị Tần Huy lừa gạt, thực sự là quá mất thể diện. Kiếp trước không phải là chưa từng gặp qua các tầng lớp khác nhau trong xã hội, sao hôm nay lại có thể ngạc nhiên như vậy chứ, hai lượng bạc cũng chỉ tương đương với hai ngàn đồng ở kiếp trước mà thôi. Dương Dật bắt đầu tính xem số tiền này mình sẽ được chia bao nhiêu, toàn bộ tiền mua trang viên đều phụ thuộc vào mối làm ăn này.

“Tần đại ca, ta có thể được chia bao nhiêu vậy?” – Dương Dật hỏi.

“Yên tâm, sẽ không để các người chịu thiệt đâu, huống chi các người còn phải chuyển nhà nữa, chúng ta cứ chia năm năm đi.” – Tần Huy vừa cười vừa nói. Hắn cứ muốn chiếu cố gia đình này đây, ai dám ý kiến? Quán của hắn một lượng bạc có thể mua được rượu uống, những chỗ khác bình thường bán đến ba lượng ấy.

“Ta bây giờ phải về rồi. Máy ngày nay quán rượu rất nhiều việc. Đây là một trăm năm mươi lượng ngân phiếu, mau cất đi. Hiện tại thời tiết rất lạnh, nhớ chăm sóc thật tốt cho ba tiểu gia hỏa kia. Đợi đến khi nào kiếm được nhiều tiền hơn thì lên thị trấn mua một cái nhà thật lớn, như vậy thì mỗi ngày ta đều có thể đến nhà các người chơi rồi.” – Tần Huy cười nói hết toàn bộ âm mưu của mình ra. Hắn mấy ngày nay thực sự rất bận, nếu không phải sợ Trần Tĩnh và Dương Dật nôn nóng chuyện bán rượu, hắn cũng sẽ không đến.

Dương Dật nhìn chăm chăm một trăm năm mươi lượng ngân phiếu trong tay mình, không ngờ hẳn cũng có thể kiếm được tiền, mà càng không ngờ hơn là một lần lại kiếm được nhiều như vậy khiến hẳn vui muốn chết, vội vàng chạy vào trong phòng.

Trần Tĩnh vẫn còn đang ngủ, cái đứa nhỏ Tiểu Bảo kia cũng vẫn rúc trong chăn ấm ngủ đến ngọt ngào, còn hai ca nhi thì đã tỉnh. Bọn chúng sau khi được uống sữa no thì nằm trong nôi, sẽ chớp chớp hai đôi mắt to tròn. Cứ nghĩ đến cảnh hai đứa nhỏ mặt đối mặt nhìn nhau thì khóe miệng hẳn lại cong lên, phát ra chút thanh âm nho nhỏ, thực sự là đáng yêu không thể tả.

Để tay gần chậu than hơi cho ấm, hiện tại, thời điểm hẳn phải một mình cho hai ca nhi ăn đã không cần phải bê từng chén vào một, mà là để một chén sữa bên trên cái ***g trúc úp chậu than. Như vậy sữa sẽ không bị nguội, mà hẳn cũng không cần phải bê tới bê lui, lại còn có nhiều thời gian để dứt cho đứa nhỏ hơn. Tiện lợi nhất vẫn là buổi tối, hẳn chỉ cần đổ sữa dê còn tươi vào nôi rồi đặt trên chậu than, rất nhanh sữa sẽ sôi, như vậy cũng không cần phải đi vào trong bếp nữa.

Chờ đến khi tay ấm lên, Dương Dật liền sờ sờ mặt tiểu ca nhi, thật mềm, quả thực khiến hẳn không nỡ buông tay.

“Dừng dùng sức, coi chừng hài tử bị trớ đấy.” – Trần Tĩnh sau khi tỉnh dậy liền thấy Dương Dật đang chọc ghẹo hai đứa nhỏ, cánh tay kia cứ sờ sờ nắn nắn mặt chúng nó không ngừng. Y lo hẳn sẽ sờ tiểu ca nhi đến bị trớ mất.

“Ngươi tỉnh rồi. Ta nói này, lúc này Tần đại ca có đến, mang đến một tin tốt. Hẳn nói, loại rượu màu đỏ kia bán được hai lượng một bình, còn loại màu trắng mỗi bình một lượng. Hôm nay huynh ấy đưa cho ta một trăm năm mươi lượng ngân phiếu.” – Dương Dật kích động, vội vàng lấy sổ ngân phiếu cất trong ngực đưa cho Trần Tĩnh.

“Một trăm năm mươi lượng sao? Nhiều như vậy chắc chắn là do Tần đại ca chiếu cố chúng ta rồi” – Trần Tĩnh vừa cười vừa nói. Số tiền này trước kia đối với y chẳng đáng kể là bao, nhưng nhìn Dương Dật kích động như vậy, Trần Tĩnh vẫn cảm thấy rất cao hứng.

“Ta quyết định hôm nay phải ăn mừng một bữa. Thời tiết lạnh như vậy, chúng ta ăn noãn oa đi. Ta thêm ăn noãn oa lắm rồi.” – Dương Dật hưng phấn nói. Hẳn biết rõ ở nơi này có một loại nôi lẩu gọi là noãn oa. Có lần đi lên thị trấn, hẳn đã nhìn thấy một cái noãn oa trông rất giống nôi nấu lẩu bằng đồng ở kiếp trước, cho nên đã mua về một cái. Lúc đó, hẳn còn chẳng mang đủ tiền, phải đứng khua môi múa mép với chủ quán một hồi mới mua được. Vốn dĩ là phải mất năm quan tiền, hẳn chỉ cần dùng bốn trăm năm mươi văn đã có thể mua được, đó là toàn bộ số tiền hiện có trong túi hẳn.

“Được, vậy ăn noãn oa.” – Trần Tĩnh cũng đồng ý. Y cũng không nhớ là đã bao nhiêu năm rồi không nếm lại thứ hương vị kia.

“Cha, noãn oa là cái gì vậy?” – Tiểu Bảo hai mắt vẫn còn buồn ngủ nhồm đậy hỏi. Nó vừa nghe thấy sắp có ăn thì lập tức tỉnh dậy.

Trần Tĩnh cầm quần áo đã đũa hơi ẩm mặc vào cho Tiểu Bảo, tiểu gia hỏa chui ra khỏi chăn bị lạnh đến kẹp chặt hai chân, co rúm lại, Dương Dật phải ôm nó một lúc mới thôi.

“Noãn oa là một loại phương pháp nấu ăn, đến gần trưa chúng ta sẽ bắt đầu chuẩn bị.” – Dương Dật giải thích cho Tiểu Bảo.

Trần Tĩnh đi ra ruộng nhỏ lấy củ cải trắng lớn bằng ba ngón tay người lớn. Dương Dật không biết trồng rau, số hạt giống gieo xuống lần trước quá dày nên không phát triển được, y đành phải đem số củ cải quá dày này nhổ lên. Cái đồng này ném đi thì rất tiếc, có điều giờ đem đi làm noãn oa coi như cũng khá. Sau đó, y lại đi hái một ít cải thìa cũng bị gieo quá dày đang mọc chen chúc nhau, không thể phát triển tốt được.

Dương Dật ở nhà xắt đậu hũ, đem số giá mới làm được ngắt đầu bỏ đuôi, sau đó đi ngâm mộc nhĩ, rong biển cũng được ngâm vào trong nước. Làm hết mấy việc lật vớt đó xong, hắn lại chặt xương sườn cho vào một cái nồi ninh lên.

“Tiểu Bảo không cần đi theo sau cha, người đi trông chừng tiểu đệ đệ đi, đợi cha làm xong rồi sẽ gọi Tiểu Bảo đến ăn. Tiểu đệ đệ bây giờ nằm ở trong nồi một mình sẽ rất buồn, người chạy vào đó nói chuyện với bọn chúng, nếu như chúng muốn tè thì chạy ra đây gọi cha.” – Dương Dật nói với Tiểu Bảo vẫn đi theo sau mong hắn làm vướng tay vướng chân nói. Vừa rồi lúc quay lưng lại, suýt chút nữa thì hắn dẫm vào chân nó rồi.

“Được rồi. Cha nếu làm xong nhớ gọi Tiểu Bảo.” – Nhận được lời đáp ứng của Dương Dật, lúc này Tiểu Bảo mới dồi dào sức lực chạy vào trong phòng trông đệ đệ. Nó mặc dù rất lo cho hai đứa em, nhưng mà nó cũng rất muốn được ăn ngon. Kỳ thực, lúc đi theo đằng sau Dương Dật, nội tâm của nó phi thường dấy dục.

Dương Dật nhìn đồng thịt để ở trong sọt, cho dù giữa trưa nay ăn thì cũng không thể ăn hết được. Nhìn số lòng heo còn chưa xử lý tốt, hắn liền nghĩ, có thể làm một ít Lạp Xưởng để ăn. Nhớ tới hương vị của Lạp Xưởng ở kiếp trước, suýt chút nữa làm hắn chảy nước miếng. Có điều, bây giờ phải chuẩn bị nguyên liệu để ăn lẩu đã, Lạp Xưởng cứ để đó đến tối làm cũng được.

Hắn chọn lấy một ít than tốt ở bên trong giỏ trúc, lát nữa nấu lẩu phải cần đến thứ này.

Đem toàn bộ số thịt cần dùng đến đi thái, mỗi miếng hắn đều thái rất mỏng, mỡ nạc đầy đủ, sau đó lại cắt thêm hành tây bỏ vào trong nước để khử đi mùi tanh. Lát nữa, hắn sẽ đánh một quả trứng gà đổ vào, như vậy nước lẩu sẽ càng thêm ngon ngọt.

Dương Dật cắt lấy một ít lòng heo đem đi rửa sạch, số còn lại thì cứ để đó, ăn trưa xong xử lý để làm Lạp Xưởng cũng không muộn.

“Cha, đệ đệ lại lắc qua lắc lại rồi, chắc là nó muốn đi tè.” – Tiểu Bảo chạy ra khỏi cửa kêu.

“Biết rồi, cha đến ngay đây.” – Dương Dật thả chỗ lòng heo đang rửa trong tay ra rồi rửa sạch tay mình hai lần, đưa lên mũi ngửi ngửi, cảm thấy mùi trên tay vẫn còn rất nặng. Hắn nhú mày, đúng lúc này thì nghe thấy tiếng động ngoài sân truyền vào.

“Trần Tĩnh, người về rồi thì mau đi rửa tay, cho hài tử đi tiểu.” – Dương Dật thấy Trần Tĩnh mở cổng đi vào, nhận lấy cái giỏ trong tay y nói. Cửa nhà bọn hắn có chốt ở bên ngoài, đây cũng là vì an toàn của toàn gia. Lúc trước có sói, người lớn muốn bọn trẻ ngoan ngoãn ở trong nhà, nhưng bọn chúng nào có dễ dàng nghe lời đến vậy, chúng sẽ nhân lúc người trong nhà không để ý mà trộm đi chơi. Bởi vì phòng ngừa điều đó mà cổng luôn luôn sẽ có chốt khóa ở cả bên trong lẫn bên ngoài, như vậy thì dù người lớn không có ở nhà, lũ trẻ cũng không trốn ra ngoài được.

“Ta vừa rồi rửa lòng heo, tay có mùi rất nặng.” – Dương Dật đưa tay ra cho Trần Tĩnh ngửi thử.

“Rửa thứ đó xong rồi thì lấy một ít tro rửa tay, như vậy thì mùi sẽ đỡ hơn một chút.” – Trần Tĩnh nhú mày, mùi này đúng là quá thúi.

Trần Tĩnh sau khi rửa sạch tay thì dùng nội lực luân chuyển trong lòng bàn tay một vòng, bàn tay nguyên bản lạnh buốt lập tức trở nên ấm áp, dễ chịu. Y bước nhanh vào phòng liền thấy Tiểu Bảo ngồi bên cạnh cái nôi, nhìn chăm chăm cửa ra vào.

“A mỗ, nhanh lên, tiểu đệ sắp tè ra rồi.” – Tiểu Bảo kêu lên.

Tay Trần Tĩnh ở trên mông của hai đứa nhỏ sờ sờ một chút rồi ôm Quân An lên trước, đem cái tã đã bị nước tiểu làm ẩm ướt quăng ra, ôm lấy hài tử vỗ vỗ nhẹ một chút, Quân An liền ngoan ngoãn tè. Sau khi thay tã sạch cho tiểu tử này xong, Trần Tĩnh đem nó đặt lại lên giường.

Đợi đến khi Quân Hạo tè xong, cũng bị đặt lên giường. Cái đệm trong nôi đã ướt mất một mảng, Trần Tĩnh đem cái đó quăng ra, may mắn là bên dưới không bị ướt, lấy một tấm thảm khác lót vào là được. Xử lý xong xuôi, y mới đem hai đứa nhỏ đặt lại vào trong nôi.

Nhân lúc Dương Dật còn đang ở trong bếp nấu ăn, Trần Tĩnh cầm lấy số thảm bị ướt nước tiểu đi ra dòng suối nhỏ giặt, sau khi xả lại sạch sẽ bằng nước trong mới đem trở về nhà. Y chỉ vừa khê vận nội lực một chút, cái thảm vẫn còn ướt liền tỏa ra một tầng hơi nước, rất nhanh đã không còn nhỏ nước nữa.

Dương Dật dùng tro rửa sạch tay, đưa lên mũi ngửi ngửi, cảm thấy đúng là không còn nặng mùi nữa. Hắn nghĩ, chắc hôm nào phải làm một ít xà phòng, nếu không thực sự sẽ rất phiền toái, bởi vì mùa này thì loại lá ở cái cây trước nhà vẫn dùng để giặt quần áo không có nữa, bây giờ mỗi lần muốn giặt đồ đều phải đi tìm, rất mất công.

Hắn nhìn số ớt trong bao vải, một nửa để ăn, số còn lại thì để dành đến sang năm trồng. Dương Dật đã từng hứa với Tần Huy sẽ trồng thật nhiều, như vậy có thể làm ra được rất nhiều sa tế, đến lúc đó có thể đem đi bán.

Dương Dật đổ số tỏi đã băm nhỏ vào nồi nước lẩu, cho thêm một ít đường và dấm chua để nó có vị vừa chua vừa ngọt. Đổ một ít dầu vào trong chảo, cho tỏi băm vào, ngay lập tức trong phòng toàn là mùi tỏi phi thơm nức mũi, lúc này hần mới đem hai trái ớt cắt nhỏ cho vào Dương Dật để dầu có vị cay, số dầu cay đó được múc vào trong chén, đem toàn bộ số tỏi đã băm còn lại ở trên thớt đổ vào khuấy lên. Dương Dật cầm chén đưa lên mũi ngửi, hương vị đúng là rất không tồi. Hần còn đặc biệt chuẩn bị thêm một chén chua ngọt cho Tiểu Bảo, còn chén cay này là để hần và Trần Tĩnh chấm.

Đem số than đã lựa từng khối từng khối gấp bỏ vào trong nồi đồng, xong xuôi hết mới đem một cái bàn nhỏ ra kê bên dưới mái hiên.

“A! Sao lại có tuyết rơi nhỉ? Tiểu Bảo, Trần Tĩnh, tuyết rơi rồi này, có tuyết rơi rồi. Mọi người mau ra đây đi, noãn oa đã chuẩn bị xong, chúng ta hôm nay vừa ăn vừa ngắm tuyết rơi.” – Dương Dật cao hứng kêu lên. Kỳ thực ở nơi này sống cũng rất tốt, mặc dù không có tivi, không có máy tính, cũng chẳng có rượu, nhưng mà không phải là sống một cuộc sống rất nhàn nhã, rất thanh thản đó sao.

“Nói nhỏ một chút, tiểu ca nhi vừa mới ngủ.” – Trần Tĩnh dẫn Tiểu Bảo đi ra nói.

“Oa a! Cha hôm nay làm thật nhiều đồ ăn.” – Tiểu Bảo hít lấy hít để cái mũi nhỏ của mình, đúng là thơm muốn chết luôn.

Bên trong nồi chẳng những có xương sườn, còn có cả tôm bự mà gần đây Tần Huy đưa cho, là một trong những thứ mà Tiểu Bảo thích nhất.

“Mau tới ăn đi, hiện tại mặc dù hơi lạnh, nhưng mà đảm bảo ăn một lúc liền ấm áp lên thôi.” – Dương Dật đem đầu hũ, mộc nhĩ và một ít thịt gấp bỏ vào.

“Tiểu Bảo muốn ăn cái gì thì nói cha, cha gấp cho, nếu tự ý làm có thể sẽ bị bỏng đấy.” – Dương Dật nói với Tiểu Bảo. Trước mặt Tiểu Bảo để hai cái chén, một cái đã được Dương Dật múc cho hơn nửa là canh xương sườn.

“Trần Tĩnh, cuộc sống của chúng ta bây giờ đúng là thật nhàn nhã.” – Dương Dật gấp một miếng thịt đã chín bỏ vào trong chén của Trần Tĩnh. Thịt này thực sự rất thơm, hoàn toàn là mùi thịt tự nhiên chứ không giống như kiếp trước, có thêm đủ loại thịt loạn thất bát tao.

Một nhà ba người đem toàn bộ số thức ăn Dương Dật chuẩn bị đều ăn hết, riêng Tiểu Bảo thì ăn đến bụng căng tròn.

Tuyết từ trên trời phiêu xuống rất nhanh liền biến mất, ban đầu chỉ là từng phiến từng phiến bông tuyết nhỏ bay bay, bây giờ lại là từng mảng từng mảng lớn rơi xuống.

“Tuyết lớn thật đó cha.” – Tiểu Bảo ngồi ở cửa ra vào kêu to.

“Được rồi, được rồi, tuyết cũng đã xem rồi, mau vào trong phòng đi, bên ngoài càng ngày càng lạnh, người cũng phải đi ngủ trưa nữa.” – Trần Tĩnh đem Tiểu Bảo vẫn còn đang hưng phấn trở về phòng, ngoài này gió càng lúc lại càng lớn.

Đợi đến khi Tiểu Bảo ngủ, Trần Tĩnh đi ra ngoài vắt sữa dê – “Dương Dật, lát nữa người rửa chén xong thì đem chỗ sữa dê này đun lên rồi cho tiểu ca nhi ăn nhé” – y nói với Dương Dật đang rửa chén.

“Ừ, ta biết rồi.” – Dương Dật cầm lấy số chén bát đã rửa sạch đem đi cất.

Trần Tĩnh đội nón lá, cầm lấy lòng heo mang đi rửa, bên ngoài càng lúc càng lạnh, y không muốn để cho Dương Dật đi ra ngoài. Tuy rằng thân thể của hắn đã khá hơn nhiều, nhưng mà y không thể mạo hiểm được. Kỳ thực, hiện tại Trần Tĩnh đã sớm có suy nghĩ để Dương Dật ở trong nhà mà chăm rồi.

Đã rất nhiều ngày Dương Dật không bước chân ra khỏi sân, cho nên hắn thực sự không ý thức được, nhưng ngày đông giá rét sắp đến.

Lâm nhảm: Đã lâu rồi ko post truyện, để mn phải chờ rồi. Thực ra lý do ko post của ta bây giờ ko phải là mãi chơi game, mà là vì vài ngày trước bố ta tháo máy tính cất đi, cho nên ko có máy mà edit. Quá đáng. Bây giờ ta trở lại rồi đây Mn đừng giận nhóa hun ngàn cái

Noãn oa hay còn gọi là nôi lấu

Nón lá (cái này hình như cũng gọi là nón lá thì phải, có điều ko phải kiểu nón lá thường thấy của mình đâu nha)

37. Chương 37

Dương Dật cho hai tiểu ca nhi ăn xong, đi ra bên ngoài thì thấy gió tuyết càng ngày càng lớn.

“Trần Tĩnh, Trần Tĩnh, người mau về đi, đừng ở ngoài đó rửa nữa.” – Dương Dật cố gọi với ra.

Trần Tĩnh quay đầu lại thì thấy Dương Dật đang chạy về phía mình – “Người mau trở về đi, mau về nhà, ta làm sắp xong rồi.”

Dương Dật không quay về mà cầm lấy cái dù che lên lưng Trần Tĩnh ngăn không cho tuyết rơi xuống người y, đồng thời cũng đem tuyết ở trên vai y phủi đi.

Trần Tĩnh múc nước rửa sạch lại một lần nữa rồi mới đem số lòng heo bỏ vào trong rổ trúc, rổ trúc lại đặt vào trong chậu gỗ, nhắc lên.

“Được rồi, chúng ta mau về thôi.” – Trần Tĩnh quay lại nói với Dương Dật.

“Trần Tĩnh, người đem số thịt này băm ra được không? Ta muốn đem số lòng heo này cạo sạch rồi làm Lạp xưởng, thứ này hương vị nhất định rất ngon.” – Dương Dật nói xong thì đem đại tràng và ruột non tách ra, kiếp trước hắn từng làm qua một lần rồi.

“Đã cho tiểu ca nhi ăn chưa?” – Trần Tĩnh vừa lấy một cái thớt gỗ vừa hỏi.

“Sớm no bụng rồi, nếu không hiện tại tụi nó sẽ khóc toáng lên ấy chứ.” – Dương Dật vừa cười vừa nói.

Cầm lấy một tảng thịt ba chỉ, Trần Tĩnh cảm thấy gần mười cân thịt kia nếu mà băm chẳng biết đến đời nào mới xong, nghĩ nghĩ một lúc, y lập tức nhớ tới cái cối đá vẫn đặt ở dưới mái hiên kia – “Dương Dật, nếu dùng dao mà băm số thịt này sẽ mất rất nhiều thời gian. Hay là như vậy đi, chúng ta cắt nó thành khối nhỏ rồi cho vào trong cối đá giã ra, như vậy sẽ nhanh hơn rất nhiều.”

“Trần Tĩnh, người đúng là quá thông minh, sao ta lại không nghĩ ra cơ chứ.” – vừa rồi, trong đầu Dương Dật còn đang nghĩ đến máy xay nữa cơ, cái thứ đó đúng là một phát minh giúp người ta bớt được bao nhiêu là việc.

Trần Tĩnh đem thịt cắt thành từng miếng rộng khoảng ba đốt ngón tay, hai khối thịt cuối cùng có dính chút xương thì được để lại để xào rau.

Rửa sạch cối đá, Trần Tĩnh đem thịt đã cắt thành khối bỏ vào rồi dùng một cây gỗ dài hơn một mét làm chày giã, chẳng bao lâu, thịt rất nhanh đã được giã nát.

Đợi đến khi Dương Dật lóng ngóng đem số lòng heo cạo sạch, đi ra ngoài xem thì Trần Tĩnh cũng đã đem toàn bộ số thịt giã xong.

Thời điểm Trần Tĩnh giã thịt xong, Dương Dật bảo y đi vào trong phòng chơi với Tiểu Bảo và tiểu ca nhi, đại khái là do hai đứa nó vừa mới ngủ dậy rồi.

Bỏ ra thật nhiều khí lực mới có thể đem toàn bộ thịt nhồi vào lòng non, đáng lẽ ra hắn phải làm một cái phễu bằng gỗ, kiếp trước mẹ của bạn học hắn cũng dùng một cái phễu nhựa để dồn, tiết kiệm được rất nhiều thời gian, hơn mười cân thịt chỉ cần một hai tiếng là có thể làm xong rồi. Mỗi lần dồn được hơn mười centimet thì xoắn lại hai vòng, sau đó dùng dây cột lại, trước khi trời tối, cuối cùng hắn cũng có thể dồn xong Lạp xưởng, trước tiên cứ để ở trong rổ trúc, đợi chút nữa hãy treo lên. Hiện tại bên trong chậu gỗ vẫn còn sót lại một ít thịt băm, Dương Dật nêm vào đó một ít muối, rượu, đường và một ít dấm chua, tỏi băm rồi đảo đều, lại cho thêm vào một ít nước gừng trộn lên.

Lấy số cà rốt lúc trưa không ăn hết đem thái nhỏ trộn lẫn một chén thịt băm đã ướp, buổi tối hắn sẽ dùng thứ này để làm sủi cảo ăn.

Bởi vì sáng sớm nay Trần Tĩnh cũng đã nhồi sẵn bột để làm sủi cảo, cho nên Dương Dật không cần phải làm nữa.

Véo véo khuôn mặt đã béo lên không ít của Tiểu Bảo, mỗi lần tiểu tử này ăn đều ăn rất nhiều, càng ngày càng béo cũng chẳng có gì lạ. Thằng nhóc này vậy mà có thể một lúc ăn hết mười hai cái sủi cảo, cái bụng nhỏ cũng bị nó ăn đến căng tròn ra.

Sáng sớm hôm sau, Trần Tĩnh đem chậu than ra đốt ở nhà chính, cái nôi đặt hai tiểu ca nhi cũng được chuyển ra đó luôn.

“Trần Tĩnh, ngươi làm gì vậy? Muốn thông khí cho phòng bên trong đó sao?” – Dương Dật thấy Trần Tĩnh đem toàn bộ cửa sổ trong phòng trong đều mở ra liền hỏi.

“Không phải. Ta đã đặt thợ mộc làm một cái giường, hôm nay làm xong rồi, lát nữa bọn họ sẽ đưa đến.” – Trần Tĩnh vừa cười vừa nói. Đã có giường lớn thì hai ca nhi song sinh cũng không cần phải chen chúc nhau ở trong nôi nữa. Bọn chúng bây giờ cũng đã lớn lên không ít, nằm trong nôi cùng nhau đã chật chội thấy rõ, mà cái giường trong nhà chỉ có thể nằm ba người, hai tiểu ca nhi không có cách nào chen vào được, vả lại cố chen vào chỉ sợ ban đêm lỡ xoay người chạm vào làm bị thương chúng nó cũng không hay.

“Thật sự là đã làm xong rồi sao.” – Dương Dật vừa cười vừa nói. Như vậy thì tiểu ca nhi cũng không cần phải nằm trong nôi, có giường mới thì cũng không cần thiết phải tách chúng ra nữa.

Đưa hai quan tiền cho Trần thợ mộc xong, Trần Tĩnh bắt đầu quét dọn lại căn phòng, đem toàn bộ góc ngách đều quét hết một lượt. Bọn họ cứ ba ngày lại phải mở cửa sổ để thông gió một lần, nếu không không khí trong phòng cũng sẽ rất khó thở.

Đêm đó Dương Dật và Trần Tĩnh ngủ ở giường mới, để hai tiểu ca nhi và Tiểu Bảo ngủ riêng, giữa Tiểu Bảo và hai đứa nhỏ còn chắn một cái rương gỗ dài để tránh nó đè lên hai tiểu ca nhi. Cả ba đứa nằm cùng cũng coi như là rộng rãi, mà cũng bởi vì là giường của tiểu hài tử cho nên cũng kê quay lưng lại với cửa, tránh cho gió lạnh thổi vào làm chúng bị bệnh.

“Cha, Tiểu Bảo ngủ không được.” – lần đầu tiên cùng cha và a mã tách ra ngủ riêng, Tiểu Bảo dù hai mắt díp lại, miệng thì ngáp đến mang tai nhưng vẫn không chịu nhắm mắt ngủ.

“Ngươi đi ngủ trước đi, ta ở lại với Tiểu Bảo một lát.” – Trần Tĩnh vỗ vỗ Dương Dật đang định đứng lên nói. Dương Dật dùng dằng hai cái rồi cuối cùng cũng nằm xuống ngủ, hần cả ngày nay bận rộn, ngay cả ngủ trưa cũng không cho nên bây giờ buồn ngủ vô cùng. Dương Dật cảm thấy bất khả tư nghị, ở kiếp trước hần thường xuyên thức đêm, đến gần sáng vẫn không ngủ được, nhưng mà hiện tại, chỉ vừa mới chập tối đã đi ngủ mất, mà ngày hôm sau ngay cả ngủ đến trưa cũng không muốn dậy, chập tối lại cảm thấy buồn ngủ vô cùng, điều này khiến cho người kiếp trước thường xuyên mất ngủ như hần không thể giải thích nổi.

“A mã ngủ cùng ngươi có được không?” – Trần Tĩnh chui vào trong chăn của Tiểu Bảo, thứ nệm y dùng cho hài tử đều là đệm mới, nằm chẳng những ấm áp mà còn mềm mại.

“Được.” – Tiểu Bảo nói xong ngáp một cái, hai mắt từ từ khép lại, rất nhanh tiến vào mộng đẹp.

Trần Tĩnh đốt đèn lên, thấy Tiểu Bảo đã ngáy khò khè đoán đứa nhỏ này chắc là đã ngủ say rồi.

“Đứa nhỏ này...” – Trần Tĩnh cười, y sờ sờ đầu của Tiểu Bảo rồi mới đi xem Quân An và Quân Hạo. Hai tiểu gia hỏa này bây giờ đã dang hai tay hai chân ra mà ngủ. Trần Tĩnh thấy Quân An không biết từ lúc nào đã để một cánh tay lộ ra khỏi chăn, Trần Tĩnh liền đem tay nó thả lại vào trong chăn. Đứng dậy trở về giường, Dương Dật đã sớm ngủ mất, Trần Tĩnh thổi tắt nến nằm vào trong chăn, ngay lập tức Dương Dật ngay lập tức chui vào trong ngực y. Thân thể Trần Tĩnh vốn ấm áp, chỉ cần Dương Dật cảm giác được nguồn nhiệt, hẳn sẽ tự động nhích lại gần.

Hôm qua rơi một trận tuyết nhỏ đến hôm nay thì dừng, mặt trời vừa lên, cảnh vật bên ngoài được bao bởi một tầng ngân sắc, Dương Dật mang theo Tiểu Bảo mặc đồ dày cộp ở trước sân nhỏ chơi ném tuyết, bởi vì Trần Tĩnh từng nói không cho phép bọn hắn đi xa cho nên cũng chỉ đành chơi ở đây thôi.

Tuy rằng gần đây không còn nghe được tiếng sói tru nữa, nhưng mà đôi khi nửa đêm Trần Tĩnh vẫn có thể loáng thoáng nghe thấy. Trần Tĩnh biết lũ sói kia chắc chắn vẫn còn chiếm giữ ở một nơi nào đó, có lẽ khi nào rảnh y phải đi thu thập một phen, nếu không mỗi lần Tiểu Bảo và Dương Dật ra ngoài y sẽ không yên tâm được.

“Trần Tĩnh, người cũng ra ngoài này chơi đi, đừng có đứng một mình ở đó, đi ra ngoài này đắp người tuyết được không.” – Dương Dật cầm lấy một cục tuyết ném về phía Trần Tĩnh.

Trần Tĩnh chỉ nhích người một cái, cục tuyết liền bay thẳng vào trong sân.

“Không cần. Các người cứ chơi đi, nhớ là không được đi xa đấy.” – Trần Tĩnh nói xong thì đi vào nhà chính, ở khoảng cách này y vẫn có thể quan sát được tình huống bên ngoài, chỉ cần Tiểu Bảo và Dương Dật không đi quá xa sẽ không xảy ra chuyện gì. Y cầm lấy giỏ trúc đem đồ số nhuyển mộc ở trong đó ra, loại này thực ra không phải là gỗ cây, nhà y chỉ sử dụng gỗ hương để làm mấy cái thùng gỗ lớn mà thôi. Nhuyển mộc này thực chất là một loại dây mây, cầm trong tay sẽ có cảm giác mềm mềm, phơi khô là có thể gọt thành hình dáng cái nút, chỉ cần không để nó tiếp xúc trực tiếp với rượu thì dù có để vài năm cũng không bị biến dạng, đa phần nút bình đều được làm từ loại này.

Nhuyển mộc ở trong giỏ trúc đều đã được phơi khô và chặt thành từng khúc dài bằng ngón tay út, chỉ cần gọt rồi đưa lên lửa hơi qua một lần là được.

Trần Tĩnh một tay cầm một khối nhuyển mộc, một tay vằm một con dao nhỏ sắc bén, trước kia chưa nhớ ra mình có nội lực, y gọt cũng không nhanh, nhưng mà hiện tại chỉ cần đưa nhẹ mũi dao, những thứ dư thừa đã bị gọt bỏ. Thực sự là không khác cắt đậu hũ là bao, chẳng tốn chút sức lực nào.

Trần Tĩnh ngồi ở trong phòng gọt được mười mấy cái nút thì buông xuống, Quân An và Quân Hạo vẫn còn đang ngủ. Bọn nó bây giờ càng ngày càng thích vận động, trước kia phải nằm trong nôi chật chội thì không nói, bây giờ chuyển ra ngoài, chỉ cần chúng nó vừa tỉnh lại thì tay chân đã bắt đầu khua khoắng lung tung.

“Dương Dật, mau mang Tiểu Bảo vào nhà đi, các người đã chơi một lúc lâu rồi, còn ở ngoài đó nữa sẽ bị cảm lạnh đấy.” – Trần Tĩnh thấy đồng đàn tuyết vẫn còn hơn mười hai viên liền nói. Thực ra thì Dương Dật cũng mặc không ít quần áo, thậm chí hắn còn có cả một cái áo lông hồ ly, là loại lông hồ ly màu đỏ, sờ lên chẳng những mềm mại mà lại còn ấm áp vô cùng. Tiểu Bảo cũng có một cái áo như vậy, nhưng nhỏ hơn, tiểu gia hỏa mặc nhiều, nhìn càng thêm mập, khuôn mặt nhỏ nhắn phấn lộn của nó khiến Dương Dật một ngày không đếm nổi là đã nệm mặt nó bao nhiêu lần.

“Trần Tĩnh, người mau tới đây đi, người tuyết của chúng ta cũng sắp đắp xong rồi, đắp xong ta và Tiểu Bảo sẽ vào nhà.” – Dương Dật hưng phấn nói. Kiếp trước không phải là không có tuyết rơi, có điều muốn đắp được một người tuyết cũng rất khó.

Trần Tĩnh thấy khuôn mặt tuần tú của hắn vì lạnh mà đỏ hồng lên, y lập tức chạy đến, xoát xoát vài cái, rất nhanh đã đắp xong một cái đầu. Hai người kia mất nhiều thời gian như vậy cũng chỉ đắp được cái thân, vẫn còn chưa làm đầu.

Dương Dật chạy vào trong sân lấy ra một cái nhanh cây, hắn bẻ thành hai đoạn, mỗi đoạn dài khoảng hai centimet làm mắt, cũng lấy một cái làm miệng, sau đó dùng nhánh cây còn dư chọc vào làm mũi. Tuy rằng không được giống lắm nhưng cũng vẫn khiến Tiểu Bảo vui vẻ, tiểu gia hỏa sau khi thấy Dương Dật làm mắt mũi miệng cho người tuyết xong lại còn chạy vòng quanh đó hô to gọi nhỏ, đùa đến cao hứng vô cùng.

“Được rồi, cái mặt nhỏ của người cũng sắp đông lại rồi kìa, mau mau vào trong phòng đi.” – Trần Tĩnh áp bàn tay ấm áp của mình lên mặt Tiểu Bảo xoa nhẹ một chút.

Ba người vừa mới tiến vào phòng, thì cách đó không xa một đôi mắt lục quang lóe lên, ngay sau đó vô thanh vô tức biến mất.

Cốc, cốc, cốc. Bên ngoài vang lên tiếng đập cửa.

“Dương Dật, Dương Dật, mở cửa, mau ra mở cửa, ta sắp chết cóng rồi đây này.” – Trần Nghĩa ở ngoài gõ cửa gọi với vào, hắn đúng là tự mình chuốc lấy khổ mà.

Trần Tĩnh đang cho Quân Hạo uống sữa dê cho nên Dương Dật đành phải đứng lên, đeo giày đi ra sân mở cửa.

“Có chuyện gì quan trọng vậy? Trời lạnh như vậy người lại còn ra ngoài, mau vào nhà đi, lạnh một chút cũng không chết được đâu.” – Dương Dật khó chịu hỏi, trời mưa phùn thế này đúng là lạnh đến thấu xương, hắn chỉ vừa mở miệng nói chuyện thôi cũng đã muốn đông cứng lại rồi.

“Chuyện tốt đấy. Nếu không phải là chuyện tốt thì ra cũng không đến đâu. Thật sự là sắp chết cóng rồi đây này.” – Trần Nghĩa tuyệt đối không để tâm đến thái độ của Dương Dật, bởi trước kia bộ dạng của Dương Dật chính là như thế. Ở trong mắt hắn, Dương Dật vẫn luôn không thay đổi, ngoại trừ việc đối xử tốt hơn với Trần Tĩnh mà thôi.

“Mau làm ấm người đi, không nên để khí lạnh ảnh hưởng đến tiểu ca nhi nhà ta.” – Dương Dật mở cửa phòng nhanh chóng kéo Trần Nghĩa vào.

Trần Nghĩa ngồi ở trên ghế, tay hơ lên chậu than, hẩn cứ một mực tò mò nhìn chậu than nhà Dương Dật, nhìn qua đúng là rất hay, mấy cái tã của hài tử được đặt ở bên trên ***g trúc úp chậu than, chắc chắn là rất ấm áp. Về nhà hẩn nhất định phải làm một cái. Hai ngày trước Lâm Thần vừa mới sinh cho hẩn một tên tiểu tử, hẩn vui muốn chết luôn, nếu không phải vì có tin khiến lòng người tâm hoa nộ phóng thì hẩn cũng chẳng cần để cái rét dày vò mà chạy đến đây.

“Ca nhi nhà ta vừa mới sinh cho ta một tên tiểu tử, chuyện này có được tính là chuyện vui lớn không.” – Trần Nghĩa vừa cười vừa nói.

“Đúng là một chuyện rất tốt. Ca nhi nhà ngươi sinh lúc nào vậy? Thời tiết lạnh quá, không đi ra ngoài cho nên chuyện gì cũng không biết.” – Dương Dật cũng cười, từ khi tuyết bắt đầu rơi, cả nhà bọn họ cũng rất ít khi ra ngoài, toàn ru rú ở trong nhà học mèo ngủ đông.

“Kỳ thực chuyện ta muốn nói với ngươi không phải là chuyện ca nhi nhà ta sinh con, mà là thể này, Trương Tú Nhi kia ngươi có còn nhớ không?” – Trần Nghĩa nói.

“Ngươi nói đến y làm gì, không phải y đã lập gia đình rồi sao.” – Dương Dật ngẩng đầu lên nói. Từ sau khi không thêm chừa chút mặt mũi nào cho Trương Tú Nhi kia, thì cái người lớn lên nhìn y như nữ nhân đó hình như cũng đi đến thôn khác rồi. Bởi vì không phải là người quan trọng gì cho nên Dương Dật cũng chẳng rảnh rỗi để đi để ý, nếu như không có người nói thì hẩn cũng không biết Trương Tú Nhi đó lại tái giá lần nữa.

“Là đến nhà họ Hán ở thôn bên cạnh. Thời gian trước, hẩn tử nhà Trương Tú Nhi cho rằng y vùng trộm với người khác nên đánh gãy chân y rồi.” – Trần Nghĩa nói. Vừa mới chạng chạng tối hôm qua hẩn mới biết, nếu không phải bởi vì trời đã tối thì hẩn cũng đã chạy đến để nhiều chuyện.

“Có phải là khiến người ta cảm thấy rất thống khoái không. Cái loại ca nhi thủy tính dương hoa, lẳng lơ như thể cũng nên được giáo huấn, để ta xem Trương gia còn có thể đắc ý nữa không.” – Trần Nghĩa vừa nói vừa có chút kích động, thật giống như là người năm đó bị ném bỏ là hẩn chứ không phải Dương Dật.

“Ngươi đừng có kích động như vậy có được không. Thực ra y cũng rất đáng thương, có điều chuyện mình làm thì mình phải tự chịu thôi.” – Dương Dật cảm khái nói. May là Trương Tú Nhi kia đổi ý, nếu không thì thân thể này có thể vẫn còn sống, đâu có cơ hội để hẩn đến đây. Càng quan trọng hơn là, bởi vì Trương Tú Nhi hồi hôn mà Trần Tĩnh mới được lưu lại, như vậy hẩn phải cảm ơn y mới đúng.

“Y đúng là đáng thương.” – Trần Tĩnh nói. Hiện tại y và Dương Dật sống chung với nhau rất tốt, Trương Tú Nhi kia coi vậy mà số khổ, bây giờ ngay cả chân cũng đã gãy.

“Ta nói các ngươi hay, Trương gia đó cũng không phải người tốt gì. Thôi thôi, nhớ trông chừng ba đứa nhỏ cẩn thận, ta nói xong rồi, cũng phải về đây, tiểu tử kia của ta ở nhà cũng quấy phá lắm.” – Người lần đầu tiên trở thành cha dĩ nhiên phải khác trước kia rồi, phải tập trung tinh thần làm sao để chăm sóc thật tốt

cho con mình. Khi trở về hẳn phải làm một cái giỏ trúc giống nhà Dương Dật, ít nhất là đặt chân nhỏ lên một lúc là có thể ẩm, còn có thể đem tã để lên đó hong nữa.

Trần Tĩnh đem mười quả trứng gà và con gà trống rùng cuối cùng trong nhà đưa đến nhà Trần Nghĩa, thời tiết quá lạnh, gà mái trong nhà không thể đẻ trứng nữa, số trứng đó phải tích rất lâu mới có được. Trần Tĩnh biết nhà Trần Nghĩa không có gà, thời điểm tháng mười toàn bộ gà nhà hắn đã chết hết, mấy ngày nay gà trong thôn cũng chết rất nhiều. Còn nhà hắn, bởi vì Dương Dật mỗi ngày đều cho chúng nó ăn châu chấu và côn trùng nhỏ cho nên mới không xảy ra vấn đề gì.

“Trần đại ca, cảm ơn người đã đưa những thứ này đến. Bây giờ có muốn đi mua cũng không dễ dàng gì.” – Lâm Thần nói. Y biết gà mà Trần Tĩnh đưa đến là gà trống của nhà, bởi vì hiện tại tuyết rơi dày đặc, đường đi cũng rất khó khăn, đại đa số mọi người sẽ ở trong nhà, sẽ không đem đồ gì đi lên trấn bán cả. Mà ở trong thôn thì gà cũng chẳng còn được mấy con, mấy con gà còn lại đều là gà mái để gây giống. Phiên chợ lớn vẫn còn chưa đến, muốn uống một chút canh gà cũng khó khăn. Lâm Thần đối với Trần Tĩnh trước nay vẫn rất có hảo cảm, ca nhi này là một người chân tình, chỉ cần người đối tốt với y, y nhất định sẽ tốt với người gặp bội.

“Nói cảm ơn gì chứ. Trần Nghĩa nhà người là bạn tốt của Dương Dật nhà ta mà.” – Trần Tĩnh vừa cười vừa nói.

“Ta biết hôm qua Trần Nghĩa đến nhà người kể chuyện gì. Đã nói hắn đừng đi rồi, vậy mà vẫn không nghe, nói chuyện đó ra không phải là sẽ khiến hai người các người có khoảng cách sao chứ.” – Lâm Thần nói xong lại trừng mắt liếc Trần Nghĩa. Trần Nghĩa bị trừng, da đầu có chút tê dại, vội lui sang một bên, tỏ vẻ ta cái gì cũng không biết, cái gì cũng không nghe.

“Không sao đâu. Dương Dật nhà ta đã hoàn toàn quên ca nhi kia rồi, nghe xong chỉ coi như chuyện cười mà thôi.” – Trần Tĩnh vừa cười vừa nói. Dương Dật sau khi nghe những gì Trần Nghĩa nói, hẳn nhìn nhận vấn đề rất thỏa đáng, đêm ngủ cũng không mơ thấy ác mộng, ngược lại lại ngủ rất ngon. Điều đó chứng tỏ Dương Dật không có để ý đến chuyện của Trương Tú Nhi đó nữa. Mà nếu hắn đã không để ý thì Trần Tĩnh cũng chẳng việc gì phải để trong lòng cho mệt.

Rất nhanh đã sắp qua năm mới, Trần Tĩnh muốn đi đến phiên chợ ở đầu thôn để mua một ít đồ dùng trong nhà, nhân tiện mua sắm tết. Nếu như trời bắt đầu đổ tuyết thì sẽ không dễ dàng ngừng lại, đến lúc đó đi ra đường tuyết sẽ ngập đến đầu gối, mọi người nhất định sẽ ở trong nhà không đi ra. Hơn nữa, sau khi tuyết rơi nhiều thì một số cửa hàng cũng sẽ đóng cửa, y phải tranh thủ mua hết những đồ vật cần dùng cho cả tháng về nhà.

Trần Tĩnh lưng đeo gùi, bởi vì lo lắng Dương Dật sẽ không nghe y dặn mà đem Tiểu Bảo ra ngoài chơi cho nên đã đem cửa ở sân chốt lại từ bên ngoài. Đáng lẽ ra y cũng định nói Dương Dật đem chốt bên trong chốt lại, nhưng mà bởi vì phiên chợ ở đầu thôn rất gần, hơn nữa y cũng sẽ về rất nhanh cho nên thôi. Trần Tĩnh tuyệt đối không cho rằng trong một khoảng thời gian ngắn như vậy sẽ có thể phát sinh chuyện gì.

Lâm nhảm: Ông anh Trần Nghĩa đúng là rất nhiều chuyện. Chắc mn cũng đoán đc chương sau có chuyện gì xảy ra ha

Người tuyết (Bởi vì ko kiếm đc cái con người tuyết nào giống DD đắp cho nên mình lấy cái hình xấu xấu vậy.)

38. Chương 38

“Cha, a mỗi khi nào mới về?” – Tiểu Bảo thấy Trần Tĩnh vừa rời khỏi nhà thì bắt đầu hỏi. Trần Tĩnh đã đồng ý khi nào trở về sẽ mua kẹo mạch nha cho nó.

“Tiểu Bảo, mẹ ngươi vừa mới đi thôi mà.” – Dương Dật cười vỗ đầu Tiểu Bảo, đứa nhỏ này sao lại thêm kẹo đến vậy chứ.

“Ngươi đi trông chừng tiểu đệ đệ đi, cha làm thức ăn ngon cho ngươi.” – Dương Dật lại nói với Tiểu Bảo. Trong khoảng thời gian này, mỗi ngày hắn đều bận tới bận lui, rút cuộc bây giờ cũng có thể rảnh rỗi rồi. Hắn muốn làm một chút bánh mật để ăn, nhưng mà thứ đó phải dùng gạo nếp để làm, mà nơi này lại không có. Có điều, gạo thô tuy thô ráp nhưng lại rất dính, Dương Dật nghĩ hay là cứ lấy làm thử xem sao.

“Cha, ngươi thực sự làm thứ gì đó ngon để ăn sao? Nếu vậy ta sẽ đi chơi với tiểu đệ đệ.” – Tiểu Bảo vừa nghe thấy có đồ ăn ngon thì lập tức đồng ý.

Dương Dật đi vào nhà chính đóng lấy hai chén gạo thô, hắn chỉ muốn thử xem có thể giống như kiếp trước làm ra được bánh mật đen không, từ trước tới giờ hắn vẫn luôn thích bánh mật đen.

Từng muống từng muống gạo thô rất nhanh bị nghiền nhỏ, lại đem bàn chải trúc gom số bột đã nghiền lại rồi nghiền một lần nữa khiến bột gạo thô trở nên khá mịn.

“Như vậy có lẽ là được rồi.” – Dương Dật lấy ra một cái rây, đem những hạt to rây hết đi, số bột dùng được bắt đầu đem chưng lên, sau đó cho vào cối đá giã.

Trần Tĩnh hiện tại đang ở chợ chọn thịt, một tháng liên tiếp sau này chắc hẳn sẽ không có ai buôn bán gì cả, cho nên phải mua thật nhiều. Y chọn lấy một mảng lớn thịt đùi nạc, tuy rằng thịt mỡ xào rau thì hợp hơn, có điều Dương Dật lại thích thịt nạc cho nên ưu tiên chọn. Để đại thúc bán thịt giúp đem toàn bộ cất ra, cả móng heo cùng xương cốt bỏ đi thì tất cả còn lại chừng hai chục cân, như vậy thì số thịt dùng cho cả tháng cũng không thiếu hụt nhiều. Trần Tĩnh còn phải đi mấy gian hàng bán đồ tết mua thêm hạt dưa, đậu phộng. Mấy thứ này lúc trước trong nhà cũng có một ít, có điều mấy ngày nay sớm đã bị ăn sạch. Tĩnh chờ Trần Tĩnh phát hiện có người bán một giỏ hạch đào thì thật cao hứng, hai con mèo tham ăn ở nhà kia nhất định sẽ rất thích cho xem, phải công nhận thứ này rang lên ngào đường đúng là ăn ngon vô cùng. Nghĩ vậy, y mua rồi để hết vào trong gùi.

Đây là lần phiên chợ lớn cuối cùng trong năm nay của thôn, cho nên hôm nay Trần Tĩnh nhất định phải mua rất nhiều thứ.

“Trương Lạc, người bán giày đó à. Tiểu Kiệt, cầm lấy kẹo này ăn đi, rất ngọt đấy.” – Trần Tĩnh đem kẹo

mạch nha vừa mới mua được lấy ra một khối đưa cho Trần Kiệt đứng bên cạnh Trương Lạc.

Đứa nhỏ này vậy mà do dự mãi không dám nhận, cho đến khi Trương Lạc gật đầu nó mới vui vẻ cầm lấy kẹo mạch nha. Từ khi cha nó qua đời, đã rất lâu rồi nó không được ăn kẹo.

“Mau cám ơn Trần a mỗ đi. Người đứa nhỏ này...” – Trương Lạc cười nói với con của mình. Trong lòng hắn rất áy náy, từ khi hắn tử trong nhà mất đi, hắn chưa từng mua đồ ăn vặt cho hài tử. Nếu như hắn có thể mạnh mẽ như Trần Tĩnh, thời gian qua hài tử cũng có thể có cuộc sống tốt. Có điều hiện tại cũng coi như may mắn, có người đồng ý chịu ở rể nhà hắn, về sau cuộc sống của hắn và Tiểu Kiệt cũng coi như đỡ khổ cực hơn một chút.

“Không sao đâu, đứa nhỏ này hiểu chuyện lắm. A, ta thấy đôi giày này không tệ nha.” – Trần Tĩnh cầm lấy một đôi giày làm từ da sóc thành một cái đầu hổ, đôi mắt được dùng chỉ đen thêu lên, nhìn vô cùng đáng yêu.

“Bọc lại giúp ta đi.” – Trần Tĩnh mua lấy hai đôi giày cùng kích thước nhưng kiểu dáng có chút khác nhau.

Sau khi mua thêm một ít mứt hoa quả và ô mai, Trần Tĩnh thấy gùi cũng đã đầy nên quyết định trước tiên cứ về nhà cái đã. Nơi này cách nhà cũng không xa cho nên lát nữa lại đi thêm chuyến nữa xem có còn gì cần mua không, và lại Tiểu Bảo nhất định là đang rất sốt ruột chờ rồi.

Dương Dật đem bột gạo thô đã chưng tốt đổ vào trong cối đá đã được rửa sạch, dùng nước sôi dội qua chày gỗ một lần, lấy tay cầm thử, cảm giác có chút nặng.

Cứ thế hắn bắt đầu giã, từng cái từng cái một, bột gạo thô đen sì bị đập càng thêm dính. Mà chỉ cần chày gỗ hơi bị dính một chút, Dương Dật sẽ đem nó nhúng vào nước ấm rồi lại tiếp tục giã. Qua một lúc, hắn cảm thấy có vẻ mình đã thành công rồi, mặc dù không giống như gạo nếp, nhưng mà độ dính thế này cũng coi như ổn. Vừa rồi hắn có nhúm lấy một miếng đưa lên miệng thử, nhai thấy hơi khác với vị của gạo thô, nếu như cho thêm chút đường nữa ăn sẽ càng ngon. Có điều phải giã thêm một lúc, như vậy thì bánh mới mịn và hương vị mới ngon hơn.

Trần Tĩnh theo đường cũ bước nhanh về nhà, y đang nghĩ xem năm nay sẽ đón năm mới như thế nào, không biết có nên mua một ít pháo hay không. Mọi năm trong nhà cũng có chuẩn bị một ít, có điều năm nay mua về, đến lúc đốt có thể sẽ dọa sợ hai tiểu ca nhi. Mà thôi, cứ chuẩn bị cũng được, nếu lo hù bọn nó sợ thì đem ra bên ngoài sân đốt, tin rằng Tiểu Bảo và Dương Dật sẽ thích.

“A... Người không có mắt sao? Đi đường không chịu nhìn à.” – Trương Cúc từ trên mặt đất đứng lên, tức giận chửi bậy vài tiếng, đến khi nhìn thấy người mình đụng phải là Trần Tĩnh thì mặt liền biến sắc, cái gì cũng không dám nói, lập tức bỏ chạy.

Trần Tĩnh nhú mày, không hiểu vừa rồi vì sao bị người này đụng trúng y lại có cảm giác bất an như vậy, và lại trên người người kia hình như có mùi máu tươi.

Nghe tới đó, Trần Tĩnh bước nhanh hơn, trong lòng lại càng thêm bất an, cuối cùng y không nhịn được, trực tiếp dùng khinh công quay về.

Dương Dật già bánh đến mức thở hồng hộc, Tiểu Bảo ước chừng là nghe được tiếng cối giã, nó mở hé cửa nhìn cha mình đang đứng dựa vào tường thở nặng nhọc.

“Cha, người đang làm gì vậy? Sao nhìn bộ dạng lại có vẻ rất mệt như thế?” – Tiểu Bảo kêu lên, trong mắt nó lộ ra chút ranh mãnh cùng lý giải.

“Cha, có đại cầu kìa.” – thời điểm Tiểu Bảo nhìn về phía sân nhỏ, nó liền thấy một cái đầu chó rất lớn đang từ khe cửa chui vào.

Dương Dật vừa nhìn thấy cặp mắt màu lục lộ ra hung quang kia thì trong đầu nổ bùng một cái, đây không phải là chó, tuyệt đối không phải là chó mà chính là sói.

Nắm chặt lấy chày gỗ trong tay, hai mắt của hắn nhìn chăm chăm con sói đã chui được hơn nửa người vào nhà mình.

“Tiểu Bảo, mau vào nhà đóng chặt cửa lại! Nhanh lên! Mau vào đóng chặt cửa lại có nghe không!? Nhanh lên!” – Dương Dật gần như là gào lên, nếu không hắn căn bản là không thể thốt thành lời, ngay cả gào lên cũng mang theo chút run rẩy. Kỳ thực, tiếng gào của hắn cũng chẳng lớn là bao.

“Cha?” – Tiểu Bảo không hiểu, định hỏi.

“Mau đi vào, có nghe không!?” – Dương Dật quát xong cảm giác không còn sợ hãi nữa. Đúng vậy, hắn còn có ba đứa nhỏ phải bảo vệ, sao có thể sợ hãi được. Cả thân mình đứng thẳng bước vài bước vào trong sân, trong tay cầm chắc chày gỗ, hắn nhất định không để cho con sói này làm tổn thương con của hắn.

Con sói kia từng bước từng bước tiến vào, nó đang cân nhắc xem mình đánh với Dương Dật có bao nhiêu phần thắng, chỉ cần đem người này cắn chết mang về, ngày hôm nay cả đàn sẽ không phải chịu đói. Hơn nữa, bên trong kia còn có một đứa nhỏ, nghĩ đến đó, ánh mắt của con sói lại càng thêm hung dữ.

Nhìn thấy con sói từng bước từng bước một đến gần, khí lực trên đùi của Dương Dật cũng từng chút từng chút biến mất, hắn cảm thấy hai chân mình đều mềm nhũn ra như mì sợi.

“Cố gắng lên! Cố gắng lên Dương Dật! Mày có thể làm được. Chẳng lẽ mày mới đến nơi này đã bị một chiêu bị sói cắn chết hay sao? Mày còn chưa ăn được Trần Tĩnh, còn có ba đứa nhỏ cần mày bảo vệ.” – trong lòng Dương Dật một mực cổ vũ cho mình, khiến hắn không thể lùi bước. Hắn phải bảo vệ hài tử, không thể để khi Trần Tĩnh trở về lại nhìn thấy thi thể của mình trên mặt đất được.

Con sói kia cũng nhìn ra Dương Dật đang sợ hãi, con mồi của nó đang sợ nó. Đúng rồi, bên trong còn có một đứa nhỏ, phải gọi huynh đệ đến hỗ trợ đem đứa nhỏ kia về hang mới được, nếu không đợi đến khi có

nhiều con mồi khác đến, chúng sẽ không có cơ hội ăn.

“Hú ú u u u...” – con sói ngửa đầu tru lên một tiếng, tiếng vang tuy không lớn nhưng đủ để trong núi nghe thấy.

Sân nhà đã ở ngay trước mắt, Trần Tĩnh đột nhiên nghe được tiếng sói tru, ngay cả nhìn cũng không nhìn, y lập tức dùng tốc độ cực nhanh lướt qua tường nhà mình, trong đôi mắt ấy chỉ còn bạo tàn.

Dương Dật thấy con sói hướng mình lao tới, hần vốn định lấy chày gỗ vung qua thì ngay lúc đó thiếu chút nữa gậy của hần rơi xuống đất, đây là chuyện gì đang xảy ra, hần nhất định là đang nằm mơ, khẳng định là đang nằm mơ. Nếu không thì sao có thể thấy được chuyện này, Dương Dật trực tiếp đứng ngậy người ngốc lẳng tại chỗ.

Sói xám nhìn thấy con mồi của mình đột nhiên bất động, nó há to miệng hướng cổ Dương Dật cắn tới.

Chỉ trong nháy mắt, một bàn tay lớn hữu lực nắm lấy cổ con sói. Sói xám vốn dĩ đang lao về phía trước đột nhiên thân thể bị khựng lại, rắc một tiếng, nó ngay cả kêu cũng không kêu được một tiếng đã bị Trần Tĩnh bẻ gãy cổ.

Dương Dật cuối cùng cũng thở phào một cái, đặt mông ngồi bệt xuống đất. Vừa rồi đúng là hần đã bị hù gần chết, hiện tại lại bị Trần Tĩnh làm cho hoảng sợ. Hần thế mà lại thấy Trần Tĩnh bay vào trong sân, đây thực sự chính là Trần Tĩnh mà hần biết sao? Y vậy mà lại biết bay. Chẳng lẽ, Trần Tĩnh thực ra chính là minh chủ vô lâm linh tinh gì đó? Dương Dật bắt đầu yy vô hạn.

Trần Tĩnh vốn cho rằng Dương Dật bị dọa đến ngốc, thật không ngờ hần sau khi đặt mông ngồi xuống đất thì hồn bắt đầu phiêu đến cõi tiên. Y đem gùi cối ra đặt xuống đất, rửa tay xong xuôi rồi nhưng hồn Dương Dật vẫn còn chưa trở về, đang định đi đem hần kéo lên thì nghe thấy tiếng khóc của Tiểu Bảo từ trong phòng vọng ra.

“Hu hu... a mỗ! A mỗ! Vừa rồi cha quát ta, còn có, còn có sói muốn cắn cha chết. Cha! Hu hu...” – Tiểu Bảo vừa nhìn thấy Trần Tĩnh trở về thì rút cuộc tìm lại được thanh âm của mình. Vốn dĩ nó còn tưởng đó là một con đại cẩu, nhưng mà khi nó ở trong khe cửa nhìn ra thấy con cẩu ấy định cắn cha thì nó rút cuộc biết đây không phải chó mà chính là thứ mà a mỗ vẫn nói, sói, chính là sói xám ăn thịt người.

Tiểu Bảo nhỏ giọng hu hu khóc. Đứa nhỏ này thực sự bị dọa sợ, Trần Tĩnh nghĩ.

Dương Dật cuối cùng cũng phục hồi tinh thần, cả người hần bay bổng, Trần Tĩnh của hần vậy mà biết khinh công. Như vậy thì y nhất định chính là vô lâm cao thủ, chẳng trách lại mạnh như vậy. Hần cũng muốn học, cái động tác vừa nãy của y quả thực đẹp trai đến ngây người. Kiếp trước Dương Dật vẫn luôn mong muốn trở thành một cao thủ võ công cao cường, có lẽ kiếp này hần có thể thực hiện được.

“Tiểu Bảo đừng khóc, đừng khóc nữa! Cha không phải cố ý quát Tiểu Bảo.” – Dương Dật cũng có chút sót ruột, hần vô tình đem hải tử dọa khóc mất rồi.

“Không sao nữa rồi, Tiểu Bảo đừng khóc, a mỗ đã về, cha ngươi cũng không có việc gì. Sói đã bị giết chết, sẽ không lại cắn cha ngươi nữa.” – Trần Tĩnh ôm lấy Tiểu Bảo dỗ dành. Y nhìn về phía Dương Dật, thấy hắn không bị kinh hãi cũng yên tâm hơn một chút. Nhưng có điều, y nhớ là trước kia hề bị dọa sợ, Dương Dật nhất định sẽ sinh bệnh phát sốt rồi còn bị mê sảng.

“Dương Dật, ngươi trước tiên đem cổng đóng lại cái đã.” – Trần Tĩnh nói.

Hai người tổn không ít thời gian mới đem Tiểu Bảo dỗ nín, mà vũ khí lợi hại nhất chính là kẹo mạch nha. Tiểu gia hỏa tuy còn nức nở nhưng mà đã cầm cây kẹo trong tay liếm đến vui vẻ rồi.

“Trần Tĩnh, Trần Tĩnh, ngươi sao lại biết võ công? Ngươi có phải là đại hiệp võ lâm hay không? Còn có, lần trước ngươi nói ngươi mất trí nhớ, bây giờ không phải là đã nhớ lại rồi chứ? Công phu kia của ngươi có thể dạy ta không?” – Dương Dật kéo lấy Trần Tĩnh hỏi. Đừng trách hắn vui đến mức cười như điên như vậy.

“Dương Dật, ngươi hỏi nhiều như vậy ta biết trả lời thế nào đây? Đúng là trí nhớ của ta đã khôi phục rồi, võ lâm đại hiệp là cái gì ta không biết, mà võ công của ta là từ sau khi nhớ lại mới khôi phục đấy.” – Trần Tĩnh vuốt vuốt Dương Dật vẫn còn đang vô cùng hưng phấn. Cũng may là bị võ công hấp dẫn, nếu không sẽ thật sự bị con sói kia dọa cho ngốc mất.

“Ngươi khôi phục trí nhớ rồi, có thể không thêm để ý đến ta và Tiểu Bảo nữa hay không?” – Dương Dật đột nhiên nhớ đến một vấn đề lớn. Trần Tĩnh khôi phục trí nhớ rồi liệu có còn nguyện ý ở cùng người đã từng thương tổn y sao? Tuy rằng người tổn thương Trần Tĩnh không phải hắn, nhưng mà thân thể này lại đúng là như thế.

“Làm sao có thể như vậy được. Đừng nghĩ lung tung, ta vĩnh viễn cũng không vứt bỏ ngươi và hài tử đâu, vả lại cũng không nỡ làm như thế.” – Trần Tĩnh vỗ vỗ đầu Dương Dật. Dương Dật của hiện tại thật ngoan, dù bị y sờ sờ đầu cũng không thẹn quá hóa giận, đại khái lực chú ý của hắn bây giờ không đặt ở vấn đề này đi. Trần Tĩnh nghĩ, y nhất định phải sờ cho đã ghiền.

Nghe được lời cam đoan của Trần Tĩnh, Dương Dật thật cao hứng. Có một lão bà võ công cao cường thật là tốt, nếu không hôm nay hắn nhất định đã bị chuyển chỗ ở đến dạ dày sói rồi.

“Được rồi, để đến tối ta tỉ mỉ kể cho ngươi nghe có được không. Lần này là phiên chợ cuối cùng của thôn, người cứ ở trong nhà trước, đồ tết còn chưa có mua xong, ta phải đi chuyển nữa. Ta đã đem cổng sân đóng chặt rồi. Buổi sáng có thể là lúc đi đã không đóng kỹ cửa cho nên mới để sói chui vào được. Nghe lời.” – Trần Tĩnh nhớ tới, cổng sân y đã đóng chặt, Dương Dật nhất định không có khả năng đem cổng từ bên trong mở ra được, khẳng định là có người mở từ bên ngoài. Việc này nếu là lúc y chưa khôi phục trí nhớ nhất định sẽ không điều tra được, như mà hiện tại Trần Tĩnh sao có thể buông tha cho những kẻ ác nhân muốn hại chết người nhà của mình.

“Ta vừa bị sói dọa sợ, ngươi còn chưa có an ủi ta.” – Dương Dật còn muốn hỏi mấy thứ khác nữa, tuyệt nhiên không muốn để Trần Tĩnh đi ra ngoài.

“Đợi đến tối chúng ta nói có được không? Hôm nay còn có rất nhiều việc phải làm, để đến tối ngươi muốn

biết chuyện gì ta cũng sẽ nói cho người hết.” – Trần Tĩnh lại vuốt vuốt đầu Dương Dật.

“Không cho phép xoa nữa, sắp thành ổ gà rồi.” – Dương Dật đập đập bàn tay đang vuốt đầu hần của Trần Tĩnh. Vừa rồi hưng phấn quá nên để y sờ đầu mình nhiều lần như vậy, nếu mà không cao lên được thì nhất định chính là do Trần Tĩnh.

Trần Tĩnh lại một lần nữa đeo gùi lên lưng, y muốn đi tra xem vì sao giữa ban ngày ban mặt sói lại bị hấp dẫn đến sân nhà mình.

Từ trong sân đem cổng đóng chặt lại, y cẩn thận quan sát bên ngoài, tuy không tìm được đồ vật gì rõ ràng nhưng lại ngửi được một lượng lớn mùi máu tươi. Thò tay vào góc tường quẹt một cái, đưa lên mũi ngửi, đây nhất định là máu của thỏ rừng. Ở ngoài cổng nhà y bị đổ rất nhiều máu thỏ rừng, sói bị hấp dẫn đến cũng không có gì kỳ quái. Mà có người nào đó đã đem cổng nhà bọn họ mở ra, lúc này mới để sói có cơ hội chui vào.

Trần Tĩnh đột nhiên nghĩ đến Trương Cúc toàn thân toàn là mùi máu tươi. Người đó chính là a mỗ của Trương Tú Nhi, chẳng lẽ chính là do hần làm? Đây chính là muốn giết chết cả nhà của y mà. Trần Tĩnh hay tay nắm chặt, ba lần bảy lượt tổn thương Dương Dật, bây giờ lại còn muốn giết chết phu quân y và hải tử, không thể tha thứ được.

Y đem con sói bị giết chết lên núi chôn, sau đó lại coi như không có việc gì đi phiên chợ mua một ít đồ gì đó. Lúc về đến nhà, ở trên đường y lại thấy Trương Cúc đi theo sau lưng mình, thỉnh thoảng lại nhìn trộm, Trần Tĩnh lại càng có thể khẳng định chuyện này chính là do hần làm.

Dương Dật từ sau khi Trần Tĩnh rời đi, trong lòng vẫn chưa được bình tĩnh lắm, có điều hần vẫn cố ổn định lại tâm tình đi thay tã cho tiểu ca nhi, cho bọn nó uống sữa dê rồi trêu chọc một lúc. Lại để Tiểu Bảo đã ổn định tinh thần trông đệ đệ, lúc này mới đi xử lý đồ đồ mà Trần Tĩnh mua về.

Đặt trên cùng gùi là mấy túi hạt dưa và đậu phộng, Dương Dật đem mấy thứ đó bỏ vào bình gốm đặt ở trong phòng. Mấy gói giấy dầu gói mứt và ô mai thì để vào trong tủ bát, ở trong phòng có hơi nóng, sợ là mấy thứ đó sẽ hư mất.

Còn lại hạch đào, Dương Dật nghĩ ngày mai hãy tách, hôm nay phải đem số thịt này xử lý cái đã. Số thịt heo hơi mỡ thì đem ướp gia vị, một ít thì để vào trong sân cho chúng đông lạnh. Như vậy thì đến mùa hè nhà hần có thể ăn được thịt khô mỡ vị, mà hiện tại cũng được ăn thịt heo tươi. Trời lạnh thế này, không khí bên ngoài chính là một cái tủ lạnh thiên nhiên.

Trần Tĩnh lúc trở về thì thấy Dương Dật và Tiểu Bảo đang ăn thứ gì đó đen sì, nhìn có vẻ rất ngon, miệng Tiểu Bảo phình ra nhai, hai má cũng phồng lên.

“Trần Tĩnh, mau đến đây ăn, ta vừa rồi làm bánh mật, thật không ngờ hương vị cũng khá ngon.” – Dương Dật đem một ít mứt quả xé ra để lên trên, lại bôi vào một ít mật ong, hương vị rất ngon, lại đặc biệt, vừa có vị ngọt ngào của mật ong và mứt quả, vừa có vị thơm của gạo thô, quan trọng hơn là hoàn toàn không có chút cảm giác khô ráp.

“Người lại làm ra thứ kỳ lạ hiếm thấy gì rồi.” – Trần Tĩnh cười cười cắn một miếng bánh Dương Dật đưa tới, tinh tế nếm thử, mùi vị này đúng là không tồi, như thế nào mà khi ăn có vị của gạo thô lại cảm thấy rất mềm mịn.

Bánh mật

39. Chương 39

Buổi tối, chờ đến khi Tiểu Bảo và tiểu ca nhi đi ngủ Dương Dật có cảm giác như mình đã đợi cả thế kỷ ấy, trong lòng ngứa ngáy vô cùng, bây giờ thì rút cuộc cũng có thể hỏi Trần Tĩnh cho rõ ràng rồi. Đêm hôm nay, hẳn chẳng những muốn hỏi rõ mọi chuyện, mà còn muốn đem Trần Tĩnh ăn sạch.

Dương Dật cảm giác được bàn tay Trần Tĩnh sờ sờ cổ mình, từng đợi tê dại từ những chỗ bị y sờ qua truyền thẳng vào trong lòng.

“Trần...” – Dương Dật vừa mới mở miệng, ngay lập tức nhắm mắt lại, an ổn ngủ mất.

Trần Tĩnh thu hồi tay, y rời giường, giúp Dương Dật đem chăn mền kéo lại xong mới nhảy ra khỏi sân.

Dùng tốc độ cực nhanh đi vào nhà Trương Cúc, nhảy lên nóc nhà, ghé vào nóc phòng nhà hắn, vạch một phiến ngói đen lên, tiếng nói chuyện nho nhỏ từ bên dưới liền truyền ra.

“Người nói thử xem, sao Dương Dật lại không bị sói cắn chết chứ? Ta rõ ràng trốn ở phía xa nhìn thấy con sói đó đi vào, vậy mà lúc Trần Tĩnh đi ra cũng không thấy y có gì bối rối. Bên nhà Trần Nghĩa cũng chẳng có động tĩnh gì, vì thế cho nên Dương Dật và ba đứa bé kia nhất định là không bị sói cắn chết.” – Trương Cúc nói. Nếu như không phải tại Dương Dật kia thì Tú Nhi nhà hắn làm sao lại bị người ta đánh gãy chân chứ. Hắn rất hận Dương Dật. Tú Nhi gả lên thị trấn lâu như vậy vì cái gì không có hài tử? Nhất định là Dương Dật đó đã giở trò làm hại con hắn. Trương Cúc nghĩ, con ma ốm kia suốt bốn năm không ra khỏi cửa, chắc chắn là do ở trong nhà nguyên rửa Tú Nhi. Nếu không vì sao nửa năm nay Dương Dật lại không bị bệnh nữa, vả lại con hắn lại bị đánh gãy chân? Nếu như hè năm nay con ma ốm đó chịu cưới con hắn, con hắn cũng không cần phải chịu khổ như vậy. Rõ ràng trước kia Dương Dật từng nói là yêu Tú Nhi, vậy mà bây giờ lại trở mặt ra nhìn nó bị gả cho một lưu manh ở thôn bên cạnh. Càng nghĩ Trương Cúc càng hận Dương Dật.

“Không chết chính là không chết chứ sao. Một con sói có thể làm được chuyện gì? Nếu dẫn đến năm sáu con, thì ngay cả Trần Tĩnh cũng bị cắn chết ấy chứ. Mau đi ngủ đi, sau lại lại tính cách khác. Nhà hắn có ba tiểu hài tử, muốn giết một đứa để Tú Nhi hả giận còn không phải là rất dễ dàng sao.” – Hán tử của Trương Cúc nói xong liền nằm xuống, rất nhanh phát ra tiếng ngáy.

Trần Tĩnh hai tay nắm chặt, y thật sự rất muốn trực tiếp bóp chết cả nhà người này, tất cả bọn chúng đều là ác nhân. May mắn lúc trước y bị trôi đến đây, nếu không Dương Dật bị bọn họ giết chết lúc nào cũng không biết. Trần Tĩnh bắt đầu hoài nghi, lúc trước Dương Dật bị đụng đầu cũng là do những người này

hại, nếu không sao hẳn tự nhiên không có việc gì lại đi đụng đầu vào bia mộ của a mỗ mình chứ? Lúc đó Dương Dật ở mộ một mình, phu quân y chân tay yếu đuối, rất có khả năng là bị người của Trương gia đè lại đập đầu vào mộ bia. Đáng tiếc Dương Dật bị mất trí, chuyện lúc đó không nhớ chút gì cả. Y nghĩ, mấy người kia thích sói như vậy, vậy thì cứ để sói chấm dứt mạng của bọn chúng luôn đi.

Trần Tĩnh chạy đến hang sói trên núi, những con sói này mặc dù sẽ chạy lòng vòng ở chân núi, nhưng mà từ khi y đem phân gấu rải ra thì bọn nó đã không còn đến nữa. Lần này đại khái là do tuyết rơi, đem phân gấu vùi xuống làm mất mùi cho nên chúng mới lại tới.

Ở hang sói, Trần Tĩnh nghe được thanh âm của sói con. Y rút cuộc có thể hiểu vì sao con sói kia giữa ban ngày ban mặt lại đi vào trong thôn rồi. Sói con vừa mới sinh cho nên sói cái cần rất nhiều đồ ăn, nó bí quá hóa liều cũng là rất bình thường.

Trần Tĩnh vô thanh vô tức dùng nội lực hút lấy một con sói con, trước khi rời đi y còn nhéo con sói con một cái.

Sói con phát ra một tiếng “Uu” ngay lập tức đánh thức đàn sói đang ngủ. Đợi đến khi sói cái phát hiện ra con nó bị người bắt mất, lập tức gào thét ầm lên.

Đàn sói ở cách đó không xa nghe được tiếng gào thét của sói mẹ cũng tru ầm lên, cả đàn đuổi theo Trần Tĩnh.

Người trong thôn nghe được tiếng gào thét của đàn sói đều đóng chặt cửa, tắt hết đèn đi, không có bất cứ ai muốn đối địch cùng bọn chúng.

Trần Tĩnh một đường dẫn đàn sói đến Trương gia, người đã muốn dụ sói đến cắn chết hài tử của ta, vậy thì cứ để bọn chúng chấm dứt tính mạng của các người đi. Y đem con sói con vứt vào giữa sân, lại mở cửa sân ra.

“A!!!” – Dương Dật giật mình tỉnh dậy. Hắn mơ thấy một con sói với cặp mắt hung ác màu xanh lục hướng hắn cắn tới, thật đáng sợ, ở trong mộng Trần Tĩnh không có đến cứu hắn. Dương Dật vỗ vỗ ngực thở hổn hển.

“Làm sao vậy Dương Dật? Gặp ác mộng sao?” – Trần Tĩnh ngồi dậy đem đèn thắp lên.

“Ừ. Mơ thấy bị sói cắn. Người lúc đó cũng không đến cứu ta. Ta sợ quá nên tỉnh dậy.” – Dương Dật nói.

“Không sao nữa rồi, mọi chuyện đều đã qua.” – Trần Tĩnh lau đi mồ hôi trên trán Dương Dật, xem ra hắn vẫn là bị hù sợ.

Dương Dật nhìn Trần Tĩnh, đúng rồi, hình như hắn đã quên mất chuyện gì đó rất quan trọng. Sao đột nhiên lúc đó lại ngủ quên nhỉ, rõ ràng hắn vừa mới định hỏi Trần Tĩnh, vậy mà chỉ vừa mới một khắc đã

ngủ mất. Dương Dật nghĩ mãi cũng không thông rút cuộc là có chuyện gì xảy ra. Chẳng lẽ là bị Trần Tĩnh điểm huyết ngủ sao? Dương Dật nghĩ.

“Trần Tĩnh, ta hỏi ngươi, có phải lúc đó đã điểm huyết ngủ của ta không? Ta lúc đó rõ ràng muốn hỏi chuyện ngươi kia mà, sao đột nhiên thoảng cái đã ngủ mất được?” – Dương Dật đem Trần Tĩnh áp dưới thân hỏi.

“Sao có thể như thế được? Ta lúc đó còn muốn nói về chuyện của ta với ngươi, kết quả ngươi đột nhiên lại ngủ mất.” – Trần Tĩnh không thừa nhận, nếu như y nhận mình đã điểm huyết ngủ của Dương Dật, vậy thì ngày mai, khi chuyện của Trương gia truyền đến, Dương Dật nghe được nhất định sẽ hoài nghi. Có lẽ y có tư tâm nhiều hơn, nhưng mà y không muốn Dương Dật biết, y vẫn luôn hy vọng hẳn có thể vô ưu vô lự mà sống.

“Chẳng lẽ thực sự là ta ngủ quên sao? Sao lại có thể thế chứ?” – Dương Dật bắt đầu cảm thấy, có lẽ là mình ngủ quên thật.

“Vậy bây giờ ngươi kể chuyện của ngươi cho ta nghe được không? Ta bị ác mộng đánh thức, hiện tại một chút cũng không buồn ngủ.” – Dương Dật ghé vào ngực Trần Tĩnh nói.

Trần Tĩnh dưới ngọn đèn nhìn Dương Dật, làn da trắng nõn tinh tế bóng loáng, một đôi mắt mở to ngay thẳng nhìn y, trong đôi mắt ấy có chờ mong, cũng có cả lo lắng.

“Ta là ca nhi của Trịnh quốc công Nam Nhạc quốc. Năm mười lăm tuổi ở trên chiến trường thay ca ca ra trận, lúc đó chính là lừa gia đình vụng trộm chạy đi tìm ca ca. Kết quả vừa nhìn thấy huynh ấy liền phát hiện chân ca ca bị thương. Khi đó sĩ khí của binh lính đang cao, ca ta như vậy vẫn còn muốn xuất chiến, huynh ấy ngay cả đứng lên cũng không nổi, hướng chỉ đòi đánh giặc. Cho nên ta đã thương lượng với quân sư, lúc bé ta cùng học võ công, binh pháp với ca ca, chỉ có điều ca nhi thì không được lên chiến trường, vì vậy ta bàn bạc với quân sư gạt tất cả mọi người, thay huynh ấy đi đánh giặc. Nuốt ruối mang thai của ta hơi lệch, màu sắc cũng không đậm, chỉ cần dùng một ít thuốc là có thể che được, mặc vào chiến bào của ca ca thì chẳng quân sĩ nào có thể nhận ra ta là giả cả.” – Trần Tĩnh vuốt vuốt đầu Dương Dật. Y nhớ rõ lúc đó mình vui vẻ đến mức nào, rút cuộc những thứ mình học được đã có chỗ hữu dụng, có thể giúp đỡ được ca ca y sao lại không vui cho được chứ.

“Sau đó thì sao? Sau đó thế nào?” – Dương Dật thấy Trần Tĩnh dừng lại thì lập tức thúc giục y nói tiếp.

“Về sau thế nào sao? Trận đó đánh thắng, ta dĩ nhiên là khôi phục thân phận ca nhi rồi.” – Trần Tĩnh ôm lấy Dương Dật, hai tay nắm thật chặt, tiếp theo sau đây chính là sự tình khiến y đau khổ nhất.

“Vậy ngươi vì sao lại trở thành quân nô?” – Dương Dật hỏi. Hẳn thực ra không quá muốn nhắc đến chuyện này với Trần Tĩnh, dù sao cũng chẳng phải chuyện vui vẻ gì. Nhưng bây giờ Trần Tĩnh đã lấy lại được ký ức, sự lo lắng trong lòng hẳn đã khác, hẳn hy vọng có thể biết được nhiều hơn những chuyện liên quan đến y.

“Ta năm mười bốn tuổi gặp được thái tử, đã đem lòng yêu thích y cho nên cầu gia gia giúp ta. Nếu như

ta biết rõ sự tình về sau sẽ như thế này thì chắc chắn sẽ không vọng tưởng làm chủ quân của thái tử. Ta thực sự không biết thái tử lại ghét ta như vậy. Trên đường trở về nhà, thái tử bí mật đến tìm ta, khi đó ta chẳng chút phòng bị nên bị y ép uống Vong ưu, may là lúc đó y không biết ta có võ công. Thời điểm tỉnh lại, ta đã đem số được còn lại ở trong bụng nôn ra, mặc dù không biết vì sao phải làm như vậy, nhưng trong lòng luôn tâm niệm niệm là phải đem tất cả những thứ trong bụng nôn ra hết. Lúc đó, ta cũng không nhớ được mình biết võ công, sau đó ta cứ thế ngất đi.” – Trần Tĩnh cọ cọ cầm lên đầu Dương Dật.

“Về sau ta bị đưa đến Tây Lương, khi đó mới bị ấn lên quân nô ấn, ngay lúc đi ra thì đụng phải một lão quân nô. Sau đó lão quân nô nhận ta, đem hai người đưa ta đến giặt sạch, ngay cả người ấn nô ấn lên người ta cũng giặt luôn. Sau đó ông ấy giúp ta che giấu thân phận ca nhi, một mực chiếu cố ta, ta về sau mới biết được ông ấy và Tây Lương tướng quân có quan hệ. Nhận sự chiếu cố của ông ấy vài năm, tuy rằng phải chịu không ít khổ những cũng không bị khi dễ.” – Trần Tĩnh cười rộ lên. Nếu như không phát sinh sự tình như vậy, làm sao y có thể gặp được cái người lúc nào cũng mơ mơ hồ hồ này chứ, nếu như không gặp sự tình này, sao y có thể có được Tiểu Bảo và Quân Hạo, Quân An. Đây chính là gia đình mà một tay y gây dựng lên đấy.

Dương Dật không nói gì, hần nhướn lên nhẹ nhàng hôn Trần Tĩnh. Hần không thể tưởng tượng nổi lúc nhớ lại mọi chuyện y đã đau khổ đến nhường nào, khi đó lại còn ngay thời điểm y khó sinh nữa chứ. Dương Dật cảm thấy trong lòng ần ần đau, hẳn thực sự đau lòng y.

“Không sao nữa rồi, tất cả đều đã qua, hiện tại chúng ta sống rất tốt.” – Dương Dật thì thầm vào tai Trần Tĩnh, sau khi nói xong liền liếm lỗ tai của y.

“A... đừng làm như vậy, ngứa.” – Trần Tĩnh lập tức lắc lắc đầu nói. Vừa rồi lúc Dương Dật nói chuyện đã thổi khí vào điểm mẫn cảm của y, bây giờ lại liếm chỗ đó khiến y không tự giác kêu lên, đây là chuyện chưa từng phát sinh qua bao giờ.

“Trần Tĩnh, ngươi đỏ mặt đỏ đến cả cổ rồi, lại để cho gia liếm một cái.” – Dương Dật đùa giỡn lưu manh nói.

“Dương Dật, ngươi đừng nghịch ngợm nữa.” – Trần Tĩnh yếu ớt phản ứng.

“Không được nhúc nhích. Đừng có lúc nào cũng kêu Dương Dật, Dương Dật, lúc trước chẳng phải luôn gọi ta là phu quân đó sao. Bây giờ sao lại xa lạ như vậy? Mau, tới gọi một tiếng A Dật ta nghe, như vậy sẽ thân thiết nhiều hơn, đúng không Tiểu Tĩnh?” – Dương Dật bay ra bộ dáng ta là đại gia.

“Vì cái gì ngươi là A Dật mà ta phải gọi là Tiểu Tĩnh? Nhìn thế nào thì ta cũng cao hơn ngươi rất nhiều a.” – Trần Tĩnh hoàn toàn không chịu phối hợp.

“Ta là người đàn ông của ngươi. Vả lại bởi vì ta không cao lớn như ngươi cho nên muốn gọi ngươi là Tiểu Tĩnh, như vậy người ta mới có thể biết ta là hán tử của ngươi nha, nếu không thích thì ta gọi ngươi là Tiểu Trần, được không?” – Dương Dật ra vẻ nhượng bộ nói.

Trần Tĩnh cảm thấy cái lý do này rất miễn cưỡng, nhưng mà Dương Dật thích là được rồi, nếu cứ để y một

mực gọi phu quân phu quân, y cũng không chịu nổi. Kỳ thực từ lúc nhớ lại đến giờ, y gọi cụm từ đó cảm thấy rất... ngượng miệng.

“Ừ, người thích là được rồi, A Dật.” – Trần Tĩnh thử kêu một tiếng, rất tốt, không có cảm giác kỳ cục.

“Lúc này mới ngoan, Tiểu Trần, hắc hắc hắc” – Dương Dật cười gian tựa như đã chiếm được lợi lớn vậy.

“Được rồi. Đã hơn nửa đêm, cũng phải đi ngủ rồi. Nếu còn không ngủ ngày mai sẽ không dậy nổi.” – Trần Tĩnh cảm thấy không khỏe. Chẳng hiểu vì sao hôm nay y cảm thấy thân thể có chút không thoải mái, “chỗ đó” hình như hơi hơi ngóc đầu, từ trước tới giờ y chưa từng trải qua chuyện như thế này.

Dương Dật thấy Trần Tĩnh cứ nhích qua nhích lại, lại thấy thứ gì đó ngạnh cọ vào chân mình, hắn liền bình tĩnh đại ngộ, thì ra... Trần Tĩnh lên rồi.

Dương Dật đưa tay sờ soạng xuống dưới, bàn tay trơn tuột chui vào trong quần Trần Tĩnh, nắm lấy vật thể đã cứng lên được một nửa kia. Hắn đã sớm thấy chỗ đó của Trần Tĩnh lúc nó còn say ngủ, so ra cũng không nhỏ hơn hắn, lại còn là màu trắng nhạt, hiện tại cầm ở trong tay, cảm giác nóng vô cùng. Tiểu Trần Tĩnh ở trong tay Dương Dật rất nhanh liền đứng thẳng, thậm chí còn có thể cảm giác được nó đang rung động.

Đem quần của Trần Tĩnh kéo xuống cho khỏi vướng, một tay luồn xuống dưới kích thích hai tiểu cầu.

“Đừng nhúc nhích, ngoan.” – thời điểm Trần Tĩnh muốn đẩy mình ra, Dương Dật nhỏ giọng nói. Thấy Trần Tĩnh phối hợp, hắn liền cậy mạnh đè y xuống dưới. Thực ra thì Dương Dật căn bản là chẳng dùng bao nhiêu sức, thời điểm hắn vừa mới nói xong thì Trần Tĩnh đã thuận theo nằm xuống giường rồi.

Dương Dật mặc dù chưa từng làm qua với ai, nhưng mà hắn vẫn thường xuyên cùng với ngũ chỉ cô nương giao lưu kết hợp (aka quay tay) cho nên kinh nghiệm vẫn là đầy đủ.

Hắn cúi đầu cắn lấy khóa hồng anh trên ngực Trần Tĩnh, bên còn lại cũng được hắn dùng tay vuốt ve. Hô hấp của Trần Tĩnh mỗi lúc một dồn dập, hắn lại tiếp tục dùng tay ve vuốt lấy lòng y, ngón cái còn thỉnh thoảng lướt qua linh khẩu, một giọt chất lỏng từ trong đó rỉ ra. Dương Dật cũng cảm nhận được khi ngón tay của hắn vừa mới lướt qua thì chất lỏng cũng rỉ ra khiến tay của hắn vận động càng thêm thông thuận. Dương Dật cảm thấy thật thú vị, hắn không ngừng dùng chất lỏng kia vuốt Tiểu Trần Tĩnh, khiến chỗ đó càng lúc càng trơn.

“A... nhẹ... nhẹ chút.” – Trần Tĩnh vặn vẹo thân, khe khẽ nói. Y sợ sẽ đánh thức hài tử cho nên vẫn luôn nhịn không phát ra tiếng.

Dương Dật rút cuộc cũng phục hồi tinh thần, vừa rồi chỉ lo phía dưới, trong miệng hắn dùng quá nhiều sức vì vậy điểm nhỏ trên ngực Trần Tĩnh đã bị hắn cắn bị thương, trong miệng tràn ra vị rỉ sắt, hắn đau lòng dùng lưỡi liếm liếm.

Thân thể Trần Tĩnh lập tức căng cứng run lên. Dương Dật phát giác y đã đến giới hạn, một mặt đẩy nhanh tốc độ trên tay, một mặt ra sức liếm mút khóa đậu bị thương kia.

Bạch quang trước mắt lóe lên, thân thể Trần Tĩnh vốn đang căng cứng lập tức buông lỏng.

Lảm nhảm: Ai mà nghĩ Trần Tĩnh nhà ta thánh thiện thì lảm rồi nha Trần Tĩnh nhà ta chỉ đối tốt với người tốt với y mà thôi

Chương này có chút xoi =)) Chắc các vị đại gia cũng đỡ đói bụng rồi nhể. Thú thiệt là tại hạ rất ít đọc H, nhưng một khi đọc sẽ đọc cái loại siêu nặng cỡ 21+ đổ lên, từ ngữ sử dụng cũng rất thô tục cho nên khi edit cái này không dám đưa vào, chỉ ráng edit lại theo lời tác giả:v nếu thấy nó không hay thì thôi... mọi người thông cảm. Chứ mà edit theo mấy cái suy nghĩ thô tục của tại hạ chắc... nát:v

Chào thân ái và quyết thắng.

40. Chương 40

“Tiểu Trần, đến nếm thử hương vị của người xem thể nào.” – Dương Dật đem dịch thể trong lòng bàn tay hướng lên mặt Trần Tĩnh. Trần Tĩnh quay mặt sang một bên không nhìn, trước kia Dương Dật tuyệt đối không làm mấy chuyện thể này, y có chút không quen, mặt liền đỏ như trái cà chua chín.

“Người đừng gọi ta là Tiểu Trần.” – Trần Tĩnh nói. Y không thích Dương Dật ở trước tên của mình đặt chữ Tiểu, nghe chẳng hay chút nào.

Dương Dật vừa nghe đã đoán được ý của Trần Tĩnh, chỉ cần hắn đổi cách gọi, Trần Tĩnh nhất định sẽ đồng ý liếm thử trong tay hắn. Nhìn bộ dáng thẹn thùng của y, hắn cảm thấy đặc biệt thú vị.

“Được, vậy người thích ta gọi là gì? A Trần hay A Tĩnh?” – Dương Dật liếm liếm chóp mũi Trần Tĩnh.

“A Tĩnh đi, nghe hay hơn, vả lại cũng giống người một chữ.” – Trần Tĩnh nói xong đưa tay nắm lấy tay Dương Dật đưa lên miệng nhẹ nhàng liếm một cái.

“A...” – lòng bàn tay Dương Dật lập tức co rút lại, bụng dưới sớm đã phát nhiệt, nhưng mà không biết phải bắt đầu như thế nào, dù sao đây cũng là lần đầu hắn cọ sát thực tế thể này a.

Trần Tĩnh cầm lấy tay Dương Dật từng chút từng chút đem dịch thể trên đó liếm sạch sẽ, mãi cho đến khi không còn ngửi thấy quá nhiều vị tanh nữa mới thôi.

“Hương vị thể nào?” – hai mắt Dương Dật lóe lóe hỏi.

“Có chút tanh.” – Trần Tĩnh thật thà đáp.

“Người đúng là một đầu nhân nha, một chút tình thú cũng không có. Đáng lẽ phải nói hương vị rất ngon, người cũng đến nếm thử đi mới đúng.” – Dương Dật khẽ cười nói, vừa nói xong đã ngậy ngẩn cả người, trên miệng toàn là mùi tanh, Trần Tĩnh vậy mà lại hôn hấn.

Dương Dật muốn giãy dụa nhưng chẳng có cách nào giãy ra đành đảo khách thành chủ, cái lưỡi trơn tuột tiến vào miệng Trần Tĩnh, khiến hai đầu lưỡi khiêu vũ cùng nhau.

Màn hôn kịch liệt qua đi, Trần Tĩnh vẫn là khí định thần nhàn, còn Dương Dật thì ngược lại, thở không ra hơi. Ai bảo hấn không có nội công thâm hậu giúp chống đỡ kia chứ.

Trần Tĩnh xoay người một cái, đem Dương Dật đặt ở trên giường, rất nhanh cởi quần Dương Dật ra, ngón tay đưa vào trong miệng liếm ướt sau đó luồn xuống phía sau, một loạt động tác làm rất thành thực.

Thời điểm Dương Dật vẫn còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, Trần Tĩnh đã đem tiểu Dương Dật đang phát nhiệt dựng thẳng lên, từ từ ngồi xuống. Dương Dật vốn đang muốn giành lại quyền chủ động lập tức dừng lại, hấn hít vào một hơi, con mẹ nó, cảm giác thực sự quá sung sướng.

Tiểu huynh đệ của hấn được lỗ nhỏ của Trần Tĩnh chặt chẽ bao lấy, bên trong rất nhanh liền phát nhiệt. Đợi đến khi Trần Tĩnh hoàn toàn ngồi xuống hấn mới thở ra một hơi. Bởi vì lúc này quá kích thích, cho nên hấn quên cả hô hấp, cứ vậy mà hưởng thụ cảm giác ấy.

“A... A Tĩnh.” – Dương Dật chưa kịp nói gì đã bị Trần Tĩnh hôn lấy.

Nụ hôn chấm dứt, y cũng đã thích ứng được vật thể đang chôn trong cơ thể mình, nhẹ nhàng cử động. Lần thứ hai ngồi xuống, thân thể đã quen dần, y lập tức đẩy nhanh tốc độ.

Dương Dật hoàn toàn bị đả bại, bởi vì Trần Tĩnh rất am hiểu cách làm thế nào để Dương Dật có thể hưởng thụ được nhiều nhất. Y lên xuống thật nhanh, sau đó thả chậm lại tốc độ một hai lần. Dương Dật hai tay nắm chặt gối đầu, thoải mái muốn phát điên rồi, bây giờ ngoại trừ thở hổn hển, hấn chẳng thể làm nổi chuyện gì khác.

Hấn cảm giác như mình đang phiêu trên một cơn sóng lớn, không biết qua bao lâu, thân thể đột nhiên run lên, Trần Tĩnh lại một lần nữa tăng thêm tốc độ. Dương Dật run rẩy một hồi, cả người cương lên rồi buông lỏng xuống.

Trần Tĩnh cúi đầu, không ngừng hôn lên mặt Dương Dật, cầm lấy bố khăn ở đầu giường giúp hấn lau đi mồ hôi trên trán.

“Mệt không?” – Trần Tĩnh ở trên người Dương Dật vận động một lúc lâu, tận lực không đem sức nặng của mình đè lên người hấn, nhưng mà mỗi lần y lên lên xuống xuống, nhất định cũng sẽ khiến Dương Dật mệt

mỏi.

“Chỉ hơi mệt chút thôi, thực sự rất thoải mái.” – Dương Dật từ trong dư âm của cao trào phục hồi tinh thần hưng phấn nói. Đúng là quá kích thích. Có điều, sao hắn cứ cảm thấy đây là Trần Tĩnh làm hắn chứ không phải hắn làm y. Không được, lần sau nhất định phải giành lấy quyền chủ động, dù như thế này cũng rất thích, nhưng hắn là trưởng phu, phải lấy lại chút mặt mũi nữa chứ.

“Ừm... Thích là tốt rồi, mau đi ngủ thôi, cũng đã muộn. Ngày mai ta sẽ nấu chút trà sâm cho ngươi bồi bổ.”
– Trần Tĩnh xoa xoa đầu Dương Dật, kéo chăn mền lại, ôm hắn vào trong lòng.

“A Tĩnh, ta lạnh.” – Dương Dật nép người vào trong ngực Trần Tĩnh nói, đầu dụi dụi vào cằm y.

“Vẫn còn lạnh sao?” – Trần Tĩnh hai tay nắm thật chặt. Đột nhiên y nhớ đến cái gì đó, bàn tay ấm áp lập tức dán lên lưng hắn, nội lực từng chút từng chút một như dòng nước ấm áp truyền vào thân thể Dương Dật.

“Thật thoải mái, thật ấm.” – Thời điểm Dương Dật được từng cỗ từng cỗ nội lực truyền vào nói.

“A Tĩnh, thứ này có phải là nội lực không? Ngươi dạy ta có được không?” – Dương Dật dựa sát vào tai Trần Tĩnh nói.

“Học võ phải bắt đầu từ lúc còn nhỏ, kiên trì bền bỉ mới được. Tuổi của ngươi đã lớn, kinh mạch cũng đã định hình nên không thích hợp học nữa. Có điều Tiểu Bảo thì ngược lại, sang năm là bắt đầu học được rồi.”
– Trần Tĩnh thu tay lại nói.

“Sao lại thế chứ, nếu học được thì ta sẽ không cần phải sợ lạnh nữa.” – Dương Dật có chút thất vọng.

Trần Tĩnh nghĩ, vừa rồi y dùng nội lực của mình truyền vào cho Dương Dật một ít, tay chân hắn lập tức ấm áp hơn. Có điều, tuổi của hắn thực sự đã lớn, bây giờ mới bắt đầu học thì không dễ dàng gì. Bất quá, mỗi đêm y có thể truyền cho hắn một chút nội lực, đợi đến khi tích lũy đủ, nói không chừng Dương Dật cũng có thể tự làm ấm người.

“Đừng lo, ta sẽ nghĩ biện pháp. Tuy rằng không thể để ngươi luyện được một thân nội lực thâm hậu, nhưng ít nhất cũng có thể khiến ngươi không còn sợ lạnh nữa.” – Trần Tĩnh từ từ nói, người trong ngực hiện tại ôm đã thấy ấm áp mềm mại dễ chịu hơn rồi. Mùa đông năm nay rút cuộc Dương Dật cũng đã béo lên được một chút.

“A Tĩnh, ngươi có muốn về lại nhà của ngươi không? Trịnh quốc công gì đó, nghe thôi đã thấy rất có thể lực rồi.” – Dương Dật trong lòng thực ra rất lo lắng, hắn không có năng lực, cũng chẳng có thể lực, lấy tư cách gì mà lưu lại một người tốt như vậy chứ.

“Nơi đó không phải nhà của ta. Ngươi là phu quân ta, nhà ta là ở chỗ này, nơi nào có ngươi và hài tử thì

nơi đó chính là nhà của ta.” – Trần Tĩnh như có như không vuốt ve lưng Dương Dật.

Dương Dật vốn đã rất mệt, nghe được những lời Trần Tĩnh nói, hai mắt liền không chống đỡ nổi nữa rất nhanh liền khò khè ngủ.

Nhìn hần say ngủ như vậy, khóe miệng Trần Tĩnh cong lên. Dương Dật hiện tại vô cùng dễ tâm đến y, chỉ sợ y vứt bỏ hài tử mà về nhà. Kỳ thực, kể từ khi quyết định ở lại nơi này, y đã không còn nghĩ đến chuyện sẽ rời đi nữa. Y không cam lòng rời bỏ Dương Dật và bọn nhỏ.

Sáng sớm hôm sau, trời còn chưa sáng Trần Tĩnh đã tỉnh dậy, y dùng nội lực luân chuyển trong cơ thể Dương Dật một vòng khiến thân thể hần ấm áp lên, cuối cùng mới đem một cổ rất nhỏ lưu lại trong thân thể hần.

“A Dật, mau dậy, uống chút canh rồi hãy ngủ tiếp.” – Trần Tĩnh đem một chén canh nhân sâm đưa đến.

“Đáng ghét, Trần Tĩnh, đừng lay ta nữa.” – Dương Dật mơ mơ màng màng lầu bầu nói.

“Uống trước đã rồi hãy ngủ.” – Trần Tĩnh kiên trì.

Dương Dật tối hôm qua ngủ không ngon, nửa đêm lại lao lực, rõ ràng là ngủ không đủ giấc, hai mắt làm cách nào cũng không mở ra được.

Trần Tĩnh đem người vịn dậy, mãi đến khi Dương Dật ngoan ngoãn uống hết chén canh mới giúp hần nằm xuống đắp lại chăn.

“A mỗi, cha sao đến giờ vẫn chưa tỉnh dậy?” – Tiểu Bảo ngồi ở trên giường hỏi.

Trần Tĩnh đem quần áo ấm từng cái từng cái một mặc lên cho Tiểu Bảo, tiểu gia hỏa béo núc ních cả người toàn là thịt mềm, mặc quần áo xong nhìn càng giống một quả cầu tròn vo.

“Cha người tối qua ngủ không được ngon giấc, đừng đánh thức hần.” – Trần Tĩnh đối với tiểu gia hỏa hai mắt loạn chuyển nói.

“Đã biết rồi, a mỗ. Mà tiểu đệ đệ đã tỉnh chưa?” – thời điểm Trần Tĩnh muốn mặc quần cho Tiểu Bảo, nó nằm úp sấp lên cái rương gỗ nhìn qua bên chỗ hai tiểu ca nhi ngủ.

“Tiểu đệ đệ đã dậy từ sớm rồi, chỉ có Tiểu Bảo giống mèo lười thôi.” – Trần Tĩnh vừa mặc quần cho Tiểu Bảo vừa nói.

“Tiểu Bảo mới không phải là mèo lười đâu, cha mới là mèo lười, cha đến giờ vẫn chưa chịu rời giường.” –

Tiểu Bảo chu cái miệng nhỏ nhắn nói.

Ngoài phòng tuyết lại rơi một trận nhỏ, Dương Dật bị Tiểu Bảo lú rú ồn ào làm cho tỉnh lại, thật không ngờ cái thân thể này lại vô dụng như vậy, tối qua mới làm có một lần hôm nay lại không dậy nổi. Đã thế hẳn lại còn bị đau lưng, rõ ràng hẳn là công cơ mà, bây giờ nhìn cứ như là hẳn bị Trần Tĩnh làm ấỵ.

“Tuyết lại rơi rồi.” – Dương Dật nhìn vào trong sân thấy bông tuyết bay bay nói.

Rầm rầm rầm – “Dương Dật mở cửa, mau mau mở cửa” – bên ngoài sân vang lên tiếng đập cổng.

“A Dật, người mang Tiểu Bảo đi ăn cháo đi, để ta mở cửa cho.” – Trần Tĩnh cũng phần nào đoán ra được Trần Nghĩa đến vì việc gì. Tối qua y đã tận mắt chứng kiến cả nhà mấy người kia bị sói cắn chết.

Trần Tĩnh ra mở cổng, thời điểm Trần Nghĩa cấp tốc muốn xông vào thì bị y túm lấy quần áo kéo lại.

“Dương Dật thân thể không tốt, mấy chuyện không hay người không nên nói với hẳn.” – Trần Tĩnh nói.

Trần Nghĩa sững sốt, hẳn lúc nãy đi xem cảm thấy rất cao hứng, lại quên mất thân thể Dương Dật không tốt, nếu đem Dương Dật dọa đến phát bệnh thì chẳng phải là hẳn đã phạm lỗi lớn rồi sao. Chuyện như thế này ngay cả ca nhi nhà mình hẳn cũng không dám kể cơ mà. Trương gia kia đêm hôm qua không biết vì lý do gì bị đàn sói tấn công, buổi sáng hôm nay người trong thôn đi qua Trương gia đều bị kinh sợ.

Hẳn cũng đến xem một lần, cả nhà bọn họ bốn miệng ăn đều bị đàn sói cắn xé đến không ra hình dáng. Hẳn vừa nhìn vào thì bao nhiêu nước chua trong dạ dày đều nôn ra hết, thật sự là quá mức muốn ói, quá mức kinh khủng, xương cốt bị cắn xé văng tứ tán, bên trong vẫn còn chảy ra chút máu đỏ tươi. Ca nhi nhà hẳn hỏi đã xảy ra chuyện gì, hẳn cũng không dám nói, chỉ bảo là trong thôn có nhà bị sói cắn chết heo. Lúc đó ngay cả điểm tâm trên bàn hẳn cũng nuốt không trôi, cuối cùng phải uống một ít rượu trong nhà mua để mừng năm mới mới khá hơn một chút.

“Làm sao người biết có người bị cắn chết?” – Trần Nghĩa hỏi.

“Xem sắc mặt của người thì biết không phải chuyện hay ho gì. Lại thêm tối hôm qua tiếng sói tru liên tục không dứt, không cần nghĩ cũng biết chắc chắn có người bị sói cắn chết rồi.” – Trần Tĩnh nhỏ giọng nói.

“Người phân tích thật chuẩn, tối qua Trương gia bị đàn sói diệt môn rồi. Thi thể của bọn họ thật không thể tả nổi, người gần đây cũng nên cẩn thận một chút, đừng để đàn sói theo dõi.” – Trần Nghĩa nhỏ giọng nói với Trần Tĩnh.

“Trần Nghĩa, có chuyện gì mà mới sáng sớm người đã chạy đến đây vậy?” – Dương Dật bưng chén cháo đứng dưới mái hiên vừa ăn vừa hỏi.

“Không có chuyện gì đâu, tối hôm qua nghe được tiếng sói tru cho nên ta đến nhà các người xem thử, hiện tại không còn việc gì nữa rồi.” – Trần Nghĩa buồn thiu chạy về nhà.

“Cái tên Trần Nghĩa này xảy ra chuyện gì vậy, chạy nhanh như gió ấy.” – Dương Dật nói xong xoay người đi vào phòng, tuyết mấy ngày nay thấy nhiều rồi nên cũng chẳng còn mấy hứng thú.

“Hắn chắc là lo lắng nên muốn đến thăm chúng ta thôi.” – Trần Tĩnh cười nói với Dương Dật.

Tần Huy sau khi nghe được chuyện xảy ra ở Trần gia thôn, hắn chuẩn bị không ít đồ vật để lên xe ngựa mang đến. Tuyết nếu lại rơi lớn hơn chút nữa thì hắn cũng không thể xuất hành, lần này sau khi mang rượu về quán thì hắn phải quay lại Thượng Kinh thăm mẹ, đã hai năm không có trở về, bây giờ cũng lên trở lại một chuyến.

“Tần đại ca, huynh đưa đến nhiều đồ đặc như thế làm chúng ta cảm thấy rất ngại.” – Dương Dật vừa cười vừa nói.

“Có gì đâu chứ. Người và Trần Tĩnh đều gọi ta một tiếng đại ca, đưa một ít đồ cho các người là chuyện nên làm. Tiểu Bảo, đến đây, thúc thúc cho người một hộp bánh ngọt để dành ăn.” – Tần Huy thấy Tiểu Bảo lộ đầu ra nhìn thì ngoắc nó.

Tiểu Bảo lấy tay ôm chặt cái hộp cao hứng mở ra xem, bên trong có rất nhiều bánh ngọt đẹp mắt được xếp chỉnh tề, tiểu gia hỏa cao hứng đến mức chu miệng hôn một cái.

“Ở bên ngoài lạnh lắm, Tiểu Bảo đi vào phòng trước đi.” – Tần Huy đem Tiểu Bảo đẩy vào trong phòng, đóng cửa lại, hiện tại ở bên ngoài tuyết tuy không lớn nhưng gió thổi thôi cũng đủ lạnh, tiểu gia hỏa da mặt quá non có thể sẽ bị gió tạt đến tróc da mất.

“Trần Tĩnh, nhà các người tối qua có xảy ra chuyện gì không? Sáng nay ta nghe thấy chuyện của thôn các người liền sợ đến kêu thành tiếng.” – Tần Huy nhân lúc Dương Dật đi lấy rượu bèn hỏi.

“Ta ở nhà, không có chuyện gì xảy ra cả.” – Trần Tĩnh nói.

“Không xảy ra chuyện gì là tốt rồi. Mấy ngày này tuyết rơi nhiều người cũng đừng đi ra ngoài, coi chừng thật tốt mấy đứa nhỏ trong nhà mới là quan trọng nhất. Lần này ta mang đồ đến cũng đủ để các người dùng đến sang năm. Sau chuyến này ta sẽ trở về thượng kinh, sang năm mới quay lại, người phải cẩn thận một chút, ta tuyệt đối không muốn lúc trở về lại thiếu mất một hai người.” – Tần Huy vừa cười vừa nói.

“Yên tâm đi Tần đại ca, ta nhất định sẽ trông chừng bọn nó thật tốt, cam đoan đến lúc huynh trở lại đứa nào cũng đều trắng trắng mập mập.” – Trần Tĩnh vừa cười vừa nói, y biết Tần Huy thực sự rất quan tâm đến gia đình mình.

Hai người nói xong, đi vào nhà chính thì thấy Dương Dật đã xếp xong hai trăm bình rượu vào giỏ trúc,

Trần Tĩnh và Tần Huy liền hỗ trợ chuyển lên xe ngựa.

“Được rồi, các người đi vào nhà đi. Dương Dật, người phải chăm sóc tốt cho ca nhi và hài tử đấy, qua năm mới Tần đại ca lại đến thăm các người.” – Tần Huy đem hai trăm lượng ngân phiếu đặt vào trong tay Dương Dật, lần này hắn đến lấy toàn bộ đều là rượu nho màu đỏ, bởi vì hiện tại bước qua năm mới, có không ít người muốn uống rượu đỏ để tăng thêm may mắn. Với lại, hắn cũng muốn mang một ít rượu này về Thượng Kinh.

“Lần trước các người kể với ta về chuyện trang viên, ta cũng đã có để ý, nếu như tìm được chỗ nào phù hợp ta sẽ báo cho người.” – Tần Huy sau khi nói xong liền kéo dây cương đánh ngựa đi, rất nhanh xe ngựa đã biến mất trong gió tuyết.

“Tần đại ca rút cuộc là hi vọng chúng ta chuyển đến thị trấn đến mức nào a.” – Dương Dật cảm khái nói. Đại bộ phận trang viên mà Tần Huy nói với bọn họ đều nằm gần thị trấn.

“Tần đại ca hi vọng chúng ta chuyển đến gần thị trấn một chút, như vậy cũng an toàn hơn.” – Trần Tĩnh nói xong liền kéo Dương Dật trở về phòng.

Hai người bạn rận đem toàn bộ số thịt mà Tần Huy đưa đến đặt vào trong giỏ trúc, củ cải trắng, bắp cải và khoai lang đều chất đống để vào trong tầng hầm, bó rong biển lớn để làm cơm cuộn rong biển được để ở tủ chén, còn lại là tôm cá thì để cùng với thịt trong một cái vạc lớn, đặt ra bên ngoài, nhắm chừng là đến trưa toàn bộ sẽ bị đóng băng.

Buổi chiều, thôn trưởng tới gọi Trần Tĩnh đến tham gia nghị sự của thôn. Chuyện lần này xảy ra lớn như vậy cho nên ngay cả người thôn bên cạnh cũng đến để thương lượng với nhau cách diệt sói, bởi vì đoạn thời gian trước thôn bọn họ cũng có người bị sói cắn chết. Mặc dù không đáng sợ bằng chuyện ở Trần gia thôn, nhưng cũng chẳng phải là chuyện tốt lành gì, trẻ nhỏ căn bản là không thể ra cửa, mà người lớn, khi muốn đi đâu cũng phải tập trung lại thành đội mới dám đi. Đàn sói lần này rất lớn, có một thợ săn đã cẩn thận quan sát và điều tra được chúng có khoảng mười lăm, mười sáu con.

“A Dật, người trông chừng hài tử, ta đi vào trong thôn tham gia nghị sự một lúc rồi về.” – Trần Tĩnh sau khi đem toàn bộ đồ đạc mà Tần Huy đưa tới xử lý tốt mới dặn Dương Dật chăm lo việc nhà cửa rồi đi.

“Ta đã biết, mang theo dù này.” – Dương Dật lấy ra một cái dù đưa cho Trần Tĩnh.

Đem sên nhỏ khóa thật kỹ xong Trần Tĩnh mới xoay người nhảy ra khỏi tường, chỉ có bản thân tự khóa cửa y mới có thể yên tâm ra ngoài được.

“Trần Tĩnh, người tới rồi, lần này chuyện xảy ra trong thôn người cũng biết rồi đấy, tối qua cả nhà Trương gia đều bị đàn sói cắn chết. Ta đoán bọn họ chắc chắn làm điều gì đó khiến bọn chúng để ý. Hiện tại chúng đã thành công một lần, cả thôn chúng ta cũng không thể an toàn được. Ta đã cùng với thôn trưởng Trương gia thôn thương lượng, tập hợp một đội ngũ khoảng mười thợ săn, nhất định phải diệt đàn sói này. Chuyện lần này ta cũng báo lên thị trấn rồi, nha môn nói bọn họ có thể tìm thêm mười mấy thợ săn đến hỗ trợ chúng ta, như vậy tổng cộng có hai mươi thợ săn, nhất định có thể thành công diệt gọn bọn chúng. Người

bắn tên tốt, lần này nhất định phải tham gia.” – Thôn trưởng cân nhắc nói. Lần trước thời điểm ông đến tìm Trần Tĩnh thấy ngũ khí của y không tốt, về sau gặp ông, Trần Tĩnh cũng không còn thân thiện như xưa nữa.

Ông biết trong lòng Trần Tĩnh không vui, nhưng mà ông thực sự không còn biện pháp nào khác, hai người mang tiếng là thợ săn của thôn kia cũng chỉ có thể bắn được mấy con thỏ rừng, gà rừng linh tinh, cùng lắm là săn được hồ ly mà thôi, nếu thực sự để bọn họ đi giết sói giết hổ, căn bản là không có khả năng. Nhưng mà ông biết rõ, Trần Tĩnh năm nào cũng đi săn hươu, mà muốn săn được hươu thì phải vào sâu trong núi. Sâu trong núi chẳng những có sói mà còn có hổ, có gấu, các loại dã thú hung mãnh, Trần Tĩnh lại có thể săn được hươu rồi mang ra ngoài, như vậy chứng tỏ bản lãnh của y rất lợi hại. Đó cũng là lý do vì sao ông chưa bao giờ để người trong thôn đi khi dễ Trần Tĩnh, ca nhi này cũng không phải là dễ chọc.

“Ừ. Lần này ta đi. Sáng nay Trần Nghĩa đến nói ta mới biết được chuyện Trương gia bị đàn sói cắn chết, chẳng ai muốn có chuyện như vậy xảy ra cả.” – Trần Tĩnh nói.

“Ta biết ngươi nhất định sẽ đồng ý mà.” – thôn trưởng vừa cười vừa nói. Ông biết lần này Trần Tĩnh nhất định sẽ đồng ý, dù sao chết người cũng là chuyện lớn, mà cả nhà Trần Tĩnh nếu muốn yên ổn ở lại Trần gia thôn thì cũng phải xuất ra một phần lực.

Ngay tại thời điểm thôn trưởng đang bàn bạc chuyện diệt sói, thì từ chân núi truyền đến tiếng sói tru.

“Thôn trưởng, ta về trước đây.” – Mặt Trần Tĩnh biến sắc, y có thể nghe được tiếng sói này truyền đến từ phía gần nhà mình.

41. Chương 41

“Ngươi mau trở về đi, đàn sói này càng ngày càng hoành hành rồi, giữa ban ngày ban mặt còn dám bén bằng đến chân núi.” – thôn trưởng còn chưa dứt lời, Trần Tĩnh đã giống như một cơn gió biến mất khỏi mắt ông.

“Đứa nhỏ này đi nhanh như vậy sợ là hán tử và hài tử trong nhà gặp chuyện không may rồi, đúng là một ca nhi tốt. Đáng tiếc lại đi chọn một người đàn ông không yêu thương mình. Được rồi, được rồi, chúng ta lại tiếp tục thương lượng tỉ mỉ một chút.” – thôn trưởng quay sang nói với trưởng thôn của hai thôn bên cạnh và người của nha môn vừa cười vừa nói.

Trần Tĩnh vừa chạy về đến nhà liền nhìn thấy có mấy con sói vây quanh nhà mình ở trước sân đi qua đi lại, vừa nhìn thấy Trần Tĩnh bọn chúng liền cụp đuôi chạy mất. Đại khái, sói đối với những thứ có thể uy hiếp mình rất miễn cảm.

“Oa... oa...” – Hai tiểu ca nhi bị tiếng sói tru dọa sợ khóc ầm lên, Dương Dật phải ôm một đứa trong lòng đỡ, Tiểu Bảo cũng chậm chậm đứng đưa cái nôi của đứa kia.

“A mỗ, người cuối cùng đã về, vừa rồi tiếng sói tru rất lớn, đệ đệ đang ngủ tự nhiên khóc lớn lên, Tiểu Bảo thực sự rất sợ.” – Tiểu Bảo vừa nhìn thấy Trần Tĩnh trở về lập tức bỏ quên luôn đệ đệ trong nôi, nhào vào lòng y.

“A Tĩnh, phải làm sao bây giờ? Vừa rồi ta nghe thấy mấy con sói đó lại đến đây cửa nhà chúng ta. Đêm nay chúng không định tấn công vào đây đó chứ?” – Dương Dật lo lắng hỏi.

“Đừng sợ, không có việc gì đâu, chúng vào không được, mà một thân võ nghệ của ta cũng không phải là chỉ luyện để đó đâu.” – Trần Tĩnh buông Tiểu Bảo ra, ôm lấy Quân Hạo ở trong nôi vẫn còn đang khóc.

Trần Tĩnh ôm lấy tiểu ca nhi đi vào trong tủ lấy một khối kẹo mạch nha đưa cho Tiểu Bảo, đứa nhỏ này chỉ cần có ăn thì dù là sói hay hổ nó cũng có thể quên sạch.

Có lẽ là do Trần Tĩnh đã trở về, cả hai tiểu ca nhi đều được người lớn ôm vào trong lòng cho nên rất nhanh nín khóc.

“Hai người các người lại ở trong phòng nướng khoai ăn sao? Cả phòng đều là mùi khoai nướng.” – Trần Tĩnh nhìn thấy trong giỏ trúc có mấy cái vỏ khoai lập tức buồn cười nói.

“Là cha muốn ăn. Tiểu Bảo chỉ ăn có một củ thôi.” – tiểu gia hỏa mắt chớp chớp nhìn Trần Tĩnh nói.

“Tổng cộng chỉ nướng có hai củ, mỗi người được một củ.” – Dương Dật vạch trần Tiểu Bảo đang cố cáo trạng với Trần Tĩnh, ý muốn nói, Tiểu Bảo người không thể bán đứng một mình ta được đâu, việc này hai người chúng ta cùng làm thì phải cùng chịu.

“Được rồi, hai người các người cẩn thận một chút, đừng để lửa lan ra là được. Tiểu Bảo, phải nhớ là nếu như không có cha ở cùng thì tuyệt đối không được nướng một mình, biết chưa?” – Trần Tĩnh nói với Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo nháy nháy cặp mắt to tròn của mình, nhu thuận gật đầu. Nó vừa làm chuyện xấu, nghe lời một chút mới không bị mắng, mới không bị thu mất đồ ăn ngon. Tiểu Bảo tuy còn bé, nhưng mấy chuyện này cũng tinh ranh vô cùng.

Trần Tĩnh thấy Dương Dật đã ngủ say, lại một lần nữa lấy tay dán vào lưng hắn, mãi đến khi toàn thân Dương Dật trở nên ấm áp dễ chịu mới buông ra. Lúc này, y đè góc chăn lại cho chặt rồi mới rời giường. Người trong lòng y vừa mới bị buông ra ôm ấp lập tức nhũn mảy. Đêm nay y phải đem cái đám sói không an phận kia giải quyết hết, bọn chúng nhất định là ngủ được mùi của sói con trên người y, hoặc cũng có thể là lần theo mùi con sói mà y giết mò tới.

Trần Tĩnh thân pháp như quỷ mị vô thanh vô tức tiến đến gần hang động của đàn sói. Y cẩn thận không để chúng tỉnh dậy, nhẹ nhàng tiến đến gần giết chết từng con, mỗi một con bị y đánh chưa kịp kêu lên tiếng nào đã từ trong mộng chết đi.

Sau khi giết chết hơn mười con sói, Trần Tĩnh đánh gãy chân một con sói cái, bởi vì lang vương không ở trong động cho nên y muốn dùng con sói cái này để dụ nó trở về. Y biết đàn sói này có khoảng chừng hai mươi con lớn, chỉ cần sói cái phát ra âm thanh cầu cứu, bọn chúng nhất định sẽ cấp tốc trở về, đến lúc đó có thể diệt gọn một mẻ.

Trước khi trời sáng, Trần Tĩnh đem toàn bộ lũ sói trở về giết sạch, sau đó y ở một chỗ trũng đánh ra một cái hố chôn chúng xuống, như vậy sẽ không ai biết sói đều đã bị giết chết. Cho dù hôm nay mấy con sói này không đến trước sân nhà y phá cửa thì Trần Tĩnh cũng sẽ đi giết sạch. Mấy người thợ săn trên thị trấn phái tới kia có thể giết được bao nhiêu con cơ chứ, về sau này gặp nạn cũng chỉ là người trong thôn này mà thôi, còn không bằng y tự xử lý, nếu không để bầy sói bị phân tán thì sẽ không dễ dàng diệt được.

Những con sói kia đối với việc phục kích con mồi rất thông thạo, ngay cả y cũng không thể đảm bảo mình có thể giữ an toàn cho toàn bộ người trong nhà, cho nên tiêu diệt đàn sói là việc nhất định phải làm.

Trên người dính đầy máu của lang vương, Trần Tĩnh ngửi ngửi một chút lập tức nhú mày, y phải đi tắm sạch mới được.

Nhảy ùm vào dòng nước lạnh buốt, Trần Tĩnh lặn một hơi thật sâu, mãi một lúc lâu sau mới từ trong nước thò đầu lên. Cảm thấy mùi máu tươi trên người đã nhạt đi nhiều, y bèn vận nội lực làm khô y phục trên người rồi cấp tốc chạy về nhà cho kịp hừng đông.

Trần Tĩnh vừa mới đi đến bên giường thì nhìn thấy Dương Dật híп mắt ngồi ở đó, y giật mình kêu lên một tiếng cho rằng hắn đã phát hiện việc mình ban đêm lén ra ngoài.

“A Tĩnh, ngươi đi mao xí sao lại lâu như vậy? Mau nhân lúc bọn Tiểu Bảo còn chưa có tỉnh đến ngủ thêm một lát.” – Dương Dật nhìn Trần Tĩnh một lúc, sau đó ngoan ngoãn dịch vào trong, lúi Trần Tĩnh đến bên mình.

Trần Tĩnh buông tay Dương Dật ra, cởi áo khoác nằm vào trong chăn, hắn lập tức ngoan ngoãn chui vào lòng y khiến Trần Tĩnh cười không ra tiếng, cái người này căn bản là chưa có tỉnh, chắc là ngủ mơ mà thôi.

Thợ săn trên thị trấn và trong thôn tổ chức thành đoàn đi lên núi tìm kiếm suốt ba ngày cũng không thấy bóng một con sói nào, rút cuộc sau năm sáu ngày, người lớn trong thôn đã từ bỏ lệnh cấm ra khỏi nhà cho hài tử, buổi trưa bọn nhỏ có thể đi ra ngoài hít thở không khí.

“Tiểu Bảo! Tiểu Bảo!” – Ngoài sân vang lên tiếng gọi của Tráng Tráng.

Bởi vì cũng sắp qua năm mới, cho nên Trần Tĩnh cũng không bắt Tiểu Bảo suốt ngày ru rú trong nhà nữa. Lễ mừng năm mới năm nào bọn nhỏ cũng được sắm cho quần áo, giày dép mới cho nên rất thích chạy ra ngoài chơi, năm nay thời tiết lại đặc biệt tốt, tuyết rơi cũng chỉ hơi lún giày một chút mà thôi, vì vậy cho nên bọn nhỏ chơi bên ngoài cũng rất dễ dàng.

“Tráng Tráng, sao hôm nay ngươi lại đến muộn vậy? Mau qua đây xem này, cha ta làm cho ta một cái

chong chóng, chúng nó quay rất nhanh, qua đây, cho người một khối kẹo này.” – Tiểu Bảo giơ lên một cái chong chóng dùng thanh trúc và giấy dầu làm thành cao hứng chạy ra ngoài, nó đem một khối hạch đào ngào đường dúm vào trong tay Tráng Tráng.

“Đừng có chạy xa đây!” – Dương Dật gọi với theo Tiểu Bảo đang chạy ra ngoài.

“Dương thúc thúc, ta dẫn Tiểu Bảo đến nhà ta chơi nhé!” – Tráng Tráng hô lớn xin phép Dương Dật.

“Dương Dật, người cứ yên tâm đi, hài tử để ta trông cho, trước buổi trưa sẽ dẫn Tiểu Bảo về.” – một ca nhi nhìn có chút nhu nhược xuất hiện ở cửa ra vào nói, Dương Dật nhìn ra đó chính là ca nhi nhà ca ca Trần Nghĩa, Tô Kỳ.

“Tiểu tử kia hiện tại có người để chơi, ngay cả đệ đệ cũng quên mất.” – Dương Dật nói.

“Khó có được năm nay lễ mừng năm mới thời tiết lại tốt như vậy, cho nên cứ để nó vui vẻ một chút đi. Kể từ khi hai tiểu ca nhi ra đời nó cũng chưa từng chơi đùa cùng với bạn bè rồi.” – Trần Tĩnh vừa cười vừa nói.

Trần Tĩnh hiện tại đang nhào bột, y muốn làm một ít bánh quai chèo, đây là thứ mà chỉ ở thượng kinh mới có, từ sau khi khôi phục trí nhớ y đã muốn làm thứ này cho Tiểu Bảo và Dương Dật ăn. Đợi đến khi bột mì lên men tốt là có thể làm, hiện tại phải đem đậu phộng và hạt dưa lột vỏ trước, hạch đào cũng phải tách vỏ sau đó trộn vào cùng với bột mì, hương vị nhất định rất ngon.

Đợi đến khi làm xong bánh quai chèo xong thì cũng sắp đến trưa, Trần Tĩnh định sẽ đi đón Tiểu Bảo về.

“Mau bịt tai vào đi, ta châm lửa đây” – Trần Tĩnh nói với Dương Dật và Tiểu Bảo đang đứng trong sân, qua đêm nay sẽ là năm mới rồi.

“Đùng đùng đùng” – thanh âm của pháo vang lên vang dội khiến Dương Dật thiếu chút nữa nhảy dựng lên, thật không ngờ ở thế giới này tiếng pháo nổ cũng có thể to như vậy, so với kiếp trước cũng chẳng kém là bao. Nhớ tới kiếp trước, mỗi lần đến năm mới lại được ngắm pháo hoa muôn sắc muôn màu, bây giờ đổi lại là tiếng pháo nổ đùng đùng dưới đất, cảm giác cũng rất đặc biệt.

“Được rồi, về nhà thôi! Tuyết lại bắt đầu rơi, con gà này chắc cũng đã chín rồi đây.” – Trần Tĩnh đem tuyết đắp lên đồng lửa để dập tắt, trong tay cầm lấy con gà rừng hai ngày trước bắt được được Dương Dật dùng đất bao bên ngoài đem vùi vào lửa, nghe hắn nói cái này gọi là gà ăn mây gì đó, chẳng biết là có thể ăn được không.

Đêm giao thừa, thức ăn trong nhà vô cùng phong phú, có cá, có gà, có thịt, canh rong biển, một mâm tôm lớn, còn có cả một bàn thịt hươu. Thịt hươu là do lúc Trần Tĩnh đi bắt gà rừng bắt được. Con hươu này là một con hươu đực, lúc Trần Tĩnh nhìn thấy nó thì cảm thấy vô cùng vui vẻ, y đang muốn đi tìm một con về cho Dương Dật bồi bổ thì nó dẫn xác đến. Tiểu tử Dương Dật này kể từ sau khi mất trí nhớ làm được một lần, giống như là thực tủy biết vị, mỗi đêm đều muốn tới một lần mới chịu ngoan ngoãn đi ngủ.

Lộc tiên (aka trym hươu) đã sớm nấu thành canh cho Dương Dật ăn, máu hươu thì đổ vào bình rượu nho, mỗi sáng sớm Trần Tĩnh sẽ dùng huyết này nấu canh trứng gà cho hần, cho nên mấy ngày nay sắc mặt Dương Dật mới khá trở lại. Vài hôm trước, vừa nhìn thấy vẻ mặt tái nhợt của hần, Trần Tĩnh đã bị giật mình không nhỏ cho nên cũng không chiều theo ý hần nữa, có điều y vẫn hướng hần cam đoan, chỉ cần sức khỏe tốt lên thì mọi việc đều để hần quyết định.

“Tiểu Bảo, cái này ăn ngon này.” – Dương Dật lấy một miếng thịt cá gấp vào trong chén Tiểu Bảo, đêm nay cả nhà bọn hần ngồi ở trong phòng ăn cơm.

Hai tiểu ca nhi Quân An, Quân Hạo bởi vì quá nhỏ, cho nên chỉ có thể mở to mắt nhìn ba người ngồi ăn cả bàn mỹ thực, đúng là có lộc nhìn mà không có phúc hưởng.

Sau tất niên, tuyết bắt đầu rơi lớn, cả đêm rơi rất nhiều khiến cho cảnh vật bị bao trùm bởi một màu trắng xóa, mùa đông coi như bây giờ mới chính thức bắt đầu. Bởi vì bên ngoài hiện tại quá lạnh, Tiểu Bảo cũng chẳng có hứng thú chạy ra ngoài chơi, cho nên nó ngoan ngoãn ở trong nhà chơi đùa với hai đệ đệ.

Hai tiểu ca nhi tính ra cũng đã sinh được hơn năm mươi ngày, nhìn cũng rất mập mạp, hiện tại trong phòng đốt lò vô cùng ấm áp, hai tiểu gia hỏa vênh vênh miệng, thỉnh thoảng trong miệng phát ra vài tiếng ân a ân a, Dương Dật nghĩ, chắc cũng chỉ có hai đứa nhỏ này biết là chúng đang nói gì mà thôi.

Đảo mắt một cái tiểu ca nhi đã hơn ba tháng tuổi, cả hai đứa nó đều được đeo vòng đeo chân bằng bạc, trong phòng tuy ấm áp nhưng vẫn phải mặc khá nhiều quần áo cho chúng. Có điều, dù như vậy cũng không thể ngăn tiếng vang đinh đinh đang đang phát ra từ vòng bạc ở chân hai đứa mỗi khi chúng đá loạn lên. Hơn thế nữa, mỗi khi vòng kêu lên, cả hai tiểu ca nhi sẽ cong miệng cười rộ lên, có khi còn phát ra cả tiếng ha ha.

Tần Huy sau khi trở lại thì lập tức chạy đến nha môn, ở đó có thể lấy được đăng ký bán trang viên, lật xem bảng đăng ký nhưng chẳng kiếm được nơi nào ưng ý. Tổng cộng số trang viên đăng ký bán ở đầu mùa xuân này gồm có ba chỗ, một nơi ở cách thị trấn không xa, là một cái trang viên khoảng mười mẫu đất, giá bán hơn năm trăm lượng bạc. Một chỗ thì rất lớn, khoảng ba mươi mẫu đất, giá cả lại không cao lắm, có thể cân nhắc đến. Còn có một chỗ Tần Huy cảm thấy rất không tồi, có điều giá lại hơi cao, cần hơn tám trăm lượng, nhưng mà nơi này rộng hơn hai mươi mẫu, lại cách thị trấn rất gần. Trước khi đến Trần gia thôn hần có đi xem qua một chút, tiểu viện bên trong cũng không tệ lắm, có điều tám trăm lượng có vẻ hơi đắt. Nếu như cái trang viên này khoảng năm trăm lượng, hần nhất định sẽ giúp bọn Dương Dật đặt cọc luôn, hiện tại giá cả cao như vậy, Tần Huy nghĩ trước tiên cứ tìm Dương Dật và Trần Tĩnh thương lượng một chút đã.

“A Tĩnh, chúng ta có thể bắt đầu tìm mua trang viên được rồi, đợi đến khi tìm được chúng ta còn phải chuyển qua đó trồng nho. Chỉ có như vậy trong hai năm tới nhà chúng ta mới có nho để hái ủ rượu.” – Dương Dật nói với Trần Tĩnh. Tuy mùa xuân còn chưa có tới, nhưng mà cũng sẽ rất nhanh thôi. Hiện tại hần đã cảm thấy trời đã ấm lên rất nhiều rồi, nếu như làm không nhanh một chút thì lại phải chờ đến sang năm mới có thể gieo trồng.

“Ta biết rồi. Hai ngày trước đi lên thị trấn, ta đã đến nha môn xem thử xem có nơi nào đăng ký bán không, kết quả tìm được một chỗ cũng khá, nhưng mà giá cả lại có chút cao. Hay là chúng ta cứ đợi một thời gian nữa xem có tìm được được nơi nào tốt hơn không. Nếu như ba tháng sau không tìm được thì mua chỗ kia

cũng không muộn.” – Trần Tĩnh nói. Y biết Dương Dật muốn nhanh chóng trông được nho đến mức nào, ngay cả cái tên quả chua hần cũng chán ghét không muốn gọi mà đổi thành nho gọi cho hay hơn.

“Ngân lượng nhà chúng ta không đủ, ta hiện tại có ba trăm năm mươi lượng, cộng thêm số tiền lần trước tần đại ca đưa tổng cộng là bốn trăm. A Tĩnh, ngươi có ... có tiền riêng hay không?” – Dương Dật ôm lấy Trần Tĩnh, dán sát mặt lại hỏi.

“Trong tay ta khoảng chừng có hơn năm mươi lượng, cộng lại cũng chưa đủ tám trăm, nếu chênh lệch giá cả quá lớn thì bọn họ sẽ không chịu bán đâu.” – Trần Tĩnh xoay người tránh cái ôm của Dương Dật. Cả mùa đông năm nay Dương Dật cũng béo hơn được một ít, cũng cao lên chút chút, bây giờ đứng cũng đã đến chóp mũi y.

“Vậy chúng ta đành tìm xem có nơi nào khác muốn bán trang viên hay không thôi.” – Dương Dật dùng lưỡi liếm liếm khóe miệng Trần Tĩnh.

Lộc cộc lộc cộc... thời điểm hai người đang nói chuyện thì bên ngoài sân vang lên tiếng vó ngựa.

Chẳng cần đoán cũng biết nhất định là Tần Huy đến. Người đến thôn này cũng chỉ có một mình hần mới có ngựa cưỡi mà thôi, cho nên ngoài hần ra thì còn ai vào đây nữa chứ.

“Tần đại ca, ngươi trở lại rồi, Tiểu Bảo không biết là đã nhắc ngươi bao nhiêu lần rồi đâu.” – Dương Dật mở cửa sân cười nói với Tần Huy đang cột ngựa.

“Đúng là không uống công yêu thương nó. Các ngươi đã xem bản đăng ký bán đất ở nha môn chưa? Nếu như thiếu ngân lượng Tần đại ca sẽ giúp các ngươi một ít.” – Tần Huy vừa đi vào sân đã nói.

“Tần thúc thúc!!!” – Tiểu Bảo vừa nghe thấy tiếng của Tần Huy thì lập tức hai chân ngẩn ngẩn chạy ra.

“Tiểu Bảo có nhớ Tần thúc thúc không? Thúc thúc ngày nào cũng nhớ Tiểu Bảo đấy, không biết là Tiểu Bảo có mập ra không, có cao lên không. Thúc phải ôm Tiểu Bảo một cái mới được.” – Tần Huy ôm lấy Tiểu Bảo vừa cười vừa nói, lấy tay xoa xoa đầu nó. Tiểu tử này đúng là khắc tinh của hần mà.

“Ta cũng rất nhớ Tần thúc thúc, ngày nào cũng nhớ.” – tiểu gia hỏa vừa nói xong lập tức hôn cái bẹp lên mặt Tần Huy, mới vừa hôn hai cái đã khiến mặt Tần Huy dính đầy nước miếng.

“Ta muốn đợi khoảng ba tháng nữa xem thế nào, nếu không tìm được chỗ nào phù hợp thì sẽ mua cái trang viên tám trăm lượng kia, đến lúc đó phải nhờ Tần đại ca hỗ trợ rồi.” – Trần Tĩnh nói.

“Không vấn đề gì, các ngươi nếu thấy được thì cứ nói với ta một tiếng. Ta cũng sẽ để ý xem còn nơi nào bán nữa không.” – Tần Huy vừa cười vừa nói.

Tần Huy sau khi trở về bắt đầu lưu ý xem có nơi nào muốn bán trang viên hay không, nếu may mắn có thể tìm được một nơi giá cả tốt một chút là được rồi. Chẳng những thế, hắn còn đi tìm chủ bán cái trang viên tám trăm lượng kia hỏi thử, người kia nói nếu thấp hơn bảy trăm năm mươi lượng thì không cần bàn lại nữa.

“Này, các người có nghe chuyện gì hay chưa? Toàn bộ tài sản của Đường gia đều bị người ta lấy hết rồi. Bọn hắn cũng thật thê thảm, gia chủ vừa mới chết quản gia đã đem toàn bộ tiền bạc trong nhà cuỗm đi hết.” – Một vị khách trong quán rượu nói.

“Nghe nói, hiện giờ bọn họ chi tiêu cái gì cũng phải tính toán chi li, mà những nhà trước kia cùng làm ăn với họ cũng đến đòi nợ. Hiện tại Đường gia thiếu gia cũng đang phải rao bán trang viên để lo liệu.” – Một vị khách khác cũng chen vào.

Tần Huy vừa nghe đã biết đây nhất định là nói đến Đường gia trong thành, trang viên của Đường gia cũng giống y như cái trang viên mà bọn họ muốn mua kia. Nghĩ đến đó Tần Huy lập tức đứng ngồi không yên, hắn nhất định phải đến trang viên của Đường gia xem thử, chỗ đó cách thị trấn cũng chẳng xa bao nhiêu.

Ra khỏi trấn, cưỡi ngựa khoảng nửa khắc, Tần Huy liền đến được Đường gia trang viên. Trang viên của Đường gia rất lớn, bên ngoài tường vây chình tề, nếu như giá cả phù hợp thì để bọn Dương Dật chuyển đến đây cũng không tệ, cách này nơi này không xa lại còn có cả một quả núi rất cao nữa.

“Cốc cốc cốc, có ai không?” – Tần Huy gõ cửa. Đường gia đúng thật là đã xảy ra chuyện rồi, nếu không một cái trang viên lớn như vậy sao lại không có ai cơ chứ.

“Đến đây.” – Lão quản gia của Đường gia run run rẩy rẩy mở cửa.

“Ngài đến xem trang viên sao?” – Lão quản gia dò hỏi.

“Đúng vậy, nếu như giá cả phù hợp ta sẽ mua.” – Tần Huy nói với lão nhân gia.

“Trang viên của chúng ta có khoảng hai mươi mẫu, bên trong còn có một con suối, nước suối quanh năm chảy không ngừng, nếu ngài thật sự muốn mua thì đến gặp thiếu chủ của chúng ta nói chuyện.” – Lão quản gia vừa nói vừa dẫn Tần Huy đến gặp thiếu chủ của ông.

“Thiếu gia, có người đến xem trang viên của chúng ta.” – lão quản gia nói.

“Không bán, không bán, ta đã nói là hai trăm lượng sẽ không bán mà.” – một ca nhi trông vẫn còn nhỏ tuổi hét lớn với quản gia. Những ngày này y rất bất an, cũng chịu không ít khủng hoảng, đúng là dậu đổ bìm leo, cha y vừa mới qua đời thì quản gia trong nhà đã đem toàn bộ tiền trong nhà trộm đi hết. Không những thế, những thúc thúc bá bá trước kia đối với y rất tốt cũng nhân cơ hội cháy nhà đi hôi của. Bọn họ biết rõ y rất cần tiền, lập tức ép giá trang viên xuống. Tuy rằng nhà cửa trong trang viên nhà y không được tốt, nhưng dù gì cũng đáng giá khoảng bốn năm trăm lượng.

Thiếu niên cương ngạch kia nhìn thấy không phải là mấy người lúc trước, sắc mặt mới tốt hơn một chút.

“Chúng ta có thể bàn bạc một chút không? Trang viên nhà ngươi muốn bán khoảng bao nhiêu?” – Tần Huy ho một tiếng nói.

“Năm trăm lượng, giá liền định như thế, nếu như ngươi muốn thì đến mua.” – Đường thiếu gia nói.

“Năm trăm lượng sao. Được rồi, để ta trở về thương lượng một chút, có gì chúng ta bàn bạc sau.” – Tần Huy cảm thấy khá là ưng ý với cái trang viên này, tuy rằng một số nhà cửa cần phải tu sửa lại một chút, có điều hắn cảm thấy vẫn có khoảng ba gian nhà khá tốt, gia đình Trần Tĩnh cũng không đông, cũng chẳng cần phải ở nhiều như vậy. Về phần những tiểu viện cần tu sửa kia thì sau này sửa lại làm phòng cho hạ nhân cũng được, chỉ cần thay đổi mái ngói, dọn dẹp cỏ lại là ổn rồi.

Hiện tại Tần Huy muốn đến tìm Dương Dật và Trần Tĩnh để bàn bạc, chỉ cần bọn họ đồng ý cái là coi như xong. Mua nơi này rồi, sau này hắn có muốn đến chơi cũng tiện hơn là đến Trần gia thôn rất nhiều.

42. Chương 42

“Tần đại ca, ngươi cứ đem A Dật đi xem trước đi, nếu hắn cảm thấy được thì mua lại luôn.” – Trần Tĩnh sau khi nghe Tần Huy kể lại nói.

“Vậy thì tốt, bởi vì hôm nay đến quá gấp nên không có chuẩn bị xe, để ta dẫn Dương Dật đi xem trước, sau này dẫn ngươi qua sau.” – Tần Huy nói xong lập tức kéo Dương Dật lên ngựa.

“Tần đại ca, ngươi đi chậm một chút, A Dật hắn không biết cưỡi ngựa.” – Trần Tĩnh nói với theo Tần Huy đang thúc ngựa phi như bay. Lời y nói không sai, Dương Dật hai tay đã gắt gao nắm chặt lấy Tần Huy, hắn trước kia cũng đã từng cưỡi qua ngựa hai lần, nhưng mà tình huống bây giờ không giống với lúc đó. Dương Dật tin rằng, nếu mình buông tay Tần Huy ra sẽ lập tức ngã xuống đất sống dở chết dở.

“Lâm quản gia, nếu như người vừa rồi lại đến, ngài cứ đem bán cho người ta đi, những năm nay ngài luôn một mực lo nghĩ cho Đường gia, bốn trăm lượng này coi như để lại cho ngài làm tiền dưỡng lão.” – Đường thiếu gia nói.

“Thiếu gia, người đừng vứt bỏ nô tài! Nô tài từ nhỏ đến lớn đều đi theo chủ quân đến Đường gia, hiện tại ngài muốn ta đi đâu mà dưỡng lão đây? Họ của ta cũng là theo chủ quân mà đặt, thứ cho lão nô bất kính, lão nô từ lâu đã coi thiếu gia như người thân trong nhà rồi.” – Lão quản gia quỳ gối trước mặt Đường thiếu gia.

“Đứng lên đi! Lâm quản gia, ngài nếu muốn đi cùng ta vậy thì cứ đi cùng. Trước tiên cứ đem những chuyện ở đây xử lý tốt đã rồi hãy vào thành tìm ta, ta ở đó chờ ngài ba ngày. Đường gia hiện tại cũng chỉ còn có mình ta mà thôi, ta muốn đến quê nhà của a mỗ nhìn xem một chút. Nếu như ngài nguyện ý đi theo ta,

chỉ cần ta có ăn một miếng cũng không để ngài chịu đói.” – Đường thiếu gia nâng lão quản gia dậy nói.

Lâm quản gia cả kinh, thiếu gia đây là thực sự muốn rời khỏi nơi này. Nếu y đã muốn đi, đừng nói là ông đã lớn tuổi, chỉ còn một chút hơi tàn, chỉ còn có thể động ông cũng nhất định đi theo để chiếu cố ngài ấy.

Dương Dật sau khi xem qua trang viên này thì cảm thấy cũng khá ổn, những trang viên khác hẳn cũng đã xem hết, tuy rằng so ra thì tốt hơn nơi này nhưng giá cả lại quá cao. Hiện tại, hẳn chỉ cần một cái trang viên rộng mà rẻ, hơn nữa, nơi này có ba tiểu viện cũng không tệ. Những thứ khác tạm thời bỏ qua cũng được, từ từ tìm người đến sửa chữa sau, sau khi sửa chữa thì dùng để chứa rượu. Nhà hẳn ở Trần gia thôn hơi ít phòng, bây giờ muốn đặt nhiều bình rượu cũng không có chỗ.

Bận rộn hơn mười ngày, mãi cho đến khi đem toàn bộ đồ đạc ở Trần gia thôn chuẩn bị tốt, bọn hắn mới chuyển đến thị trấn. Sau khi nhìn qua phòng ở, bọn họ nhanh chóng đến nha môn ký kết khế ước. Cần được khế ước bán nhà trong tay, Dương Dật cao hứng vô cùng, cuối cùng cái trang viên này bọn họ mua được cũng chỉ tốn có ba trăm tám mươi lượng mà thôi.

Mua được giá rẻ như vậy cũng là bởi vì Lâm quản gia sợ thiếu gia nhà ông không đợi mình cho nên dù ít đi một chút cũng đồng ý, chỉ mong mau chóng cầm được tiền rồi đi tìm thiếu gia nhà mình.

“Tần đại ca, hai tiểu ca nhi và Tiểu Bảo làm phiền huynh giúp ta trông chừng một chút.” – Dương Dật ngồi ở trước mặt Trần Tĩnh, quay mặt về phía Tần Huy nói.

“Đi đi, Đi đi, ta nhất định sẽ trông tốt bọn nó, chờ các người chuẩn bị xong rồi ta cũng sẽ đến đó ở.” – Tần Huy thúc giục hai người mau chóng đi sửa sang lại trang viên. Hắn mong mấy tiểu gia hỏa ở lại trong quán rượu với mình còn không được, sao lại cảm thấy phiền được chứ. Hai tiểu ca nhi ôm vào lòng mềm mềm khiến Tần Huy yêu thích không buông. Tiểu Bảo bây giờ trở thành ca ca, cũng đã hiểu chuyện hơn rất nhiều, còn biết ngoan ngoãn thành thật chăm sóc cho đệ đệ.

Trần Tĩnh cũng mua một con ngựa, đợi đến khi bọn họ chuẩn bị tốt trang viên, Tiểu Bảo cũng phải đến học đường, cưỡi ngựa cũng sẽ nhanh hơn một chút.

“A Tĩnh, cưỡi ngựa cùng với người rất thoải mái, chẳng giống như lúc cưỡi với Tần đại ca gì cả, mệt chết đi được ấy.” – Dương Dật quay đầu lại hôn chụt một cái lên mặt Trần Tĩnh nói.

“Tần đại ca cưỡi cùng người mới mệt chết ấy chứ. Hắn lại không thể đem người ôm vào trong ngực được, mau nhìn xem bộ dạng của người kia...” – Trần Tĩnh lắc đầu. Y một tay kéo dây cương, một tay nhẹ nhàng ôm lấy Dương Dật đang dựa vào người mình.

Hai người mở ra cửa trang viên, phía trước là một cái vườn hoa nhỏ, chỉ là hiện tại hơi loạn một chút, cả hoa lẫn cỏ đều mọc chen chúc với nhau, những thứ này cứ để đó, sau này sửa sau cũng được.

“A Tĩnh, chúng ta đến khi nào mới đến Trần gia thôn cắt dây nho? Dây nho phải giâm một thời gian đến khi ra rễ mới có thể đem đến trang viên trồng được.” – Dương Dật quay lại nói với Trần Tĩnh đang cột

ngựa nói.

“Cũng không cần quay lại đó đâu. Thời điểm ta đến xem trang viên có đến ngọn núi kia xem qua rồi, bên đó cũng có không ít quả chua, a quên mất, là nho.” – Ngày đó, sau khi Trần Tĩnh đến xem trang viên thì để Tần Huy về trước, sau đó liền đi xem toàn bộ địa hình xung quanh, ngay cả ngọn núi kia cũng leo lên xem thử một lần. Núi đó tuy rất cao, nhưng lại không có dã thú hung mãnh gì, chỉ có một ít hồ ly, gà rừng, thỏ rừng vớ vẩn mà thôi, so với Trần gia thôn thì thực sự an toàn hơn rất nhiều. Càng quan trọng hơn chính là, trên ngọn núi đó mọc rất nhiều nho. Cho nên, dù năm nay trang viên trồng nho của bọn họ không có kết quả thì cũng vẫn có nho để ủ rượu. Nếu như thời gian ủ rượu này dài hơn một chút, y tin rằng vị của nó nhất định sẽ càng thêm đậm, đến khi đó, giá cả cũng sẽ càng cao, mà Dương Dật cũng sẽ càng vui vẻ.

“Trần Tĩnh, thực sự là quá tuyệt rồi. Ta còn chẳng nghĩ ra là sẽ lên núi tìm, còn tưởng là phải đến Trần gia thôn nữa ấy.” – Dương Dật bỏ nhào qua ôm lấy Trần Tĩnh hôn một cái.

“Được rồi, được rồi, nhanh làm việc đi, chúng ta trước tiên phải đem chủ viện dọn dẹp cho sạch sẽ đã. Đợi đến khi chuyển hài tử đến đây rồi, mấy việc lặt vặt khác chúng ta dần dần làm sau cũng được.” – Trần Tĩnh nói với Dương Dật. Dương Dật không có nói rằng muốn mua người hầu, mà y cũng chẳng muốn có người cứ nhìn chằm chằm cuộc sống của bọn họ. Tiền trong nhà tuy không nhiều, mà y cũng chẳng cần nhiều để làm gì, nhưng mà ở lại Trần gia thôn sẽ có nhiều bất tiện, khả năng sẽ gặp phải đủ thứ việc phiền toái, chắc chắn so với ở trong trang viên không có mấy chuyện loạn thất bát tao thì không bằng.

“Ừ. Thường Thanh các này sau này sẽ là chỗ ở của chúng ta. Nếu sau này Tần đại ca muốn đến ở cùng, thì để huynh ấy ở Vọng Nguyệt các đi. Còn có Ngạo Mai các, cũng ta cũng thu dọn sạch sẽ luôn, đừng để lãng phí, đợi đến khi Tiểu Bảo trưởng thành sẽ để nó ở đó. Còn có, mấy cái phòng cho người hầu ở cũng phải tu sửa lại, sau này chỗ đó sẽ dùng làm nơi chứa rượu. Chúng ta cũng phải làm thêm một ít thùng rượu bằng gỗ hương, sau này khi những tốt rượu rồi, cho vào đó bảo quản, như vậy rượu sẽ càng thêm ngon, giá cả cũng cao hơn.”

“Được rồi, mau đi thu dọn đi, làm nhanh thì hai ngày nữa là có thể chuyển đến ở rồi.” – Trần Tĩnh kéo Dương Dật đến Thường Thanh các cách đó không xa. Trang viên này mặt trước tu sửa không tồi, chỉ có đằng sau đa số là bị bỏ cho hoang phế mà thôi, có điều, cái đó cũng không ảnh hưởng hưởng gì lớn với bọn họ, dù sao thì sau này hậu viện cũng chỉ dùng để trồng nho.

Hai người đi vào trong Thường Thanh các, đây là một toàn nhà hai tầng nhỏ, tường làm bằng gạch xanh, lầu hai chỉ dựng bằng gỗ.

Bên cạnh lầu một là một cái thư phòng, đồ đạc của chủ nhân cũ bên trong đáng lẽ phải được mang đi, nhưng bởi vì Lâm quán gia cảm thấy không cần đến những thứ đó nên tất cả đều để lại cho bọn họ. Hiện tại, hai người chỉ cần dọn dẹp qua cho sạch sẽ, mở cửa cho thông khí là có thể vào ở được rồi.

Chếch về bên hông có một phòng bếp nhỏ, một nhà năm khẩu bọn họ sử dụng coi như rộng rãi. Căn phòng chính giữa chính là nơi tiếp khách, còn thang bắc lên lầu nằm ở phía sau nhà chính.

Trên lầu cũng có ba gian phòng, còn có một phòng trà nhỏ. Trong ba gian phòng đó, một cái phòng ngủ chính và hai phòng phụ hai bên, đại khái là để cho thị vệ ngủ. Dương Dật quyết định, đợi đến khi Tiểu Bảo

lớn hơn một chút sẽ sửa gian phòng nhỏ bên cạnh đó cho nó ngủ một mình, còn gian lớn hơn một chút kia thì để cho hai tiểu ca nhi.

“Trần Tĩnh, mau đến giúp ta khiêng mấy thứ này ra ngoài phơi nắng!” – Dương Dật đem toàn bộ những thứ ở trên giường ra ngoài phơi nắng, mở hết tất cả cửa sổ trong phòng ra để thông gió.

Trần Tĩnh đi múc nước, bắt đầu tẩy sạch toàn bộ bụi bẩn trong phòng, quét dọn qua một cái, ngày mai mang chút chăn nệm qua, ngày kia là có thể chuyển đến ở rồi. Về phần những đồ vật mà chủ nhân trước kia để lại thì cứ đem phơi nắng rồi lấy ra dùng, dù sao mấy thứ đó cũng đều là đồ tốt cả.

Hai ngày sau, một nhà năm người, có cả Tần Huy cũng chuyển đến, Tiểu Bảo rất cao hứng, từ nay về sau nơi này sẽ là nhà mới của nó. Ở đây rất rộng, quan trọng nhất là còn có hẳn một cái sân lớn cho nó tha hồ chơi, bên trong này còn có một dòng suối nhỏ, dòng suối nhỏ lại còn có rất nhiều cá con có màu sắc xinh đẹp.

“Tiểu Bảo, đừng có chạy lung tung, chơi ở gần gần đây thôi.” – Trần Tĩnh thấy Tiểu Bảo đang muốn chạy xa thì gọi nó lại.

“Ta biết rồi, a mỗ, ta nhất định sẽ trông chừng tiểu đệ đệ.” – Tiểu Bảo chạy xung quanh Thường Thanh các một vòng, sau đó quay trở lại.

“Động tác của các người cũng nhanh thật đấy, mới có hai ngày ngắn ngủn đã đem phía trước này thu thập xong rồi.” – Hiện tại cái sân trước nhà đã được Trần Tĩnh tu sửa một phen, số cỏ dại mọc chen chúc cũng bị nhổ đi hết, nhìn khắp một lượt cũng cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái hơn rất nhiều. Bây giờ chỉ cần thêm chút thời gian, cái trang viên này nhất định sẽ trở nên bồng bồng sinh khí.

“Muốn chuyển vào đây sớm một chút, nơi này phong cảnh không tệ, cũng không có mấy chuyện loạn thất bát tao khiến mình phải phiền lòng, lại càng không có thôn trưởng gì gì đó cứ một mực bắt A Tĩnh phải đi đánh sói.” – Dương Dật cao hứng nói. Đây chính là nhà mà hắn dùng bạc mình kiếm ra để mua đấy. Ở kiếp trước, hắn không có nhà, chẳng có xe, tiền lại càng không có. Đời này, hắn cuối cùng cũng đã có nhà có xe, à quên, xe thì vẫn chưa có mua, nhưng mà chỉ cần muốn thì lập tức sẽ có một cái, càng quan trọng hơn là, hắn đã có lão bà, có cả hài tử, gia đình hạnh phúc. Đối với hắn như vậy là quá đủ rồi.

Hai tiểu gia hỏa được Tần Huy và Dương Dật ôm, mặc quần áo y hệt như hai con gấu nhỏ. Lúc vừa quay về, Tần Huy mua cho mấy đứa nhỏ rất nhiều đồ đạc, trong đó ngoại trừ quần áo chất liệu mềm mại còn có cả y phục làm bằng da gấu. Tiểu Bảo cũng được hưởng kế phúc của hai đệ đệ, cũng được mua cho vài bộ áo khoác rất mềm mại, chính là may bằng loại vải mà trước kia nó rất thích. Có điều, khiến Tần Huy dở khóc dở cười nhất là a mỗ hắn cho rằng hắn ở ngoài có ca nhi, lại còn có cả con rồi, hại hắn phải giải thích một hồi là mua cho hài tử của huynh đệ, a mỗ hắn mới chịu để yên.

“Hôm nay thời tiết rất tốt, người dẫn mấy đứa nhỏ đi chơi chút đi, để ta chuẩn bị đồ ăn cho.” – Trần Tĩnh nói với Dương Dật và Tần Huy, cũng nên để cho đám hài tử thăm nhà mới của mình mới đúng.

Hiện tại đã là tháng hai, thời tiết tuy còn có chút lạnh, nhưng càng ngày lại càng ấm áp hơn. Đất đai

nguyên bản trụi lủi cũng đã bắt đầu được bao phủ bởi một lớp cỏ xanh.

Cành liễu cũng đã nảy lộc, trải qua hơn mười ngày chinh đồn, vườn hoa trước sân cũng đã không còn mọc um tùm như trước nữa.

Trần Tĩnh từ lúc chuyển đến đã sớm tìm một chỗ tốt trồng ít rau quả, hiện tại chỗ rau gieo xuống cũng đã mọc dài khoảng một ngón tay, giữa trưa là có thể mang đi nấu canh.

Dương Dật lấy chừng một trăm dây nho bên trong gửi ra, lấy nước tưới lên mặt đất rồi sau đó đem từng dây từng dây trồng xuống, mỗi dây cách nhau khoảng hai mươi centimet, trồng ngay ngắn lại.

“Cha, người đang làm gì thế?” – Tiểu Bảo từ trong Thường Thanh các đi ra thì nhìn thấy cha nó đang ngồi chồm hổm bên dòng suối nhỏ trồng cây.

“Cha đang trồng nho, đợi đến khi chúng nó kết được quả thì chúng ta sẽ bán được rất nhiều tiền. Tiểu Bảo, những cái cây này người không được đụng vào đâu đấy, nếu chúng chết thì cha sẽ không có tiền đâu.” – Dương Dật dặn dò Tiểu Bảo đang hiếu kỳ, hấn sợ nhất là tiểu hài tử này không hiểu chuyện lại đem chúng nhỏ đi mất.

“Ta biết rồi, cha, nếu làm hư chỗ này nhà chúng ta sẽ không có tiền, Tiểu Bảo cũng sẽ không có thức ăn.” – tiểu gia hỏa hiểu chuyện gật đầu nói. Tiểu đệ đệ vừa mới ngủ nó liền chạy ra ngoài chơi, cha đi đến sau viện nhặt ngói rồi, cho nên nó không thể chạy đi xa được, chỉ có thể chơi ở những chỗ có thể nghe được tiếng khóc của đệ đệ thôi.

Dương Dật sau khi trồng xong toàn bộ dây nho, liền đến cạnh chỗ tường vây mọc đầy cỏ dại dọn dẹp một chút rồi vung xuống đó một ít hạt giống cây ớt. Số hạt giống này chính là do hấn ăn tiếp kiem để dành để trồng, năm nay nếu bọn chúng mọc tốt, hấn sẽ không cần phải lo lắng không có ớt mà ăn nữa.

Đợi đến khi làm xong toàn bộ việc nhà thì chạy đến hậu viện tìm Trần Tĩnh. Y vừa mới dọn xong căn phòng dành cho người hầu. Gian phòng này rất lớn, còn có cả giường chung, đối với Dương Dật mà nói, căn phòng này dùng để đặt thùng rượu là quá tuyệt vời. Bên trong này chẳng những thông gió tốt, bên ngoài lại có một cây đại thụ, dù là mùa hè cũng không quá nóng, đây chính là chỗ cất rượu vô cùng lý tưởng.

“A Dật, người sao lại tới đây? Tiểu Bảo có phải là lại chạy ra ngoài chơi rồi không? Người quay về cho Tiểu Bảo đi ngủ trưa đi, tiểu tử đó mấy ngày nay không ngủ trưa rồi.” – Trần Tĩnh từ trên nóc nhà nói với xuống với Dương Dật, trong tay vẫn còn đang cầm một viên ngói đen sì.

Bởi vì đã rất lâu rồi nơi này không có người ở, cho nên trên mái đã mất không ít ngói, có lẽ là do bị gió thổi bay, cũng có thể là bị rơi xuống, nói tóm lại cái phòng này mà gặp mưa thì đúng là bên ngoài mưa to, bên trong mưa nhỏ. Hiện tại Trần Tĩnh muốn đem toàn bộ số mái ngói bị mất ấy lợp lại, như vậy, đợi đến mùa hè cũng có thể dùng làm phòng những rượu.

“Trần Tĩnh, người làm ta sợ muốn chết, sao lại leo lên đó chứ?” – Dương Dật ngẩng đầu lên nhìn Trần Tĩnh

nói. Lão bà có võ công cao cường quá không tốt chính là ở điểm này, leo lên nóc nhà cũng không cần phải dùng thang, đúng là người dọa chết người ta mà.

“Ta đang sửa lại nóc nhà, căn bên này mất rất nhiều mái ngói, ta đem số ngói ở mấy căn phòng dành cho người hầu kia lợp lên đây để sau này có chỗ mà nương rợp. Còn số phòng dùng cho người hầu thì thôi không sửa cũng được, đợi đến sang năm trồng được nho rồi hãy tính tiếp.” – Trần Tĩnh nói với Dương Dật đang ngẩng đầu.

Kỳ thực, thứ Dương Dật nghĩ đến lúc này không phải là sẽ trồng được bao nhiêu nho, cũng không phải là về đem Tiểu Bảo đi ngủ, mà là muốn được giống như Trần Tĩnh, dù không cần đến thang cũng có thể nhảy lên được nóc nhà. Nhìn thấy Trần Tĩnh đứng vững vàng trên đó, hắn cảm thấy hâm mộ muốn chết. Hiện tại mỗi tối Trần Tĩnh đều truyền vào người hắn một ít nội lực, hắn nhất định phải luyện cho thật tốt, bởi vì từ khi bắt đầu có nội lực trong người, thân thể hắn đã áp áp, dễ chịu hơn rất nhiều. Mỗi lần được truyền nội lực vào người, Dương Dật đều cảm nhận được có một dòng nước ấm luân chuyển trong cơ thể, có điều, chỉ cần Trần Tĩnh vừa rời ra một cái, dòng nước ấm ấy sẽ lập tức biến mất không thấy bóng dáng.

43. Chương 43

“A Tĩnh, A Tĩnh, người giúp ta vận công thêm một lúc nữa được không? Cứ hễ tay người vừa rời ra thì ta không còn cảm giác gì nữa.” – thời điểm bọn nhỏ đều đi ngủ rồi, Dương Dật nói với Trần Tĩnh.

“Dục tốc bất đạt, kinh mạch trên người người bây giờ chưa mở rộng ra được, nhưng mà khoảng thời gian này cũng đã được chuẩn bị khá tốt, đợi thêm một thời gian nữa ta sẽ truyền vào người người một ít nội lực. Hiện tại, ta cũng đã lưu một ít nội lực trong người người rồi, nó có thể cảm ứng với nội lực của ta. Ta nhất định sẽ để chúng ngoan ngoãn tụ lại ở đan điền của người, không cho nó tiêu tán đi mất. Số đó tuy rất ít, nhưng qua tám đến mười năm, người có thể tự vận chuyển chúng mà không cần đến ta nữa.” – Trần Tĩnh gõ gõ đầu Dương Dật, luyện công không thể gấp được, nếu không nhất định sẽ xảy ra chuyện.

“Phải tám đến mười năm ta mới có thể tự sử dụng nội lực sao.” – Dương Dật vô cùng thất vọng. Xem ra mong muốn trở thành cao thủ võ lâm chỉ có thể thực hiện ở trong mộng thôi, có lẽ, hắn chính là dạng người không có thiên phú. Có điều, luyện cái này để thân thể thêm khỏe mạnh cũng không tệ, dù sao hắn cũng chẳng cần phải cố gắng cái gì, mỗi đêm chỉ cần để Trần Tĩnh giúp truyền qua truyền lại vài vòng là được.

Thời tiết thoáng cái đã ấm lên, cây cỏ trong sân cũng đã bừng bừng sinh cơ, liễu bên bờ suối vốn trụ lúi giờ cũng đã bắt đầu đâm trồi lộc xanh biếc.

Dương Dật âm lấy Quân An đi quan sát số dây nho mà nửa tháng trước hắn trồng xuống, đại đa số đều đã bắt đầu đâm chồi, nhưng mà vẫn có một số bị chết héo. Hắn đổi lại tư thế ôm tiểu gia hỏa trong lòng, đem mấy dây nho đã chết nhổ đi.

“Rõ ràng là phương pháp trồng đều giống nhau, sao những dây khác đều sống mà bên này lại bị chết héo nhỉ?” – Dương Dật cảm thấy có chút không hiểu nổi. từ này đến giờ hắn đã nhổ hơn hai mươi dây nho bị chết héo rồi, mà tất cả đều là chết ở cùng một khu vực.

“A a a...” – Tiểu gia hỏa cho rằng Dương Dật đang nói chuyện cùng với nói, lập tức phát ra thanh âm đáp lại.

“Người cũng nghĩ rằng mấy cái cây này chết có điểm rất kỳ lạ đúng không, cha cũng cho là như vậy đấy.” – Dương Dật cúi đầu nói với Quân An đang được hấn ôm đặt trên đầu gối.

Trần Tĩnh ôm Quân Hạo ngồi ở cách đó không xa buồn cười nhìn Dương Dật đối thoại với Quân An. Tiểu Quân An đương nhiên là không hiểu hấn đang nói gì rồi, hiện tại hai tiểu gia hỏa này cũng đã được hơn bốn tháng, cứ hể tỉnh lại thì sẽ lại hóng chuyện với người lớn.

“A Dật, người lấy cuốc cuốc thử xuống dưới xem sao, có thể là bên dưới đó có sâu hoặc thứ gì đó đem rễ cắn chết. Vả lại có một số cây cũng bởi vì đất quá khô nên chết héo, bên này có mấy cây dù đâm chồi rồi cũng bị chết đây này.” – Trần Tĩnh ôm lấy Quân Hạo đi đến gần nói.

Dương Dật nghe Trần Tĩnh nói xong thì vội vàng cầm lấy cái cuốc chim cuốc một ít đất lên xem, tỉ mỉ lật qua lật lại một lúc, thời điểm đào đến chỗ mầm cây chết khô ban nãy, hấn liền nhìn thấy bên dưới đó có một con sâu mập mập trắng trắng lộ ra.

“Cha, đúng là do trùng rồi.” – Tiểu Bảo cũng chạy tới góp lời.

“Tiểu Bảo, thứ này cho người.” – Dương Dật đem con sâu nhỏ bằng đầu ngón tay út màu trắng ném lên trên sân nhỏ có lát gạch.

“A Tĩnh, thật không ngờ người lại biết nhiều như vậy.” – Dương Dật cao hứng nói. Lúc hấn phải nhổ số dây nho kia, trong lòng cảm thấy rất phiền não. Cái cảm giác nhổ đi cái cây trồng xuống không sống được khác hoàn toàn so với nhổ cái cây đã đâm chồi rồi lại chết đi.

“Trước kia, lúc trồng rau đã gặp qua rất nhiều sâu như vậy, bọn chúng đem toàn bộ rễ cây ăn hết, rau củ bởi vì không có rễ nên đã lần lượt chết đi.” – Trần Tĩnh vừa cười vừa nói.

Cuối cùng, con trùng đó bị Tiểu Bảo đem ném vào trong dòng suối nhỏ rộng khoảng nửa mét, bị đàn cá chép màu đỏ giành nhau ăn mất.

“A Tĩnh, người trông chừng tiểu ca nhi nhé, để ta đi ra sau viện lấy sữa dê.” – Dương Dật nói với Trần Tĩnh đang ngồi trong sân dạy Tiểu Bảo viết chữ.

“Ừ, ta biết rồi.” – Trần Tĩnh sau khi trả lời xong lại tiếp tục dạy Tiểu Bảo. Bọn họ thời điểm dạy hài tử viết chữ đều sẽ dùng một cái bàn cát, bàn cát thực chất giống như một cái khay rộng hình vuông, bên trong đổ đầy cát vào. Thứ này chính là Trần Tĩnh tự tay làm, cát bên trong được lấy ở gần sông, được rửa sạch hết tạp chất rồi mới mang về.

“Được rồi Tiểu Bảo, a mã đã dạy người năm chữ, người cũng đã viết qua một lần rồi, a mã thấy người viết

rất không tồi. Cứ tiếp tục cố gắng luyện, nếu quên mất cách viết thì mở sách ra xem, đã biết chưa?” – Trần Tĩnh dùng tay vung lên một cái, chữ trên mặt cát thoáng cái liền biến mất.

Đến khoảng tháng sáu là Tiểu Bảo phải đến học đường rồi, hiện tại cũng nên bắt đầu ở nhà dạy nó biết chữ trước.

“Ta biết rồi.” – Tiểu Bảo trên tay cầm một chiếc đũa gậy đầu nói. Nó cảm thấy học cái này so với đi nghịch côn trung thú vị hơn nhiều lắm, có nhiều chữ như vậy, mà mỗi chữ lại còn không giống nhau nữa chứ. Nó thấy chữ a mổ ghi trên giấy rất đẹp, nhưng mà chữ của cha thì ngược lại, rất xấu, xiêu xiêu vẹo vẹo cứ như con giun ấy. Khó trách lúc nó nhờ cha viết, cha nhất định không chịu. A mổ nói, cha chính là xấu hổ nên mới như vậy.

Tiểu Bảo cầm cây đũa vẽ lên một vạch, nó biết đây chính là một chữ, ngày hôm qua a mổ đã dạy nó, mà sáng nay cha cũng đã nói qua, nó đã sớm nhớ kỹ rồi.

Thời điểm Trần Tĩnh đi vào nhà chính thấy hai tiểu ca nhi bởi vì không có người để ý đến liền tự mình cùng nhau trò chuyện, tuy rằng bọn chúng có lẽ cũng chẳng biết mình đang nói cái gì, chỉ một mực không ngừng “a a...” đến “a a...” đi.

Tiểu gia hỏa tuy rằng vẫn mặc không ít y phục, nhưng mà hiện tại vận động cũng đã rất có lực, liên tục đá khiến cái chân nhỏ đập trên người bọn chúng bị đập xuống dưới chân. Giống như hiện tại, Dương Dật vừa mới đi ra ngoài một chút, bọn chúng đã đem chân đá xuống rồi. Thấy vậy, Trần Tĩnh lại đem chân nhỏ đập lại lên người chúng nó.

Rất nhanh hài tử đã được năm tháng, cả hai đứa đều trắng trắng mập mập, đôi mắt to tròn đen lúng liếng có thần sáng ngời càng ngày càng giống Dương Dật. Cũng không biết có phải do sắp mọc răng hay không mà Quân An và Quân Hạo hiện tại cứ bắt được cái gì là cắn cái đó, tuy rằng vẫn chưa mọc ra, nhưng mà bọn nó bây giờ cũng khá đau.

“A a!!!” – Quân Hạo phát hiện vừa phát hiện Trần Tĩnh đi vào liền lập tức bỏ đệ đệ sang một bên quay đầu nói chuyện với y.

“A a a!!!” – Quân An thấy vậy cũng không chịu thua kém, lúc ca ca quay đầu về phía Trần Tĩnh, tiểu gia hỏa cũng mở to mắt nhìn a mổ của mình, thật giống như muốn nói, ta muốn ôm một cái.

“Được rồi, hai tiểu tử nhà ngươi cũng nên ngủ trưa rồi, chờ cha nấu sữa dê cho các ngươi ăn xong là phải đi ngủ đấy. Hiện tại a mổ chơi với các ngươi một lát thôi.” – Trần Tĩnh cầm lấy một cái chuông lắc bằng gỗ ở trước mặt hai đứa nhỏ lắc qua lắc lại khiến hai hạt châu bên trong đó phát ra tiếng vang thanh thúy. Hai tiểu gia hỏa ngay cả nháy mắt cũng quên, cứ nhìn chăm chăm theo hướng di chuyển của cái chuông.

Đợi đến khi hài tử đều đi ngủ, Dương Dật đem sổ nho đã nảy mầm bứng lên đem đi chỗ khác trồng, sổ cây sống được có khoảng ba trăm, sổ có thể bứng lên mang đến chỗ khác được chừng năm mươi cây. Hắn hôm nay sẽ đem năm mươi cây này xử lý trước.

Số hoa trong vườn hoa ở trước Thường Thanh các Dương Dật không phá đi, ngay cả số cây chủ nhân cũ trồng trước đây Trần Tĩnh cũng không chặt. Hiện tại trong vườn hoa ngoại trừ cây cối còn có một ít rau củ Trần Tĩnh gieo xuống. Mà số hạt giống ớt Dương Dật rắc khắp nơi hơn mười ngày trước cũng bắt đầu nảy mầm, mọc lên xanh mơn mớn, bây giờ cây cao nhất cũng đã được hơn mười centimet.

Dương Dật cầm lấy giỏ trúc và một cái cuốc chim, lần này không phải là nhổ cây mà là phải bứng cả rễ cả đất lên rồi sau đó đem đến trồng ở chỗ khác.

Hắn chọn lấy mảnh đất đối diện với sân, chỗ đó rộng khoảng trăm mét vuông, ngoại trừ đường đi được lát đá xanh ra thì có khoảng ba bốn mươi mét vuông là trồng hoa, những chỗ khác đều là cây cối. Chỗ hắn định trồng nho chính là chỗ đất hiện tại còn trống, tuy rằng ở đó cũng có một ít rau dưa nhưng không ảnh hưởng gì đến nho cả.

Dùng cuốc chim đào một cái hố khoảng hai mươi centimet, Dương Dật cẩn thận đem cây nho đặt xuống, rồi lại dùng số đất đã đào lên lấp xuống, cứ vậy coi như ổn.

Dem hơn mười cây nho trồng xuống xong, Dương Dật lúc này mới lấy đến một cái chậu gỗ, hắn phải tưới nước cho số cây mới trồng này, nếu không bọn chúng có thể sẽ không sống được.

Trần Tĩnh đi đến chuồng ngựa dắt ngựa ra, hiện tại thịt xong nhà đã sắp hết, y phải lên thị trấn mua, tiện thể mua thêm một ít đồ dùng trong nhà.

“A Dật, ta đi lên thị trấn mua đồ, người trông xong rồi thì về phòng đi, lúc này tiểu ca nhi có tè dầm, người đem số đó giặt nhé.” – Trần Tĩnh dẫn ngựa ra nói.

“Ừ, biết rồi, người đi đi, nhớ về sớm một chút, nếu có đậu nành thì mua một ít mang về, số đậu trong nhà còn dư đều đem đi làm hạt giống hết, bây giờ muốn xay làm sữa đậu nành cũng không có.” – Dương Dật quay đầu nói với Trần Tĩnh.

“Ừ.” – Trần Tĩnh dẫn ngựa ra đến cửa đáp.

Dem ngựa đến quán rượu của Tần Huy nhờ trông giúp Trần Tĩnh mới biết hôm nay hắn không có ở nhà, chắc là đi nhập hàng rồi.

Y đi đến cửa hàng tạp hóa xem một chút, thấy ở đó không có đậu nành, xem ra trong khoảng thời gian này nhà bọn họ sẽ không có sữa đậu nành để uống.

Sau đi đi mua một ít đường, muối và dầu, Trần Tĩnh lại mua thêm một ít thịt tươi, tiện thể lấy luôn ít xương. Số lợn xường trong nhà cũng đã ăn hết rồi, mà Tiểu Bảo thì lại vô cùng thích ăn thứ đó, hương vị của nó cũng không tồi, Trần Tĩnh nghĩ chờ đến thời điểm lễ mừng năm mới năm nay sẽ làm nhiều hơn một chút.

Cầm đồ đạc đi đến Mãn Nguyệt lâu để ở đó, Trần Tĩnh lại đi đến bố trang, mùa xuân đến thời tiết rất nhanh sẽ ấm lên, cũng phải chuẩn bị quần áo mới cho Tiểu Bảo và tiểu ca nhi.

“Khách quan, ngài cứ từ từ chọn, bố trang của chúng ta là bố trang tốt nhất ở thị trấn, hơn nữa giá cả cũng vô cùng hợp lý.” – Chủ tiệm chỉ vào quần để vải nói.

“Người nghe nói gì chưa? Trịnh tướng quân muốn đón trắc quân đấy, đúng là một ca nhi may mắn, nghe nói năm năm trước Trịnh tướng quân bị thương trên chiến trường thì được vị ca nhi may mắn này cứu. Nhưng mà lúc đó hình như là bởi vì quân tình khẩn cấp, Trịnh tướng quân chưa thể đón vị kia về Thượng Kinh thì đã phải đến Bắc Tuyền, kết quả đi một đường hết hãn bốn năm. Hiện tại hài tử của ca nhi đó cũng đã được bốn tuổi. Chiến tranh với Bắc Tuyền kết thúc, Nam Nhạc của chúng ta thắng, Trịnh tướng quân rút cuộc cũng có thể đón vị trắc quân kia về Thượng Kinh rồi.” – Một ca nhi đứng cạnh Trần Tĩnh quay sang nói với bạn tốt của hãn.

“Ca nhi này đúng là tốt số, thật không ngờ ca nhi của một thương nhân cũng có thể gả tiến vào phủ Trịnh quốc công làm trắc quân. Ta nghe nói vị tướng quân kia đến giờ vẫn chưa có hài tử, nếu bây giờ ca nhi may mắn kia đem hài tử đến thì hài tử đó nhất định sẽ trở thành con trưởng. Ta còn nghe nói, Trịnh tướng quân năm năm trước bị thương, hình như là không sinh con được nữa.” – Một ca nhi khác nhỏ giọng thì thầm.

Trần Tĩnh đem những lời họ nói nghe được rành mạch, y biết rõ Trịnh tướng quân ở Thượng Kinh mà bọn họ nhắc đến là ai. Thật không ngờ những năm này ca ca y gặp phải nhiều chuyện như vậy. Hy vọng hài tử của ca ca có thể khỏe khỏe mạnh mạnh. Trần Tĩnh nghĩ, có lẽ vài ngày nữa y cũng nên đến xem thử vị trắc quân kia của ca ca.

Y chọn lấy hai xấp vải, một xấp màu xanh ngọc, màu mà Tiểu Bảo thích nhất, còn một xấp khác màu đỏ dùng để may cho tiểu ca nhi, tiểu ca nhi nên mặc màu đỏ sẽ đẹp hơn.

“A Tĩnh, cuối cùng người cũng về rồi.” – Dương Dật cao hứng reo lên, hãn từ nãy đến giờ bị hai tiểu ca nhi gào khóc làm cho đau hết cả đầu. Không phải chỉ là cho bọn nó uống sữa muộn hơn mọi ngày thôi sao, sao lại không biết thông cảm cho cha mình chút chứ, hãn chỉ là bận giặt tã cho bọn chúng nên nhất thời mới quên thôi mà.

“Người mau giúp ta đi lấy sữa dê đi Trần Tĩnh, bọn chúng cứ khóc liên tục thế này ta cũng không biết phải làm sao nữa rồi. Muốn để cho Tiểu Bảo trông giúp, nhưng chúng vừa không thấy ta thì lại lập tức gào to.” – Dương Dật nói, hãn thực sự không có cách nào rời ra để đi lấy sữa nữa.

“Ta biết rồi.” – Trần Tĩnh khoe miệng có chút nhếch lên. Tiểu ca nhi hiện tại có thể hơi khó dỗ một chút, nhớ ngày đó Tiểu Bảo toàn bộ đều là y một tay chăm sóc đấy, lần này xem ra đã làm khó Dương Dật rồi. Có điều, nhìn Dương Dật cứ lóng ngóng thế này, Trần Tĩnh cảm thấy hãn đặc biệt đáng yêu.

Đem tay rửa sạch, Trần Tĩnh cầm một cái bồn sữa lớn đi đến vườn hoa cách Thường Thanh các không xa. Đó là một vườn hoa nhỏ rộng khoảng năm mươi đến sáu mươi mét vuông, hiện tại chẳng những để nuôi gà mà còn nuôi cả dê mẹ và dê con, ngay cả mấy con gà mái có thể đẻ trứng cũng nuôi bên trong. Trần Tĩnh ở nơi đó dựng một cái dàn, làm thêm một cái ***g gà thật lớn, chỉ cần một thời gian nữa, khi mà dây mướp

và đưa leo y nuôi nẩy mầm leo lên, thì khung cảnh nơi này sẽ đổi mới hoàn toàn, trở nên đẹp hơn rất nhiều.

“Được rồi, bảo bối, nghe lời, đừng khóc nữa, cha cho người uống sữa này.” – Dương Dật từ trong chén lớn múc một thìa sữa dê đút vào miệng nhỏ của Quân Hạo, tiểu gia hỏa bị đói đã lâu, vừa được cho ăn đã cắn luôn cả thìa.

“Quân Hạo ngoan, mau nhả ra, người xem, đây là thìa, không phải là sữa dê, người còn cắn nữa thì đệ đệ sẽ uống hết của người, người sẽ không còn gì để ăn nữa.” – Dương Dật nhẹ nhàng rút cái thìa ra, đáng tiếc, tiểu gia hỏa cứ cắn chặt không buông, tuyệt đối không chừa mặt mũi cho hắn.

Dương Dật quay sang nhìn Trần Tĩnh cầu cứu, phải làm sao bây giờ, đây là lần đầu tiên hắn thấy Quân Hạo cứ một mực cắn thìa không buông như vậy.

“Cứ chọc nó một lúc là được.” – Trần Tĩnh nói. Tiểu gia hỏa hai ngày nay có vẻ thực sự muốn mọc răng, y đã nhiều lần thấy tiểu tử này làm như vậy.

Dương Dật nghe xong lập tức nhẹ nhàng chọc vào ngực tiểu gia hỏa vài cái, nó lập tức buông lỏng thìa trong miệng ra.

“Phương pháp này thật tốt.” – Dương Dật lập tức rút thìa từ trong cái miệng nhỏ nhắn của Quân Hạo ra.

“Ầy dô... ta nói người chọc chọc tay nó, chứ không phải chọc vào ngực, lần sau nhớ đừng làm vậy nữa, nếu hài tử chưa kịp đem sữa nuốt xuống thì sẽ dễ bị sặc lắm.” – Trần Tĩnh vội vàng sửa chữa hành vi của Dương Dật.

Dương Dật gật gật đầu, thì ra là như vậy, dù sao chọc chọc như vậy cũng không ổn lắm, tiểu hài tử vừa bị chọc hai cái cái miệng nhỏ nhắn đã cười rộ lên.

“Trần Tĩnh, người nói chúng ta bây giờ có nên làm trứng hấp cho hài tử ăn không? Gà mái nhà chúng ta đã bắt đầu đẻ trứng, Tiểu Bảo và tiểu ca nhi có lẽ đều có thể ăn được trứng hấp sữa dê, như vậy cũng có thể để tiểu ca nhi tập ăn một chút.” – Dương Dật ngắc đầu hỏi Trần Tĩnh, hắn nhớ rõ, ở kiếp trước hài tử có thể cho ăn thêm bột, có lẽ hắn phải làm một ít bột cho bọn chúng ăn, không thể cứ ăn mãi sữa dê được. Cũng vì như vậy mà mấy ngày nay mỗi sáng Dương Dật đều cho tiểu gia hỏa ăn thêm một ít nước cơm.

44. Chương 44

“Tiểu ca nhi thì không ăn được, nhưng Tiểu Bảo có thể ăn. Nó trước kia mỗi ngày đều mong được ăn đấy. Còn tiểu ca nhi thì hiện tại cứ cho uống một ít nước tinh mẹ là được rồi, nếu không sẽ bị đau bụng.” – Trần Tĩnh nói, mấy điều này một phần là do lão nhân của Trần gia thôn nói, một phần là do Trầm a mỗ dạy. Lúc nào rảnh y phải ghé thăm Trầm a mỗ mới được, đúng rồi, cũng sắp đến thời điểm phải đi tảo mộ, y cũng phải dẫn A Dật và hài tử đến viếng mộ cha và a mỗ.

“A Dật, khi nào rảnh chúng ta mang hài trở lại Trần gia thôn một chuyến đi, cũng sắp đến lúc phải đi tảo mộ rồi.” – Trần Tĩnh nói với Dương Dật. Mấy ngày nay cứ luôn bận rộn, suýt nữa thì quên mất chuyện này.

“A, tảo mộ à, người mà không nói ta cũng quên mất. Chúng ta lúc nào thì đi? Đúng rồi, A Tĩnh, xe ngựa của chúng ta khi nào mới làm xong? Nếu như xong kịp thì không cần phải thuê xe nữa, phí thuê đúng là quá đắt mà.” – Dương Dật nói.

“Hai ngày nữa là xong rồi. Vậy đợi đến khi người ta đưa xe tới thì chúng ta đi luôn cũng được.” – Trần Tĩnh quyết định, chắc khoảng hai ba ngày là được thôi.

Nghĩ đến tảo mộ Dương Dật lại nhớ đến cha mẹ ở kiếp trước, con độc nhất đã chết, hiện tại có lẽ chẳng còn ai tảo mộ cho bọn họ nữa. Chẳng biết mấy người bạn thân có mua giúp bó hoa, hoặc đi viếng cha mẹ mình một chút hay không. Mà... cũng có thể là sẽ đi đi, dù sao mình cũng mới chết được một năm, thời điểm đi viếng mộ cho mình hẳn là bọn họ cũng sẽ mang một bó hoa đến cho cha mẹ thôi.

Dương Dật nghĩ đến đó lại có chút khổ sở, cả nhà toàn bộ đều chết hết. Nếu may mắn thì biết đâu bây giờ cha mẹ cũng có thể đang sống ở một nơi nào đó giống như hắn bây giờ, dù biết là tự lừa mình dối người hắn cũng hy vọng như vậy.

Tảo mộ thì nên mang theo hoa và thanh đoàn, nhưng mà không biết nơi này có thanh đoàn không. Mộ bia của cha mẹ Dương Dật đặt ở dưới quê, người cô kia nhiều thủ đoạn, đối xử với hắn cũng không tốt, nhưng mà dù sao đối với người trong thôn thì bọn họ cũng là người nhà với nhau, không cần biết quan hệ tốt xấu thế nào, hàng năm cứ đến thanh minh bọn họ đều cùng nhau đi tảo mộ. Mà sau khi tảo mộ, bà nội sẽ chuẩn bị thanh đoàn. Còn về phần thanh đoàn làm như thế nào, hắn cũng biết chút chút, chỉ có điều không biết ở nơi này có rau khúc hay không, thực ra loại rau này có tên là tử khúc thảo, cũng hay được gọi là thiên thanh địa bạch.

Dương Dật nhân lúc Trần Tĩnh trở về, cầm lấy một cái rổ chạy đi tìm, trước kia hắn và bà nội từng hái qua mấy lần cho nên vẫn còn nhớ rõ hình dạng của loại rau khúc kia.

Bởi vì ở trong trang viên Dương Dật không nhìn thấy loại rau này, cho nên hắn muốn chạy ra ngoài phụ cận tìm xem.

Đi loang quanh tìm kiếm ở mấy bụi cỏ ven đường, từ lúc ra khỏi trang viên, hắn chỉ chọn đi đường nhỏ, bởi vì trên đường lớn nhất định sẽ không có.

Chưa đi được bao lâu thì Dương Dật nhìn thấy một bông hoa tử khúc thảo đã nở vàng nằm trong bụi cỏ, hoa nở to cũng không vấn đề gì, đây là cây rau khúc đầu tiên gặp được, đương nhiên là phải hái liền tay.

Từ sau khi phát hiện cây đầu tiên thì rau khúc liên tục xuất hiện, chỉ trong nửa canh giờ ngắn ngủi, hắn đã hái được đầy một rổ, trừ một số cây đã nở hoa thì đa số đều non cả, hắn tin rằng lần này nhất định có thể làm được thanh đoàn.

Vừa về đến nhà Dương Dật đã thấy Tiểu Bảo đang chơi đùa cùng với tiểu ca nhi, Trần Tĩnh thấy hân hoan một chỗ trở về rút cuộc cũng an tâm.

“A Dật, người hái thứ cỏ này làm gì, không phải là muốn cho dê ăn đấy chứ? Cỏ khô hôm nay ta đã chuẩn bị xong rồi mà.” – Trần Tĩnh nói với Dương Dật.

“Buổi tối nay ăn cái gì? Ta muốn dùng rau này làm một thứ, có lẽ sẽ ăn rất ngon. Đúng rồi, A Tĩnh, ta nhớ là nhà chúng ta có đậu đen đúng không?” – Dương Dật hỏi.

“Buổi tối nấu mì sợi ăn, đậu đen vẫn còn một chút, khoảng chừng hai ba cân gì đó, người đợi ở chút, ta đi lấy cho.” – Trần Tĩnh vừa làm mì vừa nói, đối với những chuyện Dương Dật muốn làm, y chưa từng có ý phản đối.

“Một lát nữa người đem số rau này rửa lại một lần nữa nhé, rửa kỹ chút, ta vừa rồi cũng có rửa qua rồi.” – Dương Dật chỉ số rau khúc trong rổ nói.

“Ừ, biết rồi.” – Trần Tĩnh nói xong lại tiếp tục nhào bột làm mì.

Dương Dật đi lấy gạo thô, hân muốn xay một ít bột, nếu không có bột nếp thì không thể làm thanh đoàn được.

Ăn xong bát mì, Trần Tĩnh dẫn mấy đứa nhỏ đi ngủ, Dương Dật đem số rau khúc đã nhặt và rửa sạch để cho khô, ngày mai là có thể làm. Gạo thô cũng đã được hân xay xong, rây qua hai lần, vô cùng mịn.

Đợi đến khi Trần Tĩnh dỗ hài tử ngủ hết thì thấy Dương Dật từ trong ***g hấp mức ra một thìa đậu đen, đó là cân đậu đen mà Trần Tĩnh đã chưng giúp hân.

Đưa lên miệng thổi mấy cái, cảm thấy đậu đã nguội, Dương Dật lấy tay bóp nhẹ một cái hạt đậu liền nhuyển ra.

“Ai nha, bỏng chết ta rồi.” – Dương Dật lập tức vung vung tay, vội vàng đưa ngón tay lên sờ sờ lỗ tai, làm vậy cảm giác sẽ đỡ nóng hơn một chút.

Trần Tĩnh vẫn luôn không hiểu vì sao mỗi lần bị bỏng Dương Dật lại cứ sờ lên vài tai như vậy, tuy rằng thấy hai việc đó chẳng liên quan gì nhau, nhưng mà nhìn hành động của hân y lại cảm thấy đặc biệt đáng yêu. Cứ mỗi lần như vậy, Trần Tĩnh lại có loại cảm giác muốn hung hăng xoa xoa đầu Dương Dật đến khi tóc hân xù hết lên mới thôi.

“A Tĩnh, người tới rồi, mau giúp ta đem đậu đen đổ vào chậu rồi sau đó cho vào trong cối đá giã mịn nó ra.” – Vốn dĩ ban đầu Dương Dật định một mình làm hết, nhưng mà thực sự là quá nóng.

Đợi đến khi Trần Tĩnh giúp đem đậu đen toàn bộ đổ vào trong cối đá, Dương Dật liền đem đường và một chén dầu chè đổ vào. Dầu chè trong nhà hiện tại cũng sắp hết, sắp tới phải đi hái một ít ôliu về ép dầu, nếu không năm nay sẽ không có dầu chè để dùng. Nghe Trần Tĩnh nói, loại dầu này có bán nhiều, nếu không tự tìm lấy sẽ không có để mua.

Trần Tĩnh đem đậu trong cối giã nhuyễn, còn Dương Dật thì chốc chốc lại đem đường và dầu đổ vào, không những thế hẳn lại đổ thêm nữa chén mật ong, tin rằng nhân bánh bằng đậu đen này nhất định ăn sẽ rất ngon, lúc còn bé hẳn vô cùng thích ăn cái này.

“A Tĩnh, được rồi, được rồi.” – Dương Dật thấy Trần Tĩnh đã giã khoảng mười lăm phút liền nói. Hắn lấy ngón tay quệt một ít bỏ vào miệng, hương vị ngon đến mức hẳn muốn đem nuốt luôn cả đầu lưỡi, ngọt mà không ngấy, vừa mềm vừa thơm.

“A Tĩnh, nếm thử này.” – Dương Dật đưa ngón tay vẫn chưa liếm hết chia đến trước mặt Trần Tĩnh.

Trần Tĩnh cũng không chê đầu ngón tay hắn vẫn còn dính nước miếng, cúi đầu xuống đảo qua bột đậu đen trên tay Dương Dật liếm sạch, sau đó lại còn ngậm lấy mút một cái.

Nội tâm Dương Dật run lên nhìn người mặt không đổi sắc đang ăn đậu hũ mình kia, vội vàng đem ngón tay ở trong miệng Trần Tĩnh rút ra. Thực sự là quá kích thích rồi, nếu lại làm một lần như vậy nữa chắc hẳn sẽ đè Trần Tĩnh ra ăn sạch mất.

“Hương vị đúng là rất ngon.” – Trần Tĩnh vừa cười vừa nói. Thực ra thì y cũng không biết là do hương vị ngón tay của Dương Dật hay do đậu đen ngon nữa.

“Mau đem bọn chúng cất vào nhà, chúng ta cũng phải đi ngủ, trời cũng đã khuya lắm rồi.” – Dương Dật mặt đỏ bừng vội vàng ôm cái tô đựng đậu giã nhuyễn đem để vào tủ trong bếp.

Xấu hổ, xấu hổ cái lông ấy, rõ ràng Trần Tĩnh là lão bà hợp pháp của y kia mà, phải là mình đi đùa giỡn y mới đúng chứ. Vậy mà hắn lại bị dọa chạy, chính mình vậy mà bị dọa chạy, nội tâm Dương Dật điên cuồng gào thét. Không được, đêm nay nhất định hắn phải lấy lại danh dự.

Một đêm viên mãn. Sáng sớm lúc Dương Dật ngủ dậy, hắn có thể cảm giác được từ lúc Trần Tĩnh giúp mình vận chuyển nội lực, thân thể hẳn đúng là đã tốt hơn không biết bao nhiêu lần. Buổi tối tay chân hắn cũng không còn lạnh, mà ngay cả chuyện kia cũng có thể làm nhiều hơn mấy lần, làm xong sáng ngày thứ hai cũng không bị đau lưng nữa. Việc này từ lúc nào khá hơn Dương Dật cũng không nhớ rõ, có lẽ là tháng trước, cũng có thể là mấy ngày nay mới bắt đầu như vậy, Dương Dật thật sự là quá hạnh phúc rồi, từ giờ về sau cũng không cần phải cố gắng làm một lần là lại nghỉ ngơi hai ngày nữa.

Trần Tĩnh nhìn người vừa mới sáng sớm đã vô cùng đặc ý kia, y cũng cảm giác được thân thể Dương Dật tốt hơn nhiều lắm, ít nhất là đã có thể khiến cho y bị đau thắt lưng, nếu không y đã sớm rời giường.

Trong nồi nước sôi luộc đầy những viên thanh đoàn lớn hơn một chút so với sủi cảo, vừa có nhân thịt, vừa

có nhân đậu đen mà tối qua bọn họ đã làm, cứ để sôi như vậy khoảng một nén nhang là có thể vớt ra, đợi đến lúc đó sẽ biết được mùi vị của nó thế nào. Kỳ thực, Dương Dật trong lòng có chút nôn nóng, bởi vì thứ này hẳn phải bỏ cả ngày công ra mới có thể làm được. Thời điểm làm nhân đậu đen, Tiểu Bảo đã không nhìn được mà múc lấy một muống ăn thử rồi.

Cuối cùng cũng đã đến lúc nhận được kết quả, Dương Dật nhìn hai người nhà mình mỗi người cầm một khối thanh đoàn trên tay, Trần Tĩnh là bánh nhân thịt còn Tiểu Bảo là bánh nhân đậu đen yêu thích của nó, hẳn có chút khấn trương không biết liệu mình có thành công hay không. Tuy rằng bánh màu đen hơi khó coi một chút, có điều mùi hương có vẻ không khác biệt lắm so với kiếp trước, không biết là mùi vị thế nào.

“Sao rồi? Ăn được không?” – Dương Dật tràn đầy mong đợi hỏi.

Tiểu Bảo gật gật đầu, lại cắn thêm một miếng lớn khiến cái miệng nhỏ phình ra.

Trần Tĩnh lắc đầu, lại còn nhúu mày một cái, thấy ánh mắt thất vọng của Dương Dật y bật cười. Thứ này hương vị rất đặc biệt, từ nhỏ đến giờ y chưa từng được nếm qua.

“A Dật, người thật dễ bị lừa. Ăn rất ngon, người cũng thử một miếng đi.” – Trần Tĩnh thổi thổi khối thanh đoàn trong tay mình mấy cái rồi mới đưa đến miệng Dương Dật.

“Người làm ta sợ muốn chết, A Tĩnh, người càng ngày càng xấu.” – Dương Dật thở phào một hơi. Từ này đến giờ hẳn hồi hộp muốn nghẹt thở, suýt chút nữa vì quên hô hấp mà chết, nếu lỡ mà có chết như vậy thật thì đúng là quá oan uổng rồi.

Sáng sớm hôm sau, người làm xe ngựa đưa xe đến, Dương Dật thấy chiếc xe có vẻ hơi nhỏ, có điều cả nhà bọn họ ngồi cũng coi như đủ chỗ, không biết con ngựa trong nhà kia có thể kéo được cái xe này hay không.

Trần Tĩnh lấy một cái đệm thật dày lót lên xe, đến sớm không bằng đến kịp lúc, lát nữa cả nhà bọn họ sẽ đi tảo mộ tiện thể thử xe luôn.

“Dương Dật, người đi đem mấy thứ đã chuẩn bị mang ra đi.” – Trần Tĩnh sau khi lấy một cái chăn thật dày gấp lại làm bốn đặt vào trong xe, lúc này mới ôm tiểu ca nhi ở trong nôi ra. Cái chăn này làm nệm cũng đủ dày, đủ mềm, có lẽ sẽ không khiến hai đứa nhỏ bị xóc nảy, dù sao con đường đi từ đây đến Trần gia thôn cũng khá tốt.

“Ta biết rồi.” – Dương Dật lấy ra hai vò rượu, thanh đoàn ngày hôm qua hẳn làm và rất nhiều tiền giấy, nhang đèn. Thực ra, hẳn cũng đã trộm chuẩn bị một ít tiền giấy cho chủ nhân trước kia của thân thể này. Bây giờ hẳn chiếm lấy cả Trần Tĩnh lẫn hài tử, giờ mà lại khiến người kia không có tiền tiêu thì cũng thật áy náy.

Cả nhà năm người, bốn người ngồi bên trong còn Trần Tĩnh ngồi bên ngoài đánh xe.

“Giá!” một tiếng, Trần Tĩnh vung dây cương lên, xe ngựa liền chậm rãi xuất phát đi đến Trần gia thôn.

Xuống khỏi xe, Dương Dật không ngừng xoa xoa hông, thực sự là quá xót, đúng là không thể nào so với xe của kiếp trước được, có lẽ ngồi ngựa còn thoải mái hơn ngồi xe này nhiều. Có điều đường xót như vậy mà hắn cũng không nôn, có lẽ là do nội lực âm áp ở trong đan điền trợ giúp. Dù đã kê đệm rất dày, nhưng hông của hắn cũng vẫn bị ê ẩm, đã thế ngồi bên trong lại sợ hai tiểu ca nhi bị ảnh hưởng, tận lực mỗi tay một đứa ôm cả hai vào lòng. Vậy mà hai đứa nó lại chẳng chịu nghe lời gì cả, cứ hướng mặt hắn mà bôi nước miếng.

“Trần Tĩnh, người đến ôm hài tử giúp ta một lúc, ta thấy không được ổn lắm, phải nghỉ ngơi chút đã.” – Dương Dật nói xong lập tức ngồi xuống một phiến đá ở trước cửa nhà cũ của mình, cuối cùng cũng đến nơi rồi, thật là quá tốt.

“Đừng ngồi trên đá, Tiểu Bảo đỡ cha người lên đi, bây giờ thời tiết vẫn còn lạnh, ngồi ở trên đá sẽ bị khí lạnh nhập vào người đấy.” – Trần Tĩnh ôm Tiểu Bảo đang từ trên xe muốn nhảy xuống lại không dám nhảy nói.

Mở ra cửa sân, lúc cả nhà bọn họ chuyển đi đã nhờ Trần a mẫu trông coi giúp, kể từ khi ca nhi nhà ông ấy già đi thì năm nào cũng vậy, tuyết bắt đầu rơi ông ấy sẽ đi đến nhà ca nhi mình, tuyết ngừng rơi thì trở lại.

“Được rồi, A Dật, người nghỉ ngơi cho tốt, chúng ta còn phải đi tiếp.” – Trần Tĩnh ôm lấy Quân Hạo, tiểu tử này so với đệ đệ của mình nặng hơn một chút.

“Tiểu Bảo, người bây giờ phải tự mình đi bộ đấy, a mẫu và cha còn phải ôm đệ đệ.” – Trần Tĩnh nhắc cái giò trúc đựng đầy đồ đạc nói.

“Tiểu Bảo là ca ca, hơn nữa Tiểu Bảo lại lớn thêm một tuổi rồi, có thể tự mình đi được.” – tiểu gia hỏa ngồi xe ngựa hông không bị đau, đến giờ vẫn bưng bưng sinh khí, sôi nổi vô cùng.

Hai người lớn ôm hai đứa nhỏ hướng trên núi mà đi, một nhà năm người một đường đều là vui vẻ.

“A Dật, người đưa hài tử cho ta ôm, rồi đem cỏ trên mộ nhỏ đi đã, sau đó mới đốt nhang.” – Trần Tĩnh đứng ở sau lưng Dương Dật nói, đây là chuyện mà hán tử phải làm.

Dương Dật dùng tay nhỏ cổ đại. Bởi vì lần trước Trần Tĩnh cũng đã đến nói qua với cha và a mẫu là bọn họ muốn chuyển nhà, lại hứa với bọn họ là sẽ chăm sóc tốt cho hài tử và Dương Dật cho nên cổ ở một chỗ đã được y dọn hết, giờ chẳng còn bao nhiêu.

Thấp nắn lên, Dương Dật đem hai đĩa thanh đoàn bày ra, sau đó nâng cốc kính cha của Dương Dật kia, trong miệng không ngừng khê lăm lăm. Trần Tĩnh chỉ loáng thoáng nghe được hán lăm lăm liên tục hai chữ Dương Dật, cũng không hiểu vì sao lại như vậy.

Dương Dật nói muốn cầu cho chủ nhân của thân thể này cùng cha và a mỗ “hắn” ở dưới suối vàng được hạnh phúc vui vẻ, hàng năm hắn sẽ đến đây đốt giấy tiền vàng mã cho bọn họ, để bọn họ ở dưới đó không thiếu tiền tiêu. Còn về phần Trần Tĩnh và hài tử, hắn sẽ chăm sóc thật tốt.

“Được rồi Dương Dật, chén rượu này ta kính ngươi, ngươi cứ yên tâm an nghỉ, chuyện trong nhà không cần phải lo lắng. Ta nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Trần Tĩnh và Tiểu Bảo, còn có cả hai tiểu ca nhi.” – Dương Dật đem hai bình sứ đựng rượu đều tưới lên mộ phần của cha và a mỗ Dương Dật kia.

“A Dật, ngươi đang nói cái gì vậy?” – Trần Tĩnh sau khi nghe những lời Dương Dật nói, lập tức cau mày hỏi.

“Không có gì, không có gì.” – Dương Dật cười cười đáp, vừa rồi hình như hắn nói hơi to để Trần Tĩnh nghe được rồi.

Trần Tĩnh đứng ở đó nói một chút chuyện với a mỗ của Dương Dật, đại khái là hứa sẽ chăm sóc cho hắn mà mấy đứa nhỏ để a mỗ và cha dưới suối vàng không phải lo lắng. Y cũng cầu bọn họ phù hộ cho hài tử và Dương Dật thân thể được khỏe mạnh.

“Tiểu Bảo, mau tới đây tạm biệt gia gia và a ma đi.” – Dương Dật đợi đến khi Trần Tĩnh nói xong thì kéo Tiểu Bảo sang.

“Gia gia, a ma, Tiểu Bảo phải về nhà rồi, sang năm Tiểu Bảo lại đến thăm gia gia và a ma. Gia gia, a ma, hẹn gặp lại.” – Tiểu Bảo rất ngoan ngoãn nói.

Sau khi xuống núi, Trần Tĩnh đem số thanh đoàn khác trong xe ngựa đưa biếu Trầm a mỗ, lại giúp ông ấy làm chút việc nhà, lấy ít nước cơm nhà Trầm a mỗ cho hai tiểu ca nhi ăn xong rồi mới lái xe trở về.

Về đến nhà, Dương Dật nằm bẹp ở trên giường, cả thân thể hắn đều mệt rã rời, lưng hình như cũng bị chuột rút.

“A Tĩnh, ngươi nói trang viên của chúng ta nên đặt tên gì thì tốt? Hôm nay tiểu nhị đưa xe ngựa đến còn nói đây là Đường gia trang. Chỗ này bây giờ là của chúng ta rồi, cũng phải lấy một cái tên của riêng chúng ta đặt cho nó chứ.” – Dương Dật vừa hưởng thụ xoa bóp của Trần Tĩnh vừa nói.

“Được, ngươi cứ nghĩ tên đi, sau đó cùng nhau bàn bạc, đến khi nghĩ kỹ rồi thì sẽ đem biển ở cổng thay đổi.” – Trần Tĩnh gật gật đầu đáp, trên tay lại vẫn không nặng không nhẹ xoa bóp.

“A Tĩnh, ngươi thấy Dương gia trang thế nào? Không được, cái này quá lỗi thời rồi, chúng ta phải đặt cái gì đó mới mẻ chút, tốt nhất là đem đặc điểm nổi bật của trang viên mà đặt. Bô Đào Tửu Trang thì sao? À mà cũng không được, trừ ngươi ra cũng có ai biết bô đào hay nho là cái thứ gì đâu.” – Dương Dật vẫn một mực nằm trên giường nói.

“Vậy thì gọi là Hồng Tửu Trang Viên là được rồi. Rượu đỏ của chúng ta ở trên thị trấn bán rất chạy, hiện tại mỗi ngày Tần đại ca đều bán được hai bình đấy.” – Trần Tĩnh nhéo mũi Dương Dật một cái, hắc tuy không mập nhưng mũi cũng không ít thịt, sờ lên vô cùng co dãn, trắng trắng lại mềm mềm, sờ đã muốn chết.

45. Chương 45

“Người nói rất đúng, cái tên này nghe cũng hay, chúng ta năm nay phải nhượng ra thật nhiều rượu nho màu đỏ nữa mới được. Năm ngoái bởi vì đem nho xanh và nho chín ủ cùng nhau cho nên mới khiến rượu biến thành màu trắng, năm nay nhất định phải để chúng chuyển hết về màu tím rồi mới hái đem ủ rượu.” – Dương Dật vui vẻ nói, hắc hoàn toàn không chú ý đến việc mình đang bị Trần Tĩnh ăn đậu hũ.

“Được, tất cả đều nghe theo người.” – Trần Tĩnh một tay không ngừng bóp mũi Dương Dật, một tay thì không nặng không nhẹ xoa xoa eo hắc.

“A... Trần Tĩnh, người đang làm gì đó.” – Dương Dật của chúng ta rút cuộc cũng phát hiện ra tình trạng của mình.

“Có làm gì đâu, chỉ là giúp người xoa bóp cho thoải mái thôi mà.” – thời điểm Dương Dật quay lại hỏi y, mặt Trần Tĩnh tỉnh bơ, mặt không đỏ, khí không suyễn đáp.

“Ừ... thoải mái.” – Dương Dật bị Trần Tĩnh nắn một cái lập tức kêu lên. Không đúng, hắc rõ ràng là phải nói rõ chuyện Trần Tĩnh nhân lúc mình không để ý mà ăn đậu hũ kia mà, người này càng ngày càng nhiều ý xấu, lại còn dám chuyển lực chú ý của hắc.

“Đáng ghét, không cho phép người lại đánh trống lảng.” – Dương Dật ngồi dậy đẩy ngã Trần Tĩnh trên miệng vẫn còn mang ý cười, sắp lại hôn xuống. Rất nhanh trên ngực y đã dính đầy nước miếng của hắc, một đêm xuân sắc cứ vậy mà bắt đầu.

Ở nhà nghỉ ngơi hai ngày, bởi vì ca nhi của ca ca Trần Tĩnh muốn đi qua thị trấn cho nên y quyết định mang Dương Dật và hài tử lên thị trấn xem một chút, nhân tiện đi hỏi chuyện học hành cho Tiểu Bảo luôn.

“A Tĩnh, chúng ta dẫn theo cả tiểu ca nhi sao?” – Dương Dật hỏi.

“Dĩ nhiên là đưa theo rồi. Đã vài ngày Tần đại ca không nhìn thấy bọn chúng, hắc là huynh ấy nhớ lắm.” – Trần Tĩnh vừa cười vừa nói.

Trần Tĩnh đánh xe, chưa đầy một khắc đã đến thị trấn, thời điểm xe ngựa vừa mới dừng lại, Dương Dật lập tức nhảy xuống. Cái mông của hắc vừa khỏi bây giờ đã lại nở hoa.

“Trần Tĩnh, Dương Dật, các người đến rồi. Tiểu Bảo mau lại đây để Tần thúc thúc ôm một cái.” – Tần Huy

vừa thấy Trần Tĩnh đánh xe đến trước cửa Mãn Nguyệt lâu thì lập tức kêu lên.

“Tần thúc thúc, Tiểu Bảo nhớ thúc thúc muốn chết!!!” – Tiểu Bảo vừa được Trần Tĩnh ôm xuống khỏi xe đã nhào vào lòng Tần Huy.

Tiểu ca nhi đâu rồi? Mau ôm bọn chúng vào phòng đi.” – Tần Huy quay sang nói với Dương Dật và Trần Tĩnh, cả hai người lớn đều đến thì chắc chắn hai đứa nhỏ cũng sẽ đi cùng.

“Các người hôm nay đến thật đúng lúc, vị trắc quân của Trịnh tướng quân kia sắp đến, có lẽ tối nay sẽ ở lại nơi này. Hai người các người qua nhìn một chút vị ca nhi may mắn kia không chừng cũng có thể hưởng được chút vận khí.” – Tần Huy vừa cười vừa nói với Trần Tĩnh. Cái xưng hô “ca nhi may mắn” cũng chẳng biết là do ai truyền ra, kết quả là tất cả mọi người đều dùng để gọi vị trắc quân ấy.

“Thật vậy sao? Ta cũng muốn đi xem thử một cái.” – Dương Dật cao hứng nói, hẳn biết ca ca của Trần Tĩnh chính là vị tướng quân kia cho nên cũng coi như là bọn họ có họ hàng với nhau, cũng nên xem thử một chút xem bộ dạng dài ngắn thế nào.

“Vẫn còn sớm lắm, ta muốn mang Tiểu Bảo đi ra phố dạo, mua cho nó xâu kẹo hồ lô, các người cứ đưa tiểu ca nhi vào phòng trước đi.” – Tần Huy sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Quân An và Quân Hạo rồi mới đưa Tiểu Bảo ra phố. Hôm nay vốn dĩ hẳn định đến thăm bọn chúng, thật không ngờ là bọn Trần Tĩnh lại đem chúng tới chơi trước.

Tần Huy ôm Tiểu Bảo đi lên phố. Tiểu Bảo tuy rằng rất thích được ôm, nhưng mà bây giờ nó đã là ca ca rồi, cha và a mỗi đều phải ôm hai đệ đệ. Cũng may là vẫn còn Tần thúc thúc ôm nó, Tiểu Bảo vì thế mà cảm thấy rất vui.

“Tiểu Bảo, người muốn mua cái gì?” – Tần Huy chỉ vào mấy chỗ bán đồ ăn vặt trên đường, có kẹo mạch nha, mít quả, kẹo hình nhân, còn có cả chong chóng và điều đủ loại màu sắc. Bởi vì mùa xuân đến cho nên trên đường càng lúc càng náo nhiệt.

“Tần thúc thúc, Tiểu Bảo muốn chong chóng, còn có cả kẹo hình nhân kia nữa, nhìn có vẻ ăn rất ngon.” – Nhóc Béo lập tức chỉ vào một sạp hàng bán kẹo hình nhân, lão bá bán kẹo tay cầm một cái thìa, nước đường theo thìa chảy xuống, rất nhanh trên bàn liền xuất hiện một con chim phượng vô cùng sống động.

“Được được, chúng ta mua một cái kẹo hình nhân, lại mua thêm một cái chong chóng cho Tiểu Bảo.” – Tần Huy ôm lấy Tiểu Bảo đã mập lên không ít hướng sạp bán kẹo hình nhân đi đến.

Tiểu Bảo một tay cầm kẹo, một tay cầm chong chóng cao hứng chạy trở về, Tần Huy thấy vậy cũng vội càng chạy theo nó, sợ nó không để ý đường đi lại đụng vào tường.

“Tiểu Bảo, mau nhìn đường, mắt để đi đâu đấy!” – Tần Huy vội càng chạy đến kéo tay nó lại, thật sự là hù chết hẳn, suýt chút nữa là bị người ta đụng vào rồi.

“Thực xin lỗi, tiểu gia hỏa không sao chứ.” – Một hán tử suất chút đụng vào Tiểu Bảo lập tức ngồi xổm xuống hỏi thăm.

“Thúc thúc, ta không sao.” – Tiểu Bảo nhu thuận đáp, tuy rằng nó bị dọa sợ kêu to một tiếng nhưng thực ra không có bị đụng vào.

“Không có việc gì là tốt rồi. Người là người lớn thì phải trông chừng hài tử cho tốt chứ, đường phố đông đúc thế này sao lại để nó chạy lung tung như vậy.” – Vị đại hán kia vừa rồi cũng bị dọa kêu to một tiếng, thiếu chút nữa là đứa nhỏ này bị y đụng ngã rồi. Y cũng rất thích những hài tử nhỏ nhỏ non nớt thế này cho nên tuyệt đối không muốn làm chúng bị thương.

“Đúng là ta không trông chừng nó tốt.” – Tần Huy cẩn thận đánh giá vị đại hán trước mặt, cái mũi rất cao, con ngươi nhạt màu, đường nét trên khuôn mặt vô cùng thâm thúy, trên trán lại còn cột một sợi dây lụa màu đen, vừa nhìn qua đã biết y là con lai giữa Tây Lương và Nam Nhạc, chỉ có điều không biết một người như vậy sao lại đến nơi này.

“Vị huynh đệ này, quán rượu của ta ở ngay phía trước, nếu như người không ngại có thể đến ngồi một chút.” – Tần Huy nói, hần đột nhiên cảm thấy rất có hứng thú với người Tây Lương này.

Người này vừa nghe thì sững lại, suy nghĩ một lúc mới nhẹ gật đầu đi theo Tần Huy đến Mãn Nguyệt lâu. Kỳ thực y không biết phải đi nơi nào, nếu như có chỗ có thể thu lưu y thì thật tốt.

“Thúc thúc, người tên gì?” – Tiểu Bảo ghé vào bên vai Tần Huy hỏi.

“Ta gọi là A Lặc.” – A Lặc vừa cười vừa nói. Y không có họ, chỉ có tên, a mỗ y là người Nam Nhạc, còn cha lại là người Tây Lương. Tại vì lúc trước bị đuổi đi cho nên ngay cả họ cũng không có, y nhớ a mỗ mình họ Ninh, cho nên từ đó trở đi y gọi mình là Ninh Lặc.

“Chào A Lặc thúc thúc.” – Tiểu Bảo cười rộ lên, hai cái lúm đồng tiền lún xuống thật sâu.

“Chào Tiểu Bảo.” – Hài tử lúc nào cũng đáng yêu như vậy, nếu như y cũng có một hài tử thì thật tốt.

Hai người rất nhanh đã đến Mãn Nguyệt lâu, Tần Huy đem Tiểu Bảo đặt xuống đất, nó lập tức vui vẻ chạy vào trong phòng.

Trần Tĩnh và Dương Dật lúc này đang thương lượng chút việc, bọn họ định chiều nay sẽ nhờ Tần Huy trông chừng hai tiểu ca nhi rồi mang Tiểu Bảo đến học đường gặp lão sư, đợi thêm một thời gian nữa là có thể nhập học.

“Đứa nhỏ kia không phải con người sao?” – A Lặc hỏi, y cực kỳ yêu thích đứa nhỏ Tiểu Bảo thông minh kia.

“Đó là con của hai đệ đệ ta, tiểu tử kia cứ mua đồ chơi cho nó là rất nghe lời, đúng là tinh quái vô cùng ấy.”
– Tần Huy nhìn chăm chăm A Lặc vừa cười vừa nói. A Lặc hình như là hơi nóng thì phải, hắn thấy trên mặt y nhuộm một tầng hồng sắc, còn mang theo ít mồ hôi khiến ánh mặt trời chiếu vào sáng lấp lánh.

“Tiểu Bảo, người đúng là không biết xấu hổ, còn không chịu đi cảm ơn Tần thúc thúc mau.” – Dương Dật thấy Tiểu Bảo một tay cầm kẹo, một tay cầm chong chóng đang liếm kẹo đến hoan hoan hỉ hỉ nói.

“Cha, Tiểu Bảo hình như quên mất rồi.” – Tiểu gia hỏa đột nhiên nhớ ra.

Dương Dật thấy thằng nhỏ hai chân ngẩn ngẩn chạy ra ngoài đoán chắc là nó muốn đi nói cảm ơn rồi.

“A Lặc, người nếu muốn thì cứ ở lại trong quán hồ trợ, người qua lại trấn này trao đổi hàng hóa cũng càng ngày càng nhiều, ta định xây thêm tầng lầu cho quán, lúc đó chỗ này cũng có thể trở thành khách *** luôn.”
– Tần Huy nói với A Lặc.

“Tốt qua, vừa hay ta cũng đang muốn tìm việc làm.” – A Lặc sảng khoái đáp ứng.

Đúng lúc này trên đường đột nhiên trở nên yên tĩnh, nguyên lai là xe chở vị trác quân của Trịnh tướng quân đến rồi. Người trên đường ai cũng tò mò không biết rút cuộc vị ca nhi này là người thế nào mà có thể vào được cửa nhà tướng quân ở Thượng Kinh.

“Dương Dật, Trần Tĩnh, mau tới đây xem.” – Tần Huy thấy cả hai người vẫn còn ở trong phòng hẩn liền hướng về phía phòng kêu lên.

“Trần Tĩnh, người mau đi đi, ta trông chừng tiểu ca nhi là được rồi.” – Dương Dật nói với Trần Tĩnh, hẩn biết nhất định là y muốn đi xem.

“Ta đi một lúc sẽ trở lại.” – Trần Tĩnh nói xong đi vào một gian phòng trong quán rượu, ở chỗ này có thể quan sát được rõ ràng.

Đối diện với quán rượu là khách ***, Trần Tĩnh vừa ngồi xuống uống được ngụm trà thì nhìn thấy một ca nhi từ trong xe ngựa bước ra. Người kia được người hầu đỡ đi vào trong khách ***, có một hài tử mập mạp cũng được người ta ôm theo vào. Trần Tĩnh thấy đứa nhỏ kia khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào thì không còn lo lắng nữa, hài tử của ca ca y có lẽ rất khỏe mạnh.

“Dương Dật, người cũng mang Tiểu Bảo đi xem đi, ca nhi kia lớn lên cũng khá xinh đẹp, tiểu ca nhi cứ để đó ta trông cho.” – Tần Huy cảm thấy ca nhi kia so ra kém Dương Dật một chút, nhưng mà cũng coi như là một mỹ nhân hiếm có, người mà Trịnh tướng quân nhìn trúng quả nhiên không kém.

Dương Dật cũng rất muốn đi xem thử xem lão bà của ca ca Trần Tĩnh bộ dạng dài ngắn thế nào, kỳ thực trong lòng hẩn vẫn luôn lo sợ Trần Tĩnh sẽ rời đi. Nếu bây giờ y quay về phủ tướng quân, thì hẩn sẽ chẳng có cách nào lại nhìn thấy Trần Tĩnh nữa.

“Cha, ta cũng muốn đi xem, ta cũng đi nữa.” – Tiểu Bảo lập tức đi theo.

Dương Dật ôm Tiểu Bảo đi ra, Trần Tĩnh vốn muốn quay trở về thì nhìn thấy Dương Dật và Tiểu Bảo cho nên cũng không vội, y đoán chắc là Tần đại ca nói hấn ra, nếu không Dương Dật nhất định sẽ không để tiểu ca nhi lại một mình.

“Tiểu Bảo, người nói người kia chính là ca nhi của Trịnh tướng quân đúng không.” – Dương Dật ôm lấy Tiểu Bảo đứng cạnh một cái sạp hàng bán nút buộc, nơi này cách khách *** không xa, có thể thấy rõ ràng người đang ngồi nghỉ bên trong.

“Cha, nhất định chính là người mặc quần áo trắng đó đó.” – Tiểu Bảo nhìn về phía thúc thúc xinh đẹp phát phát tay nói.

“Hài tử nhà ngươi thông minh thật đấy, vị kia đúng là trác quân của tướng quân, lớn lên đúng là tuần tú.” – Người bán hàng rong vừa cười vừa nói, cho đến khi nhìn thấy gương mặt xinh đẹp của Dương Dật thì nhất thời đỏ mặt. Hấn tử này so với vị kia chỉ hơn chứ không kém, hấn chưa từng nghĩ rằng một hấn tử lại có thể xinh đẹp như vậy.

Dương Dật cảm thấy người mặc nguyệt sam kia đúng là rất tuần tú, so với Trương Tú Nhi mà hấn từng gặp trước kia còn xinh đẹp hơn, khó trách đại ca của Trần Tĩnh lại thích y như vậy, quả thực là không sai.

“Lấy cái này đi.” – Dương Dật sau khi nhìn xong ca nhi kia thì chọn một quả cầu lục giác mua cho Tiểu Bảo, bên trên còn buộc rất nhiều nút kết, tin rằng hai tiểu ca nhi trong nhà cũng sẽ thích quả cầu nhỏ dễ thương này.

Lúc trả tiền Dương Dật còn cười với người bán hàng một cái rồi mới dẫn Tiểu Bảo về.

“A Bình, người nói đứa bé kia trông rất giống tướng quân sao?” – Ngụy Nhu hỏi.

“Thiếu gia, người cảm thấy giống là được.” – Người tên A Bình kia nhẹ đáp.

Buổi chiều, thời điểm tiểu ca nhi ngủ, Trần Tĩnh và Dương Dật đưa Tiểu Bảo đến học đường, bọn họ muốn dẫn Tiểu Bảo đi bái kiến tiên sinh dạy học để sau này nó đến học đường cũng thuận lợi hơn.

Đi đến trường học duy nhất trong trấn, nơi này là học đường mà một vị tri phủ đã cáo lão hồi hương mở, không biết là đã được bao nhiêu năm, chỉ biết hiện tại đây là một học đường vô cùng tốt, có không ít nhà giàu trong trấn dẫn con đến đây gửi gắm.

Trần Tĩnh mang theo hài tử đi vào, y dúi vào tay lão nhân gia xem cửa một khối bạc vụn, cách đây vài ngày y cũng đã tới rồi, hiện tại chỉ cần đem tiểu gia hỏa này đến cho tiên sinh dạy học nhìn chút là được.

“Thường tiên sinh, đây chính là hài tử nhà ta, đã bốn tuổi rồi. Mấy ngày trước đã cho nó tập viết trên bàn cát, phu quân ta dạy nó mấy chữ, nó đều học rất tốt.” – Trần Tĩnh nói với Thường tiên sinh, vị này chính là lão sư chuyên dạy hài tử viết chữ, cũng là người hiện tại đang tuyển học trò.

“Hài tử tới đây, người tên là gì?” – Thường tiên sinh ôn hòa nói với Tiểu Bảo.

“Ta nữ danh gọi là Tiểu Bảo, đại danh là Dương Hạo Thành.” – Tiểu Bảo nhu thuận đi đến trước mặt Thường tiên sinh, nó nhớ rõ, cha và a mã đã dặn nếu như tiên sinh có hỏi tên thì phải nói đại danh, không thể nói nữ danh.

“Dương Hạo Thành sao, trên thị trấn họ Dương rất ít, các người là người Dương gia ở Trần gia thôn đấy ư?” – Thường tiên sinh hỏi.

Trước kia Dương Tuấn cùng với ông đều là dạy học ở nơi này, tính ra thì tình cảm của bọn họ so với bằng hữu còn tốt hơn, đáng tiếc về sau ông lại rời đi, đến lúc trở lại thì Dương Tuấn đã qua đời rồi, ở nơi này họ Dương đúng là rất ít.

“Đúng vậy tiên sinh. Trước kia nhà chúng ta ở Trần gia thôn, năm nay bởi vì thuận tiện cho hài tử đi học cho nên đã chuyển nhà, muốn nó đi học gần hơn một chút.” – Trần Tĩnh nói.

“Vậy người chính là Dương Dật rồi?” – Thường tiên sinh nhìn về phía Dương Dật.

“Tiên sinh biết ta?” – Dương Dật vừa cười vừa nói, hẳn không biết vị Thường tiên sinh này.

“Là người thì tốt rồi. Trước kia ta cùng với cha người ở nơi này dạy học, về sau ta lên kinh thi, mặc dù không có thi đậu nhưng cũng có lẫn lộn vài năm. Sau này khi trở về thì lại nghe nói cha người đã sớm qua đời, để lại một đứa bé là người. Yên tâm đi, đứa nhỏ Tiểu Bảo này ta nhất định sẽ giúp các người chăm sóc thật tốt.” – Thường tiên sinh phi thường cao hứng nói.

“Vậy phải đa tạ Thường tiên sinh rồi.” – Dương Dật đáp.

“Cái gì mà tiên với sinh, sau này cứ gọi thúc thúc đi, gọi thúc thúc là được.” – Thường Huy vừa cười vừa nói.

“Vâng, Thường thúc thúc.” – Dương Dật lập tức kêu một tiếng.

“Được rồi, các người đưa Tiểu Bảo đến lúc nào cũng được, ta bây giờ còn có khóa dạy, ta tin là mấy đứa nhỏ học cùng Tiểu Bảo cũng sẽ thích nó thôi.” – Thường Huy nói xong cười ha hả xoa xoa đầu Tiểu Bảo, đứa nhỏ đáng yêu lại hiểu chuyện thế này ai mà không thích được chứ.

Trần Tĩnh ôm lấy Tiểu Bảo cùng với Dương Dật rời khỏi học đường, chỉ một lúc đã về đến Mãn Nguyệt lâu.

Bởi vì Tiểu Bảo vẫn còn muốn đi chơi thêm một lúc, mà Trần Tĩnh thì lại lo lắng Tần Huy trông chừng không được hai đứa nhỏ cho nên về trước, để cho Dương Dật dẫn Tiểu Bảo về sau.

“Cha, người xem con diều kia kìa, người nói nó có thể bay lên đến trời được không?” – Tiểu gia hỏa lôi kéo cánh tay Dương Dật kêu lên.

“Đương nhiên là có thể rồi, Tiểu Bảo có muốn không? Nhà chúng ta ở ngay đường lớn, hay là cha mua một cái để Tiểu Bảo chơi nhé.” – Dương Dật buồn cười đáp, nhóc con này giờ muốn thứ gì cũng đã biết quanh co xin khéo rồi, thật là rất thông minh.

Mua lấy một con diều bướm bướm rực rỡ sắc màu mà tiểu hài tử vẫn yêu thích, Dương Dật quay sang gọi Tiểu Bảo đang cắn kẹo hồ lô.

“Tiểu Bảo, đừng chạy lung tung nữa, mau tới đây, cha muốn mua ít đậu nành.” – Dương Dật cầm một bao kẹo mạch nha, tay kia lại cầm diều, mấy ngày nay Trần Tĩnh đi tìm mua đậu nành mà không gặp, nhắc thấy có người đang bán cho nên tuyệt đối không thể bỏ qua, đã rất lâu rồi nhà bọn họ không có sữa đậu để uống.

Tiểu Bảo nghe được tiếng kêu của Dương Dật thì nhanh chóng chạy qua.

“Trả cho lão bá nhiều hơn hai mươi đồng, lão bá giúp ta mang chúng đến Mãn Nguyệt lâu cách đây không xa nhé.” – Dương Dật thấy Tiểu Bảo đã chạy về phía mình thì xoay người lại đưa tiền cho lão hán nói.

“Được được, không có vấn đề gì.” – Lão hán rất vui vẻ đáp ứng, thật không ngờ bây giờ lại còn còn người chịu mua đậu nành. Có số tiền này ông có thể mua hai miếng thuốc dán cho bạn già của mình được rồi. Vốn dĩ ban đầu ông còn sợ không ai thèm mua, dù sao hiện tại cỏ xanh cũng đã mọc tốt, làm gì có ai dùng thứ này cho dê bò ăn nữa chứ.

“Tiểu Bảo, sao còn chưa có về đây?” – Dương Dật đem túi tiền bỏ vào trong ngực, gọi nhưng mãi chẳng nghe thấy Tiểu Bảo đáp lại. Lập tức hắn quay đầu lại tìm thân ảnh nhỏ bé mập mạp kia.

“Tiểu Bảo! Tiểu Bảo, người đâu rồi? Đừng có trốn nữa, mau đi ra đi, người muốn hù chết cha sao, Tiểu Bảo!!!” – Dương Dật hoảng hốt kêu to.

“Lão bá, ngài có nhìn thấy đứa nhỏ mập mạp vừa rồi cầm râu kẹo hồ lô, mặc cái áo ba lỗ nhỏ phía sau ta không?” – Dương Dật níu chặt lấy lão bá bán đậu nành hỏi.

Lão hán lắc đầu, vừa rồi đúng là ông có nhìn thấy đứa bé đó chạy qua đây, nhưng về lúc sau kiểm tiền cho nên không để ý nữa, sao nháy mắt mà hài tử đã biến mất rồi?

“Vừa nãy nó còn chạy về phía này, sao thoáng một cái đã không thấy tăm hơi đâu cả.” – Lão hán lắp bắp nói.

Dương Dật vừa nghe xong lời này, đồ đạc trong tay toàn bộ đều rơi trên mặt đất, rõ ràng đang là mùa xuân tiết trời ấm áp mà toàn thân hắn lại rét lạnh, toàn bộ khí lực trong người dường như đã bị rút đi hết. Con của hắn, Tiểu Bảo của hắn không thấy đâu nữa, lại còn chỉ thoáng một khắc ngắn ngủi, chẳng lẽ...

A Lạc vừa ra ngoài thì nhìn thấy Dương Dật bộ dáng bối rối hết hoảng, gặp ai cũng hỏi, chẳng biết lý do vì sao, chỉ thấy hắn giống như là sắp khóc vậy. Không biết có chuyện gì xảy ra rồi, đứa nhỏ Tiểu Bảo kia sao lại không ở cùng một chỗ với Dương Dật?

Lảm nhảm: Bởi vì đã vài hôm ko post cho nên hôm nay post luôn hai chương, ha ha.

Mọi người đã đoán đc A Lạc là ai chưa. Còn có cả Tiểu Bảo đã bị ai bắt cóc nữa:))

Kẹo hình nhân

Điều bum búm (bướm bướm)

46. Chương 46

“Dương Dật, người sao vậy? Tiểu Bảo đâu?” – A Lạc túm lấy Dương Dật hỏi. Tần Huy thấy Tiểu Bảo mãi không trở về sợ rằng bánh trứng mà hắn làm cho nó nguội mất cho nên nhờ A Lạc đến tìm Dương Dật đem Tiểu Bảo về trước.

“Tiểu Bảo, không tìm thấy Tiểu Bảo của ta nữa rồi.” – thời điểm Dương Dật nhìn thấy A Lạc đã không kìm nổi, nói xong câu đó nước mắt liền lăn tăn rơi xuống. Cả khuôn mặt tuần tú ướt đầm nước mắt.

“Đừng gấp, chúng ta quay về tìm Tần Huy trước, nhờ hắn cho người đi tìm, với tình trạng này của người căn bản là không thể tìm được người.” – A Lạc an ủi Dương Dật, y mặc dù chưa quen với nơi này, nhưng mà nếu hài tử mất tích thì tám phần là do bọn buôn người bắt cóc, đi tìm Tần Huy nhất định sẽ không sai.

Nghe được những lời này Dương Dật gật đầu, nhưng mà hắn toàn thân vô lực, căn bản là không thể đi được. Cứ nghĩ đến chuyện Tiểu Bảo bị người ta bắt đi, hắn lại liên tưởng đến mấy vụ bắt cóc ở kiếp trước, hài tử đáng yêu bị bọn bắt cóc cắt tay cắt chân bắt đi ăn xin. Thực ra, hắn suy nghĩ như vậy cũng hơi quá, dù sao ở thế giới này cũng chưa có xuất hiện hành vi đáng giận như vậy.

A Lạc gần như là phải dìu Dương Dật trở về Mãn Nguyệt lâu, thời tiết tuy đã ấm lên không ít, nhưng vẫn chưa đến mức vừa đi vài bước chân đã đổ mồ hôi, vậy mà trên người Dương Dật đã ướt đầm mồ hôi lạnh.

“Dương Dật, người làm sao vậy? Tiểu Bảo đâu rồi? Ta đã làm xong bánh trứng, chỉ còn chờ Tiểu Bảo về ăn thôi.” – Tần Huy nói với Dương Dật đang dựa vào người A Lạc.

“Tần đại ca, Tiểu Bảo mất tích rồi, người giúp ta, giúp ta tìm Tiểu Bảo trở về, nó mất tích rồi.” – Dương Dật kéo ống tay áo của Tần Huy nói, nước mắt lại có chiều hướng rơi xuống.

“Sao có thể như vậy? Đừng lo lắng, ta bây giờ dẫn người đi tìm. A Lặc, người dìu Dương Dật vào phòng ta rồi nói cho Trần Tĩnh biết để y cùng đi. Dương Dật và hai hài tử kia nhờ người chăm sóc vậy.” – Tần Huy nói xong lập tức đóng cửa tiệm, phân phó toàn bộ người trong tiệm đi ra ngoài tìm kiếm. Hắn còn nói nếu tìm được Tiểu Bảo sẽ ban thưởng một năm tiền công. Bản thân hắn lại đi đến một chỗ, nếu quả thực là do bọn buôn người bắt cóc thì đi đến đó tuyệt đối sẽ tìm được.

Trần Tĩnh thấy Dương Dật trở về, trên khuôn mặt tuần tú còn vương nước mắt, Tiểu Bảo lại không biết đã chạy đi đâu.

“Người làm sao vậy Dương Dật? Bị người khi dễ sao?” – Trần Tĩnh lập tức đi đến hỏi.

Vừa nhìn thấy Trần Tĩnh, nước mắt hắn lại lăn xả, thời điểm được y ôm lấy Dương Dật òa một tiếng khóc lên. Tiểu Bảo mất tích, hắn coi như hoàn toàn mất phương hướng.

“Đừng khóc, A Lặc, rút cuộc đã xảy ra chuyện gì?” – Trần Tĩnh nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Dương Dật, ngừng đầu lên hỏi A Lặc.

“Tiểu Bảo mất tích, Tần Huy đã ra ngoài tìm rồi.” – A Lặc nói.

“Người chăm sóc hắn, cứ khóc như vậy nhất định sẽ ảnh hưởng không tốt đến mắt. Ta bây giờ ra ngoài cùng tìm.” – A Lặc lại nói với Trần Tĩnh.

“Đừng khóc nữa, Tiểu Bảo không sao đâu, ta nhất định sẽ đem nó trở về. Đứa nhỏ kia rất thông minh, nếu như bị lạc đường nó nhất định sẽ tìm được đường về.” – Trần Tĩnh an ủi Dương Dật.

Dương Dật gật gật đầu, từ sau khi nhìn thấy Trần Tĩnh hắn đã bình tĩnh trở lại rồi.

“Người ở nhà coi sóc tiểu ca nhi, ta ra ngoài tìm Tiểu Bảo. Mắt của người sưng hết cả lên rồi, mau đem nước mắt lau đi, người đã là người lớn, năm nay cũng hai mươi, không nên khóc như thế. Tin tưởng ta, Tiểu Bảo nhất định sẽ trở về, ngoan ngoãn ở nhà chăm sóc tốt cho hai tiểu ca nhi.” – Trần Tĩnh đợi đến khi Dương Dật gật đầu đồng ý rồi mới ly khai. Đứa nhỏ Tiểu Bảo kia nhất định sẽ không chạy loạn, nhất định là bị người ta bắt đi. Nhưng mà mấy năm gần đây không có nghe nói hài tử ở thị trấn cũng như trong thôn bị người bắt cóc.

Tần Huy trực tiếp đi đến nhà lão Lại, nhà lão vẫn giống như trước, bên ngoài đứng ngồi mấy người lộn xộn, đây toàn bộ đều là lũ vô lại và lưu manh của trấn.

“Ồ, Tần đại trưởng quỹ sao hôm nay lại rảnh rỗi đến chỗ chúng ta thế này?” – Lão Lại cười hi hi nói. Tần Huy vừa đến nơi này đã thu thập không ít những kẻ thường hay bắt nạt kẻ yếu.

“Đừng có vòng vo tam quốc nữa, ta đến đây là có chuyện quan trọng tìm người. Xế chiều ngày hôm nay các người có bắt cóc một hài tử mặc một kiện y phục màu xanh da trời, khoảng bốn năm tuổi, bộ dạng mập mạp vô cùng đáng yêu hay không?” – Tần Huy nghiêm túc nói.

“Tần Huy, người nói vậy là không đúng rồi, lão Lại ta đây từ khi có tiểu ca nhi đã nhiều năm không làm loại buôn bán này nữa. Mấy năm nay người có từng nghe qua trên thị trấn này có hài tử nào bị bắt cóc không? Chúng ta mấy ngày hôm trước còn dẫn một đứa nhỏ bị lạc đường về nhà đấy.” – Lão Lại nói. Từ khi hắn có hài tử, nhìn đứa nhỏ của mình đáng yêu như vậy, hắn đã không cho phép bất cứ một thủ hạ nào của mình làm chuyện này. Kỳ thực, hắn cũng sợ ngày nào đó có kẻ bắt mất tiểu ca nhi nhà mình. Cho nên ở chỗ này bất cứ ai cũng không được làm như vậy, nếu đã làm thì giống như là đang vuốt râu lão hổ là hắn.

“Thực sự không phải các người làm?” – Tần Huy nhìn chằm chằm lão Lại hỏi, đúng là mấy năm nay trên thị trấn không có hài tử nào bị mất tích cả.

“Thực sự không phải, có điều, ta có thể đi vào trong thành hỏi giúp các người.” – Lão Lại nói. Tần Huy này võ công quá mạnh, lại có quan hệ tốt với nha môn, hắn đây chỉ là loạn lẩn lộn bên ngoài kiếm miếng cơm, tốt nhất là không nên cố chấp phân cao thấp với vị công tử đến từ Thượng Kinh này làm gì, đến lúc đó chỉ có mình thiệt mà thôi.

“Được, vậy người đi vào trong thành nhất định phải hỏi cho ra hài tử bị bắt cóc của chúng ta. Nhớ rõ, mặc kệ là ai cũng phải đem về, đứa nhỏ cao thế này.” – Tần Huy chiếu theo chiều cao của Tiểu Bảo so so với chân của mình.

“Người không cần phải khoa tay múa chân làm gì, ta biết là ai rồi. Đứa nhỏ kia gọi là Tiểu Bảo, bọn ta vẫn thường thấy người dẫn nó đi chơi.” – Lão Lại nói, tiểu tử kia đúng là rất đáng yêu, đương nhiên là so ra vẫn kém tiểu ca nhi nhà hắn.

Tần Huy sau khi đi ra thì lập tức đi tìm, hắn cơ hồ là đem từng tắc đến trong thị trấn sỏi tung lên.

“Trần Tĩnh, có tìm được Tiểu Bảo không?” – Tần Huy đụng phải Trần Tĩnh ở trong một lối nhỏ.

“Ta đã đem toàn bộ thị trấn và mấy thôn xung quanh tìm hết rồi, đều không thấy bóng dáng của nó.” – Trần Tĩnh sắc mặt tái nhợt nói. Tiểu gia hỏa kia nhất định là bị người khác bắt đi. Nhưng mà rút cuộc là ai làm chuyện này? Y biết Tần Huy đã đến chỗ của Lão Lại, mấy người đó nhất định sẽ không dám bịa chuyện.

“Ta đi vào trong thành tìm xem, có lẽ có thể tìm được Tiểu Bảo, người trở về chăm sóc tốt cho Dương Dật.” – Tần Huy nói.

Dương Dật thấy Trần Tĩnh một mình trở về, trong mắt tràn đầy thất vọng, Tiểu Bảo thực sự đã bị người ta bắt mất. Trong lòng hắn bây giờ vô cùng khổ sở, sao lúc đó mình lại không cẩn thận như vậy, sao hắn có thể không trông chừng tốt cho hài tử được chứ.

“Đừng lo lắng, chúng ta nhất định sẽ tìm được Tiểu Bảo trở về.” – Trần Tĩnh vuốt vuốt đầu Dương Dật, tâm trạng sa sút của hắn cũng lan sang cả sang y.

Mặc dù không tìm thấy Tiểu Bảo, Trần Tĩnh vẫn mang Dương Dật về nhà, ngày mai y sẽ đi ra ngoài tìm lại lần nữa. Dù vậy cũng vẫn phải chiếu cố kỹ lưỡng Dương Dật và hai tiểu ca nhi.

“Ngoan, đi ngủ sớm một chút, ngày mai ta sẽ vào trong thành tìm hài tử. Buổi tối Tần đại ca cũng đã đi rồi, Tiểu Bảo nhất định sẽ không sao.” – Trần Tĩnh vỗ vỗ lưng Dương Dật, điều y sợ nhất bây giờ chính là Dương Dật nghĩ không thông lại sinh bệnh, thân thể của hắn phải vất vả lắm mới có thể tốt lên được.

Ngày hôm sau, đem toàn bộ việc nhà làm xong, Trần Tĩnh lại một lần nữa cưỡi ngựa đi vào trong thành.

“Tần đại ca, người sao lại ở chỗ này?” – Trần Tĩnh còn chưa có vào thành đã nhìn thấy Tần Huy cột ngựa ở một gốc cây cách cửa thành không xa.

“Trần Tĩnh, bên kia ta đã đi tìm rồi, không có nhìn thấy Tiểu Bảo. Nhưng mà ta nghe nói đúng là có một đứa bé bị bán cho bọn buôn người, là một nam hài mập mạp, có điều tình hình cụ thể thì không rõ, người có muốn đến đó xem không?” – Tần Huy nói.

“Được, để ta đi xem.” – Trần Tĩnh đáp.

Đến khi Trần Tĩnh nhìn thấy tiểu hài tử mập mạp kia y liền nhớ ra lúc đó người mình thấy chính là đứa trẻ này, đứa trẻ mà y cho rằng đó chính là hài tử của ca ca mình.

Rút cuộc Trần Tĩnh đã hiểu ra lý do vì sao ca nhi kia khi nhìn thấy Tiểu Bảo ánh mắt lại mừng rỡ như vậy, chẳng lẽ trong chuyện này còn giấu gì đó? Người kia vì sao lại muốn đem con của mình bán, mà Tiểu Bảo thì lại mất tích? Chẳng lẽ đứa nhỏ này không phải con của y sao? Thâu tóm tất cả sự việc lại, nếu như chính xác hài tử này không phải con của người kia vậy thì toàn bộ mọi chuyện đã sáng tỏ.

Toàn bộ sự việc nếu đúng như những gì Trần Tĩnh dự đoán, vậy thì Tiểu Bảo bây giờ tạm thời không có gì nguy hiểm. Y phải về báo cho Dương Dật một tiếng, sau đó đến đón Tiểu Bảo về.

Trần Tĩnh cho những người kia năm lượng bạc, lại nhờ họ tìm cho đứa nhỏ này một gia đình tốt, đừng để nó phải chịu khổ.

“Tần đại ca, chúng ta trở về đi, ta đã biết Tiểu Bảo ở đâu rồi. Ngày mai ta sẽ đến đón nó về.” – Trần Tĩnh nói xong xoay người rời đi, y coi như đã hoàn toàn minh bạch, loại người như thế này không thể để ca ca rước về được.

“Người thực sự đã biết?” – Tần Huy có chút kỳ quái hỏi.

Về đến nhà Trần Tĩnh thấy Dương Dật đang cho Quân An uống sữa dê, mà A Lặc cũng đang ở một bên cho Quân Hạo ăn. Ngày hôm qua Tần Huy đã nói để y chiếu cố Dương Dật, cho nên hôm nay sau khi hoàn thành hết công việc ở quán rượu, A Lặc liền đến đây.

“A Tĩnh, đã tìm được Tiểu Bảo chưa?” – Dương Dật vừa nhìn thấy Trần Tĩnh đã hỏi.

“Đừng gấp, ta đã biết Tiểu Bảo ở đâu rồi, bởi vì sợ ngươi lo lắng cho nên về trước, ngày mai sẽ đi đón hài tử về.” – Trần Tĩnh đáp.

“Thật sao? Tiểu Bảo rút cuộc là ở đâu?” – Dương Dật hỏi, hắn biết có người đã bắt Tiểu Bảo đi, tiểu gia hỏa đó rất nghe lời, sao có thể chạy lung được được chứ.

“Trần Tĩnh, ngươi đã về rồi thì ta cũng đi đây.” – A Lặc đem Quân Hạo đã được cho ăn no đưa cho Trần Tĩnh.

“Ngươi về trước đi, hôm nay đã làm phiền ngươi rồi.” – Trần Tĩnh khẽ cười một cái, hiện tại biết Tiểu Bảo đang ở đâu đương nhiên là tâm tình y cũng đã buông lỏng được một nửa.

Đêm nay Dương Dật ngủ vô cùng an ổn, mặc dù Tiểu Bảo vẫn chưa được đón về, nhưng hắn đã biết kẻ bắt con mình đi chính là ca nhi hỗn đản kia. Trong lòng hắn rất giận, tuyệt đối không thể để một kẻ xấu xa như y được sống khá giả.

“A Dật, ta không ở nhà vài ngày, một mình ngươi phải chăm sóc hài tử thật tốt. Ta rất nhanh sẽ đón Tiểu Bảo về.” – Trần Tĩnh sờ sờ đầu Dương Dật nói.

“A Tĩnh, hay là ngươi đừng đi, để Tần đại ca giúp chúng ta đón hài tử về là được rồi.” – Dương Dật nói. Hắn rất sợ Trần Tĩnh sẽ một đi không trở lại, nếu y không trở lại nữa thì hắn phải làm sao bây giờ.

Nhìn Dương Dật bất an như vậy, Trần Tĩnh thiếu chút nữa là bật cười. Hài tử của y sao càng ngày lại càng giống ca nhi, lại còn cúi đầu không dám nhìn thẳng mình, đáng yêu không thể tả nổi.

“Đừng lo lắng, ta không nỡ vứt bỏ ngươi và hài tử đâu. Đón Tiểu Bảo xong sẽ lập tức trở lại. Ngươi ở nhà phải chăm sóc thật tốt cho tiểu ca nhi của chúng ta, nếu lúc ta trở về mà thấy chúng nó gầy đi sẽ đánh mông ngươi đấy.” – Trần Tĩnh nói xong cúi đầu xuống hôn lên trán Dương Dật một cái.

Nhảy lên lưng ngựa, y cũng không quay đầu lại, cứ thế giục ngựa mà đi. Thật sự là không nỡ, kể từ lúc gả cho Dương Dật đến giờ, chưa từng rời khỏi hắn một ngày, lần này đi ít nhất cũng phải mất nửa tháng. Tuy rằng y đã nhờ Tần đại ca và A Lặc chiếu cố Dương Dật, nhưng trong lòng vẫn rất lo lắng.

“Dương Dật! Dương Dật! Ngươi đâu rồi?” – A Lặc tay cầm đồ đạc gọi lớn, bởi vì Tần Huy lát nữa mới tới được cho nên bảo y đến trước hỗ trợ.

“Ta đây. A Lặc, người giúp ta chuẩn bị cỏ cho dê ăn được không? Trần Tĩnh không có ở nhà, ta chẳng có cách nào ra ngoài cắt cỏ cả.” – Dương Dật vừa giặt tã vừa nói, hẳn không thể để người khác giúp mình giặt tã được.

Lúc A Lặc tới nơi thì nhìn thấy Dương Dật đang ngồi xổm bên một phiến đá xanh vò tã, hai tiểu ca nhi nhàm chán nằm ở cái giường nhỏ bên cạnh. Cái giường kia bốn phía đều có thanh chắn, tiểu ca nhi dù có muốn lăn ra cũng không được.

“Ừ, để ta giúp người cắt. Ta có mua cho hai đứa nhỏ hai cái lục lạc, để đem lục lạc cột lại đã.” – A Lặc cười nói, đem thịt trong tay đặt lên trên tảng đá, rửa sạch tay rồi mới đem lục lạc có cái chuông màu hồng cột lên trên lan can.

“Đinh đinh đinh... đinh đinh đinh...” lúc A Lặc buộc lục lạc, tiếng chông thanh thúy vang lên khiến hai tiểu gia hỏa hướng mắt nhìn về phía y, mặc dù là nhìn không thấy.

“Hai đứa đá đi nha, thanh âm thế này hẳn là có thể nghe được rồi, cái lục lạc ở trên vòng tay của hai đứa quá nhỏ, gió thổi qua một cái là chẳng nghe được tiếng gì cả.” – Nói xong A Lặc mới đi lấy liềm và giỏ trúc, hai ngày nay mỗi ngày y đều đến giúp đỡ Dương Dật cho nên đã sớm thân quen.

Trần Tĩnh ngày nào cũng dậy thật sớm, trời vẫn chưa sáng hẳn đã sờ soạn đường cưỡi ngựa mà đi, chỉ có buổi tối mới ngủ một giấc. Cứ hễ gặp được thành trấn là y sẽ đem ngựa một chỗ đổi lấy một con ngựa khỏe, chỉ cần tốn một ít bạc là được.

Cứ một đường như thế, qua bảy ngày y mới đến được Thượng Kinh, cận hương tình khiếp, Trần Tĩnh có chút sợ không dám gặp a mã và phụ thân. Những năm nay không biết a mã đã phải trải qua như thế nào, thời điểm a mã không tìm thấy mình đã thương tâm đến nhường nào, dù sao a mã cũng chỉ có mỗi hai hài tử là y và ca ca mà thôi.

“Tướng quân! Tướng quân! Tiểu thiếu gia đến rồi! Tiểu thiếu gia đến rồi! Hài tử kia lớn lên chắc chắn sẽ giống y như ngài, hiện tại nhìn đúng là giống hệt ngài khi còn bé đấy!” – Ngô quân gia chạy vào chính sảnh kêu lên.

“Ngô Lâm, người bây giờ đã bao nhiêu tuổi rồi, sao lại còn kích động như vậy? Đúng rồi, người mới nói cái gì? Tiểu thiếu gia đúng không? Mau mau đón vào đây, đây chính là cháu đích tôn của ta đó, mau lên mau lên!” – Trịnh quốc công vui vẻ cười đến không khép được miệng lại.

“Ngô thúc, hài tử kia thực sự rất giống ta sao?” – Trịnh Quân Nghị có chút kỳ quái hỏi. Năm nay đột nhiên Ngụy Nhu, người đã từng cứu hắn gửi thư nói hài tử đã bốn tuổi rồi. Hắn thực ra chỉ muốn xem thử một chút xem ca nhi này rút cuộc là muốn làm gì. Từ bảy năm trước hắn đã biết mình không thể có con được, đó cũng là lý do vì sao sau này nhiều người muốn làm mối cho mình hắn đều cự tuyệt.

“Tướng quân, người cứ nhìn là biết ngay, giống y như là từ một khuôn mà khắc ra vậy.” – Ngô quân gia cao hứng đáp. Ông vốn không có nhi tử, từ khi thiếu gia còn nhỏ ông đã nhìn hắn lớn lên, hiện tại rút cuộc thiếu gia đã có con của mình, ông sao có thể không vui cho được. Tuy rằng bên ngoài đều đồn là thiếu gia

không thể sinh con, ông cũng không tin chuyện đó là có thật.

Ngụy Nhu nhìn Tiểu Bảo, cái miệng nhỏ cong lên, cả quãng đường y cố ý đi chậm lại để cùng đứa nhỏ này có nhiều thời gian ở chung với nhau bởi đắp tình cảm, như vậy mới không khiến người khác nghi ngờ. Về phần hài tử mà y mua được, y cũng không có bạc đãi, ở cùng nhau mấy tháng, y cũng rất thích đứa bé kia. Có điều y không thể đem theo đứa nhỏ luôn an tĩnh kia được. Nhiều người biết sẽ khó giữ bí mật, khả năng lộ ra ngoài sẽ cao hơn. Hiện tại không biết đứa nhỏ kia thế nào rồi, y đã bỏ ra năm mươi lượng bạc đem đứa bé kia gửi lại một nông hộ, tin rằng bọn họ sẽ đối xử tốt với nó. Năm mươi lượng ấy nhất định là đủ cho cả gia đình kia sống thoải mái trong vòng mười năm.

“Tiểu Bảo, chỉ cần người ngoan ngoãn, a mỗ nhất định sẽ không bạc đãi người, a mỗ sẽ rất rất yêu thương người.” – Ngụy Nhu nhu hòa nói bên tai Tiểu Bảo.

“Nếu như người không nghe lời, a mỗ nhất định sẽ không cho người ăn cơm, để cho bụng nhỏ của người phải chịu đói.” – Y đe dọa. Thời điểm mới bị đem về, Tiểu Bảo tuyệt đối không chịu phối hợp, lại còn khóc âm lên. Nhưng mà sau đó bỏ đói nó một ngày thì đứa nhỏ thông minh này cuối cùng cũng nghe lời, không cùng y cứng đối cứng nữa. Mỗi lần y nhìn về phía Tiểu Bảo, tiểu tử này sẽ vì được ăn no bụng mà gọi a mỗ. Kỳ thực trong lòng Ngụy Nhu thực sự yêu thích nó, chẳng những hành sự kiên quyết, lại rất thông minh.

Tiểu Bảo gật gật đầu, kể từ khi bị tên xấu xa này bắt cóc, nó đã phải chịu không ít khổ. Hảo hán không nên chịu thiệt trước mắt, nó tin rằng a mỗ nhất định sẽ tìm được mình. Cho nên từ giờ cho đến lúc a mỗ tìm đến, nó phải cho ca nhi này nếm mùi đau khổ vì dám bỏ đói nó ba ngày ba đêm, món nợ này nó phải đòi lại. Ngày đó Tiểu Bảo đúng là suýt nữa bị cho đói chết, suốt một ngày đều không được ăn cơm. Tiểu gia hỏa coi vậy mà thù rất dai dẳng, nó sẽ đem toàn bộ ghi nhớ hết ở trong lòng.

Không thể để cho ca nhi xấu này biết được suy nghĩ của mình, nếu không nó lại phải chịu xui xẻo.

“Người chịu nghe lời là tốt rồi. Đợi lát nữa bọn họ hỏi thì người phải nhớ nói đúng tên, nếu không chẳng những ngày mai không có cơm ăn, mà cha và a mỗ người ở nhà cũng phải chịu liên lụy.” – Ngụy Nhu cảnh cáo, tiểu tử này quỷ quyết vô cùng, chỉ cần không chú ý một chút là nó sẽ làm chuyện xấu.

“Nhớ rõ tên chưa? Tên của người bây giờ gọi là gì?” – Ngụy Nhu hỏi.

“Ta gọi là Trịnh Hạo Thành, cái này không cần người nói, ta đã sớm nhớ rồi.” – Tiểu Bảo phát phát tay giống như thể đang đuổi ruồi, biểu thị những gì Ngụy Nhu lo lắng chính là dư thừa. Hiện tại nó và ca nhi xấu xa này đã cùng ở trên một con thuyền, nếu như xảy chuyện, chẳng những nó xong đời, mà ngay cả cha, a mỗ và đệ đệ cũng có thể bị tướng quân xấu chém rơi đầu, cho nên nó phải phối hợp với người này thật tốt. Đợi đến lúc a mỗ tìm được nó, nó sẽ để a mỗ bắt ca nhi này đem đi, sau đó sẽ bỏ đói y giống như y đã làm với nó vậy. Tiểu Bảo tuyệt đối không muốn làm hài tử của người khác, nó chỉ muốn cha, a mỗ và đệ đệ của mình thôi.

Làm nhảm: Có thể mọi người thấy Dương Dật ở chương này quá bánh bèo, nhưng mình nghĩ với lối suy nghĩ của một người hiện đại bình thường và trong lúc lo lắng + áy náy + tự trách thì biểu hiện của Dương Dật cũng không có gì khó hiểu. Mặc dù công nhận là yếu đuối thiệt:v

Mình cực kỳ thích Tiểu Bảo. Bởi vì nó là một đứa nhỏ đúng chất trẻ con. Dù là tác giả đã viết nó thông minh hơn một chút, nhưng mà vẫn giữ được bản tính của trẻ nhỏ, ham chơi, tham ăn, láu lỉnh, lại rất biết nịnh nọt... có tật xấu nhưng không phải là đứa trẻ xấu. Nhìn chung, so với những tác giả viết trẻ con mà tâng bốc lên tận trời thì mình cảm thấy Tiểu Bảo chính là đứa trẻ mà mình thích nhất từ lúc đọc đam mỹ đến giờ. (Ít ra thì cũng chưa có đo đc IQ của nó khoảng 400, mới 4 tuổi đã làm thủ lĩnh lãnh đạo cả một hội sát thủ:v) Ha ha ha. Ước gì cũng có một đứa như thế.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuyen-viet-chi-gia-huu-hien-the-nha-co-vo-ngoan>